This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

WIDENER LIBRARY
HX PP8G

Ga 9.152

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

Henry Longueville Mansel.

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ.

AD OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

RECENSUIT,

INTEGRAM LECTIONIS VARIETATEM NOTASQUE

ADJECIT

AUGUSTUS WELLAUER.

VOL. II.

AGAMEMNONEM, CHOEPHOROS, ET EUMENIDAS,
ITEMQUE INDICES CONTINENS.

CANTABRIGIÆ:
SUMPTIBUS W. P. GRANT.
VENEUNT LONDINI APUD R. PRIESTLEY.
MDCCCXXVII.

Ga 9.152

Harvard College Library
Bowie Collection
Gift of
Mrs. E. D. Brandegee
Nov. 9, 1908.

LONDINI: EXCUDIT T. DAVISON.

8106.35

PRÆFATIO.

Alterum hoc Æschyli volumen in lucem edens, quum neque consilium, quod in priore parte secutus sum, mutaverim, neque nova accesserint editionis adjumenta, quæ quidem singulari commemoratione digna sint, præfandi negotio supersedere facile possem, nisi hanc mihi non jucundam sane necessitatem imponeret vir doctus, qui prioris voluminis censuram egit in Ephemer. litter. Jen. 1824. p. 217. seqq., Carolus Reisigius Thuringus, (ipse enim, quæ est viri illustris ingenuitas, se illius censuræ auctorem esse dissimulare noluit) qui quum nonnulla illic a me disputata magis minusve recte, sed paullo acerbius atque iniquius omnia, vituperaverit, de quibus in Appendice disserendi locus erit, tum in varia lectione a me collecta plura fere desiderari quam inveniri monet. Cujus criminis ut me coram lectoribus aut reum confitear, aut insontem coarguam, jure a me exigi potest. Sunt autem tria potissimum, quæ

objurgat Reisigius, quorumque alia recte monet, in aliis non ea, quæ vituperatorem decet, circumspectione utitur, neglectos enim a me dicit codices a Vauvilliersio collatos, neglectos eos, quorum lectiones publici juris fecit Faehsius, et ne Buttleri quidem atque Blomfieldii copias satis accurate adhibitas. Jam quod ad Francogalli libros attinet, id sane a me commissum esse pudet me atque pœnitet, ut, quum a Blomfieldio varias lectiones ex iis laudari viderem, omnes ab eo laudari putaverim, tantumque indulserim pigritiæ meæ, ut librum a Blomfieldio adhibitum non mihi quoque ipsi inspiciendum esse statuerim. Id autem male a me factum esse, quum Blomfieldius eas quidem lectiones, quæ alicujus momenti essent, sed non omnes attulisset, brevi post editum a me librum ab amicis commonefactus, statim omnes, quotquot omiseram, lectiones alteri volumini subjicere decrevi, id quod jam factum est. De Faehsiano autem libro alia res est, quo diligenter perlecto, quum intelligerem, nihil fere novi, quod quidem alicui usui esset, a Faehsio in medium prolatum esse, sed omnes Æschyli codices, quos usurpavit, ab aliis jam ante collatos esse (id quod et Faehsium ex parte fugit, et Reisigium latuit), tantum me illius libri tædium cepit, quanto ab recocta crambe abhorrere

soleo. Sed jam tædium quoque hocce non minus quam pigritiam illam auctore Reisigio feliciter vici, et has quoque varias lectiones ad calcem libri enumeravi. Sed hæc res postulat etiam, ut, quod jam in priore volumine facere debebam, codices Parisinos paullo accuratius describam, idque mox faciam, postquam, quod tertio loco mihi objecit Reisigius, purgavero. Ut enim ne iis quidem lectionibus, quas Brunckius et Buttlerus attulerunt, me satis diligenter usum esse demonstret, ex primis CCL Promethei versibus exempla quædem omissarum a me lectionum congessit, quæ, si aut omnia vera essent aut totidem in reliquis quoque a me neglectas esse inde sequeretur, turpissimæ profecto incuriæ me arguerent. Sed statim quod primum reprehendit, me v. 28. ἀπηύρω ex Regg. A. B. non laudasse, id nihili est faciendum ; ἀπηύρω enim illo loco vulgata est lectio, quam quum in textu dederim, in nota autem monuerim, ἀπύρω in Ald. ἐπηύρω in Med. et cod. Steph. legi, quisque intelligit, ἀπηύρω non solum in Regg. A. B., sed etiam in reliquis libris omnibus præter eos, ex quibus aliam lectionem attuli, legi, et si Regg. A. B. nominassem, eodem jure reliquos quoque codd. et edd. omnes enumerandos fuisse. Nam si id postulatur, ut ii quoque libri, quibus vulgata lectio nititur,

enumerentur, ad singulum quodque Æschyli vocabulum libri omnes et manu scripti et typis exarati enumerandi sunt. Illam contra rationem mihi tenendam esse putavi, ut, in qua lectione et codices et editiones omnes consentiunt, de ea nihil monerem, sicubi autem diversitas aliqua esset lectionis, eorum tantum librorum lectionem afferrem, qui a vulgata recedunt, ex quo sperabam fore ut facile quisque intelligeret, reliquos libros omnes, de quibus nihil monuissem, in vulgata consentire; eandemque rationem et ab omnibus omnium scriptorum editoribus observatam vidi, neque Reisigium ipsum aliter facturum fuisse mihi persuasum est. Eodem redit, quod miratur, me, quum ad primos Promethei versus codicis Reg. O. lectiones enotaverim, non ipsas codicis lectiones, sed varias lectiones ad marginem libri notatas attulisse, quod recte feci, illæ enim non differunt a vulgata, neque Faehsius ipse eas attulisset, nisi propter variam lectionem adscribere debuisset. Ejusdem generis complura sunt, quæ singula recensere nolo, quum jam longior fuerim quam operæ pretium est. Mox ad v. 54. glossam in margine Colb. 2. scriptam a me omitti queritur, sed non meum erat colligere scholia, nisi si in qua forte glossa veræ lectionis vestigium latet. Reliquæ sunt variæ lectiones

nonnullæ aut suprascriptæ in codicibus aut ad marginem eorum notatæ, quarum non diffiteor nonnullas me, in primis maxime paginis, consulto omisisse, alias forsitan me fugisse, sed neque magni illæ momenti sunt, neque in sequentibus quidquam ejus generis, quod quidem sciam, a me omissum est.

Sed hactenus de Reisigio. Venio ad codices Parisinos, de quibus nonnulla me moniturum esse pollicitus sum. Sunt autem omnino decem Æschyli codices ex bibliotheca Regia collati a viris quatuor, Askevio, Brunckio, Vauvilliersio, Faehsio; quorum primus quatuor libris usus est, qui Buttlero et Schützio audiunt Ask. A. B. C. D., a Blomfieldio et me vocantur Regg. G. H. K. L. Priores duo uno continentur volumine, quod tum temporis numero 3320. insignitum fuit; tertius tunc fuit No. 3330., hique tres Prometheum, Septem contra Thebas, et Persas continent; in quarto, tunc temporis No. 3521., tribus illis tragœdiis accedunt Eumenides et Supplices. Hoc usus videtur Robortellus, cujus editionem Triclinii recensionem exhibere non dixerim cum Hermanno in *Classical Journal* xxxviii. p. 286. De Victoriana idem majore jure dici possit, quæ cum cod. Farnesiano semper fere consentit.

Brunckius duobus usus est codicibus, No. 2884. et 2787., quos Regg. A. B. nuncupavimus, quorumque uterque Prometheum, Septem contra Thebas, et Persas continet.

Vauvilliersius quinque codices contulit, quorum priores quatuor descripsit in *Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque du Roi* vol. i. Illorum primus, Reg. C., No. 2789. (p. 281—299.) Prometheum continet, Septem contra Thebas, et Persas. Hoc codice usus videtur Turnebus, pleræque enim variæ lectiones, quas ad libri calcem commemorat, cum hujus codicis lectionibus consentiunt. Alter, Reg. D. No. 2790. (p. 300—306.) Prometheum continet; in tertio, Reg. E. 2782. (p. 307—317.) Prometheus et Septem contra Thebas leguntur, in quarto, Reg. F. No. 2788. (p. 318—323.) Prometheus, Septem contra Thebas, et Persæ. Horum descriptionem inde a p. 324. alius libri No. 2791. descriptio sequitur, qui illis non est adnumerandus. Est enim Isaaci Casauboni manu scriptus et continet Agamemnonem cum Casauboni notis et observationibus. Sed in earundem Notitiarum vol. iv. p. 89—106. quintus describitur codex Reg. N. No. 2783., qui Prometheum, Septem contra Thebas, et Persas continet.

Faehsius denique tres Æschyli codices contulit, quorum primus No. 2787. idem est, quem a Brunckio collatum Reg. B. vocavimus; nec id ignoravisse videtur Faehsius, qui in Sylloge p. 68—77. nihil fere ex eo nisi varias lectiones ad marginem libri adscriptas attulit. Quas quum omiserit Brunck., Faehsianam libri collationem Reg. O. vocavimus. Præterea Faehsius usurpavit cod. No. 2782., quem eundem esse cum Vauvilliersii Reg. E. et numerus ostendit, et ex eo perspicitur, quod variæ lectiones, quas ad Prometheum ex eo attulit Faehsius, vel in minutissimis librarii erroribus cum Vauvilliersii collatione consentiunt. Dissentiunt quidem in paucis quibusdam, sed ea ejusmodi sunt, ut alteruter facile potuerit errare. Hæc non minus quam ea, quæ a Vauvilliersio omissa notavit Faehsius, in Auctario variæ lectionis congessi. Sed illud scrupulum videtur injicere, quod Vauvilliers. suo libro Prometheum et Septem contra Thebas, Faehsius Prometheum, Eumenidas, et Supplices contineri dicit. Sed in hac re errorem a Faehsio commissum esse perspicuum est. Quas enim, ut ex hoc codice, ad Eumenidas et Supplices varias lectiones enotavit Faehsius, eæ ad amussim respondent iis, quas ex Reg. L. depromsit

Askevius; quid quod Suppl. v. 740., qui versus in solo Reg. L. legitur, eadem verba ex hoc libro affert Faehsius. Jam quum Faehsius hunc ipsum codicem Reg. L. revera usurpaverit, quod mox demonstrabitur, certissimum videtur, errasse Faehsium, quum varias lectiones in Eum. et Suppl., quas ex No. 2886. hauserat, ex No. 2782. haustas esse testaretur. Tertius enim, quo Faehsius usus est, codex insignitus est numero 2886., eoque Septem adversus Thebas et Persas contineri dicit. Hic vero in omnibus fere, vel in apertis scribæ erroribus, Regio L. respondet, ideoque huc pertinere lectiones varias in Eum. et Suppl. a Faehsio collatas censeo. Faehsii collationem, quum nonnulla exhibeat, ab Askevio omissa, Reg. P. vocavi.

Postremo his adnumerandi sunt codices duo, quos olim in bibliotheca Colbertina sub num. 4016. et 6448. asservatos usurpavit Askevius. Iidem quum postea in bibliothecam Regiam translati essent, iterum aliis nominibus ab aliis collati sunt. Et Buttlerus quidem Colb. 1. eundem esse cum Brunckii Reg. B., Colb. 2. cum Reg. A. judicat. Blomfieldius autem ab Elmsleio de ea re certior factus, Colb. 1. et Reg. N., Colb. 2. et Reg. B. sibi respondere testatur.

De hac re, quum A. et B. ipsi inter se admodum similes sint, judicium ferre non potest, nisi qui ipse libros illos oculis suis usurpavit; id quidem certum videtur, Regium N. potius apographum Colbertini 1., quam eundem codicem esse, quum in Reg. N. lacuna sit in Prom. v. 898—934., quæ in Colb. 1. non comparet.

His subjicienda sunt nonnulla de iis codicibus, quorum lectiones in hoc altero volumine accesserunt. Et primum quidem Farnesiani codicis non iis tantum lectionibus usus sum, quas Elmsleius ex eo excerpsit in Museo critico, sed ad integram Agamemnonem eas suppeditavit Blomfield., ad Eumenidas Burgess. Præterea ad Agamemnonem Blomfield. collationem habuit codicis, qui in bibliotheca Florentina Plut. xxxi. 8. asservatur, quemque cum eo Flor. vocavi, et codicis Veneti, a Morellio confectam. Ad Persas idem Lambethanum codicem contulit, ex quo tamen paucas tantum lectiones excerpsit. Præterea addidi codicis Taurinensis No. 253. lectiones in Septem c. Thebas, ex Peyronii *Notitia librorum, qui donante Calusio illati sunt in Regii Taurinensis Athenæi bibliothecam* p. 60. s. (observandum est, hunc Taurinensem codicem semper fere cum Guelpherbytano

consentire), et lectiones in Promethei initium ad ed. Robort. a Victorio adscriptas, ex duobus codd. desumtas, siquidem codices sunt, quos litteris m. et s. significavit, ex Thiersch. *Act. Philol. Monac.* i. 3. pag. 319. sq. (plurimas harum lectionum Stephanus jam commemoravit, quas omisi), nec non lectiones quasdam codicis Gudiani, quas, id priore editione adnotatas, in novissima omisit Schützius, quo factum est, ut me fugerint. Postremo in *Classical Journal* No. xxxiv. p. 340. sqq. lectiones quædam in Prometheum communicantur, a Robortello collectæ, quas omisi, quum neque novi quidquam contineant, neque certum sit, quæ ex codd. sint petitæ, quæque ab emendatore profectæ.

Restat, ut lectores moneam, me Lexico Æschyleo conficiendo operam navare, quod forsitan aliquando in lucem prodire jubebo, si, quod spero, non ingratum hunc laborem harum rerum æstimatoribus esse intellexero.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΥΛΑΞ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΥΞ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΚΑΣΑΝΔΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ φύλαξ, θεράπων Ἀγαμέμνονος.

Ὀρέστης, Ἠλέκτρα, Τροφός adduntur in Turn, e Choephoris, quæ fabula Agamemnoni adhærebat. Deinde θεράπων Ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ Αἰγίσθου ταχθεὶς φύλαξ legitur in Ald. Turn.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΟΥ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Η ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἀγαμέμνων εἰς Ἴλιον ἀπιὼν, τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσοι[1] τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο[2] τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα, ἵνα τηρήσῃ τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν[3] τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι.[4] μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἁπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἁπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται,[5] ὡς ἔκπληξιν ἔχον καὶ οἶκτον ἱκανόν.[6] ἰδίως

1. πορθήσοι Ald. Turn. πορθήσει Vict. et recentiores. πορθήσοι Blomf.
2. ὑπέσχετο omittunt Ald. Rob. Turn., ἴφη post σημαίνειν inserentes.
3. τὸν omittunt Ald. Rob. Turn.
4. παιανιάζουσι Ald. Rob.
5. θαυμαστόν ἐστι Flor.
6. Sic Ald. Rob. Turn. In Vict. et

δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ σκηνῆς[7] ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ· τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον, νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε.[8] πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἑκάτερον διϊσχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἑνὶ κεφαλαίῳ· τὴν μὲν, τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας· τὸν δὲ, ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου[9] ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκόστῃ,[10] ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ.[11] ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

recentioribus male legitur ὡς καὶ ἔκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν.

7. ὑπὸ σκηνῆς recte conj. Stanl., nam quod putat Blomf., Agamemnonem ita a Clytæmnestra cæsum esse, ut a Choro quidem non potuerit videri, sed a spectatoribus, non credibile est.

8. ἀπέδειξε Flor.

9. Ὀρέστου Ald. Rob. Αἰγίστου Flor.

10. εἰκοστῇ ὀγδόῃ vulg., quod recte correxit Meurs. in Æschylo, p. 2.

11. πρῶτος σατυρικῷ Flor.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

Θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,
φρουρᾶς ἐτείας μῆκος, ἣν κοιμώμενος
στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην,
ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,
καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς
λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι·
ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν·

2. μῆκος δ' ἦν. Med. Guelph. Rob. μῆκος δ' ἦν Ald. μῆκος δ' ἦν var. lect. ap. Schol. μῆκος ἦν Turn. Sed illud δ' patet ab iis profectum esse, qui quum veram lectionem non intelligerent, ita legendum putabant: φρουρᾶς ἐτείας μῆκος δ' ἦν καμώμενος, quod maxime comprobat ed. Turn., in qua primi et tertii versus fine puncto distinguitur. Sed neque recentiores hunc locum melius intellexerunt; quum enim Stanl. et Valck. ad Herod. iv. 150. μῆχος conjecissent, hoc certatim receperunt Glasg. Schütz. Both. Blomf., male. Nam μῆχος otiosa prorsus et inutilis foret vocabuli ἀπαλλαγή epexegesis, quod nulla explicatione eget, μῆκος contra defesso et impatienter exspectanti aptissimum est. Recte igitur vulgata defensores nacta est Pauwium, Voss. cur. Æschyl. p. 13. et Orell. in *Philolog. Beyträge aus der Schweiz*, p. 193. Male autem Pauw. cum Schol. eam ita explicat: τῶν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐτείας φρουρᾶς, hoc enim græce non ita dici poterat. Sensus est aut: *liberationem ab his laboribus vigiliæ annuæ*, quod voluit Voss. aut: *ab his laboribus, a vigilia sc., quæ longitudine annua est*, quod ipse in Comment. Æsch. p. 3. proposui.

3. ἴγκαθεν Guelph. Ald.

4. νυκτέρων Guelph. Ald. Rob.

5. βροτοῖς θέρος Ven. Flor. Farn. θέρος βροτοὺς Guelph.

7. Hunc versum spurium judicavit Valck. ad Eur. Phœn. 506, quem secuti Glasg. Schütz. et Blomf. eum

καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν,
ἀλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖ
γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ.
εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην
ἐμὴν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παρίσταται,
τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ·
ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ,
ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,
κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,
οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου.

uncis incluserunt, Both. omisit. Sed neque tautologiam vel repetitionem otiosam in eo video ullam, nec quidquam probat Achilles Tatius Isagog. in Arati Phæn. p. 81, qui tres versus antecedentes laudans, hunc non addidit; neque in τῶν recte offendit Blomf. (cf. Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 764). Summo igitur jure eum tuentur Herm. de. verss. spur. ap. Æschyl. p. iv., Voss. cur. Æsch. p. 14. Humboldt. in versione et Orell. l. c.—ὅτ' ἄν Guelph. Ald. Rob.

10. ἁλώσιμον βάξιν, ut Sept. Th. 617. ἁλώσιμον παῖδα.—κρατεῖν γ. ἀ. ἐλπίζω Ald. Turn. Vict. Glasg., Schütz., quod explicant: *sic enim spero fore, ut mulieris viriliter ferocientem animum vincam*, male, non enim suo consilio hoc instituit custos, sed a Clytæmnestra jussus facit: neque cum sequentibus hoc cohæret. κρατεῖν—ἐλπίζει emendavit Heath. κρατεῖν—ἐλπίζων Both. Sed κρατεῖ—ἐλπίζων Guelph. κρατεῖ—ἐλπίζον Ven. Flor. Farn. Rob. et var. lect. ap. Steph., quod recte tuentur Abresch. Humboldt. Blomf. Orell. Sensus est: *sic enim jubet mulieris animus viriliter ferociens et sperans.* Ad κρατεῖν jubendi significatione adhibitum in Comment. Æsch. p. 5. contuli Eur. Hecub. 282. οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν, ἃ μὴ χρεών.

12. εὖτ' ἄν γε var. lect. in Flor. κοίτην δὲ conjecit Bentl. ταύτην δὲ mavult Blomf., qui obelum apposuit, constructionem imperfectam esse ratus. Sed protasis, quæ ab εὖτ' ἄν incipit, interposita parenthesi continuatur, v. 16. vocabulo ὅταν, et apodosis sequitur v. 18. Quare Blomf. male post ὕπνῳ fortius interpunxit.

13. ἐπισκοπουμένην inutilis est Stanleii et Casauboni emendatio.

14. ἐμοὶ conjecerunt Stanl. et Bentl. virgula post ἐπισκοπουμένην posita, idque probavit Schütz. et recepit Blomf., sed causam non video.—In ὕπνος sæpius repetito offenderunt Schütz. et Both., sed hoc ex more Æschyli esse, jam sæpius monitum est.

16. ὅτ' ἄν Guelph. Ald. Rob.—De δὲ post parenthesin repetito v. Herm. ad Soph. El. 776.—Sensus est: *quum canendum mihi esse puto*, quod non intellexerunt editores; hanc enim δοκῶ interdum habet præcepti et voluntatis significationem, ut infra v. 1634. δοκεῖς τάδ' ἔρδειν. Soph. Antig. 1089. καί ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικάθειν; Eur. Med. 1275. ἀρῆξαι φόνου δοκεῖ μοι τέκνοις. Xenoph. Anab. i. 7. 4. αἰσχύνεσθαί μοι δοκῶ. Similiter νομίζω Xenoph. Œcon. xvii. 9. 11.

17. ὕπνον Ald.—ἐντέμνων Ven. Flor. —De significatione vocabuli ἀντίμολπον v. Reisig. comment. crit. ad Soph. Œd. Col. 709.

νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων
εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.
ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτὸς, ἡμερήσιον
φάος πιφαύσκων, καὶ χορῶν κατάστασιν
πολλῶν ἐν Ἄργει, τῆσδε συμφορᾶς χάριν.
Ἰοὺ ἰού.
Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς,
εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος, δόμοις
ὁλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῆδε λαμπάδι
ἐπορθιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πόλις
ἑάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει
αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι.
τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,
τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.
γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα
ἄνακτος οἴκων τῆδε βαστάσαι χερί.

22. In Ald. et Turn. post λαμπτὴρ interpungitur, virgula post νυκτὸς sublata, quam interpunctionem defendi posse, monstravi in Comment. Æsch. p. 16. Confirmare eam videtur Schol., qui explicat: ἐκ νυκτὸς ἡμέραν ἡμῖν διδούς· Pers. 301. λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου. Agamemn. 508. φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων.

23. νῦν φῶς Ven. Flor. Farn.—χορῶν Guelph. Ald.

25. Exclamationem ante v. 22, transponi jubet Herm. ad versionem Humboldt., improbante Blomf., neque ego, quamvis speciosa est illa ratio, a libris discedere ausus sum, quum neque hoc loco inepta sit exclamatio, reputante custode, quanto gaudio Clytæmnestram hic nuntius affecturus sit. Fortasse arctius etiam cum versu sequente jungenda est, ut hac ipsa exclamatione expergefacere Clytæmnestram velit, ad quod deinde σημαίνω refertur.—Hujus loci oblitus esse videtur Reisig. ad Soph. Œd. Col. 1485., quum hanc exclamationem lætitiæ nuntiam comœdiæ propriam esse, non tragœdiæ, diceret. Rectius idem observavit, non ἰού, ἰού scribendum esse, ut nostro loco recentiores omnes dederunt, sed ἰοὺ ἰού, quod ipse Aristoph. Nub. 1. dedit, et nostro loco edd. antiquæ exhibent.

26. Ἀγαμέμνος Ald.—σημανῶ vulg., sed σημαίνω Med. Guelph. Ald. Rob. Turn., quod recte revocavit Both. et Blomf.

27. εὐνὴν Guelph. Ald.

28. ὁλογυμὸν εὐφημοῦντα Ald.

29. ἐπορθριάζειν Guelph. Ald. ἐπ' ὀρθριάζειν Rob.

30. ἀγγίλων Ph. Flor. Ald.

32. *Collapsam dominorum fortunam restituam* Schütz. εὖ θήσομαι jungens; male, repugnat enim ordo verborum; εὖ πεσόντα jungendum est, quod bene explicat Voss. cur. Æschyl. p. 15.—εὖ πεσὸν καθήσομαι Suid. s. v. τρὶς ἓξ.

33. βαλοῦσα Suid. l. l.—τῆς δὲ μοι φρυκτωρίας Ald.—τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας Phot. et Suid. l. c.

34. De particulis δ' οὖν vid. Reisig. ad Soph Œd. Col. p. clxxv.

τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,
σαφέστατ' ἂν λέξειεν. ὡς ἑκὼν ἐγὼ
μαθοῦσιν αὐδῶ, κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.

ΧΟΡΟΣ.

Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου
μέγας ἀντίδικος,
Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων,
διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου
τιμῆς, ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν
τῆσδ' ἀπὸ χώρας
ᾖραν, στρατιῶτιν ἀρωγὰν,
μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη,
τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ', ἐκπατίοις
ἄλγεσι παίδων, ὕπατοι λεχέων
στροφοδινοῦνται,
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,

37. De βέβηκεν præsentis significatione v. Erfurdt. ad Soph. Trach. 40.—φθόγγον Schütz. nihil monens et sine libris; cf. Eur. Hippol. 418. τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε φθογγὴν ἀφῇ. De voce domibus et parietibus tributa, præter ea, quæ Abresch. e græcis scriptoribus congessit, cf. Spalding de or. Marcell. in Mus. antiq. stud. i. p. 29. sqq.

38. λέξει'. ὡς Flor.

39. καὶ οὐ Guelph. Ald.

40. ἐπὶ Ald. Turn. Farn. ἐπεὶ est *ex quo* v. Seidl. ad Eur. Iph. T. 247.—Πριάμῳ Guelph. Ald. Rob. Turn., quod ut elegantius fere præferendum duco.

44. Ἀτρειδᾶν Guelph. Farn. Rob. Vict. Glasg. Schütz. Ἀτρειδῶν Ald. Turn., quod recepit Blomf., quia Dorismos omnino ex anapæstis ejiciendos putavit, ego autem, quia in formis ad dialecti diversitatem pertinentibus Aldinum exemplar fere secutus sum.

45. Ἀρδείων Rob.—Ἴλιον αὐτὰν var. lect. in Flor. et apud Schol. χιλιοναύτην Blomf. σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ, quod legitur Iph. Taur. 139., hinc forsitan sumsit Euripides.

47. στρατιώτην Ald. Rob.—ἀρωγήν Blomf.

48. κλάγξαντες Flor. Farn. var. lect. ap. Steph.

49. ἐκ πάγλοις suspicatur Blomf. male, nam nisi ἐκπατίοις additur, quam ob causam dolorem conceperint non intelligitur.

50. ἄλγεπι ποδῶν Ald. ἄλγεσσι ποδῶν Turn. ἄλγεσσι παίδων Vict. Stanl., rell. recte ἄλγεσι παίδων, nam ἄλγεσσι ex corrupto ποδῶν metri causa natum est.—ὕπαλτοι Ald.

52. ἐρεστόμενοι Ald.

δεμνιοτήρη
πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες·
ὕπατος δ' ἀΐων ἤ τις Ἀπόλλων,
ἢ Πὰν, ἢ Ζεὺς, οἰωνόθροον
γόον ὀξυβόαν
τῶνδε μετοίκων, ὑστερόποινον
πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν.
οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ πρείσσων
ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος
Ζεὺς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς,
πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ,
γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,
διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
κάμακος, θήσων Δαναοῖσιν
Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν
ἔστη· τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον·
οὔθ' ὑποκλαίων, οὔθ' ὑπολείβων,
οὔτε δακρύων, ἀπύρων ἱερῶν

53. δεμνιοτῆρι Ald.
54. γόνον conjecit Musgr., non improbante Blomf., sed hoc multo minus poeticum foret.
55. δαΐων Ald.—τις Ἀπόλλων, ut v. 1206. Σκύλλαν τινά.
58. Vulgo post μετοίκων virgula interpungitur, quam sensu postulante et auctore Pauwio Schütz. Both. Blomf. recte post ὀξυβόαν transposuerunt. μέτοικοι sunt pulli, qui nidis expulsi alias sedes habent, v. Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. CXXV.
59. παρὰ βᾶσιν Ald.—Ἐρινύν Ald. Blomf., ut semper.
60. Ἄτρεος Turn.
63. τοι pro καὶ Both. ignorans græcismum notissimum, de quo ad Sept. Theb. 321. sermo fuit.—γυιοβαρῆ Turn.
64. ἐρειστομένου Farn. cum glossa στιπτοντος; idem, sed suprascr. vulg. Flor.
65. πρωτελείοις. Flor.
66. Δαναοῖσιν Guelph. Ald. Rob., quod pro vulg. Δαναοῖσι recepi. De sententia parœmiaco non finita v. Herm. El. metr. p. 379. ad Eur. Hecub. 69.
67. ἐπὶ δ' ὅπη νῦν. ἐπὶ στιλεῖται δ' ἐστὶ πεπρωμένον Ald. De dictione ἔστιν ὅπη ἔστι v. Herm. ad Vig. p. 709. Schæf. ad Soph. Œd. Col. 273. Abresch. ad h. l. et Blomf. in glossario.
69. ὑποκλίων Guelph. ὑποκλίων Ald. ὑποκλείων Turn., quod recepit Schütz. ὑποκαίων conjecit Casaub. ὑποκλάζων Pw. ἐπικλείων Both. Sed vulgata, quæ cum δακρύων bene jungi potest, cur non toleranda sit non video.—ἐπιλείβων Schütz. tacite et sine causa.
70. δακεύων Ald. δοκεύων Turn.—In vocabulis ἀπύρων ἱερῶν explicandis sudarunt interpretes, et seducti ab scholiasta, qui de sacrificiis Furiis sine igne offerri solitis (quod ne verum quidem esse in glossario demonstravit Blomf.) sermonem esse dicit, ὀργὰς ἀπύρων ἱερῶν putaverunt significare *iram Dearum, quibus sine igne immolatur*. Sed nihil aliud est nisi *ira ob desideratam sacrificiorum flam-*

ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.
ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ
τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μίμνομεν, ἰσχὺν
ἰσόπ αἰδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.
ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων
ἐντὸς ἀνάσσων
ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ,
τὸ θ' ὑπέργηρων φυλλάδος ἤδη
καταπαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων,
ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.
σὺ δέ, Τυνδάρεω
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,

mam, quem sensum etiam Humboldt. in versione recte expressit. Hoc igitur Chorus dicere vult, qui semel Deos læserit, eum nunquam iram eorum effugere posse, ideoque se, quamquam qui nunc sit rerum Trojanarum status nesciat, illud tamen certum habere, Trojam aliquando deletum iri.

72. ἀτίτᾳ Rob. Vict. Stanl. Glasg. Blomf. sine sensu, sed ἀτισαῖ Guelph. ἀτισαὶ Farn. ἀτίται Flor. Ald. Turn., quod recepit Schütz., sed male explicavit *illæsi*. Significat *inhonorati*, ut Eumen. 257. ὁ ματροφόνος ἀτίτας et jungendum est cum genitivis τῆς τότ' ἀρωγῆς, qui consulto medii sunt positi inter ἀτίται et ὑπολειφθέντες.

73. ἀρωγῆς Ald.

75. ἰσόπαιδα Rob. Flor.

76. ὅτι libri omnes, quod correxit Stanleius.

77. ἀνάσσων vulg. ἀνάσσων Schütz. ex emendatione Hermanni ad Aristoph. Nub. 994., repetita ad versionem Humboldtianam, quæ ut facilis est, ita unice vera videtur, infantium enim medulla nondum ἀνάσσει, sed ἀνάσσει.—ἀναίσσων Blomf.

78. ἴνι γ' ἄρᾳ ex Heynii emendatione Herm. l. c. non improbante Schützio. Sed vulgata significat: *suo loco non inest*, et recte Blomf. conferri jubet Ernest. ad Callim. H. Del. 192. et Valck. ad Theocr. Adon. p. 365. A.

79. τὸθ' ὑπεργήρως Med. τὸθ' ὑπεργήρεως Guelph. τὸθι πρὲ γήρως Ald. τὸθι πρὲ γήρος Rob. τόθη πρὲ γήρως Turn. τόθι πρὲ γήρως Flor. τόθ' ὑπεργήρων Farn. τόθ' ὑπέργηρων Vict. τό θ' ὑπέργηρων Stanlei. et rell. Sed mirum tamen, omnes fere libros meliores in terminatione ως consentire, quare, nisi omnes etiam τι vel το haberent, suspicarer ὅ θ' ὑπέργηρως, quod sequente ἀρείων confirmari videtur. —φυλλάδος Ald.

80. τρίποδος Flor. Farn.—Ad hanc dictionem cf. Seidl. ad Eur. Troad. 288.

81. ἀρείσσων Aldin. ἄρειων Schütz., qui ἀρῄων metri causa suspicatur, quod recepit Both. Sed quamquam neutrum ὑπέργηρων præcessit, tamen ἀρείων ex constructione πρὸς τὸ σημαινόμενον recte stare posse, jam Blomf. vidit; construendum est enim cum nominativo γίγνων, qui ex præcedentibus cogitatione repetendus est.

82. ἡμερόφαντον Med. Guelph. Ald. Rob.

τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας
πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς;
πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων,
ὑπάτων, χθονίων,
τῶν τ' οὐρανίων, τῶν τ' ἀγοραίων,
βωμοὶ δώροισι φλέγονται·
ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
λαμπὰς ἀνίσχει,
φαρμασσομένη χρίσματος ἁγνοῦ
μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,
πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ.
τούτων λέξασ' ὅ, τι και δυνατὸν
καὶ θέμις αἰνεῖν,

85. Interrogationis signa post χρέος et νέον tolli vult Wunderl. obss. critt. Add. ad pag. 144., male.

87. πυθοῖ Flor. unde πευθοῖ suspicatur Blomf., quod vulgatæ tamen recte non præfert.—θυοσκεῖς Turn., quod Bentlei. probavit et Blomf. recepit, sine causa. θυοσκοεῖς var. lect. in Farn. cum schol. ὡς ἀπὸ τοῦ θυοσκόος ὁ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν ἤτοι νοῶν. θύος γὰρ τὸ θῦμα.

90. Hunc versum spurium et præcedentis glossema putant Pauw. et Heath., quos secuti Glasg. et Schütz. eum uncis incluserunt, Both. omisit. Sed versum minime abundare, neque eadem continere, quæ versu præcedente dicta sunt, intellexerunt Herm. de verss. spur. p. ix. Humboldt. in versione, Orell. p. 194. et Blomf. Dei enim ἀστύνομοι aut superi sunt aut inferi, aut cœlestes aut forenses. Neque omnino abhorrent tragici ab ea verbositate, quæ in his conspicua est. Sic Sept. Th. 253. τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις. Suppl. 977. θῆρες καί βροτοὶ, και κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ. Soph. Antig. 844. οὔτε βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν. Œd. Col. 750. Eur. Hippolyt. 1272.

91. δώροις Guelph. Flor. Ald. Rob.

94. χρίματος Med. Rob. χρήματος Ald.

95. Blomfield. se intelligere negat, quid sint unguenti ἄδολοι παρηγόριαι, ideoque hunc versum aut post v. 93. vel post v. 98. ponendum suspicatur. Sed satis bene hoc explicat Schütz.: *olei casti mollibus sincerisque fomentis*, et Humboldt.: *von des heiligen Oels süssschmeichelndem Duft.*

96. μηχόθεν Rob.

97. λέξ' ὅτι. καὶ Ald. λέξ' ὅτι καί σοι Turn. λέξον θ' ὅ τι σοὶ Blomf. propter sequens τι; id tamen sæpius post participium ab Æschylo infertur, ut Choeph. 851. πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων, ἀρχάς τε πολισσονόμους ἕξει. ibid. 550. ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ θανόντες, nam quod Blomf. ibi constructionem hujusmodi esse ὡς ληφθῶσιν δόλῳ τε καὶ ταυτῷ βρόχῳ, id falsum esse et ordo verborum arguit, et sequens θανόντες, quod ille dolose omisit. Conf. Herm. ad Aristoph. Nub. 180. et ad Viger. 772.

98. εἰπεῖν pro αἰνεῖν Farn. Vict.

παίων τε γενοῦ τῆςδε μερίμνης,
ἢ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει,
τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ φαίνουσ'
ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον
τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην.

100. *νῦν ἴσθ' ὅτι μὲν κακόφρων* Guelph. *νῦν εἶθ' ὅτι κακόφρων* Ald. (in Turn. vulgata est, falso ex ea *ἴσθ' ὅτι τοτὲ μὲν* laudat Buttler.) hinc jam in Comment. Æsch. p. 25. suspicatus eram, aliam latere lectionem *ἢ νῦν ἴσθ' ὅτι κακόφρων τελίθει*, quam tamen vulgatæ præferre non ausim, nisi aliæ accesserint auctoritates.

101. *ἀγανὰ φαίνεις* Med. Guelph. Turn. *ἄγαν ἀφαίνεις* Ald. *ἀγανὰ φανεῖσ'* Rob. *ἀγανὰ φαίνουσ'* Farn. Vict. Stanl. Glasg. Schütz., quod ita explicarunt, ut *ἀγανὰ* cum *ἐλπὶς* construerent, *φαίνουσα* autem intransitive dictum putarent, hoc sensu: *fausta spes ex sacris elucescens*. Quod quum fieri non posse recte putarent Both. et Blomf., ille *ἀγαὶ' ἀμφαίνουσ'* reposuit, hic ex Buttleri emendatione *ἀγανὰ σαίνουσ'* dedit. Sed vulgatam tuetur etiam Wunderlich. obss. critt. p. 100., qui tamen verbi *φαίνειν* usum ita explicat, ut supplendum sit *φαίνουσα ἀγανὰ οὖσα*, in quo verum vidit Wunderlichius, quamquam refragante Seidlero ad Eur. Electr. 1231., sed probavit illius sententiam Herm. ad Soph. Antig. 467. Nam quemadmodum pro *φαίνω ἰμὶ ποιοῦντα* dicendum est *φαίνω ποιῶν* (ut *οἶσθα δούς* Soph. Œd. R. 1135.) ita non *φαίνω ἰμὶ ἀγαθὸν ὄντα* dicitur, sed *φαίνω ἀγαθὸς ὤν*, et omisso participio verbi *εἰμί* (ut *εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει* Æschyl. Suppl. 695.) *φαίνω ἀγαθός*; hinc sensu intransitivo positum videtur, quamquam non est. Sic adjecto participio *φαίνω* et similia dicuntur Soph. Antig. 20. *δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος*. ibid. 242. *δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον*. Electr. 1350. *πῶς οὕτω κάλαις ξυνὼν μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες*; Aj. 466. *δηλώσω πατρὶ, μή τοι φύσιν γ' ἄσκλαγχνος ἐκ κείνου γιγώς*. ibid. 865. *ὡ 'γὼ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς*. Omisso autem participio verbi *εἰμί*, ut nostro loco Eur. Electr. 1230. *ἀλλ' οἶδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες*. Soph. Antig. 467. *δηλοῖ τὸ γίννημ' ἀμὸν ἐξ ἀμοῦ πατρός*. In hunc numerum Wunderl. non referre debebat nostri Prometh. 111. *διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφηνε*, et Eur. Bacch. 184. *Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός*, nam *πέφηνα*, ut solent ejusmodi perfecta, revera intransitivam vim habet, ut Sophocl. Œd. Col. 319. 1219. ed. Reis. El. 636. ed. Herm. Eur. Iph. Aul. 973. Troad. 615. Jon. 978.

102. *ἄπλιστον* Med. (teste Blomf.) Guelph. Ald. Rob., unde Blomfield. suspicatur poëtam scripsisse *φροντίδα πλείστην*.

103. *τὴν θυμόβορον λύπης φρένα* Med. Phil. Guelph. Ald. Rob. *τὴν θυμοβόρον λυπόφρενα* Farn. *τὴν θυμοβόρον φρένα λύπης* Turn. *τὴν θυμοβόρον λύπης φρένα* Vict. Cant. Stanl. *τὴν θυμοβόρον φρενὶ λύπην* ex emendatione Pauwii Glasg. probante Buttlero. *τῆς θυμοβόρου φρενὶ λύπης* Herm. ad Aristoph. Nub. 180. *τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην* ex Heathii emendatione Schütz. et Blomf. *τὴν θυμόβορον λυπόχροιον* Both. *τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης* Herm. ad versionem Humboldt. *τῆς θυμοβόρου φρενολύπης* vir doctus in Annal. Heidelberg. pag. 1219. Mihi quidem, variis librorum lectionibus inter se comparatis, certissimum videtur, latere vocabulum aliquod novo modo compositum, quod corruptas illas lectiones pepererit. Vero simillimum igitur videtur, legendum esse *τὴν θυμοβόρον φρενολύπην*, interim recepi eam lectionem, quæ a libris minus quam reliquæ discedit, et sensum satis commodum præbet.

κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν

στρ.

ἐκτελέων. ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
πειθὼ μολπᾶν,
ἀλκὰν σύμφυτος αἰὼν,
ὅπως Ἀχαιῶν
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας
ξύμφρονα ταγὰν,
πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι
θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,
οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε-
ῶν ὁ κελαινὸς, ὁ, τ' ἐξόπιν ἀργίας

104. In Aristoph. Ran. 1276., ubi Æschylus hunc versum recitat., ὅσιον pro ὄδιον legitur, quam lectionem Asclepiadi deberi, tradit Schol. ad eum locum.

105. ἐντιλίων ex emendatione Stanleii, Casauboni et Heathii dederunt Schütz. Both. Blomf. probante Orell. p. 195., sed mutationis necessitatem non video; probum enim sensum præbet librorum omnium lectio ἐκτελίων, *virorum excellentium.* — καταπναίει Guelph. καταπνεύει Fl. Farn. καταπνέει Rob. Turn. Vict. Glasg.

107. Vulgata editoribus sensu carere visa est, quare Heath. conjecit ἀλκὰν σύμφυτον, ἀΐων, Schütz. dedit ἀλκᾷ ξύμφυτος αἰὼν· Both. ἀλκὰν ξύμφυτον αἰὼν. Blomf. πειθῶ μολπᾶν, ἀλκὰν ξύμφυτον, αἰών· Sed vulgatam recte explicasse videtur Voss. cur. crit. p. 15. sq.: *quamvis senex sim, adhuc tamen divinitus immissa cantum inspirat fiducia; adhuc ætas vires (ad canendum) subministrat.*

109. ἥβαν libri omnes et schol., item lect. vulg. in Aristoph. Ran. 1311., ad quem locum schol. ἀκμήν legisse videtur, sed ἥβας ex emendatione Stanleii et Casauboni Glasg. Schütz. Blomf. idque sensu postulante recepi, quia idem præbent Aristophanis codd. Rav. et Borg. duoque Brunckii, in quorum altero glossa ἀκμῆς adjecta est. Both. ἀκμᾶς dedit, Blomf. ἀκμήν veram lectionem putat, uterque male.—Ἑλλάδος est adjectivum, v. interpp. ad Greg. Cor. p. 108. ed. Schæf.

110. τὰν γᾶν Med. Ald. Rob. τὰν γὰν Guelph. ταγᾶν Turn. ταγὰν Farn. Flor. Vict. Stanl. Glasg. Schütz. Both. ταγὸν Blomf., quia ταγὰν primam corripere putat; sed ταγὸν ferri non potest ad δίθρονον κράτος relatum, neque intelligi potest, cur Æschylus, qui ταγός prima longa usurpavit, non eodem modo ταγή dicere potuerit, nihil enim probant, quæ affert Blomfield., Aristoph. Lys. 105. Æschyl. Eum. 296.

111. πέμπει Rob. Vict.—ξὺν Vict. et recentiores omnes, sed σὺν Guelph. Ald. Rob. Turn. et Aristoph. l. l., quare hoc recepi.—δορὶ δίκας πράκτορι Guelph. Farn. Turn. Vict. δορὶ δίκας πλάκτορι Ald., sed δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι Aristoph. Ran. 1316., quod recte receperunt Glasg. Schütz. Both. Blomf. δίκας, quod metro adversatur, ex glossa irrepsisse ostendit schol. explicatio τῷ δίκην εἰσπραξομένῳ.

113. νέων Ald.

114. ἀργίας Guelph. Ald. ἀργίας rell. omnes.—Schütz., cui metrum hujus versus laborare videbatur, antistrophico quoque mutato tacite dedit ὅ τι τοὐξόπιν ἀργός, sed nihil mutandum est, ἀργίας enim per synizesin bisyllabum est, cf. Commentar. Æschyl. p. 26

φανέντες ἴκταρ
μελάθρων, χερὸς ἐκ δορυπάλτου,
παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν,
βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γένναν,
βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισσοὺς ἀντ.
Ἀτρεΐδας μαχίμους, ἐδάη λαγοδαίτας
πομπούς τ' ἀρχάς·
οὕτω δ' εἶπε τεράζων·

sqq. De qua re male dubitans Blomf. ἀργᾶς scripsit, quod nihil est.

115. οἳ φανέντες Flor.

116. δοριπάλτου Turn. Vict. et recentiores, sed δορυπάλκτου Guelph. δορυπάλκτον Ald. δορυπάλτου Med. Flor. Farn. Rob., quod recte prætulit Blomf. —χερὸς ἐκ δορυπάλτου est *parte dextra*.

117. παμπρέποις vulg. παμπρέποισιν Flor. παμπρέπτεσιν Farn. παμπρέπτοις ex emendatione Abreschii Glasg. Schütz. Both. Blomf. omnino recte, postulante metro.—ἕδραις Farn. ἕδραισιν Guelph. Ald. Rob., quod pro vulg. ἕδραισι recepi.

118. βοσκομένην Farn.—ἐρ' ἰκύματα Ald. ἐρικύματα Med. Phil. Guelph. Rob. Turn. ἐρικύμονα Farn. Vict. ex emendatione, ut videtur, Triclinii et Stephani, sed vera et a schol. confirmata, quare recentiores recte receperunt; falsa enim terminatio vocis ἐρικύματα ex sequente φέρματα natum videtur.—φέρβοντο Farn. Vict. ex emendatione, ut videtur, pro φέρβατι, quod teste Buttlero ex confusione litterarum β et μ in Med. legitur; sed secundum Blomf. Med. et Phil. exhibent φέρματα, veram autem lectionem φέρματι habent Guelph. Ald. Rob. Turn.

119. βλαβέντα ex constructione πρὸς τὸ σημαινόμενον, quod jam vidit Schol., refertur ad λαγίναν γένναν, quasi præcessisset λαγωὸν, cf. Seidl. ad Eur. Iph. T. 1072.

120. αἴλινον semel Flor.—τόδ' εὐνικάτω Ald.

121. δύω Ald. Rob.—λήμμασι Flor. — πιστοὺς emendat Lobeck. ad Soph. Aj. 151., probante Schütz., sed ita loci sensus pervertitur, δισσοὺς enim est *dissentientes*; cf. Herm. ad Soph. Electr. 635., quare non melius fecit Blomf., qui Canteri emendationem δισσοῖς in textum recepit.

122. Ἀτρεΐδας auctore Monkio Blomf. recte pro vulgat. Ἀτρείδας, ad amussim enim hic versus strophico respondet; sic Τηρεΐας Suppl. 58. cf Elmsl. ad Eur. Med. 806.—Blomfield. male comma ante μαχίμους posuit.—λογοδαίτας Med. Phil. Ald. Rob. Turn. λαγαδαίτας Farn. Vict.

123. ἀρχὰς Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. ἀρχοὺς Farn. Vict. quod male recepit Glasg. ἀρχὰς de Atridis dictum est, ut v. 110. ταγὰν et Eur. Phœn. 987. λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε. Sensus autem est: *quum Atridas dissentientes videret, agnovit leporis epulatores et expeditionis duces* i. e. *intellexit, hos illis significari*. Quod quum non intelligeret Schütz., male emendavit: πομποῖς δ' ἀρχοῖς οὕτως εἶπε.

124. οὕτω δ' οὖν εἶπε Flor. Schützii prava emendatio ad versum præcedentem allata est.

χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ
Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος,
πάντα δὲ πύργων
κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ
μοῖρ' ἀλαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.
οἷον μήτις ἄγα θεόθεν πνεφά-
σῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
στρατωθέν. Οἴκῳ
γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἀγνὰ,
πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς,

125. *αἰρεῖ* emend. Elmsl. ad Eur. Med. 888., quem sequitur Blomf., sed quamquam exempla ab eo allata *αἰρεῖ* etiam dici potuisse ostendunt, non tamen *ἀγρεῖ*, in quo libri omnes consentiunt, non potuisse dici convincunt. De præsente pro futuro posito vid. quæ ad Choeph. 543. monebuntur.

128. *πρόσθιτα* Pauw. Heath. male. —*δημιοπληθῆ* Ald.

129. *μοῖρα λαπάξει* Farn., idque ex emendatione proposuit Elmsl. ad Eur. Med. 888. et recepit Blomf., sed quamquam *λαπάζειν* noster usurpavit Sept. Th. 47. et 513., hoc tamen loco homericam formam consulto prætulisse videtur.

130. *δίον* Ald. Rob. Vict. *δῖον* Farn. Turn. Schol., quod quamquam alibi hac significatione (*μόνον, tantum*) non legitur, recte tamen receperunt Glasg. et Schütz., sensus enim postulat.—*ἄτα*, quod in libris omnibus legitur (*ἄτα* Ald.) repugnante metro retinuerunt Glasg. et Schütz. *ἄτα* emendavit Burneius probante Elmsleio ad Eur. Med. 240., sed sensui multo aptius et librorum lectioni similius est *ἄγα*, quod Hermannus proposuit ad calcem versionis Humboldt. et in Elem. metr. p. 704., idque cum Blomf. recepi.

131. *πνιφάσιι* Farn. — *προτυπὶς* Guelph. Ald. Turn. *προτυφθὶν* Farn. *προστυπῖσα* dedit Schütz., quod ad *ἄτα* referatur et significet calamitatem erumpentem. Sed *προτυπὶν στόμιον μέγα Τροίας* est: Græcorum exercitus ejusque duces (servitutis frenum Trojæ imposituri), *qui jam antea violati sunt*, i. e. qui jam ante discessum Deorum invidiam sibi contraxerunt, peccato ab Agamemnone in Dianam commisso, quod tamen nusquam disertis verbis exprimitur, sed sub imagine leporis ab aquilis lacerati latet.

132. *στρατωθὶν* Med. Phil. Guelph. Flor. Farn. Ald. Rob. *στρατιωθὶν* Turn. Vict. et recentiores, sed recte illam plurimorum et optimorum librorum lectionem revocavit Blomfield., nam *στρατιωθὶν* nihil prorsus est, et passiva vox non esse potest, nisi verbi activi *στρατόω*. —*οἴκῳ* ex conjectura dedit Schütz., quod recepit Both., *οἴκοι* legere videtur Humboldt., qui vertit: *Heim den gefüllgelten Hunden des Vaters bleibt Groll Artemis tragend.* Sed nulla mutatione opus videtur, si locus ita explicatur: *domui enim et genti Agamemnonis infesta est Diana propter alatos patris canes*, i. e. propter scelus ab Agamemnone commissum. Dativum causæ significandæ sæpe inservire demonstrarunt Markl. ad Eur. Suppl. 304. Brunck. ad Soph. Antig. 1219. Heind. ad Plat. Gorg. p. 146.—*ἴσι, φόνος* Ald.

134. *πτανοῖς* Flor. Farn. *πτανοῖσι* Ald. Rob. Turn. Vict. Schütz. invito metro. *πτανοῖσιν* Med.—*κυσὶν* Med. Rob.

αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν·
στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἰετῶν.
αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
τόσσον περ εὔφρων ἁ καλὰ ἐπῳδ.
δρόσοισι λεπτοῖς μαλερῶν λεόντων,
πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
θηρῶν ὀβρικάλοισι, τερπνὰ
τούτων αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι,

135. πτάων καθυομένοισιν Ald. πτῶκα θυομένοισιν Farn. Turn. Vict. πτᾶκα θυομένοισιν Rob., unde recte πτάκα Glasg. et rell.

136. ἀιετῶν Glasg. Blomf. sine libris.

137. αἴλινον semel Flor.—τόδ' ἰὴ νικάτω Ald.

138. τόσσων Guelph. Ald. Rob. τόσσον Med. Turn. Vict. τόσσον Flor. Farn. et sic Schütz. Blomf. δὸς, ὅπερ emendavit *Feder. comment. in Agam. carmen epodicum primum* p. 23., sed librorum lectionem τόσσον revocare non dubitavi, quum τόσσον legatur Soph. Aj. 184., ὅσσον Eur. Suppl. 59. ὅσσα Eur. Troad. 785. Soph. Philoct. 508. neque μίσσος et ἴσσομαι tragicis denegaverim, cf. Erfurdt. ad Soph. Antig. 1208. ed. min. Meinek. quæst. Menandr. p. 31. Sensus autem est: *Diana, quamquam tantopere* (ut versibus præcedentibus dictum erat) *ferarum fœtibus favet, tamen faustum exitum nos exspectare jubet.*—ἄφρων καλὰ Ald. ἄφρων καλαδρόσοισιν Turn. ἰῦφρων καλὰ Med. Guelph. Rob. ἰῦφρων ἁ καλὰ Farn. Vict., ex emendatione, ut videtur, quam receperunt recentiores omnes, recte, ni fallor, favet enim et sensus et metrum, Blomf. tamen ψακάλοις reponendum suspicatur, vix recte. ἁ καλὰ notum est Dianæ epitheton, vid. Feder. p. 9.

139. δρόσοισιν Med. Philelph. Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict. δρόσοις Farn. et sic male, plurimorum librorum lectione posthabita, Schütz. et Blomf. metri, ut videtur, causa, de quo propter corruptam vocem sequentem judicare non poterant; ν autem ἐφελκυστικόν, quod propter vocem sequentem, quæ vulgo male a vocali incipit, additum est, omisi.—ἀίλπτοις Med. Phil. Guelph. Ald. Rob. Turn. ἀίπτοις Flor. ἀίπτοισι Farn. Vict. et sic legit Schol. idque receperunt recentiores omnes, sed in eo explicando multum frustra sudarunt; nam quas Schol. dat explicationes: τοῖς ἴστισθαι τοῖς γυνιῦσι μὴ δυναμένοις et τοῖς μὴ δυναμένοις πτῆναι, earum neutra ulla analogia nititur. Hinc ἀίφθοισι emendavit Pauw., ἀπτηνὶ Heath. ἀλίπτοις *ovo nondum exclusis* Blomf. Sed locus eodem modo mihi sanandus videtur, quo Suppl. 90. restitui, nam ΑΕΠΤΟΙΣ nihil est nisi ΛΕΠΤΟΙΣ, altera autem lectio ἀλίπτοις ex hac correctione ἀιπτοις nata est. Hæc emendatio, (qua succurritur etiam librorum lectioni δρόσοισιν pro δρόσοις; quæ metrum pessumdaret, si ἀίπτοις verum esset) tam certa mihi videtur, ut eam receperim; in genere enim masculino vix quisquam, puto, hærebit.—ὄντων libri omnes, præter Rob., ubi ὁλῶν (sic, sine spiritu) legitur, et Flor. Farn., in quibus vocabulum omittur. λεόντων emendavit Stanl. ex Etymol. M. p. 377. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, procul dubio recte, et receperunt Glasg. Schütz. Both. et dubitanter Blomf.

141. ὀκρικάλοισι Guelph. Ald. ὀβρικάλοισι Flor. Farn.—τερπνὰ δὲ τούτων dedit Blomfield., qui post ὀβρικάλοισιν punctum posuit et versum finivit, sensum pervertens. Idem δὲ inseruit Lachm. de chor. syst. p. 56.

142. αἰτῶ Schütz. probante Butlero, sed nulla mutatione opus esse videtur: *Diana postulat, ut tanquam faustum omen interpreter avium ap-*

δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν.
ἰήϊον δὲ καλέω Παιᾶνα,
μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῆδας
ἀπλοίας τεύξῃ,
σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα. μίμνει
γὰρ φοβερὰ παλίνορτος
οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος.
τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέ-
κλαγξε

paritionem. Si quid mutandum esset, præferrem αἰνεῖ, quod legisse videtur Humboldt.—κρᾶναι Med. (teste Blomf.) et Ald. Rob., quod receperunt Glasg. Schütz. φάναι Vict. Schol., sed κρᾶναι Med. (teste Buttlero) Guelph. Flor. Farn. Turn. quod sensu postulante cum Blomf. recepi.

143. κατάμορφα Rob.—φάσματα τῶν στρουθῶν Flor. Farn. Vocabulum στρουθῶν omisit Blomf. jubente Porsono Adversar. p. 138. ed. Lips., qui illud ex Il. B. 311. interpolatum putat, et versum in φάσματα finiens numerum corrupit. Mihi quidem hac una de causa in illo vocabulo offendendum videtur, quod metro dactylico officit, quod neminem editorum ante Blomf. animadvertisse miror. Sed utrum in alius vocabuli locum ex glossemate irrepserit, an excusari possit exemplis illis, quæ attulit Herm. El. metr. p. 47., viderint acutiores. φάσμα στρουθῶν dedit Lachm. p. 56.

144. ἵηον Ald. Turn,. ἴκιον Rob.—καλῶ Blomf. auctore Burneio, sed v. Lobeck. ad Soph. Aj. 427.

145. ἀντὶ πνόους δυναοῖς Ald.—ἐχενηΐδας vulg., quod cum Blomf. metri causa contraxi. — ἐχενηΐδας χρονίας Farn.

146. ἀπλοΐας Ald. Rob. ἀπλοΐδας Flor. Farn.

147. σπαρδομένα Guelph. σπενδομένα Ald. Turn.—θυσίαν ἑτέραν est *sacrificium infaustum*, de qua voc. ἕτερος vi cf. Valck. Diatrib. p. 112. Feder. comment. p. 49. Loquitur autem de Iphigeniæ immolatione.

148. τίκτονα Rob.—οὐδ' εἰσήνορα Ald. —τίκτονι σύμφυλον οὐ δεισήνορι dedit Schütz. contra metrum et sensum, qui hic est: *sacrificium infaustum, quod efficiet jurgia inter cognatos* (Agamemnonem et Clytæmnestram), *virum* (Agamemnonem) *non timentia*. Adjectiva enim σύμφυτον et δεισήνορα per hypallagen transposita sunt, quum deberent cum νεικέων jungi, ut supra 49. ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων, Choeph. 183. ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες. Eur. Herc. fur. 447. γραίας ὄσσων πηγάς. cf. Blomf. glossar. ad h. l.—μῆτιν vel simile quid post δεισήνορα excidisse putat Lachm. p. 56., qui μίμνει ad versum sequentem trahit, et ἁ post γὰρ inserit; hæc omnia sine causa.

149. γὰρ deest in Flor. Farn.—παλινόρσιος Med. (teste Blomfield.) παλίνορτος Med. (teste Buttlero) Guelph. Flor. Farn. Ald. Rob. παλινόρσος Turn. Vict. et recentiores omnes, sed revocavi eam formam, quam libri optimi et plurimi tuentur, cf. Etymol. M. p. 648. παλίνορσον suspicatur Schütz., probante Voss. cur. Æschyl. p. 16., quod ad Agamemnonem referatur; sed non de sola Clytæmnestræ ira sermo esse videtur, sed respici simul ad priores Pelopidarum cædes, ut sensus sit: *manet semper denuo resurgens ira liberorum ultrix*.

150. μνάμην Ald. Turn.

151. ἀπέκλαιξιν Med. Guelph. Ald.

μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις· 160
τοῖς δ' ὁμόφωνον
αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστὶν, εἰ τόδ' αὐ- στρ. ά.
τῷ φίλον κεκλημένῳ, 165
τοῦτό νιν προσεννέπω.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
πάντ' ἐπισταθμώμενος,
πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος 170
χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως.
οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, ἀντ. ά.
παμμάχῳ θράσει βρύων,
οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὤν,
ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τρια- 175

152. οἴκοις Flor.

153. ὁμόφρονον Ald. ὁμόφρων ὤν Turn.

155. εἰτὸ δ' Rob.—τόδε idem est accusativus, qui v. 157. τοῦτο, cf. Herm. ad Vig. pag. 737. ad Eur. Hecub. p. 121.—De metro v. Herm. El. metr. p. 661. De tota hac Jovem invocandi ratione cf. Victor. var. lect. xiii. 2. Heind. ad Plat. Cratyl. 38. et quos laudat Blomfield., Eur. Melanipp. fr. 1. Bacch. 220. Danaæ fr. 1. et Troad. 884.

157. τοῦτον Guelph. Ald.

158. οὐκ ἴχνι τις εἰκάσαι Schütz. propter vocabula πλὴν Διός, quæ non intellexit.

160. Δίκα Ald. Turn.—τόδε μάταν vulg. contra metrum et sine sensu. εἴγε μάταν Farn.—Schütz. dedit εἰ τόδ' ἰμᾶς, et ex hac emendatione atque illa, quæ ad v. 158. allata est, locum ita vertit: *Nemo enim possit decernere, etiamsi omnia perpendat, præter Jovem, utrum hoc meæ curæ pondus vere oporteat abjicere.* εἰ τὸ μάταν dedit Glasg. idemque proponit Herm. ad vers. Humboldt., quod metro quidem succurrit, sed qui sensus insit non video, neque intelligo, quæ ad illud explicandum profert Orell. p. 196. πλὴν adverbialiter capiunt, et genitivum Διὸς a προσεικάσαι pendere faciunt Humboldt. et Salzmann. observ. in Agam. p. 5., quod vix probandum. Blomf., qui item τὸ μάταν edidit, locum satis inepte ita explicat: *non enim alium titulum comparando assequi possum, omnibus perpensis, præterquam hunc Jovis, si revera inutile conjecturæ onus excutere licet;* sed ματᾶν legere malit. Mihi quidem non dubium videtur, quin illud τόδε μάταν corruptum sit, sed medelam non habeo; hoc tamen certum videtur, comma, quod vulgo post ἐπισταθμώμενος ponitur, delendum esse, ut hæc jungantur πάντ' ἐπισταθμώμενος πλὴν Διός, deinde ἀπὸ φροντίδος ἄχθος βαλεῖν dictum esse pro φροντίδος ἄχθος ἀποβαλεῖν.

161. ἐτητύμως Guelph. Ald.

164. οὐδὲν λέξαι Guelph. Flor. Ald. Rob. Turn. Glasg. οὐδέν τι πλέξαι Farn. Vict., quæ quum metrum respueret, οὐδὲν ἂν λέξαι emendarunt Schütz., Both., Herm. ad Humboldt., et Blomf., cujus sensum explicat Herm. ad Vig. 756. Recepi et ego, quamquam an non verum sit dubito. οὐδὲν ἂν δείξαι (δείξαι) suspicatur Blomf. Vulgarem hanc optativi formam tragicis non inusitatam esse, demonstravit Erf. ad Soph. Antig. 410. ed min.

165. ἐπεί τ' Ald.

κῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων,
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν·
τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώ- στρ. β'.
σαντα, τῷ πάθει μάθος
θέντα κυρίως ἔχειν.
στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας
μνησιπήμων πόνος· καὶ παρ' ἄ-
κοντας ἦλθε σωφρονεῖν.
δαιμόνων δέ που χάρις, βιαίως
σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσ- ἀντ. β'.
βυς νεῶν Ἀχαϊκῶν,
μάντιν οὔτινα ψέγων,
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύ-
νοντ' Ἀχαϊκὸς λεὼς,
Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρό-
θοις ἐν Αὐλίδος τόποις,

168. φρονῶν Rob.
169. φρονεῖ Ald.—βροτοῖς Rob.
170. τῷ πάθει μάθος Med. Farn. Ald. Rob. Turn. τῷ πάθει μαθὼν Vict. τῷ πάθει μάθοις Guelph. τῷ πάθει μάθο Flor. τὸν πάθει μάθος correxerunt Glasg. Blomf. τὸν πάθη μάθος Schütz. Sed librorum omnium lectio τῷ retinenda est, participium enim θέντα pendet a participio ἰδόντα: *qui sapere mortales docet, efficiens, ut ex malo prudentiam capiant.* Sic infra v. 582. ἰὼ ἐπημοῦντες—κομῶντες φλόγα, *qui acclamabant extinguentes flammam.*
172. ἴσ' Ald. Rob.—πρὸς καρδίας Turn.
174. De articulo ad σωφρονεῖν omisso v. Herm. ad Vig. p. 703.
175. βιαίῳ Rob. βίαιος Turn., quod recepit Blomfield., qui tamen suspicatur βιαίῳ—ἡμένῳ. Schütz. βίαια dedit, quod prorsus sensu caret, sed nihil mutandum est: *Deorum hæc est gratia, potenter sublimi transtro insidentium.* Similiter Soph. Aj. 244. θεὸν ἱερσίας ζυγὸν ἰζόμενον.
177. τοῦ Schütz. typothetæ errore.
178. ἀχαιϊκῶν Flor. Farn. Ald. Rob. Schütz., sed recepi reliquorum librorum lectionem ἀχαϊκῶν, cf. Seidl. ad Eur. Troad. 674. Herm. de emend. gr. p. 37. Lobeck. ad Phrynich. p. 39 sqq.
179. οὔτινα ψίγειν vel οὔτιν' ἴψιγειν legi vult Blomf., quod nimis longe abest apodosis, sed ita sensus perverteretur.
180. ἐκπαίοις Ald.—τύχαισι Ald. τείχεσι Turn. τύχαις Flor.—συμπνέων Farn.
181. ἀπλοίᾳ Ald. ἀπλοΐᾳ Farn.—πεναγγεῖ Ald. Turn.
182. ἀχαιϊκὸς Farn. Ald. Rob. Turn. Schütz. vid. v. 178.
184. τόπος Ald.

+ a saddle + a better man. (Southey)

185 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι στρ. γ'.
κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι
βροτῶν ἄλαι,
νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι 200
190 τρίβῳ, κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.
ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισι
μάντις ἐκλαγξεν, προφέρων 205
195 Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκ-
τροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-
δας δάκρυ μὴ κατασχεῖν.
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν· ἀντ. γ'.
βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι· 210
200 βαρεῖα δ', εἰ
τέκνον δαΐζω, δόμων ἄγαλμα,
μιαίνων παρθενοσφάγοισιν
ῥείθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν; 215
205 πῶς λιπόναυς γένωμαι,

188. ναῶν καὶ libri omnes. νεῶν τε καὶ metri causa Glasg. Schütz. Blomf., qua mutatione non opus foret, si in antistrophico δαΐζω bisyllabe legi posset; cujus rei quum exemplum non exstet, a me quoque emendatio illa recepta est.
παλίμμ
189. πολυμήκη Flor.
190. τριβᾷ suspicatur Blomf., cujus nulla est necessitas.—Ἀργείος Schütz. metri causa, sed nihil mutandum est.
191. ἐπειδὴ καὶ Rob.,
192. ἄλλο τι Schütz. propter antistrophicum, ad quem vid.
193. πρόμοισιν Rob. Blomf.
194. ἴκλαγξιν Glasg. Blomf. pro vulg. ἴκλαγξι.
195. ὅς τε Ald. ὅς τι Turn.—μάκτροις Rob.
198. φρενῶν Ald. De εἶπε φωνῶν v. Lobeck. ad Soph. Aj. 756.
199. πείθεσθαι vulg. πιθέσθαι Turn., quod recte receperunt Pauw. Glasg. Schütz. Both. Blomf.
202. παρθενοσφάγοις Flor. παρθενοσφάγοισι Vict. Glasg. Schütz., sed παρθενοσφάγοισιν Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Blomf.
203. ῥείθροις invitis libris omnibus Glasg. Schütz. Blomf. metri causa, sed nihil mutandum esse docuit Herm. El. metr. pag. 233.—πατρῴοις Guelph. Ald.—πίλας βωμοῦ Blomfield. propter strophicum, ad quem v.
204. ἄνευ κακῶν pro adjectivo positum est, ut Soph. Antig. 4. ἄτης ἄτερ.
205. τί τῶς Ald. Turn. τί; πῶς Rob. Vict. Perspicuum est, vitium

ξυμμαχίας ἁμαρτών;
παυσανέμου γὰρ θυσίας
παρθενίου θ' αἵματος ὀρ-
γᾷ περιόργως ἐπιθυ-
μεῖν θέμις. εὖ γὰρ εἶη.
ἑπεὶ δ' ἀνάγκας ἕδυ λέπαδνον, στρ. δ'.
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν
τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.

librario deberi, cujus oculi in versus præcedentis initium aberraverant. — λιπόναυς τε Guelph. Ald. Rob. Turn. λιπόναυς τε Vict. λιπόναυς δὲ Schütz., qui propterea strophicum mutavit, sed τε ex vocabuli sequentis syllaba prima natum est. Veram lectionem πῶς λιπόναυς γένωμαι habent Farn. Glasg. Blomf.

209. ἐργαὶ Rob. ἐργᾶ Ald. Turn. αἰδᾷ Farn., quam lectionem etiam Schol. habet. Variis modis hunc locum tentarunt interpretes; ἐπιδυμεῖ Ἄρτεμις correxerunt Pears. Casaubon. Stanl. et Ruhnk. ad Tim. pag. 194. et, ut reliquos prætermittam, ἐργᾷ in ἀρχὰς mutavit Schütz.; ἐργᾷ pro verbo habuisse videtur Humboldt. Sed vero simillima est ratio Vossii cur. Æsch. p. 10. a Blomfield. quoque probata, qui ἐργᾷ περιέργως dictum putat, ut πικρῶς ἐπίπικρον Prom. 946.

210. γὰρ εὖ εἴη Flor. Farn.

211. Hæc stropha vulgo usque ad v. 223. continuatur, quo sequentia turbata sunt. Veram horum versuum dispositionem primus vidit Hermannus, quem sequitur Humboldt. et Elmsl. in Censura Edinensi t. xvii. p. 221., quem sequitur Blomf. Utriusque ratio paucis quibusdam versibus, qui aliter distributi sunt, exceptis, eadem est.

212. δυσιβῆ Flor.

213. ἀνίερόν θ' ὅθεν Turn. — Loci qui sequitur difficilis est explicatio; vulgo enim post βροτούς interpungitur, quare Schützius (nam Pauwium, Arnaldum, Heathium prætermittere licet) verba τόθεν—πραυστικήμων in parenthesi dicta, et apodosin a vocabulo ἴσλα incipere putat, hoc sensu: *postquam vero rex necessitatis jugum subiit, tum sane mutationem animi spirans impiam* (*unde ille ad quidlibet audendum promptos fieri solere mortales sero intellexit, etc.*) *ausus est*, inauditam fingens verbi μεταγιγνώσκειν significationem. Bothius eadem parenthesi posita βροτὸς emendavit: *unde ad quidlibet audendum promptus fieri mutatis mentibus mortalis solet*, quod minus displicet, et Orellio quoque in mentem venit. Novam viam inierunt Hermann. ad Humboldt. et Blomf., qui ante βροτούς interpunxerunt, ut a τόθεν incipiat apodosis; male tamen Blomf. τὸ παντότολμον subjectum fecit: *exinde audacia sapientiam exuit*, melius ex Hermanni sententia: *exinde mutato consilio decrevit audacissimum facinus suscipere*. Quæ ratio etsi ita probabilis mihi videtur, ut in textu eam secutus sim, tribus tamen incommodis laborat; primum enim vocabuli τόθεν vis demonstrativa, quamquam analogia non caret (ut τό pro τοῦτο et similia sexcenties apud tragicos), exemplis tamen destituta est, deinde tautologia in his esse videtur: φρενὸς πνέων τροπαίαν —τόθεν μετέγνω, postremo libri omnes in βροτοῖς consentiunt; quare adhuc dubius hæreo.

214. τὸ πάντολμον Turn. Vict., sed τόκαν τότολμον Ald. τὸ ταντότολμον Rob. τὸ παντότολμον Farn. et var. lect. ap. Steph. et sic poscente metro recentiores omnes.

βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων.
ἕτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς
γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν,
καὶ προτέλεια ναῶν·
λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους ἀντ. δ'.
παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ'
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.
φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν,
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
πέπλοισι περικετῆ, παντὶ θυμῷ
προνωπῆ λαβεῖν ἀέρδην, στόματός
τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,
βία χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει. στρ. ε.
κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα,

215. βροτεᾶς libri omnes. βροτοὺς Schütz. Herm. Blomf.

216. De metro hujus versus v. Herm. El. metr. p. 254.

218. γυναικοποίνῳ πολίμῳ ἀρωγὸν Turn.—Accusativum ἀρωγάν explicat Herm. de ellips. et pleon. p. 173. in Mus. ant. stud. vol. i. et Matthiæ Miscell. phil. vol. ii. p. 7.

219. προτιλείᾳ Guelph. Ald. Turn.—καὶ ναῶν προτίλεια metri causa Schütz., quippe qui strophas male distribuit, ut supra dictum est.

220. καὶ metri causa omisit Schütz., qui hunc versum ad strophan pertinere putabat.

221. αἰῶνα παρθένιον vulg. αἰῶνά τι παρθένιον Stanl. et Schütz. metri ignari. αἰῶνα παρθένιον Flor. Farn., quod postulat metrum. τ' in fine recte addidit auctore Elmsleio Blomf. et sensus et metri causa.

222. δὴ post ἔθεντο auctore Heathio inscruit Schütz. metri sui causa.—βραβεῖς Flor. Farn., quod recepit Blomf., quia altera scriptura non sit ævi Æschylei, male.

223. φράσει Flor. Turn. δ' ἐν ὄσσοις Farn.—Hinc Glasg. Schütz. antistrophan quartam incipiunt.

224. χιμαίρας Guelph. Ald. Rob.—ὕστερθεν Vict.

225. στερετῆ Ald.—παντὶ σθένει Schütz., veræ versuum distributionis ignarus.

226. προνωπῆ Rob.—βαλεῖν Farn.—ἀέρδειν Flor.

227. καλλίπρωρον Guelph. Ald.—φυλακαγκατασχεῖν Ald. φύλακ' ἀγκατασχεῖν Turn. φυλακᾷ suspicatur Blomf., sed nihil mutandum est, φθόγγον ἀραῖον est accusativus, quem vocant, absolutus usitatissimus.—Schütz. metri imperitus hæc ita deformavit: στόματος δὲ φύλακας τοῦ καλλιπρώρου φθόγγον κατασχεῖν ἀραῖον οἴκοις.

229. ἀναύδων Flor.—ἀναύδῳ τι μένει Schütz. metri sui causa.

230. δ' omittit Farn.—χέουσ' Vict. et recentiores, sed χέουσα Guelph. Ald. Rob. Turn., quod metrum requirit.

ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων
ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ,
πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
θέλουσ' ἐπεὶ πολλάκις
πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
ἔμελψεν. ἀγνὰ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς
φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον
αἰῶνα φίλως ἐτίμα.
τὰ δ' ἔνθεν, οὔτ' εἶδον, οὔτ' ἐννέπω· ἀντ. ε.
τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄπρακτοι.
δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι
μαθεῖν ἐπιῤῥέπει τὸ μέλλον.

231. ἔβαλ' vulg. ἔβαν Ald. ἴβαλλ' Rob. Turn., quod cum Blomf. metri causa recepi.—ἕκαστον ἔβαλε transposuit Schütz.

233. πρέπουσα Ald.—δ' Schütz. tacite et sine libris.—προσεννέπειν Schütz. metri sui gratia.

236. ἵμελθεν Guelph. Ald. Rob. ἵμελλεν Turn. ἵμελψεν Vict. Glasg. Schütz. Blomf. hoc sensu: *quum sæpe in patris cœnaculis cecinisset et patris felicitatem celebrasset*, cujus nexum non video. Herm. ad Humboldt. ἵμελθεν in ἵμιχθεν mutandum putat, et hunc sensum exprimit: *colloqui voluit, ut antea, quum sæpe in patris ædibus convenisset*, qui verbis non inest. Sequentibus autem versibus idem putat Iphigeniæ animum ad mortem paratum, qua patris gloriam in bello Trojano parandam adjuvet, significari et Ἀιδᾷ forsitan pro αὐδᾷ legendum, quod admodum dubium est. Vir doctus in Annal. Heidelb. p. 1222. ita legit: πρέπουσά θ', ὡς ὅτ' ἐν γραφαῖσι προσεννέπειν ἴμελλεν, ἐπεὶ κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἀδμὴς πατρὸς τρίσπονδον φίλοις αἰῶν ὀπὶ πολλ' ἐτίμα. Alius vir doctus in Ephem. Hall. 1822. p. 310. ἐπεὶ in ὅπᾳ (*quemadmodum*) mutari vult. Sed vitium in corrupto ἵμελθεν latet, quod donec codicibus sanatum erit, emendandi labor frustra impenditur.—ἀγνᾷ Schütz., qui ab hoc vocabulo stropham quintam incipit, et Blomf. sine causa.—αὐδὰ Turn.

237. τρίσπονδον Stanl. Schütz., quod metro adversatur. τριτόσπονδον Rob.—εὐπότμων Flor. εὔποτον Farn. εὔποτμόν τ' auctore Elmsleio Blomf., quod sermo poëticus respuit, neque metrum postulat.

239. οὐκ εἶδα γ' οὔτ' ἐννέπω Schütz. perperam.

240. ἄγχαντοι Ald. ἄχραντοι Turn.

241. δίκα δύς Ald. Turn.—Hunc locum variis modis explicarunt interpretes. Schütz.: *justitia autem iis, qui mala perpessi sunt, seram ex damno sapientiam appendit.* Matthiæ Miscell. phil. vol. ii. p. 4.: *justitia ingruit in homines, ita ut futuro tempore, damnum ex injuste factis nacti, cognoscant, mala facinora non impunita manere.* Wunderlich. obss. critt. p. 60. *justitia hominibus mala patientibus, h. e. mala patiendo id, ut sortem futuram cognoscant, appendit.* Blomfield. autem, qui post ἐπιῤῥέπει interpungit, hunc sensum invenire videtur: *justitia illis, qui mala perpessa sunt, hoc tribuit, ut inde discant.* Mihi nexus sententiarum hic videtur: *Quæ exinde* (post abreptam Iphigeniam) *facta sunt, et quæ inde evasura sint, neque vidi, neque dico; timeo autem, ne ex Calchantis vaticinio mala eveniant. Justitia illis, qui mala passi sunt, futura adducit, ut cognoscant, sed ea præscire nolo; hoc enim idem est ac antea queri.*

τὸ δὲ προκλύειν ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἤλυσις, προ-
χαιρέτω·
ἴσον δὲ τῷ προστένειν.
τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς.
τέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὐπραξις, ὡς
θέλει τόδ' ἄγχιστον ἀπίας
γαίας μονόφρουρον ἔρκος.
ἥκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος·
δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν
γυναῖκ' ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.
σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη,
εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,
κλύοιμ' ἂν εὖφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος.

243. ἐπιγένοιτ' Med. Rob. ἐπὶ γένοιτ' Guelph. ἐπιγένοι τ' Ald. ἐπεὶ γένοιτ' Turn. Vict. Glasg.—ἂν ἡ λύσις Med. Vict. ἂν ἠλύσις Turn. ἂν ἠλύσις Guelph. ἀνηλύσις Ald. ἀνκλύσις Rob. ἂν κλύσις Flor. Farn. ἂν ἤλυσις Glasg.—Schütz. metri imperitus dedit: τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ οὔπω γένοιτ' ἂν ἡ λύσις, προχαιρέτω. ἴσον δὲ τὸ προστενάζειν. Sed glossema aliquid huic versui inesse, metrum strophici docet; hinc Herm. ad Humboldt. legendum putat: τὸ προκλύειν δ' ἤλυσιν προχαιρέτω. ἴσον δὲ τῷ προστένειν. Blomf.: τὸ μέλλον δ', ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λύσις, προχαιρέτω. ἴσον δὲ τῷ προστένειν. Lachm. de chor. syst. p. 57.: τὸ δὲ προκλύειν προστένειν ἐπεὶ γένοιτ' ἂν εἰ κλύοις, προχαιρέτω. Hermanniana ratio reliquis probabilior est, certum autem auxilium a codicibus est exspectandum.—Ab hoc versu Schütz. antistropham quintam incipit.

245. σύνορθρον Med. Rob. σὺν ὀρθὸν Guelph. Ald. Turn. σύναρθρον Vict. Glasg. Hermann. Blomf. ξύναρθρον Schütz. Sed injuria recentiores omnes illam optimorum librorum lectionem prorsus neglexerunt, quam si cum Victoriana comparaveris, patet σύνορθρον legendum esse, quod vel propter sequens vocabulum necessarium esse mox videbimus.—ἀΰταῖς Med. Farn. Vict. Glasg. αὐταῖς Guelph. Ald. Rob. Turn. Blomf., qui sic explicat, ut ad τίχνας Κάλχαντος referatur, sed hæ nimis longe remotæ sunt. ἄταις emendavit Schütz. αὐτᾷ sc. δίκᾳ Elmsl., sed facillima est emendatio Hermanni ad Humb. αὐγαῖς. Hoc tamen de diei radiis quisnam intelligere potest, nisi accesserit aliquid, quod de his sermonem esse significet? hinc unice verum mihi videtur σύνορθρον αὐγαῖς simul cum matutinis dici radiis.

246. πίλοι Rob.—τούτοις Vict. et recentiores, sed τούτοισιν Med. Guelph. Ald. Rob. Turn., quod metrum poscit.

249. Per totam hanc scenam Chori partes in Ald. Turn. Vict. Ἀγγίλῳ, in Rob. Φύλαξι tribuuntur. Chori personam recte reposuit Stanl., quem sequuntur recentiores.

250. ἐπιφωτὸς Ald. ἐστὶν φωτὸς Schütz.

251. ἀρσένου Guelph. Ald. Turn.

252. εἴ δ' Ald. εἴ δ' Turn. pro σὺ δ'. —εἴ τι κεδνὸν Marg. Ask. probante Buttlero et Blomf. sine causa.

253. εὐαγγελλοῖσιν Ald.

254. Clytæmnestræ hunc versum tribuunt Flor. Farn. Turn.—οὐ δὲ Blomf. sine causa.—σιγῶντι Flor. Farn.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.
πεύσῃ δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν.
Πριάμου γὰρ ἡρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς φῄς; πέφευγε τοῦπος ἐξ ἀπιστίας.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν· ἦ τορῶς λέγω;

ΧΟΡΟΣ.

χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔστιν· τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;

255. Hunc versum Nuntio tribuunt Flor. Farn., φύλαξι continuat Rob.

257. πεύσει Glasg. Schütz. Blomf. invitis libris.—Huic versui Nuntii personam præfigunt Ald. Turn. Vict., deinde v. 259. personam Clytæmnestræ, et sic per totum hoc diverbium Chori loco Clytæmnestra, et hujus loco Ἄγγελος positus est.

259. τοῦπος Flor. τὸ ὔπος Farn.—ἐξαπιστίας Ald.

260. ἦτορ ὡς Ald.

262. φρενούσης Farn. Vict.

263. Schützium, qui post γὰρ interrogationis notam poni vult, bene refutavit Döderl. in Act. phil. Monac. i. 1, p. 39., quem sequitur Blomf.—ἐστιν Guelph. Ald. Rob. Turn.

264. ἔστιν Ald. ἔστι Turn.—τἀδ' οὐχὶ Turn.

265. εὐπειθῆ, Ald. εὐπειθῆ Blomf. secundum ea, quæ ad Prom. 341. disputavit, rejecto tamen εὐπιθής, quod ibi conjecerat.

267. ἀλλ' ἦ σ' Ald.—εὔπτερος Turn. —ἄπτερος *levis* explicat sine causa Wernick. ad Tryphiod. p. 132.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

παιδὸς νέας ὣς, κάρτ᾽ ἐμωμήσω φρένας.

ΧΟΡΟΣ.

ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ᾽ εὐφρόνης, λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τίς τόδ᾽ ἐξίκοιτ᾽ ἂν ἀγγέλων τάχος;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.
φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ᾽ ἀπ᾽ ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπεν. Ἴδη μὲν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἄθωον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
ὑπερτελής τε, πόντον ὥςτε νωτίσαι,
ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν
πεύκη, τὸ χρυσοφεγγὲς, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς·

268. ὡς Ald. Rob.

271. καὶ πῶς τόδ᾽ Farn.—ἐξ ἵκοιτ᾽ Ald.—ἀγγελῶν Pauw. Glasg. male.

273. ἀγγέλου libri omnes, sed ἀγγάρου ex h. l. laudant Suid. s. v. Ἄγγαρος. Etym. M. p. 7. cf. Bekker. Anecd. t. i. p. 325. et Eustath. ad Odyss. T. pag. 1854. Hoc ut recipiatur suaserunt Canter. et Wessel. ad Diod. Sic. xix. 57., receperunt Glasg. Schütz. Blomf.

275. φανὸν libri omnes, sed πανὸν Glasg. Both. Blomf., suadente Casaubono et Stanleio, ex Athenæo xv. p. 701. E. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ, quod neque ego recipere dubitavi.

276. Ἄθῳον Blomf. secundum Eustath. ad Il. B. p. 358. forsitan recte.

277. ὑπερτελησπεπόντον Med. Guelph. (ὑπερτελεσπε Med. teste Blomf.) ὑπερτελής τε πόντων Ald. ὑπερτελής τε, πόντον Turn. ὑπερθ᾽ Ἕλλης τε πόντον Rob. ὑπὲρ Ἕλης τε πόντὸν Vict. Stanl. ὕπερθ᾽ Ἕλλης γε πόντον auctore Heathio Schütz., metrum jugulans; sed optimorum librorum lectionem cum ea interpunctione, quam præbet Turn., recte receperunt Glasg. et Blomf. De ὑπερτελής vid. Musgr. ad Soph. Trach. 36. et ad Eur. Jon. 1549., de νωτίζειν Pors. ad Eur. Phœn. 663. In omisso ἐγένετο non ita offendendum est, ut ὑπερτελεῖ cum Blomf. emendandum sit.

278. ἰσχὺν, quod cum ὥςτε νωτίσαι jungatur, dedit Blomf., quia alius nominativus sequitur πεύκη. Hunc eadem de causa Schütz., qui ἰσχὺς retinet, in πεύκης mutavit; sed neutrum mutandum est; πεύκη explicationis causa per appositionem subjicitur.—πρὸς ἐκδοχὴν emendavit Schütz., probante Buttlero, sed πρὸς ἡδονὴν de læto nuntio, quem allatura est, accipiendum est, recteque Blomf. confert Prom. 492. Eur. Med. 771. Iph. A. 1022.

280. παραγγείλας ἀμακίστου Guelph. Ald.—σκοπᾶς Med. Guelph. var. lect. ap. Stephan. σκοπὰς Flor. Farn. Ald. Rob. σκοποῖς emendavit Blomf. propter sequens ὁ, ut videtur, sed id ipsum ferri

ὁ δ' οὔτι μέλλων, οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ
νικώμενος, παρῆπεν ἀγγέλου μέρος·
ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
Μεσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.
οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω,
Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.
σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας,
ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.
φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
φρουρὰ, πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων·
λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος·
ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον,
ὦτρυνε θεσμὸν μὴ χαρίζεσθαι πυρός.
πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ

non posset, si pluralis *σκοποί* praecessisset.

281. Heathius Macistum virum esse putat, ad quem *ὁ δ' οὔτι μέλλων* referatur; sed de monte sermonem esse necessarium est, quare Schütz. legendum putat *οἱ δ' οὔτ' ἰμελλον—νικώμενοι παρῆπαν*, quod referatur ad *σκοποὺς*, qui latent in *σκοπαῖς*. Sed intelligi non potest, cur non eodem jure singularis *σκοπός* in *σκοπαῖς* latere possit. —*ἀφρασμόνως* Rob. *ἀφρέσμων ὡς* Turn. *ἀφραδμόνως* Schütz. Blomf., quod sine libris non receperim.

284. *Μεσαπίου* vulg. *Μισαπίου* Ald. *Μισαπίου* Rob., quod non recipere debebat Blomfield. una Strabonis auctoritate, nam in Steph. Byzant. item uno *σ* et vulgo et in cod. Vratisl. scribitur.—*φύλαξ* Rob.—*μολὼν* Turn. Vict. Stanl. Glasg., sed *μολὸν* recte Ald. Rob. Schütz. Blomf.

285. *οἵ τ'* Flor. *οἱ δ'* Farn. *ἀντ' ἴλαμψαν* Ald.

286. *γαίας* Turn.

287. *λαμπὰ δ'* Ald. *λαμπὰς* Guelph.

288. *παιδίον ὠπωῦ* Guelph. Ald. *πτδίον ὠπωῦ* Rob. *πτδίον Ὠρωπωῦ* Turn. probante Casaubono, sed *παιδίον Ἀσωπωῦ* Med. *πτδίον Ἀσωπωῦ* Farn. Vict.

289. Post *λέπας* Blomf. recte comma posuit, quod vulgo abest.

290. Hic versus cum sequente locum mutat in Guelph.

291. *ἠτναίνετο* Rob.

292. *φρουρᾶ* Ald.

294. *ἴτ'* Rob.

295. *μὴ χαρίζεσθαι* vulgo. *δὴ χαρίζεσθαι* Farn. *μοι χαρίζεσθαι* Casaub. Stanl. Both. *νιν χαρίζεσθαι* Voss. Pearson., quod placet Blomfieldio. *μὴ χαντίζεσθαι* Heath., quod receperunt Glasg. Schütz. Blomf. Num forte verbum est Æschyleum *μηχαρίζεσθαι*, a *μῆχαρ* derivatum, ut *θιναρίζω* a *θίναρ*? hæc certe facillima foret emendatio et sensui aptissima, nam de reliquis dubito.

296. *μίξει* Rob.

297. *πώγονα* Guelph.

πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω
φλέγουσαν· εἶτ' ἔσκηψεν, εἶτ' ἀφίκετο
ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς·
κἄπειτ' Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκῆπτει στέγος
φάος τόδ' οὐκ ἄπαπτον Ἰδαίου πυρός.
τοιοίδ' ἕτοιμοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·
νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.
τέκμαρ τοιοῦτον ξύμβολόν τε σοὶ λέγω,
ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι.
λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι
διηνεκῶς θέλοιμ' ἄν, ὡς λέγοις πάλιν.

298. κατοπτρον πρῶν' ὑπερβάλλειν Guelph. Rob. Vict. κάτο πτρονοῦ πτερβάλλειν. Aldin. κάτοπτρον οὐχ ὑπερβάλλειν Turn. κάτοπτον recte correxit Canter. — Schütz. dedit: ὑπερβάλλει πρόσω φλέγουσα· κἄπ' ἔσκηψιν, sed construendum est: φλογὸς πώγωνα—φλέγουσαν, (ex constructione πρὸς τὸ σημαινόμενον ad φλόγα relatum), ὥστε ὑπερβάλλειν, ut neque de versu, qui intercideret, cum Blomf. cogitandum sit.

299. ἕς τ' ἀφίκετο Stanlei. Heath. Glasg. Schütz. ἔστ' ἀφίκετο Blomf., sed vetat significatio vocabuli σκήπτω, quod v. 293. et 301. ita usurpatum est, ut idem fere sit, quod ἀφικέσθαι; quare vulg. retinenda est; εἶτα cum vi quadam repetitum videtur, ad exprimendam lætitiam, quod nuntius jam ad eam pervenerit stationem, quæ Atridarum ædibus proxima erat.

300. ἀστυγείτονα Guelph. Ald. ἀστὺ γείτονας Rob.

301. ἑτόγι Aldin. ἐς τόγε Guelph. Rob. Turn.—Inde ab hoc versu lacuna est in Med. Guelph. Ald. Rob. Turn., usque ad v. 1062. Robortellus primus lacunæ signum apposuit, et multa deesse monuit. Lacunam supplevit Vict. ex codice suo.

303. τοιοίδ' ἔτυμοι Vict. Cant. τοιοῖδ' ἔτοιμοι Farn. et sic emendarunt Stanl. et Heath. Vocabulorum ἔτυμος et ἕτοιμος confusio frequentissima et ἕτοιμος h. l. sensui accommodatissimum est. Multo deterior est longiusque a vulg. lectione recedens Schützii emendatio τοιοῖδε τοί μοι, quam tamen receperunt Glasg. Both. et Blomf.

306. τοιοῦτον Flor. Farn., quod cum Blomf. pro vulgato τοιοῦτο recepi, non tamen propterea Prom. 803. τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω emendatione egere ratus, ubi Elmsl. in Censura Edinensi t. xvii. p. 239. τοιοῦτον ἴν σοι, Blomf. τοιόνδε μέν σοι reponendum putat, nam et altera forma, ubi metrum postulabat, tragicos usos esse, certum habeo.

308. Hunc versum Ἀγγέλῳ, cui præcedentia tribuuntur, continuat Vict., deinde versui 309. Clytæmnestræ personam præfigit, v. 311. Nuntii, 312. Clytæmnestræ.

310. διανεκῶς Blomf. ex præcepto Mœridis p. 129., male.—οὓς λέγοις, πάλιν emendavit Both., ὡς λέγοις, πάλιν dedit Blomf., qui etiam εἰ λέγοις πάλιν proponit; sed vulg. retinenda est. Schütz. eam ita explicat: *itaque iterum dicas*, sed videtur potius locutio ex dua-

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.
οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.
ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταυτῷ κύτει,
διχοστατοῦντ' ἂν οὐ φίλως προσεννέποις. 330
καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα
φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς.
οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες
ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων,
παῖδες γερόντων, οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου 335
δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον.
τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον·
ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον, 340
ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν
ναίουσιν ἤδη, τῶν ὑπαιθρίων πάγων
δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες· ὥς δυσδαίμονες

rum constructionum confusione nata esse, nam et hoc dicere vult Chorus: *λόγους ἀκοῦσαι θέλοιμ' ἄν, ὡς λέγεις*, et *λέγοις πάλιν utinam iterum dicas*, hæc igitur ita conjungit, ut dicat: *narrationem hanc perpetuo audire velim, quemadmodum iterum velim narres.*

313. ἄλειφάρ' Pears. Schütz. probante Buttlerο, nec improbante Blomf., sed formam rariorem non sine librorum auctoritate ejecerim. — ἰκχίας Farn. Vict. ἰγχίας Cant. et recentiores omnes, sed mutationis necessitatem non video, cum sensus hic sit: *acetum et oleum si ex duobus effuderis in unum vas.*

314. οὐ φίλως Farn. Vict. Cant. οὐ φίλως ex emend. Stanleii Glasg. Schütz. Both. Blomfield., quod commatibus incluserunt; sed quum διχοστατοῦντι præcesserit, languida hæc et otiosa foret repetitio; contra recte et Æschyleo more dictum est οὐ φίλως διχοστατοῦντ' ἄν.

318. Post φυταλμίων Heathio auctore comma sustulerunt Schützius et Blomf., ut cum γερόντων conjungatur, male; tollitur enim imaginis varietas, si γέροντες parentes vocantur; dicuntur autem fratres super fratribus jacuisse, filii super parentibus, parentes super filiis, infantes super senibus. cf. Reisig. ad Œd. Col. p. xlix.

322. νήστις Farn. Hoc voluit Pears., atque sic vertunt Stanl. et Schütz.: *jejunos*, sed νῆστις πόνος recte jungitur, ut Prom. 573. νῆστιν ψάμμον. ib. 602. νήστισιν αἰκίαις. Agam. 185. πνοαὶ νήστιδες. 988. νῆστιν νόσον. 1605. νήστιδες δύαι.

326. νίουσιν Vict. Cant. ναίουσιν Flor. Farn., quod jam ex conjectura reposuit Stanl. et receperunt omnes.—τῶν δ' ὑπ'. Schütz., quia hæc cum sequentibus jungit.

327. ὡς δυσδαίμονες vulgat., quod Schütz. ita explicat: *dormiunt per totam noctem, ut pauperes, i. e. ut illi, quibus nihil est quod custodiant.* ὡς δ' εὐδαίμονες emendavit Stanl., quod recepit

ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα,
οὐκ ἄν γ' ἑλόντες αὖθις αὖ θάνοιεν ἄν.
ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ
ποθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους.
δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας
κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν·
θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς,
ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων
γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.
τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις·
τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν.
πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἰλόμην.

Blomf. ὡς δὴ δαίμονες Herm. ad Humboldt. ὡς δ' ὑμαίμονες Orell. p. 198. Ego quidem interea dum melius quid inventum erit, accentum tantum in ὥς mutavi, ut sensus sit: *sic dormient infelices.*

329. εὖ σίβουσι ex emendatione Valck. ad Eur. Phœn. 1331. Glasg. et Blomf. Sed illa Valckenarii et Porsoni ad Eurip. Phœn. 1340. nimis cupide a Blomf. arrepta est, quum librorum lectio, ut h. l., sæpius adversetur, cf. Musgr. ad Eur. Phœn. 1331. et Herm. ad Soph. Antig. 727. ed. sec.

331. αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν emendavit Stanl., quod receperunt Glasg. Schütz. Both. Blomf., nisi quod illi ἀνθάλοιεν, hic ἀνθαλῷεν dedit. Sed Stanleii emendatio, quamvis speciosa, necessaria tamen non est; nam verborum ἁλεῖν et θανεῖν significatio h. l. non nimis premenda est, sed ita adhibita videntur, ut alterum sit pro *vincere*, alterum pro *vinci*. Sensus igitur est: *si Deos pie colunt, non victores deinde rursus ipsi vincentur.*

332. ἐμπίπτῃ Flor. ἐμπίπτοι Farn.

333. ποθεῖν Flor. Farn. Blomf. minus apte.—κέρδεσι Flor.

336. διοῖς δ' ἀναμπλάκητος Vict., quam lectionem retinuit Blomf., nisi quod ἀναμπλάκητος scripsit, hoc sensu satis inepto, qui ne inest quidem ita verbis græcis: *quinetiam si nullis erroribus actus redierit exercitus, Diis tamen ira ob eos, qui interierunt, reviviscat, etiamsi nihil novi acciderit.* Schütz. dedit θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος, Glasg. θεοῖς δ' ἂν, ἀπλάκητος. Sed comma illud delendum est: *si vero Diis obnoxius redeat exercitus*, etc. De εἰ ἄν vid. quæ ad v. 904. monebuntur.

337. ἐγρήγορσι vulg. inscitia, ut videtur, librariorum illatum pro genuina lectione ἐγηγορὸς, quam restituerunt Glasgov. et Blomf. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 119.

339. τοιαῦτά σοι Farn. τοιαῦτα τἄν Blomf. male; sensus est: *hæc a me accipiatis velim, senes, quamquam mulier sum.*

341. Schützius hunc versum ita explicat: *multorum enim bonorum fructum percepi*, quod displicet. Alii emendationes tentarunt; πολλῶν γ' ἄν voluit Heathius; τήνδ' ὄνησιν proposuit Herm. ad Humboldt., sed sensum hujus mutationis neque Humboldt. assecutus est, neque, qui eam in textum recepit, Blomfield.; vertit enim: *nactus sum*

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρων εὐφρόνως λέγεις.
ἐγὼ δ' ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια,
θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι.
χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία,
μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
ἦ τ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
στεγανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν,
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
μέγα δουλείας
γάγγαμον, ἄτης παναλώτου.
δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι
τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ ἄστρων
βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.

hoc tempore multorum bonorum fruitionem. Hermannus ipse in Museo Ant. stud. vol. i. p. 144. ita explicare videtur: *hanc enim utilitatem multis bonis prætulerim*, et sic Orell. p. 198. Sed hoc sensu ἄν abesse non poterat. Mihi quidem γάρ ad præcedens μὴ ἀχαρέστως ἰδεῖν referendum videtur, ut sensus hic sit: *Vincat id, quod bonum est, sine ambiguitate; multorum enim bonorum fructum, hoc dicens, mihi delegi.* Ita neque τήν mutandum est.

347. σῶν μεγάλων Farn. — Hiatus, qui est in fine hujus versus, ex allocutione excusationem habere posse videtur, cf. Herm. El. metr. p. 373. Magis etiam excusaretur, si verum esset, quod observavit Reisig. conjectan. in Aristoph. i. p. 269., systema hoc antistrophicum esse. Videtur enim illi versibus 346, 347. proodus contineri, v. 348—352. stropha, 353—357. antistropha. Sed obstat ejus sententiæ v. 351., qui dipodia brevior est; eam paullo audacius ita supplendum putat, ut δυλωσόντας addat.

352. παναλωτον conj. Stanl. male.

354. Vulgo post Ἀλεξάνδρῳ interpungitur, sed male πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ jungitur; recte igitur Humboldt., quem sequitur Blomf., post πράξαντ' distinxit.

355. τείνοντα Blomfield. sine causa.

356. Inutiles difficultates movet Blomf. de vocabulis ὑπὲρ ἄστρων, quæ sensu carere putat; significant: *altius, quam ut telum Alexandrum ferire possit.*

357. Versum propter spondaicum exitum obelo notavit Glasg., correxitque Pors. apud Kidd. ad Dawes. Misc. p. 621. σκήψῃ βίλος ἠλιθίως, quod quamquam improbat Blomf., tamen propterea quoque corruptum hunc versum putat, quia ὡς ἄν cum optativo jungi non posse putat, nisi quando significent *quo maxime modo.* Sed ipse adfert Soph. Œd. Col. 425. Herod. i. 99. bis, quibus locis nihil mutandum est. Addere poterat tum alios multos, tum Hymn. Hom. in Cer. 272. ὡς ἂν ἵκηται — ἱλάσκωσθε, quem frustra tentat Schæf. Melet. crit.

διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν, στρ. ά.
πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι. 375
ἔπραξεν, ὡς ἔπρανεν. οὐκ ἔφα τις
θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν,
ὅσοις ἀθίκτων χάρις
πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. 380
πέφανται δ' ἐγγόνους
ἀτολμήτων Ἄρη
πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,
φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ
ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπή- 385
μαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν
εὖ πραπίδων λαχόντα.
οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις
Πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ

p. 109. De exitu spondaico v. Herm. El. metr. p. 378.

358. ἴχους' Vict., quod metri causa in ἴχνεσιν mutavit Stanl. et obsecuti sunt recentiores omnes.—Post ἴχνεσιν interpunxit Blomf., quod probarem, nisi deinde emendare debuisset εἰπεῖν πάρεστι τοῦτο κἀξιχνεῦσαι.

359. τοῦσ' ἐξιχνεῦσαι Flor.

360. ὡς ἔπραξιν, ὡς ἔπρανιν vulg., quod quum metro non conveniret, ὡς ἔπραξ' emendarunt Stanl. et Schütz. Sed neque duplex ὡς sensui aptum est, quare recte alterum ejecisse videtur Hermann. ad Humboldt., quem sequitur Blomf.

361. μιλεῖν τινὸς habet etiam Soph. Aj. 674. El. 334.

364. ἰγγόνους Vict. ἰκγόνους Farn. Schol.—Hunc locum variis modis corrigere et explicare tentarunt viri docti. Scholiastæ explicatio hæc est: *οἱ θεοὶ, φησὶ, πέφανται, καὶ φανεροὺς ποιοῦσι τοὺς ἐκγόνους τῶν ἀσεβῶν τῶν πνεόντων Ἄρη μεῖζον ἢ δικαίως κατὰ τῶν δωμάτων τῶν ἀτολμήτων, ἤγουν ὑπὲρ τὸ δίκαιον μαχομένων τοῖς ἱεροῖς οἴκοις τῶν θεῶν*, quæ frustra in Æschyli verbis quæsiveris. Heathius emendavit: *ὁ δ' οὐκ εὐσεβὴς πέφανταί γ' ἔγγονος ἀτολμήτων, Ἄρη πνιόντων μεῖζον ἢ δικαίως, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφιν, ὑπὲρ τὸ βέλτιστόν ἐσ', οὐδ' ἀπήμαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λέχοντα.* Nihil horum mihi placet, neque meliorem explicationem ipse habeo.

367. φλυόντων conjecit Stephanus.

368. ἤ που τὸ βέλτιστόν ἐστιν τἀπήμαντον suspicatur Schütz.

369. ὥστ' ἀπαρκεῖν Flor.

λακτίσαντι μέγαν δίκας
βωμὸν, εἰς ἀφάνειαν.
βιᾶται δ' ἀ τάλαινα πειθὼ, ἀντ. ά.
προβουλόπαις ἄφερτος ἄτας.
ἄπος δὲ παμμάταιον. οὐκ ἐκρύφθη,
πρέπει δὲ, φῶς αἰνολαμπὲς, σίνος·
κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον,
τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς
μελαμπαγὴς πέλει
δικαιωθεὶς, ἐπεὶ
διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν,
πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν·
τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε
φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
οἷος καὶ Πάρις, ἐλθὼν
ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν,
ἤισχυνε ξενίαν τράπε-
ζαν κλοπαῖσι γυναικός.

373. ἰκλακτίσαντι Farn. — μιγάλα Farn. Vict. μίγαν recentiores ex emendatione Canteri.

376. Blomf. post. ἄφερτος commate distinguit, ut et Vict. Glasg., ut πειθὼ ἄτας jungatur, et cum Schol. explicat: *fati vero suadela urget, quæ posteris intolerabili modo consulit*, sed multo melius Schütz.: *urget infausta fiducia intolerabilis noxæ filia consiliatrix*, προβουλόπαις enim nihil aliud est quam πρόβουλος παῖς, ut αἰνόπατις Choeph. 313. ἀμβροτόπωλος Eur. Troad. 553., et, quæ ibi laudat Seidlerus, αἰνολίστα Theocr. xxv. 168. αἰνογιγάντων Nonn. iv. p. 87. αἰνόλυκον Anthol. H. Steph. p. 250. αἰνοτύραννος ibid. p. 401. χαινοστολίστης Aristoph. Acharn. 635. αἰνόλυκος Arat. Dios. 392.

377. Post παμμάταιον recte interpunxit Schütz., quem sequitur Blomf., quum vulgo jungeretur ἄπος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη.

378. φῶς scripsit Schütz., ut de viro sermo sit, quo sensus pervertitur. Præterea vulg. post φῶς comma ponitur, ut αἰνολαμπὲς σίνος jungatur, sed perspicuum est, sensum hunc esse: *non latet noxa, sed conspicua est, ut lux horrendum splendens.*

380. τε deest in Flor.—προβολαῖς vulg., quod in προσβολαῖς et sensus et metri causa recte mutavit Stanl.

383. ποτανὸν vulg., quod metri causa in ποτανὸν recte mutarunt Schütz. Glasg. Blomfield. Aliter metro succurritur in Farn., ubi ποτανόν τιν' legitur.

384. θεὶς Flor.

386. τούτων Blomfield. sine causa.

387. φῶτα Δίκα suspicatur Blomf., sed nominativus θεὸς ex præcedentibus supplendus est.

389. οἶκον pro δόμον Farn. τῶν Ἀτρειδᾶν Vict., quod recte mutavit Canterus.

391. κλοπαῖς Vict. Canter., quod recte mutavit Stanl.

λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας στρ. β'. 410
κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμοὺς,
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν,
βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν, 415
ἄτλητα τλᾶσα· πολὺ δ' ἔστενον
τόδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται.
ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι,
ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες.
πάρεστι σιγᾶσ', ἄτιμος, 420
ἀλοίδορος,
ἄδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.
πόθῳ δ' ὑπερποντίας
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.
εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
ἔχθεται χάρις ἀνδρί. 425
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις

393. De bacchio dochmios sequente vid. Herm. El. metr. p. 256., nam Seidlerum de verss. dochm. p. 30. versus male distribuisse, facile intelligitur.

394. Ἰλίου Blomf. nihil monens, male.

395. βίβαεν Glasg. Blomfield. invito metro.

396. πολὺ δ' ἔστενον vulg. adversus metrum. πολὺ δ' ἀνέστενον Flor. πολὺ δ' ἐστέστενον Both. Nisi πουλὺ cum Arnaldo et Heathio scribere volueris, legendum erit πολλὰ, quod conjecit Pauw., probavit Herm. ad Humboldt., et recepit Blomf. In textu nihil mutare volui.

397. τό δ' Farn. τάδ' Buttler. et Blomf., cujus mutationis necessitatem non video.—δόμων ex emendatione Stanleii et Musgravii ad Soph. Aj. 755. Blomf., sed neque hoc necessarium.

398. ἰὼ δῶμα καὶ Flor.

400. Exhibui vulgatam loci desperati lectionem, quem variis conjecturis sanare tentarunt viri docti. Schütz. legendum suspicatur: πάρεστι σὺγ' ἄτιμος, ἀλλ' ἀλοίδορος, ἀλγίστος ἀφιμίναν ἰδών. Both. πάρεστι σοί γ' ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄδιστος, ἀφιμίναν ἰδεῖν. Orell. ad calcem Isocratis p. 370. πάρεστι σιγάσ' ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄπιστος ἀφιμίναν ἰδεῖν. Herm. ad Humboldt. πάρεστι σιγὰς, ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄλυστος ἀφιμίνων, ἰδεῖν. Quæ emendatio, quamvis ingeniosa et facilis, duabus tamen difficultatibus laborat, primum quod Menelaus, de quo nondum sermo fuit, non potest subintelligi, deinde quod ἀφίμενος non sunt: *qui auffugerunt*. Locus codicum auxilium expectat.

403. ὑπὲρ πουτίας Vict. Canter., una voce Farn. Stanl. et recentiores.

404. Duplex sensus his inesse potest; aut enim significant, quod voluerunt Schütz. Orell. Blomf.: *præ desiderio Menelaus umbra aut spectrum esse videbitur*, aut, ut Heath. Casaubon. Humboldt.: *desiderio transmarinæ*, i. e. *desideranti Menelao imago ejus ædibus imperare videbitur*, quem sensum sequentia confirmare videntur.

405. εὐμόρφων γὰρ vulg. invito metro et sensu. εὐμόρφων δὲ Flor., quod recte recepit Blomf., frequentissime enim δέ et γάρ confundi, notum est.

406. τἀνδρὶ vulg. contra metrum. ἀνδρὶ Flor. Pauw. et recentiores.

ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες ... ἀντ. β'.
πάρεισιν δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.
μάταν γὰρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν,
παραλλάξασα διὰ χερῶν
βίβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις.
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη,
τάδ' ἐστὶ, καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.
τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἴας
συνορμένοις
πένθεια τλησικάρδιος
δόμων ἑκάστου πρέπει.
πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἦπαρ·
οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
οἶδεν· ἀντὶ δὲ φωτῶν
τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκά-
στου δόμους ἀφικνεῖται.
ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων, στρ. γ'.

410. *πάρεισι* vulg., quod metrum jugulat, et sic Blomfield. *πάρεισιν* recte Heath. Schütz. Glasg. Sed Herm. El. metr. p. 256. et ad Humboldt. præterea *δέκει* metri causa reponendum putat, quod non necessarium est; quam sæpe enim hic spondæus iambo respondeat, docet Seidl. de verss. dochm. p. 30.

411. Sensum hujus loci non recte explicant Heath. Schütz. Blomf., qui ad *μάταν* subaudiunt *ἐστὶ*, et *εὖτ' ἂν βίβακεν* jungunt: *frustra enim est, si, cum quis bona quædam per somnium sibi videre videtur, visum illud e manibus elapsum paullo post discedit.* At *εὖτ' ἄν* cum indicativo *βίβακεν* construi non potest, sed jungendum est cum participio *δοκῶν* pro *δοκῇ* posito, de qua constructione v. Lobeck. ad Soph. Aj. 882. Herm. ad Soph. Aj. 179. Seidl. ad Eur. Electr. 533. Reisigii autem emendationem, qui Comment. crit. ad Sophocl. Œd. Col. p. 375. proponit: *εἰ τά γ' ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾶν* vix quisquam probare poterit, quum non uno incommodo laboret, neque Salzmanni emendationem (Observ. p. 8.) *εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκοῦνθ' ὁρᾶ*.

412. *χειρῶν* Flor.

415. *ἑφεστίους* conjecit Stanl., quod probant Schütz. et Blomf.; hic tamen vocabulum illud prorsus omittere et in stropha *ἰὼ δῶμα καὶ πρόμοι* legere mavult, sed in vulgata nullam video difficultatem.

422. *τις* metri causa inseruit Glasg., recte, ut videtur.

423. *ἀντὶ φωτῶν δὲ* Schütz., male.

425. *εἰς ἑκάστου τοὺς δόμους εἰσαφικνεῖται* vulg. *τοὺς* omittit Flor.—Locum recte emendavit Glasg., sequente Blomf.

καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς,
πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
φίλοισι πέμπει βαρὺ
ψῆγμα δυςδάκρυτον ἀν-
τήνορος σποδοῦ γεμί-
ζων λέβητας εὐθέτου.
στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄν-
δρα τὸν μὲν, ὡς μάχης ἴδρις·
τὸν δ', ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλ-
λοτρίας διαὶ γυναικός.
τάδε σῖγά τις βαΰζει.
φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει
προδίκοις Ἀτρείδαις.
οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος
θήκας Ἰλιάδος γᾶς
εὔμορφοι κατέχουσιν· ἐχ-
θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.
βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις ξὺν κότῳ· ἀντ. γ'.
δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.|
μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου

427. Hunc versum recte explicat Orell. p. 199. ita, ut ἐν μάχῃ δορὸς jungatur: *qui libram tenet in hastarum pugna.*

429. βραχὺ, quod proposuit Schütz., probat Buttler. et recepit Blomf., sed vulg. recte se habet: *cineres graviter affligentes.*

432. γεμίζων τοὺς λέβητας εὐθέτου vulg. γεμίζοντος λέβητας εὐθέτους Schütz. γεμίζον λέβητας εὐθέτους Herm. ad Humboldt. γεμίζων λέβητας εὐθέτους Blomf. Et γεμίζων quidem retinui, non video enim, quid in eo sit offensionis; articulum autem et ego omisi, quia et sensus et metri causa bene abest, neque legitur in Flor.; de εὐθέτους autem dubius sum, nam quamquam εὐθέτου defendi sane potest, εὐθέτους tamen magis placet, et facile propter articulum potuit mutari, ne vitioso ordine legeretur τοὺς λέβητας εὐθέτους.

434. ἄνδρας Stanl. Schütz., sed apte Voss. cur. Æschyl. p. 18. confert Aristoph. Av. 842. κήρυκα πέμψον τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω, ἕτερον δ' ἄνωθεν.

436. διὰ vulg. invito metro, quare διαὶ recte Herm. de metr. p. 348. Voss. cur. Æsch. p. 18., Burnei. et Blomf.

439. προδίκοισιν vulg. προδίκοις Farn. et sic, metro poscente, Pauw. Heath. Glasg. Blomfield.

442. εὐμόρφως Farn. εὐμόρφους Blomf. sine causa; recte explicatur a Schützio.

443. ἐχθρῶν Farn.—ἑλόντας vult Pauw. ἔχθοντας Orell. ad Isocr. p. 371., sed vulg. recte explicant Schütz. et Blomf.: *eos, qui sepulcra habent.*

445. δημοκράτου vulg., quod sensu

μέριμνα νυκτηρεφής.
τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
ἄσκοποι θεοί. κελαι-
νὰι δ' Ἐρινύες χρόνῳ 470.
τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας
παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου
τιθεῖσ' ἀμαυρὸν, ἐν δ' ἀΐστοις
τελέθοντος οὔτις ἀλκά.
τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ, 475
βαρύ· βάλλεται γὰρ ὅσσοις
διόθεν κεραυνός.
κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
μήτ' εἴην πτολιπόρθης,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλ- 480
λων βίον κατίδοιμι.
πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου ἐπῳδ.
πόλιν διήκει θοὰ
βάξις· εἰ δ' ἐτητύμως,
τίς οἶδεν, ἢ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος; 485
τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος,

metroque postulante in δημοκράντου mutavit Glasg., obsequente Blomf.

449. ἐπόσκοποι Flor.

450. δ' οὖν Ἐρινύες vulgat., sed. οὖν, quod abest in Flor., cum Blomfieldio omisi, v. ad strophicum.—χρόνῳ est *tempore*, *tandem* v. Wunderl. obss. critt. p. 57.

452. παλιντυχῇ vulg. παλιντυχῇ Farn. παλιντυχεῖ emendavit Scalig., quod cum Glasg. Schütz. Both. Blomf. recipere non dubitavi, suadente sensu.

455. ὑπερκότως Pears. Grot., quod recepit Blomf.; sed vulg. recte se habet; ὑπερκότως idem est, quod ξὺν κότῳ v. 444., et sensus hujus versus idem, qui illo exprimitur: *cum magna populi invidia laudari grave est.*

459. μηδ' εἴην Flor.—πτολίπορθος Blomf. propter πτολιπόρθ, quod legitur v. 763., sed quis neget, Æschylo utraque forma uti licuisse?

463. τὴν πόλιν Farn. Vict., sed articulum recte omittunt cum Flor. Glasg. Blomfield.—θοὰ διήκει βάξις Schütz. male.

464. ἰστήτυμος Blomfield. sine causa.

465. Vulgatum ἤτοι sensu caret, quare Stanl. emendavit ἦ ψύθος, Schütz. ἤτοι δεῖός ἐστι, μὴ ψύθος; Both. ἰστητόδιόν ἐστιν ἢ ψύθος. Sed disjungendum videtur in ἦ τοι, quo sæpe utuntur tragici, ut infra v. 648. 823. Choeph. 490. Soph. Trach. 149. Antig. 1167. Eur. Orest. 1507. Jon. 431. Jam interrogationis signo, quod vulgo post οἶδεν ponitur, in fine versus collocato, sensus hic erit: *an vero recte fama illa obti-*

φλογὸς παραγγέλμασιν
νέοις πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ'
ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν;
γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει, 490
πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι.
πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται
ταχύπορος. ἀλλὰ ταχύμορον 495
γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φασσφόρων
φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγὰς,
εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ', ὀνειράτων δίκην,
τερπνὸν τόδ' ἦλθον φῶς ἐφήλωσε φρένας. 500
κήρυξ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις

neat, an non mendacium sit divinitus missum, quis est qui sciat?—ἤ, τοι Flor.

467. *παραγγίλμασι* vulg.—*ν* recte addiderunt Glasg. Blomfield.

469. *λόγους* Vict. sine sensu, sed *λόγοῦ* Farn. et sic recte ex conjectura Schütz. Glasg. Both.

470. Vulgo post *καμεῖν* non interpungitur, post *αἰχμᾷ* autem commate distinguitur, quod recte jam mutavit Schütz. Præterea *ἐν γυναικὸς* Vict., sed *ἐν*, quod ex vocabulo præcedente ortum est, recte omisit Glasg., obsequente Blomf. Hic tamen errat, quum *γυναικὸς αἰχμὴν indolem femineam* esse dicit, quod h. l. non magis significare potest, quam Choeph. 621., quem locum documento affert ille; utroque loco de mulieris imperio sermo est.

475. Hæc non Clytæmnestræ, sed Chorago tribuenda puto; nam præterquam, quod Clytæmnestra per totam hanc scenam non loquitur, ad quem illud *σοι* v. 482. referendum sit, nisi ad Clytæmnestram, non video. Præterea solet Chorus procul advenientes primus conspicere propter eum, quem in theatro occupabat locum; in textu autem nihil novare ausus sum.—*εἰσόμεθα* Flor.

478. *ἐφήλωσεν* Glasg. Blomf.

480. Offendit hoc loco Schützius, qui non intelligere se dicit, quomodo pulvis testari possit, nuntium hæc vel illa dicturum esse, quare v. 481. post *τάδε* puncto distinguit, ut *τάδε* ad præcedentia referatur, deinde *ὃς οὔτ' ἄνανδος*. Sed ut taceam, relativum *ὃς* neminem ad *Κήρυκα*, referre posse, ineptissimum est etiam *τάδε*, ad præcedentia relatum; nam venire nuntium, id non pulveris testimonio eget, quum ipsa jam eum se videre dicat; sequitur tamen Schützium Bothius. Aliter locum explicant Voss. cur. Æschyl. p. 19. et Buttler., qui Clytæmnestram ex pulvere nuntii celeritatem intelligere, ideoque bona ominari putant; si enim minus fausta attulisset, lento gradu eum processurum, neque pulverem moturum fuisse. Sed hæc explicatio quam artificiosa sit longeque repetita quisque videt. Blomf. denique non pulverem, quem accurrens moveat, sed quo tectus sit nuntius, dici putat, indeque colligere Clytæmnestram,

πηλοῦ ξύνουρος δισσία κόνις τάδε,
ὡς οὔτ' ἄναυδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα
ὕλης ὀρείας, σημανεῖ καπνῷ πυρός.
ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λίγων· - - -
τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·
εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,
αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἀμαρτίαν.

ΚΗΡΥΞ.

ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός·
δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,
πολλῶν ῥαγειῶν ἐλπίδων, μιᾶς τυχών.
οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.
νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος,
ὕπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ,
τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη·
ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἀνάρσιος·
νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος,
ἄναξ Ἄπολλον. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς
πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον
Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός.

eum recta ab exercitu profectum esse; pæne ridicule. Mihi quidem sensus simplicissimus hic videtur, ut κόνις opponatur καπνῷ, et hoc dicat Clyt.: *ex pulvere, quem excitat, intelligo, eum non uno loco stare, ut ignem accendat, sed accurrere, ut verbis nos certiores faciat.*

484. Post hunc versum aposiopeseos signum recte posuerunt Glasg. Schütz. Blomf. cf. Herm. ad Vig. p. 870.

489. Persona præconis non præfixa est in Vict.

497. Ut anapæstus removeatur, Both. ἄρσιος legit, Buttl. vocabula transponi vult, aut παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἅλις ἀνάρσιος, aut ἦλθες παρὰ Σκάμανδρον ἅλις ἀνάρσιος. Blomf. ἦσθ' ἀνάρσιος dedit, quod Margo Askeviana præbet; sed nisi forte ἀνάρσιος alius vocabuli glossema est, anapæstum retinere malim, quam in reliquis aliquid mutare.

498. καὶ παγώνιος Flor.—καὶ ἀπαγώνιος esse, non καὶ ἰσταγώνιος, quod putat Schütz., docet Schol., qui ἀπό-

ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι,
εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοῖσιδ' ὄμμασι
δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.
ἥκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων
καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινὸν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.
βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα,
καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.
τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον
ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς εὐδαίμων ἀνὴρ
ἥκει, τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
τῶν νῦν· Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις
ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.
ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,
τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε, καὶ πανώλεθρον
αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον.
διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θαμάρτια.

ΧΟΡΟΣ.

κήρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ.

μαχοις explicat, recte probante Blomfieldio, qui bene vertit *certamine liberans*.

506. ἤ που vulg., recte mutatum a Stanleio, quem sequuntur recentiores.— τοῖσιν ὄμμασι Farn. φαιδροῖσι τοῖσι δώμασι vel φαιδροῖς ἰδόντες ὄμμασιν conj. Stanl., sed neutrum necessarium est.

507. δίξασθε Farn.

508. ἡμῖν Flor.

513. Similis versus legitur Pers. 816. βωμοὶ δ' ἄϊστοι δαιμόνων θ' ἱδρύματα, non tamen propterea ejiciendus est, quod putat Salzmann. obss. in Agam. p. 10.

518. Πάρις οὔτε πόλις dictum est pro οὔτε Πάρις οὔτε πόλις, quam constructionem explicant Elmsl. ad Œd. R. 817. Herm. in Classical Journ. xxxviii. p. 277. Markl. ad Iph. T. 1368. Schweigh. ad Herod. v. 92.

520. ὄφλων vulg., quod in ὀφλὼν recte mutavit Blomf.

522. αὐτόχθονον obelo notavit Glasg., nec alibi hæc forma exstat, quare non improbabilis est Blomfieldii emendatio αὐτόχθον' ὄν.

524. Quæ per totam hanc stichomythiam Chorus loquitur, vulgo Clytæmnestræ adsignantur. Ab Heathio recte Choro vindicata esse docet totius colloquii indoles, Clytæmnestra minime digna, præ ceteris v. 535 sq. v. 566. 569 sq. Merito igitur recentiores eum sequuntur.

ΚΗΡΥΞ.

χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔστ' ἀντερῶ θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;

ΚΗΡΥΞ.

ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.

ΧΟΡΟΣ.

τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου;

ΚΗΡΥΞ.

πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου;

ΧΟΡΟΣ.

τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος.

ΚΗΡΥΞ.

ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;

ΧΟΡΟΣ.

ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.

ΚΗΡΥΞ.

πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ;

ΧΟΡΟΣ.

πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω.

ΚΗΡΥΞ.

καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;

ΧΟΡΟΣ.

ὡς νῦν τὸ σὸν δή, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.

525. οὐκ ἀντερῶ Flor.

528. ἆρ' ἴστε Flor.—Interrogationem deleri jubet Heath., quem sequitur Blomf. male.

529. πῶς δὴ; διδαχθεὶς—λόγου. Sic interpungi vult Schütz., quem sequitur Blomfield. sine causa.

530. πεπληγμένος emend. Tyrwhitt. Schütz. Blomf. sine causa; redit Chorus ad singularem, quo v. 526. usus erat.

531. Interrogationem, quæ vulgo abest, recte apposuerunt Heath. et Blomf.

532. μ' vulgo abest, quod Marg. Ask. præbet, et inseruerunt Glasg. Schütz. Blomf.

533. In στράτῳ offenderunt editores; στυγόστρατον voluit Pauw., στύγος στρατοῦ Casaub. Stanl. θυμῷ στύγος dedit Schütz. Sed στρατὸς est *populus*, ut Soph. El. 739.

535. τυράννων vulg. κοιράνων emendavit Canter. et sic Farn. τύραννος et κοίρανος confusa sunt Eurip. Iph. T. 1050. edit. Seidl. et κοιρανοῦντα in τυραννοῦντα corruptum vidimus Prom. 960.

536. ὧν νῦν τὸν σὸν δὴ Vict. ὡς νῦν τὸ σὸν δὴ Stanl. Glasg. Schütz. Blomf. recte.

ΚΗΡΥΞ.

εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ
τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν,
τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δὲ πλὴν θεῶν
ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυςαυλίας,
σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους,—τί δ' οὐ
στένοντες, οὐ λαχόντες, ἤματος μέρος;
τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προςῆν, πλέον στύγος·
εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τείχεσιν·
ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμωνίαι
δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.
χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,
οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιὼν,
ἢ θάλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς

537. Schütz. post ταῦτα interpunxit, male.

538. εὖ λέξειεν vulg. ἂν λέξειεν Stanlei. Glasg. Schütz. Blomf. bene, quum εὖ abundet.

542. κακοστρώτους Vict.

543. οὐ κλαίοντες conj. Stanl. οὐ λάκοντες Heath. οὐ καμόντες Pauw. οὐ λαχόντες Schütz., quod significet τί δ' οὐ ἐστένομεν, οὐ ἐλάχομεν, ἤματος μέρος; idque probat Hermann. ad Vig. p. 770. Sed neque hæc mutatio necessaria videtur; sensus hic est: *qua parte diei non suspiravimus, quum illa nobis non acciderint?* i. e. nulla parte diei illa nobis non acciderunt.

546. Pro γὰρ Casaub. δ' αὖ voluit, Pears. et Heath. δὲ, quod receperunt Schütz. et Blomf., sed nihil mutandum est, nonnunquam enim γὰρ ita iteratur, ut particula repetita duo membra non inter se, sed cum primaria sententia connectantur. Simillimus est locus infra v. 761. δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί· τὸ δυςσεβὲς γὰρ ἔργον—τίκτει, οἴκων γὰρ εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος αἰεί. Suppl. 477. βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων θές, ὡς ἴδωσι—μηδ' ἀποῤῥιφθῇ λόγος ἐμοῦ. κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος—ἐχθήρειεν. Eurip. Suppl. 842. εἰπέ γ' ὡς σοφώτερος νέοισιν ἀστῶν τῶνδ'. ἐπιστήμων γὰρ εἶ. εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ, τολμήματα. Cf. Herm ad Vig. p. 846. Poppo obss. critt. in Thuc. p. 54. sq. Alia ratio est particulæ γὰρ ita repetitæ, ut posterius membrum non primariæ sententiæ, sed membri prioris causam contineat, ut Prom. 333. Choeph. 742. 983. Soph. Aj. 550. Eurip. Heraclid. 476. Phœn. 959. Iph. Aul. 1408. 1423. Markl. —λειμωνίας ex Schützii emendatione Bothius, Blomfield., quærit enim ille, quomodo δρόσοι λειμωνίαι possint a cœlo stillasse dici. Sed talia in poeta premere ineptum est; eodem enim jure quærere poterat, quomodo rores possint a terra καταψεκάζειν, quod verbum ad solum ἐξ οὐρανοῦ aptum est.

548. De τιθέντες participio masculino ad δρόσοι relato, v. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. xiii. 23. Musgr. ad Eur. Iph. T. 844. Valck. diatr. p. 175.

κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών·—
τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος·
παροίχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν,
τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ.
ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιῤῥέπει.
ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις·
Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος,
θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα,
δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος.
τοιαῦτα χρὴ κλύοντας, εὐλογεῖν πόλιν,
καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται
διὸς τόδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι.
ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.
δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν
εἰκὸς μάλιστα, ξὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο,

562. In ποτωμένοις male offenderunt nonnulli, qui ποτωμένους vel ποτάμενοι reponi voluerunt; sed non plene, ut vulg., post hoc vocabulum interpungendum est, sequentia enim sunt verba ipsa quibus se jactarunt sospites.

564. θεῶν vult Valcken. ad Phœn. 88., sed neque hoc necessarium, neque cum Blomf. de schemate colophonio cogitandum est, sed δόμοις pro ἐν δόμοις dictum est, de cujus præpositionis omissione, v. Comm. Æsch. p. 60 sq.— Similiter Eur. Rhes. 180. θεῶσιν αὐτὰ ποσσάλευσι πρὸς δόμοις.

565. ἀρχαίοις Blomf. ex emend. Porsoni, male.

573. ἀνωλολύξαμεν cod. Vict. (Flor.) Farn. ἀνωλόλυξα μὲν Vict. ex emendatione Stephani, recte. ἀνηλάλαξα Auctor Christi patientis v. 70., sed ἰλόλυγμα propriam esse mulieribus lætitiæ significationem docuit Elmsl. ad Eur. Heraclid. 782. cf. Seidler. ad Eur. El. 686.

ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρὸς,
φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.
καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε, φρυκτώρων διὰ
πεισθεῖσα, Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς, αἴρεσθαι κέαρ.
λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην.
ὅμως δ' ἔθυον· καὶ γυναικείῳ νόμῳ
ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
ἔλασκον, εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις
θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.
καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν,
ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ,
πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει,
ἥκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει·

576. ἐνίπτων Flor.

579. λόγοις τοιούτοις *secundum ejusmodi sermones*, v. Hermann. ad Soph. Ant. 687.—Auctor Christi patientis, hunc versum laudans, addit: πεισθεῖσα τῷ φέροντι δίσκιλον φάτιν, quem versum quum ab Æschylo profectum et hic inserendum esse suspicatur Herm. de versibus spuriis p. xi., probare mihi sententiam suam non potest.

582. ἐνθεῶν Vict., quod recte in ἐν θεῶν mutandum esse vidit Stanl. ἕδραις ἐν θεῶν dedit Glasg., nescio qua de causa.

583. In κοιμῶντες offenderunt interpretes; καίοντες emendavit Casaubon. κοσμοῦντες Legrand. κομῶντες vel κομοῦντες Pauw. κομοῦντες recepit Schütz., qui post εὐφημοῦντες commate interpunxit et θεῶν θ' ἕδραις dedit. Sed recte Buttlerus vidit, κοιμῶντες a participio εὐφημοῦντες pendere (vid. v. 170), ut sermo sit de acclamationibus in fine sacrificii fieri solitis: *acclamabant exstinguentes flammam.* Quare non, ut in Vict. post ἕδραις interpungendum est, sed cum Stanleio post ἔλασκον.

590. Vulgo post ἥδιον et ἄνδρα commate interpungitur, quare Pauw. Glasg. Schütz. πύλας τ' ἀνοῖξαι dederunt, ut sit: *quid dulcius, quam virum reducem videre, eique portas aperire?* Buttlerus vulgatam ita defendendam putat, ut δρακεῖν ἀνοῖξαι jungatur: *quid dulcius, quam videre virum reducem portas aperientem?* sed hic sensus participium ἀνοίξαντα postulat. Blomf. alteram Pauwii rationem secutus, recte post δρακεῖν interpungit, sed ἄνδρα in ἀνδρὶ mutat: *quid visu jucundius est, quam viro reduci portas aperire?* Sed neque hac mutatione opus est, nam commate post ἄνδρα deleto, sensus hic est: *quid visu jucundius est, quam, quum Dii virum sospitem reddiderint, portas ei aperire?* Ad vindicandam particulæ ἤ omissionem Blomfield. recte confert Eur. Alcest. 900. τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν

γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολὼν
οἵαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.
οὐδ' οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.

ΚΗΡΥΞ.

τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων
οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι
τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον.
σὺ δ' εἰπέ, κήρυξ· Μενέλεων δὲ πεύθομαι,
εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν
ἥξει ξὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.

ΚΗΡΥΞ.

οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ
ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.

μεῖζον, ἀμαστῖν πιστῆς ἀλόχου; in quo loco non offendisset Schæfer. ad Lamb. Bos. p. 477., si nostri memor fuisset.

592. ἴνδον ἰδρήσει voluit Schütz., quod placet Buttlero, sed εὕροι est *utinam inveniat*, i. e. *utinam celeriter veniat, ut inveniat*.

597. οὐκ οἶδα Blomf. Schützium secutus, sine causa.

598. χαλκὸς voluit Pauw. καλχῆς Tyrwhitt. Vulgat. Schütz. explicat *vulnera ferro inflicta*. Buttlerus: *æris tincturam*, quo proverbialiter significetur aliquid, quod fieri non possit, probante Blomf., sed hujus proverbii non alibi mentio fit. Sunt omnino χαλκοῦ βαφαί vulnera ferro inflicta, quæ sanguine saucium tingunt.

602. τοροῖσί θ' ἑρμήνευσιν vult Schütz., quod significet: *hæc igitur ista prolocuta est, tum tibi discenti, h. e. nondum eam satis intelligenti, tum nobis, claris interpretibus, convenienter*, satis inepte. Blomf. λόγον in λόγοις mutavit propter Scholiastæ explicationem ἀκριβέσι λόγοις, hæc autem ad verba τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν refertur. Sensus videtur: *hæc sic tibi, si intelligis, verbis sententiam ipsius clare interpretantibus artificiose rem suam explicavit*.

606. Schütz. ante ὅπως comma poni vult, ut sit: *haud licebit amicis diuturnum inde lætitiæ fructum capere, postquam ficta iis bona narravero*, pessime non una de causa, refutatusque a Voss. cur. Æschyl. p. 20. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι jungendum est, ut iis locis, quæ collegit Monk. ad Eur. Alcest. 117. Male etiam Glasg. et Blomf. comma, quod in Vict. post ψευδῆ positum est, sustulerunt; illo enim retento, evadit sensus ille, quem poscunt sequentia Chori verba: *Non possum mendacia dicere, quæ pulchra quidem forent*

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις; 630
σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.

ΚΗΡΥΞ.

ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ,
αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῆ λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,
ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ; 635

ΚΗΡΥΞ.

ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ·
μακρὸν δὲ πῆμα ξυντόμως ἐφημίσω.

ΧΟΡΟΣ.

πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος, ἢ τεθνηκότος
φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο;

ΚΗΡΥΞ.

οὐκ οἶδεν οὐδείς, ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς, 640
πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ
ἐλθεῖν, τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ;

ΚΗΡΥΞ.

εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ
γλώσσῃ μιαίνειν. χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. 645
ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει
στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ,

amicis, ita ut diu iis fruerentur. His bene conveniunt Chori verba, ab interpretibus non intellecta: *quomodo igitur fieri poterit, ut, bona narrans, vera dicas?* i. e. quum mendacia pulchra fore dixeris, vera non possunt bona esse, ideoque te mala nuntiaturum esse intelligo. Ad τύχοις participium εἰπὼν repetendum est.

608. In Vict. et Cant. Chori partes per hanc scenam male Clytæmnestræ assignantur.—κἀληθῆ Schütz. sensu non perspecto, quem supra exposui.—τύχῃς vulg., quod recte in τύχοις mutarunt Glasg. Schütz. Blomf.

610. Ἀχαϊκοῦ Flor. Farn. Schütz. vid. v. 178.

616. πότερα δ' ἆρ' voluit Stanl., sed sic statim v. 620. πῶς γάρ. Pers. 244. πότερα γάρ.

625. πήματα φέρειν pro ἀγγελίαν πημάτων φέρειν v. Herm. ad Eur. He-

πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν,
πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων
ἄνδρας διπλῆ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ,
δίλογχον ἄτην, Φοινίαν ξυναρίδα,
τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον,
πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐριννύων.
σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν,
πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἔχθιστοι τορεῖν,
πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην,
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.
ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὡρώρει κακά.
ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσι Θρῄκιαι πνοαὶ

cub. 162. Erfurdt. ad Soph. Aj. 780. ed maj.

626. *τυχὸν* malit Blomf., male, pendet enim ab *ὅταν ἀγγέλλῃ*, quod in præcedentibus latet.

629. Post hunc versum in Vict. Cant. Stanl. Glasg. male punctum ponitur; commate recte distinxerunt Pauw. Schütz. Blomf., hinc enim apodosis incipit.

630. *σεσαγμένων* vulg. *σεσαγμένοι* reposuit Schütz., quod probant Glasg. Both. Voss. cur. Æsch. p. 20. Humboldt. Blomf. et necessarium videtur, quum *κάπτειν* sit *onerare*; constructio quoque sic melius procedit.

631. *τῶν Ἐριννύων* Stanlei. Schütz. abundante articulo, sed neque ad *ἄγγελον* referri potest *τόνδε*, quod voluerunt Pauw. Abresch. Blomf., sed jungendum est, quod verborum ordo postulat, *παιᾶνα τόνδε*, ita enim vocatur ipsa illa malorum renuntiatio.

632. *εὐάγγελος ἥκων τι* Casaub. Stanl. Schütz. Both. pessime. Male autem Blomf., qui vulg. retinet, post *πόλιν* puncto distinguit, ut construatur: *ἥκοντα δὲ πρὸς χαίρουσαν πόλιν χρὴ λέγειν παιᾶνα εὐάγγελον πραγμάτων σωτηρίων.* Sed jucunda inest orationis inversio; quum enim in universum dicere coepisset de nuntio bono, mox in ejus locum se ipsum substituit, et ab iis, quæ generatim dicenda erant, ad specialia transit, dicendum enim erat: *εὐάγγελον δὲ ἥκοντα οὐ πρέπει συμμίξαι κ. τ. λ.* Hoc jam recte viderunt Abresch. et Voss. cur. Æschyl. p. 21., qui apte confert Soph. Philoct. 298.: *οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μίσει πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἰμί.*

636. Post *ἔχθιστοι* Vict. Cant. male comma habent.

639. *ὠρώρει* Schütz., causa non allata. Recte Blomf. confert Hom. Il. Σ. 497. et Soph. Œd. Col. 1614., ubi recte Reisigius *ὀρώρει* restituit.

640. *ἀλλήλαισι* Farn.—*θρηϊκίαι* Vict. Cant., quod recentiores in *θρῃκίαι* mutarunt, sed et diæresis syllabæ primæ in *ῥήμασι ἀγγελικῷ* ferri potest, neque synizesis in postremis syllabis, quam deinde metrum poscit, inaudita est, cf. Comment. Æschyl. p. 28. Sed illud revocare non ausus sum, quamquam formam eandem præbent libri Eurip. Alcest. 1024. Eur. Hecub. 7. 36., nam libris in hac re non multum tribui posse fateor.

ἤρεικον· αἱ δὲ, περοτυπούμεναι βίᾳ
χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
ᾤχονθ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.
ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
ἡμᾶς γε μὲν δὴ, ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος,
ἤ τοί τις ἐξέκλεψεν, ἢ 'ξητήσατο
θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἷακος θιγών.
τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο·
ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα.
ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες,
λευκὸν κατ' ἦμαρ, οὐ πεποιθότες τύχῃ,
ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος,
στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. τί μή;
ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν.

641. ἤρεικον Farn.—περοτυπούμεναι vulg. περοτυπούμεναι Glasg. Schütz. Both. Blomf. ex emendatione Porsoni præf. ad Hecub. p. viii.

642. χειμῶνι, τυφῶ vulg. χειμῶνι τυφῷ legendum putat Schütz. et sic dedit Blomf. χειμωνοτυφῷ Both. Sed comma tantum post χειμῶνι tollendum esse, ut χειμὼν τυφῶ idem sit, quod τυφῶ μίνος Suppl. 555., recte vidit Voss. cur. Æschyl. p. 22.—ξὺν Glasg. male.

643. κακῷ στρόβῳ voluit Stanl., sed στομὴν κακός est *procella*.

646. ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις Schütz., sed quum ἀνθεῖν cum utroque casu jungi posset, structura variata est, quod recte viderunt Matthiæ Miscell. phil. ii. p. 6. et Voss. cur. Æschyl. p. 22. Exempla habet Lobeck. ad Soph. Aj. p. 331. cf. quæ ad Choeph. 215. monebuntur.

648. ἤ 'ξηγήσατο Schütz. ἤ 'ξερήσατο suspicatur Hermann. apud Lobeck. ad Phrynich. p. 718. Sed nihil mutandum est: *Deus aliquis aut dolo aut precibus effecit, ut servaremur*.—De duplice τις v. Elmslei. ad Aristoph. Acharn. 569. ad Sophocl. Œd. R. 1100.

650. ναῦν στειλοῦσ' Canter. Glasg. Humboldt. Elmslei. ad Œd. R. 81. σωτὴν ναῦν θέλουσ' Pauw. νιν θέλουσ' Both. ναυστολοῦσ' Casaubon. Stanlei. Blomf. Sed nullam video mutandi necessitatem, θέλουσα est *lubens, propitia*, ut Choeph. 19. γενοῦ σύμμαχος θέλων ἐμοί. Suppl. 136. θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἀγνά μ' ἐπιδίτω Διὸς κόρα.

651. ἄνορμον Both. ἀνόρμους Buttler. sine causa.

659. ἡμεῖς δ' Schütz. Both. male.—ταῦτ' Stanl. Pauw. Schütz. Both. Blomf. male, hoc enim foret τὰ αὐτὰ ἴσχειν, ἃ ἡμεῖς ἴσχομεν.

γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων γὰρ οὖν
πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προςδόκα μολεῖν.
εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διὸς,
οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν.
τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι τἀληθῆ κλύων.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' στρ. ά.
ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως,—
μή τις, ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν, προνοί-
αισι τοῦ πεπρωμένου
γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων;—
τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ'
Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόντως
Ἑλένας, ἔλανδρος, ἑλέπτολις,
ἐκ τῶν ἀβροτίμων
προκαλυμμάτων ἔπλευσε
Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ,
πολυάνδροί τε φεράσπιδες, κυναγοὶ
κατ' ἴχνος πλάταν ἄφαντον
κελσάντων Σιμόεντος ἀκ-

660. δ' ἆρ' οὖν Stanl. Blomf. male. Causam addit, cur fausta cupienda et exspectanda sint.

662. εἰ γὰρ Blomfield. sine causa.

666. κλύων Flor. κλύειν Farn.

668. In fine hujus versus interrogationis signum perperam habet Vict.

670. προνοίαισι vulgat., quod metri causa in προνοίαισιν mutandum esse, recte vidit Pauw., quem sequuntur recentiores.

674. ἰλάναις Blomf. et Elmsl. ad Eur. Bacch. 508., quod fere necessarium videtur.—Multa similia lusus etymologici exempla ex tragicis collegit Elmsl. l. c.

675. ἀβροτήνων emendavit Salmas. Exerc. ad Solin. p. 78., quod receperunt Glasg. et Blomf., hic firmavit etiam allato Lycophr. 863. μηδ' ἀβροτήνους ἀμφιβάλλεσθαι πίτυλους. Sed quamvis elegans est mutatio, vulgata, quum sensu non careat, non deserenda videtur.

677. Post αὔρᾳ vulg. puncto distinguitur, quod propter sequentium sensum recte sustulit Pauw. Glasg. Blomf.

679. πλάταν vulg. πλάτας Cant. πλατᾶν ex emendatione Heathii receperunt Schütz. Blomfield., sed non opus est; accusativus πλάταν a κελσάντων pendet, quod mox videbimus.

680. In κελσάντων offenderunt inter-

τὰς ἐπ᾽ ἀεξιφύλλους,
δι᾽ ἔριν αἱματόεσσαν. 705
Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρ- ἀντ. ά.
θώνυμον τελεσσίφρων
μῆνις ἤλασε, τραπέζας ἀτί-
μωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ
καὶ ξυνεστίου Διὸς 710
πρασσομένα τὸ νυμφότιμον
μέλας ἐκφάτως τίοντας
ὑμέναιον, ὃς τότ᾽ ἐπέρρεπεν
γαμβροῖσιν ἀείδειν.
μεταμανθάνουσα δ᾽ ὕμνον 715
Πριάμου πόλις γεραιὰ,
πολύθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκου-

pretes, quia genitivus non habere videbatur unde penderet, et verbum finitum deesse videbatur; quare κίλσαν τοῦ Casaub. Both. ἴκελσαν οὖν Schütz. κίλσαν ναῦν Orell. ad Isocr. p. 371. Inepte Salzmann. observ. p. 15. κελσάντων pro tertia imperativi habet et vertit: *Appellere oportuit.* Sed, puncto post αὖρᾳ deleto, ἴκλισαν e præcedentibus supplendum esse, recte viderunt Pauw. et Heath., quos sequuntur Glasg. et Blomfield., qui tamen κίλσαντες dederunt, qua mutatione non opus est. Construas κατ᾽ ἴχνος κελσάντων πλάταν: *navigarunt, vestigium secuti eorum* (*Paridis et Helenæ*), *qui navem, non amplius conspiciendam, appulerant ad Simoentis ripas.*

681. ἀξιφύλλους vulg. metro sensuque repugnante; quare ἐπ᾽ αὐξιφύλλους Pears. Stanl., quod recepit Blomf., sed nescio, quomodo hoc vocabulis ἀμφὶ πολιτᾶν respondere velit. ἀξιφύλλους Pauw. Heath. Abresch. Schütz. Herm., quod recepi.

684. τελεσίφρων vulg., quod metri causa recte mutavit Arnaldus, quem sequuntur recentiores.

685. ἴλασε Vict. ἤλασε, quod metrum poscit, Farn. et sic ex Stanleii emendatione Schütz. ἤλασεν Glasg. Blomf., huic tamen placet Wakefieldii conjectura ἴπλασεν, quod a πλάσσειν derivetur, inepte.

686. ἀτίμως ἴν᾽ Vict., quod egregia conjectura in ἀτίμωσιν mutavit Canterus, quem recte sequuntur recentiores.

689. τίοντος Schütz., quod probat Buttler. et recepit Blomf. Referunt genitivum ad Διὸς, ut sit: *strenua Græcorum ira persequitur dehonestationem Jovis hospitalis, qui nuptiale illud canticum supra modum punit.* Sed notum est πράσσεσθαι cum duplici accusativo junctum, unde sensus hic esse videtur: *ira Deorum omnia perficiens contumeliæ, qua mensam Jovemque hospitalem affecerunt, pœnas exigit ab iis, qui carmen nuptiale celebraverant.* Sic locum recte explicarunt Heath., Voss. cur. Æschyl. p. 23. et Humboldt.

690. ἐπίπρεπεν Farn. ἐπίῤῥεπεν Glasg. Blomf.

692. μεταμανθάνουσα non est *postea discens*, non magis quam v. 214. μεταγιγνώσκειν *postea cognoscere*, ut putat Schütz., sed μεταμανθάνειν est *aliquid dediscere, ita ut aliud quid ejus loco discas*, quam vim verbis a μετά compositis inesse constat.

694. πολυθρέμμων ex Bothii emendatione Schütz., propter vocabulum mox

σα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον,
παμπρόσθη πολύθρηνον αἰ-
ὼν' ἀμφὶ πολιτᾶν
μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα.
ἔθρεψεν δὲ λέοντα στρ. β'.
σίνιν δόμοις ἀγάλακτον
οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον,
ἐν βιότου προτελείοις
ἄμερον, εὐφιλόπαιδα,
καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
πολέα δ' ἔσκ' ἐν ἀγκάλαις,
νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαί-
νων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.
χρονισθεὶς δ' ὑπέδειξεν ἀντ. β'.
ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων.
χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων,

repetitum, in qua re eum semper offendisse vidimus.

696. παμπρόσθη vocabulum nihili est, quare παμπινθῆ emendarunt Casaubon. et Stanl. παμπρόσθῃ Pauw. et Abresch. παμπήδην Schütz. πάμπροσθεν Both. πάμπροσθ' ἡ Blomfield. Sed huic vitio vix sine libris mederi licet.

697. πολίταν Farn. πτολιτᾶν vel πολιητᾶν metri causa legendum puto. Humboldt. ἀμφί τι πολιτᾶν legisse videtur, vertit enim: *conquerens propter civium vitam et effusum sanguinem.* Sed vocabuli ἀνατλᾶσα significatio postulat accusativum αἰῶνα, hoc sensu: *urbs quæ miseram vitam agit propter civium cædem.* In Glasg. vocabula μέλεον αἷμα male commatibus inclusi sunt.

701. οὗτος vulg. metro et sensu adversante. οὕτος Flor. οὕτως Farn. et sic ex emendatione Both. Schütz. Buttl. Herm. Blomf.

705. ἴσχ' vulg., quapropter φαιδρωπὸν et σαίνοντα conjecit Stanl. ἴσχει Heath. et Schütz. explicant *hæsit*, quod esse non potest. ἴσκ' rectissime emendarunt Casaub. et Pears., quæ forma quum et Pers. 661. legatur, cum Blomf. eam recepi.

710. 11. Hi versus quum vulgo ita legerentur:

ἦθος τὸ πρὸς τοκήων.
χάριν γὰρ τροφᾶς ἀμείβων

strophicis non responderunt, quare Blomf. dedit

ἦθος τὸ πρὸς τοκέων· χάριν
γὰρ τροφεῦσιν ἀμείβων.

et τοκέων quidem, atque τροφεῦσιν ex Farn. recepit. Sed multa facilior mihi videtur ea mutatio, quam in textu exhibui. Nam πρόσθε sensus etiam poscit, ut sit: *antiquam parentum indolem*, γάρ autem transposuerunt jam Pears. Heath. Schütz., idque non minus quam δέ sæpe a librariis loco motum esse, si post secundum tertiumve vocabulum positum erat, satis notum est; sic mox v. 736. cf. Schæf. melet. crit.

μηλοφόνοισιν ἄγαισιν
δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν·
αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη·
ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις
μέγα σίνος πολυκτόνον.
ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄ-
τας δόμοις προσεθρέφθη.
παραυτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν
λέγοιμ' ἄν, φρόνημα μὲν νηπέμου γαλάνας,
ἀπασπαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου,
μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος·
παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν
δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς,
δύσεδρος καὶ δυσόμιλος,
συμένα Πριαμίδαισιν,
πομπᾷ Διὸς ξενίου,

p. 76. Reisig. conject. in Aristoph. I. p. 147. Hic autem recte vocabulo τροφᾶς postponitur, quia in eo sonus inest, cf. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 90.

712. ἄταισιν vulg. ἄταις Flor. Metri causa Pauw. et Schütz. scripserunt μηλοφόνοις ἄταισιν, Buttler. ἄταις μηλοφόνοισιν, sed melius Herm. El. metr. p. 326. μηλοφόνοισιν ἄγαισιν, quod cum Blomf. recepi.

715. ἄμαχον δ' Vict., sed δ' recte ejecerunt Pauw. Glasg. Schütz. Blomf.

716. πολύκτονον vulg., quod correxerunt Both. Blomf.

718. προσιτρέφη Vict. contra metrum. προσιτρίφθη Heath. προσιθρέφθη Glasg. Schütz. Blomf.

719. παρ' αὐτὰ Heath. Blomf., sine causa, neque *statim* vertendum est, sed *similiter*.—δ' οὖν ἰλθεῖν vulg., ut in antistr. ἐν τοῖς βροτοῖς, ex qua lectione non solum versus sunt miserrimi, sed in antistrophico etiam male abundat articulus. Recte igitur οὖν et τοῖς ejici jubet Hermann. ad Humboldt., quem cum Blomf. eo magis secutus sum, quod utrumque vocabulum abest in Flor.—ἦλθεν voluerunt Pauw. Stanl., λίγων' ἂν Casaub. Pears., quia v. 724. male interpungebatur.

721. δ' inseruerunt Glasg. Blomf., metro sensuque postulante, quod ante A. facile excidere potuit.

724. Post παρακλίνουσ' vulg. interpungitur, quod tantas turbas excitavit, ut alii de emendatione cogitarent (vid. ad v. 719.), Blomf. de enallage casuum. Sed παρακλίνουσ' ad sequentia trahendum esse, viderunt Stanl. Abresch. Heath. Schütz. Humboldt. Significat: *deflectens ab indole priore, et ad pejus conversa.* παρακλίναι' Flor.

725. πικροῦ Flor., sed πικρὰς τελευτὰς γάμων habet etiam Eurip. Med. 1385., ubi v. Elmsl.

727. Πριαμίδαισι vulg., quod recte mutavit Pauw.

νυμφόκλαυτος Ἐριννύς.
παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος ἀντ. γ'.
τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον
τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν·
ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει
βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.
δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰ-
μί. τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει,
σφετέρα δ' εἰκότα γέννᾳ.
οἴκων γὰρ εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος ἀεί.
φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις στρ. δ'.
μὲν παλαιὰ νεά-
ζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν ὕβριν,
τόθ' ἢ τόθ', ὅταν τὸ κύριον μόλῃ,
νεαρὰ φάους κότον
δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον,
θράσος μελαίνας μελάθροισιν ἄτας,

729. Ἐριννὺς Flor. Blomf., ut assolet.
730. ἐν τοῖς βροτοῖς vulg. de articulo omisso vid. ad v. 719.
731. Post ὄλβον male commate distinguunt Stanl. Glasg.
734. οἰζύν vulg., quod recte Pauwio auctore disyllabum fecerunt recentiores.
736. τὸ γὰρ δυσσεβὶς vulg., quod metro monente transposuerunt Pauw. Heath. Schütz. Blomf. vid. quæ ad v. 710. monita sunt.
739. δ' ἄρ' Stanlei. Glasg. Schütz. Blomf., γὰρ ferri non posse existimantes, sed vid. quæ ad v. 546. monuimus. cf. Herm. ad Vig. p. 846.
740. ἀεὶ Glasg. Blomf.
741. Quæ sequitur stropha et antistropha pluribus vitiis scatet, quam quæ conjectura sanari possint, quare manum ubique abstinui.
744. ὅταν metro adversatur, quare ὁπόταν emendavit Pauw., quod receperunt Schütz. et Blomfield. ἵν' ἄν proposuit Herm. ad Humboldt., qui in antistropha igitur τὰ χρυσόπαστ' ἰσθλὰ legere videtur. Sed nihil mutare ausus sum.
745. Vulgatam corruptam variis modis tentarunt interpretes: νιαρὰ φάους κότου Casaubon. νιαρὰ φάει κότου Heath. νιαρὸν φάει κότου Schütz. νίας ῥαφὰς κότου Seidler. de vera. dochm. p. 57. νιορραφῆ κότου Herm. ap. Seidler. l. c. νιαροφαῆ κότου Herm. ad Humboldt., quod ad librorum lectionem proxime accedit.
746. Blomf. τι ejici vult, et præterea ἀπόλιμον cum Stanleio et Abreschio; ἄμαχον omittit Farn.; sed neutrum abesse posse docet metrum antistrophici. τὸν autem recte in τὰν mutasse videtur Herm. ad Humb., ut habeat deinde ἰδομέναν, quo referatur, neque mutatione egeat.

+ Seidler.

εἰδομέναν τοκεῦσιν.
δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν ἀντ. δ'. 775
δυσκάπνοις δώμασιν,
τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον.
τὰ χρυσόπαστα δ' ἐσθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν
παλιντρόποισιν ὄμ-
μασιν λιποῦσ', ὅσια προσέβα, δύναμιν οὐ σέβου-
σα πλούτου παράσημον αἴνῳ'. 781
πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.

ἄγε δὴ, βασιλεῦ, Τροίας πολίπορθ',
Ἀτρέως γένεθλον,
πῶς σε προσείπω; πῶς σε σεβίζω, 785
μήθ' ὑπερᾴρας, μήθ' ὑποκάμψας
καιρὸν χάριτος;
πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι
προτίουσι, δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν 790
πᾶς τις ἕτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἥπαρ προσιπνεῖται·

748. εἰδομέναις Casaub. Pears. Heath. Schütz. εἰδόμενον Pauw., sed nihil mutandum est, si ad τὸν δαίμονα refertur.

750. δώμασιν pro vulg. δώμασι Pauw. Glasg. Blomf. δυσκάπνοισι δόμοις Schütz., qui versus aliter distribuit, male.

752. χρυσόπαστ' ἰσθλὰ Farn.—ἰδιθλὰ conjecit Stanl., quod recepit Schütz., et omnino ἰσθλὰ corruptum videtur.

753. παλιντρόποις vulg., quod in παλιντρόποισιν metri causa mutandum. Schütz. eadem de causa cum Pauw. et Heath. dedit λιποῦσ' ὄμμασιν, male.

754. ὄμμασιν item metrum postulat pro vulg. ὄμμασι. — προσίβα τοῦ vulg. προσίβα τοὔμπαλιν scribendum putavit Canter., sed nihil post τοῦ excidisse docet metrum; igitur ipsum illud τοῦ ex errore natum omisi; προσίβα autem in προσίβαλε mutari vult Hermannus, quod veri non est dissimile.

757. πτολίπορθ' reposuit Blomf., quod sine libris non licet.

759. σεβίζω Flor.

762. τὸ δοκεῖν εἶναι recte explicat Herm. ad Vig. p. 703.

763. παραβαίνοντες Farn.

764. δυσπραγίοντι ex Grotii emendatione Heath. Schütz. Lobeck. ad Aj. 427., metri causa ut putabant, sed hoc ipso metrum corrumpitur, δυσπραγοῦντι enim secundam longam habet, quod jam vidit Erf. ad Soph. Aj. 418. ed. maj.

765. δῦγμα Vict., sed δῆγμα ex Stob. p. 499. emendavit Stephanus, et sic legitur in Farn.

766. ἰφ' ἥπαρ, ut v. 421. πάλαι γοῦν

καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόςωπα βιαζόμενοι.
ὅςτις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς,
τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας
ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.
σὺ δέ μοι τότε μὲν στέλλων στρατιὰν
Ἑλένης ἕνεκ', οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω,
κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος·
οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
θράσος ἀκούσιον
ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων.
νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς, οὐδ' ἀφίλως
εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι.
γνώσῃ δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος
τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. — *προςεφικνεῖται* Farn.; in parœmiaco offendisse videtur Triclinius, ut v. 763.

767. *καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν* Stob. l. c., unde Hermann. ad Humboldt. legendum censet *νυκτὶ δὲ χαίρουσιν*: *et lætantur, dum nocti similes sunt, vultu ad severitatem risu carentem composito.* Sed sensus hic non magis aptus est, quam comparatio cum nocte. Multo melius ex vulgata lectione: quemadmodum cum aliis gemunt, quamquam dolorem ipsi sentiunt nullum, ita lætari etiam cum aliis videntur (*ξυγχαίρουσιν* est dativus, quod Schützius non vidit), vultum, minime ad risum compositum, ridere cogentes.

768. *ἀγέλας τὰ* Stob.—De hiatu in fine versus v. Herm. El. metr. p. 373.

770. Post *φωτὸς* in Vict. Cant. plene distinguitur.

774. *οὐ γὰρ ἐπικεύσω* vulgat. metro labante, quare *οὐ γὰρ ἐπικρύψω* Pauw. Both. Blomf., sed melius videtur *οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω*, quod proponit Buttler. Vulgatam male tuetur Doederl. spec. Soph. p. 20. locis aut corruptis aut minime aptis.

775. *ἀπόμουσός τ'—οὔτ' εὖ* rescribi vult Elmsl. ad Eur. Med. 102. sine causa, et recte improbante Herm. in *Classical Journal*, xlii. p. 339.

776. *νωμῶν* scribi voluit Stanl. *οἴακα* mediam longam habere oblitus; neque causa est, cum *νέμειν* ita interdum pro *νωμᾶν* ponatur, vid. Lobeck. ad Soph. Aj. 367.

777. *ἑκούσιον* vulg., sed *ἀκούσιον*, quod metrum sensusque postulant, recte reposuerunt Canter. Casaub. Pauw. Glasg. Schütz.

780. *πόνον* ex emendatione Bothii Schütz. Blomfield., sed Schützius ipse in notis vulgatam bene explicat: *nunc vero feliciter defunctis non leviter nec sine benevolentia gratus est exhaustus militiæ labor.* *τις* autem, quod abest in Flor., quodque omittunt Humboldt. et Blomf., mihi quoque ejiciendum videtur.

781. *γνώσει* Glasg. Schütz. Blomf.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
νόστου, δικαίων θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν
Πριάμου. δίπας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
κλύοντες, ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς
ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως
ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
ἐλπὶς προσῆει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.
καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις.
ἄτης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
σποδὸς προτέμπει πίονας πλούτου πνοάς.
τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
τίνειν· ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκότους
ἐπραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὕνεκα
πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος,
ἵππου νεοσσὸς, ἀσπιδηστρόφος λεώς,
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν·

788. ἀνδροθνῆτας in Glasg. 2. obelo notatum est, quare Blomf. ἀνδροκμῆτας reposuit; sed quamquam hoc vocabulum Æschylo usitatum est, non est cur illo non potuerit uti.

790. φθορὰς ψήφους ἔθεντο dictum est pro φθορὰς ἐψηφίσαντο, cf. Herm. ad Vig. 899. Pors. ad Eur. Phœn. 300. Seidler. ad Iph. Taur. 1061. Herm. ap. Seidl. ad Eur. Troad. 123. et in *Classical Journal*, xliv. p. 422. sq.

791. Hunc locum non intellexerunt editores. χεῖλος conjecerunt Stanl. et Casaubon. πληρουμένῃ dedit Schütz. πρεσίᾳ χείρας Both., quod probant Voss. cur. Æschyl. p. 24. et Blomf. Sed nihil mutandum est: *ad alterum autem vasculum spes tantum accesserit manus* (*calculum absolventem injecturæ*), *quod igitur non implebatur*, vel, *ita ut non impleretur*.

793. ζῶσι *florent, vigent*. v. Musgr. ad Soph. Œd. R. 485. Erf. ad Œd. R. 45.

796. χἀρπαγὰς conj. Tyrwhitt. et Orell. ad Isocr. p. 371. ὑπερκότους præeunte Heathio Blomfield.; neutro opus est, πάγαι ὑπέρκοτοι sunt *insidiæ gravi ira structæ*.

797. ἐπραξάμεθα Vict., quod correxit Stanl.

798. Ἀργεῖον sine causa obelo notavit Glasg. 2.

799. Schützius aut νεόσσιος ἵππος ἀσπιδηστρόφου πλέως scribendum, vel totum versum ejiciendum putat. Utrumque quam sit non necessarium, nemo non videt. Recte vidit Heathius hoc versu appositionem contineri vocabulorum Ἀργεῖον δάκος, quibus non equus ille Trojanus, sed Argivi ipsi designantur.—De forma ἀσπιδηστρόφος dubitans Blomf. ἀσπιδηφόρος mavult, sed non possunt librarii compositum insolentius in locum notissimi suffecisse. Attamen et ego cum Lobeckio ad Phryn. p. 683. de ἀσπιδηστρόφος dubito, quia, quod recte animadvertit Blomf., non solebant in

ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων,
ἅδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.
θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε·
τὰ δ' ἐς τὸν σὸν φρόνημα, μέμνημαι κλύων,
καὶ φημὶ ταὐτὰ καὶ συνήγορόν μ' ἔχεις.
παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὴς τόδε,
φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν.
δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος,
ἄχθος διπλοίζει τῷ πεπαμένῳ νόσον·
τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πήμασιν βαρύνεται,
καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν, στένει·
εἰδὼς λέγοιμ' ἄν· εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι,
ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς
δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.
μόνος δ' Ὀδυσσεύς, ὅστις οὐχ ἑκὼν ἔπλει,
ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ στειραφόρος·

his compositionibus η adhibere, nisi ubi syllaba brevis vitanda erat, quare ἀστιδωτρόφος verum videtur, quod præbet Farn., facile enim ex noto ἀστιδηφόρος librarii η recipere poterant.

801. ὑπερθορὼν Farn.

804. εἰς Blomf.—φρόνημ' ἃ μέμνημαι legendum putat Schütz., ineptissime, quum vulgat. nihil offensionis habeat, si ita explicatur: *quod vero ad tuum erga me animum attinet, memini me audire*, etc.

805. ταῦτα vulg., quod Casaubono auctore correxerunt recentiores.—ξυνήγορον Glasg. Schütz. Blomf.

807. φόνου Flor. ψόγου Stob. p. 223.

808. παρδίᾳ Casaub. Pears. Grot. in Excerpt. Blomf., sed accusativum satis tuentur loci, quos collegit Lobeck. ad Soph. Aj. p. 249. Reisig. ad Œd. Col. 1162.

809. πεπαμένῳ vulg., quod correxerunt Glasg. Blomf.

810. αὐτοῦ Elmsl. ad Heracl. 814., sed vid. ad Choeph. 109.

812. Colon post λέγοιμ' ἄν sustulerunt recentiores, ut εἰδώς ad sequentia tra-

hatur, præterea ὁμιλίας κάτοπτρον variis modis explicarunt. Schützius: *expertus enim dico, quod in eorum consuetudinem tanquam in speculum inspexi, eos, qui mihi maxime benevoli viderentur, nil nisi umbræ quandam imaginem esse.* Humboldt., qui post ὁμιλίας comma ponere, et hoc vocabulum pro accusativo habere videtur, hunc sensum expressit: *expertus dico (probe enim novi familiares meos) imaginem tantum et umbram fuisse*, etc. Orell. p. 202. κάτοπτρον nominativum esse vult: *ego, qui speculum fui amicorum meorum.* Sed malim cum Blomf. ὁμιλίας κάτοπτρον explicare *imaginem et speciem familiaritatis*, et sic retenta antiqua interpunctione sensus commodissimus hic erit: *expertus loqui possum; probe enim scio, speciem tantum familiaritatis umbræque imaginem fuisse eos, qui maxime benevoli videbantur.*

816. στειρασφόρος vulg. στειρᾱφόρος Farn. idque ex Polluce vii. 24., ubi στειραφόρος ex Æschylo laudatur, restitui jubent Lobeck. ad Phryn. p. 645. et Blomf. Legitur eadem forma Eur. Iph. Aul.

εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
λέγω. τὰ δ' ἄλλα, πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς,
κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει,
βουλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον,
ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βουλευτέον.
ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἢ τοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως,
πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.
νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους
ἐλθὼν, θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι,
οἵπερ πρόσω πέμψαντες, ἤγαγον πάλιν.
νίκη δ' ἑπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους
λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
μαθοῦσ', ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον,
τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ.
τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἦσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακὸν,
πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους·
καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ
κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν

225. et Aristoph. Nub. 1300. His auctoritatibus fultus, formam, quæ analogia caret, ejeci.

818. In Glasg. post θεούς non interpungitur, quod minus placet.

822. De δεῖ cum dativo vid. Elmsl. ad Eur. Med. 552.

824. πήματος τρίψαι νόσον vulg., sed νόσος πήματος nihil est, contra πῆμα νόσου dixit Soph. Philoct. 765. νοσούντων πήματα Eur. Suppl. 238. πῆμα ἄτης Soph. Aj. 363., palmaria igitur est Porsoni emendatio in Advers. p. 138. ed. Lips. πῆμ' ἀποστρίψαι νόσου, quam non potui non recipere cum Blomf.

833. Post βίον plene distinguitur in Glasg., et commate post Ἰλίῳ, haud recte.

834. ἐπ' Ἰλίῳ Farn.

837. ἡδονὰς vulg. κληδόνας ex conj. Stanleii recentiores omnes, quod verum esse docet v. 848.

838. Hunc versum recte explicat Schütz.: *alium venire, mala nuntian-*

ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο
φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.
εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυνον λόγοι,
τρισώματός τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος
πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω
χθονὸς, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,
ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι.
τοιῶνδ' ἔκατι κληδόνων παλιγκότων,
πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ,

tem, alium pejora afferre, nam λάσκοντας δόμους ad utrumque refertur.

841. ὠχετεύετο vulg., quod correxit Heath.

842. Facile emendari possit τίτρωτ' ἄν, sed abstinendum est; nondum enim scit Clytæmnestra, an non revera permultis vulneribus tectus sit. conf. Poppo prolegg. ad Thucyd. vol. i. p. 152.

843. ἐπλήθυνον Glasg. Blomf.

844. τ' ἄν vulg., quod sensu caret. γ' ἄν Abresch. Heath. Schütz., sed τἂν legendum esse perspicuum est, quod in apodosi post εἰ sæpius invenitur, ut Eum. 891. Soph. Aj. 451.

845 sq. Vexavit hic locus interpretes. Schütz. τὸν κάτω legit, et verba τὸν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονὸς τρίμοιρον parenthesi includit, aut v. 845. ejiciendum putat, neutrum profecto recte. Blomf. post λέγω interpungit, et χθονὸς χλαῖναν interpretatur cum Bothio et Voss. cur. Æschyl. p. 24. de sepulchro, corporis mortui indumento. Quod ut per se bonum sit, ferri non potest propter sequens μορφώματι, quod revera de pluribus corporibus viventibus sermonem esse indicat, neque hoc sensu comparatio cum Geryone satis apta foret. Jam si, ut vulgo, post χθονὸς interpungitur, χλαῖναν debet corpus significare, quod an alibi sic simpliciter dictum reperiatur, nescio; si χθονὸς χλαῖναν conjungitur, corpus vocatur *involucrum terreum,* id quod recentioribus poetis usitatius sane est, quam Græcis. Utut sit, sensus hic esse debet: *Si vero tot mortes obiisset, quot multiplicabant rumores, posset, tanquam alter Geryon tricorpor, sæpius sibi triplex in terra (nam quod sub terra est Geryonis corpus, non dico) corpus contigisse gloriari.* Nam πολλὴν τρίμοιρον χλαῖναν significat corpus triplex, quod non semel, sed sæpius ei contigit, nam sæpius quam ter mortuus esse dictus est; sic mox v. 849. πολλὰς ἀρτάνας ἵλυσαν *sæpe laqueum solverunt.* Sept. Theb. 6. Ἐτεοκλέης ἂν πολὺς ὑμνοῖτο. Quod vero addit, se non de tricorpore umbra Geryonis loqui, quæ apud inferos sit, id non otiosum est, sed ad invidiam removendam et ad sustentandam eam, quam præ se fert, amoris speciem, comparatum. Quum enim Agamemnonem cum Geryone comparet, fieri possit, ut aliquis de Geryone apud inferos habitante cogitet eumque cum Agamemnone mortuo conferat, quare subjicit: longe absit, ut de Agamemnone mortuo loquar. Sic enim οὐ λέγω adhibetur, si quis significare vult, se abominari quod mali ominis esse possit, ut Eum. 869. Soph. Electr. 1467.

850. εἰλημμένης Stanlei., sed alterius formæ exempla habet Elmsl. ad Eur. Bacch. 1100. λελημμένη suspicatur Schütz. male. Melius foret λελιμμένης, quod conjicit Blomf., sed neque hoc necessarium.

ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων,
ὡς χρῆν, Ὀρέστης· μηδὲ θαυμάσῃς τόδε.
τρέφει γὰρ αὐτοῦ εὐμενὴς δορύξενος
Στρόφιος ὁ Φωκεύς, ἀμφίλεκτα πήματα
ἐμοὶ προφωνῶν, τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν
κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
βουλὴν καταῤῥίψειεν, ὥστε σύγγονον
βροτοῖσι, τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
τοιάδε μέντοι σπῆψις οὐ δόλον φέρει.
ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι
πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών.
ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάβας ἔχω,
τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας
ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασιν
λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην
ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.
νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτῳ φρενὶ,
λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε, τῶν σταθμῶν κύνα,
σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης
στύλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ,

853. μὴ δὲ Blomfield. contra sensum.
856. τὸν δ' Canter. Stanlei., sed τόν θ recte Vict. et recentiores.
857. Post κίνδυνον male in Vict. plene distinguitur.
858. βόλον voluit Canter. καταῤῥάψειεν Abresch., neutro opus est. Sed male Blomfield. explicat: *si consilium iniret, eum, qui cecidit, magis conculcandi, quemadmodum mos est hominibus.* Nam quomodo βουλὴν καταῤῥίπτειν possit esse *consilium inire*, non video. Sub βουλὴ illi intelligi videntur, qui absente Agamemnone imperium tenent, iique sunt πεσόντες, si Agamemnon mortuus est. Infinitivum autem λακτίσαι a σύγγονον pendere, perspicuum est.—ξύγγονον Schütz.

θ τ
862. κατεσβήκασιν Flor.
863. ὄμμασι Glasg. Blomf.—κλαβὰς Flor.
865. λαμπηρουχίαι ἀτημέλητοι non sunt: *signa per incuriam non exhibita*, quod cum Heathio putat Blomf., sed signa, quæ negligebantur, i. e. non incendebantur, quia incendendi causa non dum aderat; non igitur de incuria custodum queritur, sed de longa mariti absentia, quæ prohibuerit, quominus faces incenderentur.—ἀνιέρωσι Glasg. Blomf.
871. In Vict. Cant. post πλὰς comma ponitur, quod post πρότονον ponendum esse vidit Canterus, quem sequuntur Glasg. Schütz. Blomf.
872. στύλον Flor.

καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν,
φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
ἠνειχόμεσθα· νῶν δ' ἐμοὶ φίλον κάρα,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
τὸν σὸν πόδ', ὦ ναῦ, Ἰλίου πορθήτορα.
δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
πέδον πελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος
ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται δίκη.
τὰ δ' ἄλλα φροντὶς οὐχ ὕπνῳ νικωμένη
θήσει δικαίως ξὺν θεοῖς εἱμαρμένα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ' ἐναισίμως
αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.
καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
ἄβρυνε, μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην,

873. In καὶ offendit Blomf., qui aut γῆν ἐκφανεῖσαν aut γαῖαν φανεῖσαν legendum aut versum ejiciendum putat. Sed videtur illud καὶ negligentiæ cuidam poeticæ tribuendum esse.

876. Hunc versum post sequentem collocavit Schütz., ejiciendum putat Blomf., sed recte locum suum tenet, causam enim continet, quare istis gaudii et amoris nominibus Agamemnonem cumulaverit.

877. τοιοῖσδε τοίνυν ἀξιῶ vulgat. τοίοις σε τοίνυν ἀξιῶ Casaubon. Stanl. τοιοῖσδε τοίνυν σ' ἀξιῶ Pauw., sed recte τοιοῖσδέ τοί νιν Schütz., quod receperunt Glasg. Blomf., ita enim de Agamemnone locuta erat, ut tertia persona uteretur.—ἀξιῶ *honoro*, vid. Elmsl. ad Eur. Heraclid. 918.

881. ἄναξ vulg., quod metro postulante correxerunt Pauw. et Heath.—πορθήτορος emendavit Valcken. ad Eurip. Phœn. v. 854., sed poetico more ad pedem transfertur, quod de Agamemnone dicendum erat.

883. στορνύναι vult Elmsl. ad Eur. Med. 1209., male.

885. εἰς Blomf.—Post ἄελπτον comma poni vult Voss. cur. Æsch. p. 24., quo sensus pessumdatur.

887. ξὺν Schütz.

893. βαρβάρου Flor.

χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοὶ,
μήδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον
τίθει· θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών·
ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν
βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ.
χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
κληδὼν ἀϋτεῖ· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν,
θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ
βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.
εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἄν, εὐθαρσὴς ἐγώ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

εἴπέρ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος εἰ τάδ' ἤνυσεν;

894. βόημα Flor. Farn.

897. γὰρ pro δὴ Etymol. M. p. 486.

900. ποδοψήστρων δ' ἀμὴ τῶν Schütz., sed τὰ ποικίλα absolute est dictum de variegatis tapetibus, ut mox v. 910. cf. Theocrit. xv. 78. Aristophan. Plut. 1199. Phot. s. v. ποικίλον, quos laudat Blomf.

904. In εἰ ἄν offendit Blomf., qui ex Farn. recepit ἄνευ θάρσους; sed ita supra v. 336. θεοῖς δ' ἄν ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στράτος. Eur. Androm. 771. εἴ τι γὰρ ἄν πάσχοι τις ἀμήχανον, ἀλκᾶς οὐ σπάνις ἐνγενίσταις. Phœn. 736. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ' ἄν ἐκ λόχου conf. Herm. ad Viger. p. 830. Sensus igitur erit: *si omnia sic perficere possim, bono animo ero.* In quo non video, quomodo nimiam parumque decoram Agamemnonis fiduciam invenire potuerit Reisig. *de vi et usu ἄν particulæ*, p. 107., qui propterea legi jubet: εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἄν εὐθαρσὴς ἐγὼ, duriore optativi εἴην ellipsi admissa.

906. διαφθεροῦσ' ἐμοὶ conjecit Pors. Advers. p. 138. edit. Lips., probante Blomfield., sed γνώμην διαφθείρειν est *sententiam in pejus mutare*, ut Eur. Med. 1051. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. Hecub. 602. φύσιν διέφθειρε. Hippol. 389. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ συγχάνω φρονοῦσ' ἐγὼ, οὐκ ἴσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν ἐμέλλον.

907. εὔξω Blomf.—Idem in ηὔξω ἄν offendens, interrogationem sustulit, ut sit: *Vovisses hæc ita facere, si aliquid metuisses*, inepte. Ἄν non ad ηὔξω, sed ad infinitivum ἴρδειν trahendum est.

909. δοκῇ hoc et sequente versu Vict.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον - - - -

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πιθοῦ· κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας
λύοι τάχος πρόδουλον ἔμβασιν ποδός,
σὺν ταῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν, θεῶν

Cant., quod correxerunt Schütz. Glasg. Blomf. Corruptum est a librariis, qui putabant ἄν δοκῇ jungendum esse, neque intelligebant, ἄν hoc versu ad omissum ποιῆσαι, sequente ad βῆναι pertinere; sæpe in hac re peccarunt librarii, ut Plat. Alcib. i. p. 105. A. 126. B. Alcib. ii. p. 138. C. ubi vid. Buttmann. cf. Bökh. ad Plat. Minoem. p. 142. Schæfer. melet. crit. p. 60.

911. αἰδισθῇς Farn. αἰδισθῇς Casaubon. Pears. Pauw. Blomfield., sed oratio est interrupta.

913. Interrogationis notam in fine versus habet Vict.

916. τῆσδε Stanlei. Both.—δήριος pro adjectivo habent Pauw. et Humboldt. δήριως Bothius. τήνδ' ἀδήριτος Buttl. Omnino nemo hunc versum satis apte explicavit, præcipue collocationem vocabulorum καὶ σὺ et voc. τήνδε omnes neglexerunt; nam quod Blomf. dicit: *tune adeo victoriæ appetens es, ut vel hujusmodi victoriam contentionis plurimi facias*, id verbis non inest. Nisi quid vitii latet, non alius sensus esse potest, nisi hic: *num tu quoque ejusmodi victoriam amas?* i. e. ut vinci te patiaris, nam τήνδε ad nihil referri potest, nisi ad τὸ νικᾶσθαι. Genitivus δήριος, nisi quis Ionicam formam improbat, nihil offensionis habet, v. Lobeck. ad Soph. Aj. 1152.

917. μέν τοι Blomfield. sine causa.

919. πρόδουλος ex emendatione a Stanleio commemorata Blomf., male; poetice ἀρβύλαι vocantur πρόδουλος ἔμβασις ποδός.—Punctum, quod in fine versus vulgo ponitur, recte sustulerunt Humboldt. et Blomf.

920. ξὺν Glasg. καὶ Flor.—ταῖς δὲ vulgat. ταῖσδε Heath. Schütz. Blomf.

μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος.
πολλὴ γὰρ αἰδὼς σωματοφθορεῖν ποσὶν
φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.
τούτων μὲν οὕτως· τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς
τήνδ' ἐσκόμιζε· τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς,
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.
ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.
αὐτὴ δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
ἄνθος, στρατοῦ δώρημ', ἐμοὶ ξυνέσπετο.
ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε,
εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα, πορφύρας πατῶν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔστιν θάλασσα,—τίς δέ νιν καταιβάσει;—
τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον
κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς.
οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.
πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν εὐξάμην,
δόμοισι προύνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,

921. βάλῃ Blomf., quod a nemine repositum esse miratur; sed nullam video mutandi causam, nam quamquam Eur. El. 900. legitur μή μί τις βάλῃ φθόνῳ, non ideo nostro loco idem est reponendum; ibi enim aliud est sententiarum nexus.—De hac dictione φθόνος μὴ βάλλει cf. Markl. ad Eurip. Iph. T. 1200.

922. σωματοφθορεῖν ita explicare conatur Voss. cur. Æschyl. p. 24., ut σῶμα de tota familia accipiendum dicat, quod vix probandum est. στρωματοφθορεῖν Casaubon. Stanlei, Glasg. 2. Buttler. δωματοφθορεῖν Schütz. Humboldt. Blomf. Vulgata vix sana, correctio autem incerta est, Schützio tamen magis assentior.—πόσιν Vict. Canter.

924. τοῦτ' οὖν, vel ταῦτ' οὖν scribendum putat Schütz., et fatendum est, genitivum τούτων, quem Pauw. omisso περί explicat, habere aliquid offensionis. —οὕτω Flor. Farn. Glasg.

928. αὕτη Both. Blomf., quod non displicet.

930. καθίσταμαι var. lect. ap. Schol. κατίσταμαι Farn.

ων

931. δόμους Flor.

933. ἰς ἄργυρον vulg. ἰσάργυρον egregia est emendatio Salmasii Exerc. Plin. p. 418. E., recepta a Glasg. Schütz. Blomf.

935. Vulgo post ἄναξ punctum ponitur, quod post ἔχειν recte collocarunt Glasg. Blomf., sed iidem οἶκος dederunt, Blomfield. etiam οἴκῳ—τῷδε malit, sed nulla mutatione opus est, si ad ἔχειν, ut sæpe, ὥστε suppletur.

937. διμάτων vulg., quod correxit Canterus.

939. μηχαναμίνης vulg., corruptum

ψυχῆς κομίστρα τῆσδε μηχανωμένη. 965
ῥίζης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους,
σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός.
καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών·
ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς γ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς 970
οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·
μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως στρ. ά. 975
δεῖγμα προστατήριον
καρδίας τερασκόπου κοτᾶται,
μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά·
οὐδ', ἀποπτύσας δίκαν
δυσκρίτων ὀνειράτων, 980
θάρσος εὐπιθὲς ἴζει

propter vicina ψυχῆς τῆσδε; correxit Stanl., quem sequuntur Glasg. Schütz. Blomfield.

940. *sic* Blomfield.

941. *ὑπερτείνασα* Flor. *ὑπερτείνουσα* Casaub. Stanl. Blomf. male, quum præcesserit aoristus *ἵκετο*.

943. *δόμοις* pro *μολών* Schütz. *μολόν* Blomf. *διεμαίνει μολόν* Voss. cur. Æsch. p. 25. Sed nihil mutandum, sensus enim est: *quum tu domum redis, rediens* (i. e. *ipso tuo reditu*) *æstivum fervorem adfers*. Qui sensus quum exprimendus et *μολών* repetendum esset, non poterant non poni genitivi, quamquam ad subjectum referuntur. Igitur hoc non eget quidem h. l. negligentiæ excusatione, quæ in aliis locis observari potest, quos collegit Matthiæ Gr. gr. p. 818. Walch. emend. Liv. p. 74. Poppo Prolegg. in Thucyd. i. p. 119.

944. *Ζεύς τ'* Farn. Vict., sed *τ'* deleverunt Pauw. Heath. Glasg. 1. Schütz. Blomf. *Ζεύς γ'* Glasg. 2., idque recepi, intelligi enim non potest, quomodo illud *τ'* irrepserit.

946. *ἐπιστρεφωμένου* Flor. *ἐπιστροφωμένου* Farn.

οι

948. *μέλῃ* Flor.—*δί τί σοι* vulg. *δίσοι* Flor. *δί σοί τι* Pauw. Schütz. *δί τοι σοὶ* Farn. Glasg. Blomf., quod verum puto.

950. *δῆγμα* conjecit Stephanus. *δεῖμα* Casaub. Stanl., quod receperunt Schütz. Humboldt. Blomf., sed vulgatum *δεῖγμα* recte tuentur Pauw. et Voss. cur. Æschyl. p. 27. Significat *ostentum illud, quod semper oculis obversatur*, et cum hoc bene convenit *καρδίας τερασκόπος, animus, qui ex ostento illo mala auguratur*.

953. *ἀποπτύσαν* Casaub. Pauw. Glasg. Blomf., sed *ἀποπτύσας* est nominativus absolutus, quem jam sæpe observavimus, pro *ἀποπτύσαντος ἐμοῦ*.

955. *ἴζει* vulg. *ἥξει* Schütz. *ἵζει* Casaub. Abresch. Glasg. Blomf., quod probo.

φρενὸς φίλον θρόνον; χρόνος δ' ἐπεὶ
πρυμνησίων ξυνεμβόλοις
ψαμμίας ἀκάτας παρή-
βησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
ὦρτο ναυβάτας στρατός.
πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων ἀντ. ά.
νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν.
τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ
θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
θυμὸς, οὐ τὸ πᾶν ἔχων
ἐλπίδος φίλον θράσος.
σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει
πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις
δίναις κυκλούμενον κέαρ.
εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι

956. ἐπὶ Farn., quod ex conjectura reponi voluerunt Stanl. et Herm. ad Humboldt., qui præterea ξυνεμβολαῖς et παρήβασιν scribendum censet, et verbum hoc activo sensu accipere videtur. Reliquis non mutatis pro παρήβησιν Pauw. πάρβησιν scripsit, Schütz. et Both. ex Heathii conjectura πάρηψιν. Sed plura h. l. corrupta, nam ξυνεμβόλοις nihil est, quare Schneiderus in Lex. ξυνεμβολαῖς scribi jussit, quod recepit Both., qui præterea ψαμμίαις dedit; ξὺν ἐμβολαῖς conjecit Casaubon. ξὺν ἐμβόλοις Stanl. Abresch. Pauw. Deinde ἀκάτας, cujus loco Flor. ἀκάτα habet, non alibi exstat, et quamquam cum Both. et Blomf. in ἀκάτους mutaveris, non video, quid sint ψαμμίαι ἄκατοι. Adjectivum ψαμμίας videtur ἀκτὰς poscere, idque suspicatus est Tyrwhitt. Totum locum ita legendum putat Blomf.: χρόνος δ' ἐπεὶ πρυμνησίων ξυνεμβολαὶ ψαμμίαις ἀκταῖς παρήβησαν. Mihi quidem, si quid conjectura assequi licet in loco corrupto, de quo eo difficilius est judicium, quod et antistrophicus v. 970. corruptus est, minore mutatione ita legi posse videtur: χρόνος δ', ἐπεὶ πρυμνησίων ξὺν ἐμβολαῖς ψαμμίας ἀκτᾶς παρήβησιν, *diu est, ex quo simul cum funibus littori arenoso inhærentibus consenuit exercitus*, ut ab ἐμβολαῖς duplex genitivus pendeat.

961. ἀπ' ὀμμάτων *meis oculis*, ut Soph. Œd. Col. 15. Eur. Med. 211.

963. τόνδ' vulgo. τὸν δ' Schütz. Glasg. Blomf.—ὅπως Farn. Vict. Cant. ὅμως ex vera Stanleii emendatione recentiores.

964. Ἐριννὺς Vict. Cant. Ἐρινύος, quod metrum et sensus postulat, Glasg. Schütz. Blomf.

967. οὕτοι vulg. οὔτι metro exigente Casaubon. Abresch. Schütz. Glasg. Blomf.

968. ἐνδίκοις δὲ φρεσὶν scribi vult Schütz., ne copula absit, sed πέαρ κυκλούμενον sunt nominativi absoluti pro genitivis.

970. Vulgatam, quam exhibui, corruptam esse, perspicuum est. τι in τοὶ mutari vult Pears., in τιν' Pauw. Heath. Schütz., in τάδ' Stanl. Pors. Advers. p. 138. ed. Lips. In Flor. legitur εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος, unde Blomf. dedit εὔχομαι τάδ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος, sed certi aliquid eo minus constitui potest, quum et strophicus corruptus sit.

ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν,
ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.
μάλα γάρ τοι τᾶς στρ. β'.
πολλᾶς ὑγιείας
ἀκόρεστον τέρμα. νόσος γὰρ * *
γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει,
καὶ πότμος εὐθυπορῶν
ἀνδρὸς ἔπαισεν * * *
* * * ἄφαντον ἕρμα.
καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων
κτησίων ὄπνος βαλών,
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου,
οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος
πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.
πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ
ἐξ ἁλόκων ἐπέτειᾶν
νῆστιν ὤλεσεν νόσον.

971. ψύθη Vict. ψυδῆ Pauw. ψύθη Steph., quod recte receperunt Glasg. Schütz. Blomf.

973. Strophæ initium in vulgata lectione, quam exhibuimus, corruptum est. μάλα γά του δὴ τᾶς Farn. του in τὸ mutarunt Schütz. Buttler. Blomf., sed neque sic versus antistrophico respondet, quem propterea violentius mutare coacti sunt. μάλα γὰρ οὖν τὰ πολλὰ τᾶς ὑγιείας suspicatur Lachmann. de chor. syst. p. 60., sed facilius foret μάλα γά του τὸ τᾶς, ut γὰρ ex γα natum, τὸ a præcedente του absorptum sit.

974. ὑγιείας penultimam corripere recte observat Lachm.

975. ἀχάριστον legendum putat Schütz., quod receperunt Both. et Humboldt., sed damnari vulgata non potest, quum sensus propter incertam versus præcedentis lectionem non perspicuus sit.—Deesse aliquid in fine versus, docet antistrophici metrum: νόσος μογερὰ conjecit Lachm., νόσος γὰρ ἀεὶ Blomf., qui ita etiam metro succurri posse dicit, ut omittatur πάλιν v. 992., quod abest in Farn. Res incerta est.

978. Lacunam hic esse, docent antistrophici. Schützius, qui in antistropha verba ἐπ' εὐλαβείᾳ omisit, ante ἀνδρὸς unum vocabulum, fortasse πολλάκις, excidisse putat, et ἔπαισ' scripsit.

980. καὶ πρὸ μὲν τὸν χρημάτων κτησίων ὄγκον βαλών emendavit Schütz., quod probant Buttler. et Humboldt., neque displicet, nam etiamsi cum Casaubon. et Blomf. ὄπνος βαλών pro genitivis absolutis ὄπνου βαλόντος positum accipitur, tamen quomodo illud τὸ μὲν πρὸ χρημάτων explicandum sit, non video.

983. γόμος suspicatur Blomf. male.

985. οὐ δ' Glasg. male.

987. πᾶξ ἁλόκων Flor.

τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσόνθ' ἀντ. β'.
ἅπαξ θανάσιμον
προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν
πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ
τῶν φθιμένων ἀνάγειν
Ζεὺς ἄν αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ.
εἰ δὲ μὴ τεταγμένα
μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
εἶργε μὴ πλέον φέρειν,
προφθάσασα καρδία
γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
θυμαλγής τε, καὶ οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ
καίριον ἐκτολυπεύσειν,
ζωπυρουμένας φρενός.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἶσω κομίζου καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω·

989. πιστόν' sensu caret, quare πιστόν γ' ἅπαξ Casaub. Pearn. πιστὸν ἅπαξ Pauw. Blomfield., quod nescio quomodo strophico respondere velit. Schütz. propter strophicum a se mutatum violenta transpositione ita dedit: τὸ πιστὸν δ' ἅπαξ ἐπὶ γᾶν προτέροιθ' ἀνδρὸς θανάσιμον, nec tamen responsionem video. Mihi quidem certissimum videtur vocabula πιστόν' ἅπαξ ita transponenda esse:

τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ
πιστὸν θανάσιμον

hinc illud θ, quod ex sequente vocabulo male adhæsit voci πιστόν.

991. τίς τ' ἀγκαλίσαιτ' omisso πάλιν Farn.

993. οὐ δὲ τὸν ἐρθοδαῆ τοὺς φθιμένους ἀνάγειν Ζεὺς αὖτ' ἔπαυσεν; Schütz. omisit enim verba ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε, quæ vulg. post ἔπαυσεν leguntur, cum Cantero et Casaubono, eadem uncis inclusit Glasg. Sed ex Scholiastæ verbis: τὸν Ἀσκλήπιον γὰρ ἐκμαίνουσιν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον, ὥστε μὴ βλαβῆναι, intellexit Herm. ad Humboldt. scribendum esse Ζεὺς ἂν αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ, quod cum Blomf. recepi, succurrunt enim et codd., nam Flor. omittit γε, in Farn. autem legitur ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε. Illud ἂν autem, quod sensu postulante post Ζεὺς insertum est, facile propter sequens αὖτε excidere potuit. Sensus hic est: *neque*, si Dii vellent mortuos reviviscere, *Jupiter eum, qui rem bene perspectam habet* (Æsculapium), *prohibuisset, quominus mortuorum aliquem ad integritatem reduceret.* Ad τῶν φθιμένων enim τοὺς supplendum est, de qua ellipsi v. Erfurdt. ad Soph. Ant. 1036. ed. min. Neque opus est cum Blomf. verba ἐπ' ἀβλαβείᾳ post ἀνάγειν collocare.

1002. Verba θυμαλγής τε καὶ οὐδὲν omittit Farn.

1005. ἐμανίσω ex Aurati emenda-

ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα
δούλων, σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας.
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆςδε· μηδ' ὑπερφρόνει.
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ.
εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆςδ' ἐπιῤῥέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δούλοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην,
ἔχεις παρ' ἡμῶν οἱάπερ νομίζεται.

ΧΟΡΟΣ.

σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον.
ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων,
πείθοι' ἂν εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην,
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.

ΧΟΡΟΣ.

ἕπου. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.

tione Schütz. sine causa, sed adverbium neque significat *cum benevolentia erga nos*, quod voluit Wunderl. obss. critt. p. 152., neque *absque nostra ira, absque dominorum sævitia*, quod putavit Buttler., sed *sine ira erga te*, quod sc. ἀρχαιοπλούτως ædibus te tradidit.

1011. Post πραθέντα vulgo commate interpungitur, quod recte sustulerunt Schütz. Glasg. Blomf. τλῆναι cum participio jungendum est, cujus constructionis exempla habet Wunderl. obss. critt. p. 152. sq.—θίγειν vulg., quod in θιγεῖν recte mutarunt Glasg. Blomf.—τλῆναι δουλείας μάζης βίου habet Flor.

1014. οἱ vulg., quod ex Stanleii voluntate correxerunt Schütz. Blomf.

1016. ἕξεις volunt Casaubon. Stanl. Pauw. Buttler., sed præsens præstat.

1019. πείθοι' ἂν εἰ πείθοιο, ut infra v. 1365. χαίροιτ' ἂν εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἀπεύχομαι. Ad ἀπειθοίης autem non opus est ἂν ex præcedentibus repeti, quod vult Blomf., quum ἴσως vicem ejus sustineat, ut Suppl. 707. ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι. Eurip. Iph. T. 1025. τὰ δ' ἀλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς.

1021. Schütz. legendum putat βάρβαρον φρενῶν ἔσω κεκτημένη, λέγουσα πείθω νιν λόγῳ. Buttlerus post λέγουσα comma poni vult, ut ad Cassandram referatur. Sed ἔσω φρενῶν λέγουσα est *ita loquens, ut intelligat.*

1022. εἴσω Blomf.—πείθε legi jubet Elmsl. in *Edinburgh Review*, 1811. N. xxxvii. p. 81. male.

πείθου, λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὗτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα
τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου
ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός,
ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν.
σὺ δ' εἴτι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.
εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον,
σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.

ΧΟΡΟΣ.

ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,
ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
ἥκει· χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,
πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι.
ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον,
εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε καίνισον ζυγόν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὀτοτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ. στρ. ά.

1024. *πιθῶ* Blomf. ut solet.

1025. *θυραῖαν* Vict. Glasg. Schütz. perperam, nisi forte *θυραῖον* legendum est, ut Soph. El. 305. Eur. Alc. 821. Omnino autem *θυραίαν* cum *τήνδε* jungendum, et ad Cassandram referendum est, non ad Clytæmnestram, quod putat Blomf.

1037. Hoc versu desinit lacuna in Med. Guelph. Ald. Rob. Turn.—*ἐξ ἀφρίζεσθαι* Ald.

1038. *ῥίψας* Turn.—*ἀτιμασθήσομαι* Farn. Vict. Stanl. Schütz. *ἀτιμαστρή-σομαι* Rob. *ἀτιμωθήσομαι* Guelph. Aldin. Turn., quod cum Glasgov. et Blomf. prætuli.

1039. *ἐκτικτοίρω* Guelph. Ald.

1040. *ἴσθ'* Vict. Cant. Stanl., sed *ἴθ'* Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. et recentiores.—*ἐρημώσας* Ald.

1041. *ἵκουσ'* Ald. Turn. Vict. *εἴκουσ'* Rob. ex Sophiani emendatione et sic recentiores recte.—*ἀνάγκη τῇδε* Ald. *ἀνάγκη, τῇ δὲ* Turn.—*καίν' ἴσον* Guelph. *καὶ νίσον* Ald.

1042. et 1046. *ὀτοτοτοῖ* Flor. *ὀτοτοτοῖ*

ὦ Ἄπολλον, ὦ Ἄπολλον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;
οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὀτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ. ἀντιστρ. ά.
ὦ Ἄπολλον, ὦ Ἄπολλον.

ΧΟΡΟΣ.

ἡ δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ
οὐδὲν προσήκουτ' ἐν γόοις παρασταθεῖν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Ἄπολλον, Ἄπολλον,
ἀγυιᾶτ' ἀπόλλων ἐμός.
ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.

ΧΟΡΟΣ.

χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν.
μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Ἄπολλον, Ἄπολλον, ἀντ. β'.
ἀγυιᾶτ' ἀπόλλων ἐμός.

Farn. et sic Blomf.—*ποῦ ποῦ δᾶ* Flor. Farn.—*ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ* vult Blomfield. sine causa. Idem *πόπου* dedit, sed *ποποῖ* non est Deorum invocatio, sed interjectio dolorem exprimens.

1043. et 1047. *Ἄπολλον, Ἄπολλον* Farn. Vict. Stanl. Glasg. Schütz., sed *ἄπολλον ἄπολλον* Guelph. Ald. Rob. Turn. *ὦ Ἄπολλον ὦ Ἄπολλον* Med., quod recepi. *ὦ Ἄπολλον ὦ Ἄπολλον* Blomf.

1044. *ἀνωλόλυξας* legendum suspicatur Steph., et sic legitur apud Schol. ad Eurip. Phœn. 1026., sed *ἀνωτότυξας* refertur ad Cassandræ exclamationem *ὀτοτοτοῖ*.

1049. *προσήκουτ' ἰυγυγόοις* Ald.

1051. *ἀγυιεῦ τ'* Turn. Vict. Stanl. Glasg. Schütz., sed quid illud *τι* sibi velit, nemo dixerit. *ἀγυιᾶ τ'* Med. *ἀγυίατ'* Flor. *ἀγυιάτ'* Farn. *ἀγυιά τ'* Aldin. *ἀγυιᾶτα* Rob., unde recte *ἀγυιᾶτ'* Herm. El. metr. p. 265. et Blomf. *Ἀπόλλων ἀγυιάτης* commemoratur a Steph. Byz. s. v. *Ἀγυιά*.

1052. *ἀπώλισπας* Ald.—Similem in vocabulis *Ἀπόλλων* et *ἀπολλύναι* lusum habet Euripides Phætonte laudatus ab Elmsl. ad Eur. Bacch. 508.—De *οὐ μόλις* v. Herm. ad Vig. p. 788.

1053. *χράειν* Guelph. Aldin. *κλάειν* Turn.—*αὑτῆς* Aldin. Rob.

1054. *παρ' ἴν* Med. Aldin. Turn. *παρὶν* Vict. *παρὸν* Farn. Rob., sic conjecit Stanl. et dederunt Pauw. Glasg. Sed recte Schütz. emendasse videtur *πιρ ἐν*, quod recepit Blomf.

1056. *ἀγυιεῦ τ'* vulg. *ἀγυιά τ'* Med. Ald. *ἀγυιᾶ τ'* Rob. ex emendatione Sophiani, in cod. enim invenit *ἀγυιάτ'*. Vid. ad v. 1051.

ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; 1085

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν· εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
ἐγὼ λέγω σοι· καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

1060 ἆ, ἆ.
μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα στρ. γ'.
αὐτοφόνα κακὰ, κἀρτάναν,
ἀνδρὸς σφαγεῖον καὶ πέδον ῥαντήριον. 1090

ΧΟΡΟΣ.

ἔοικεν εὖρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην
1065 εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.

1057. ᾆ Rob.—ποῖ ποῖ vel ποῖ δὴ pro ἆ πῶ legi vult Elmsl. in Museo crit. Cantabr. vi. p. 306. sine causa.

1058. εἰ σύ. τὸ, μηδ' ἐννοεῖς Flor. εἰ. τόστε μὴ δ' ἐννοεῖς Farn.

1059. τοι pro σοι Rob.—κἄτα δ' οὐκ Flor.

1060. Interjectiones ἆ ἆ, quæ in Farn. Vict. absunt, omiserunt recentiores, sed leguntur in Med. Ald. Rob. Turn., indeque restitui. ἰὼ ἰὼ Guelph. ex frequente litterarum α et ω confusione. ἄ, ἄ Blomf.

1061. ξυνίστορα vulg., quod in συνίστορα metri causa mutarunt Pauw. Glasg. Blomf., et sic Flor.

1062. Versus hic antithetico non respondet, quare αὐτόφονά τε κακὰ scribi voluerunt Pauw. et Herm., καὶ ἀρτάναι Lachm. de chor. syst. p. 105., in antistrophico τὰ βρίφη Blomf., quorum quum unumquodque verum esse possit, neque alterum altero magis sit verisimile, nihil mutare malui. — αὐτόφονα vulg. αὐτοφόνα Rob. Flor., quod recte recepit Blomf.—κἀρτάναι vulg. κἀρτάνας ex emendatione Stanleii et Casauboni Schütz. Blomf., accusativum enim poscit adjectivum συνίστορα, cf. Erf. ad Soph. Ant. 783. ed. min., sed facilior mutatio est κἀρτάναν, quum notum sit, quam sæpe ν et ι in codd. confundantur, cf. Seidl. ad Eur. Troad. 206., neque sensus pluralem postulat. Displicet ratio Lachmanni, qui, puncto post οὖν posito, συνίστορα, ut reliqua omnia, pro nominativis habet.

1063. σφάγιον Ald. Rob. Vict., sed σφαγεῖον Turn., quod metri causa recentiores recte receperunt. — πέδου Pears. Schütz. Humboldt., quod propter copulam καὶ ferri non potest, quamquam fatendum est, adjectiva in ηριος semper fere activam vim habere; nam quæ contra afferri posse videantur, λυτήριον λύτημα Soph. Trach. 551. ἐπίσκηψ σωτήριον Soph. Œd. Col. 477. κληδόνες σωτήριοι Choeph. 498. κλοῦτον λυτήριον Choeph. 806., ea omnia, si accuratius adspexeris, activa esse invenies. Tantum στέρημα σωτήριον Choeph. 234. et σωτήρια πράγματα Agam. 632. possunt quodammodo passiva vi prædita videri.

1064. εὖριν Vict. Stanl. Schütz. εὔριν Blomf. εὖριν etiam Med., sed deleto ν suprascriptum est ς antiqua manu. εὖρις Guelph. Ald. Rob. Turn., unde propter majorem librorum auctoritatem et quia forma est rarior, cum Glasg. εὖρις scripsi.

1065. μαντεύει Med. Guelph. Ald. Rob. ματεύει Vict. Stanl. Glasg. Schütz., sed ματεύειν rectissime Turn., retento ν, quod et meliores libri habent, sed loco suo motum, idque cum Blomfield. revocavi.—ὧν ἂν εὑρήσει Med. ὧν ἂν εὑρήσῃ Guelph. Rob. ὧν ἂν εἱρήσῃ Ald. ὧν ἂν ἀνευρήσει Turn. ὧν ἐφευρήσει

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι· ἀντ. γ'.
κλαιόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς,
ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

ΧΟΡΟΣ.

ἦμεν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι,
ἦμεν, προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ ποποῖ, τί ποτε μήδεται; στρ. δ'.
τί τόδε νέον ἄχος μέγα
μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν
ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον· ἀλκὰ δ' ἐπὰς ἀποστατεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων.
ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ.

Vict. Stanlei. Schütz., sed ὃν ἀνιυρήσει unice verum esse collatæ inter se meliorum librorum lectiones facile docent, idque cum Glasg. Blomf. dedi.

1066. Antistrophæ etiam ἄ, ἄ præmisit Blomf., sed quum h. l. in libris non exstet, omisi, neque ad responsionem necessarium videtur, cum ejusmodi exclamationes extra versum poni soleant.—μαρτυρίοις γὰρ vulg. μαρτυρίοις μὲν γὰρ Flor. μαντρίοις γὰρ οὖν Abresch., sed μαρτυρίοισι γὰρ recte Pauw., quem sequuntur Glasg. Blomf.—τοῖσδε πιστίθομαι Flor. Ald. Rob. τοῖσδε πείθομαι Turn. Vict. Stanl. Schütz. repugnante metro. τοῖσι δ' ἐπιστίθομαι Glasg. 1., sed τοῖσδ' ἐπιστίθομαι recte Abresch. Glasg. 2. Blomf.

1067. Accusativi, qui sequuntur, sunt absoluti, pro genitivis, v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 693.—τὰ βρέφη Ven. Flor., quod metri causa recepit Blomfield. vid. quæ ad v. 1062. monita sunt. —Comma, quod vulgo post βρέφη ponitur, recte sustulit Schütz., σφαγάς enim a Κλαιόμενα pendet.—σφαγάς τι Rob.

1069. s. ἢ μὲν—ἢ μὴν Guelph. Farn. Ald. ἦμεν—ἦμεν Rob. ἦμεν—ἢ μὴν Turn. ἦμεν—ἦμεν Vict. ἢ μὲν—ἦσμεν Glasg. Blomf. ἦσμεν—ἦσμεν Schütz. Humboldt., sed non est cur tantum a libris discedatur, quum ἦμεν—ἦμεν bonum sensum præbeat.

1070. μαντεύομεν Schütz. contra librorum omnium auctoritatem sine causa.

1071. ἰὼ hic et in antistrophico bis posuit Blomf., sine causa.—πόποι Blomf. ex Rob. Ven. Farn., ut v. 1042.—Post ποποῖ Rob. Chori personam ponit. —μήδεσθαι Ald.

1072. ἄχθος vulg. ἴχθος Casaub. Pears. ἄγος Both. Schütz. ἄχος Flor. Farn. Seidl. de verss. dochm. p. 161. Blomf. recte. Θ ex sequente O natum est.

1074. φίλοισι vulg., quod metri causa in φίλοισιν mutandum esse viderunt Pauw. Glasg. Blomf. et sic Farn.—ἀλκὰν Vict. Canter. ἀλκὰ vel ἀλκᾷ conj. Tyrwhitt., sed ἀλκὰ habent Med. Ald. Rob. Turn., et hinc Schütz. Glasg. Blomf.

1077. βοᾷ πόλις Farn. Vict. Cant. Stanl. Schütz., sed πόλις βοᾷ Med. Guelph. Ald. Rob. Turn., et hinc recte Glasg. Blomf.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς, ἀντ. δ'. 1105
τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
λουτροῖσι φαιδρύνασα; πῶς φράσω τέλος;
τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. προτείνει δὲ χεῖρ' ἐκ
χειρὸς ὀρεγομένα.

ΧΟΡΟΣ.

οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων 1110
ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἔ, ἔ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται; στρ. έ.
ἦ δίκτυόν τί γ' Ἅιδου;
ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία
φόνου. στάσις δ' ἀπόρετος γένει 1115
κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

ΧΟΡΟΣ.

ποίαν Ἐριννὺν τήνδε δώμασιν κέλῃ
ἐπορθιάζειν; οὔ με φαιδρύνει λόγος.

1080. φαιδρύνασ' Rob.

1081. προστῖν δὶ χεῖρ' Aldin. Turn. προστίνει δὶ χεῖρ * ἐκ Rob. (asterisco forsitan ex errore typ. pro apostropho posito) προστίνει δὶ χεῖρ' Glasgov. Schütz. προστίνει γὰρ χεῖρ Ven. προστίνει δὶ χειρ Vict. Blomf Herm. ad Humboldt. Lachm. p. 105. propter versum sequentem.

1082. χειρὸς Glasg. 2. Blomf. metri causa, quod non necessarium est.—χερὸς ὀρεγμένα Flor. Farn., quæ aperte metrica est Triclinii correctio, quum χειρὸς ὀρεγομένα strophico recte respondere ignoraret. Sed ex scholiastæ verbis διαδίχονται δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασιν τῶν χειρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταιμνήστρα Hermann. ad Humboldt. conjecit ὀρέγματα legendum esse, quem sequuntur Blomfield. et Lachm. Difficilis sane est optio inter has lectiones προστίνει δὶ χεῖρ' ἐκ χειρὸς ὀρεγομένα et προστίνει δὶ χεῖρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα. Hæc quidem elegantior videtur et doctior, prætereaque versum strophico ad amussim exæquat; sed quum illa optimis libris nitatur, neque aut sensus aut metri causa offensionem habeat, deserere eam non ausus sum. Præterea aptius videtur, de Clytæmnestra sola sermonem esse, quum Ægisthi nullam adhuc mentionem injecerit Cassandra.

1083. θὴν γὰρ vult Schütz. male.

1084. ἐπ' ἀργάμοισι Med. Farn. Turn. var. lect. ap. Stephan.—ἀμενμονῶ Ven.

1086. ἀΐδου Ald. Rob, Turn. Schütz. invito metro.

1087. ἀπόρεστος vulg., quod in ἀπόρετος mutandum esse metrum docet, et sic Hermann. Blomf.

1088. θύματι Ald. θύματι Turn.

1090. ἐριννῦν Med. Rob. ἐριννὺν Guelph. Blomf. ἐρινὰν Ald. ἐριννὺν Turn. Vict.—δώμασι Rob. Turn.—κέλη Rob. κέλῃ Vict. κάλη Ald. καλεῖ Turn. κέλει Glasg. Schütz. Blomfield. sine libris.

1091. ἐπορθιάζων Turn.

ἐπὶ δὲ καρδίαν ἕδραμε κροκοβαφὴς
σταγὼν, ὅτε καὶ δορία πτώσιμος
ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς.
ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἆ, ἄ· ἰδοὺ, ἰδού· ἄπεχε τῆς βοὸς ἀντ. ε.
τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν
μελάγκερων λαβοῦσα μηχανήματι
τύπτει· πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει.
δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄπρος
εἶναι, κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε.
ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις
βροτοῖς στέλλεται; κακῶν γὰρ διαὶ

1092. ἐπὶ Guelph. Ald.—ἵδρυμαι Turn.

1093. καὶ δορία Ald. Turn. καὶ διρία Rob. καὶ δορία Vict. Variæ sunt virorum doctorum conjecturæ: ἅτε καὶ δορὶ πτωσίμοις Casaubon. Stanl. Schütz. Blomf. ἅτε καὶ δορᾷ πτώσιμος Pears. ἅτε κἀνορίᾳ πτώσιμος Pauw. ἅτε γᾷ δορὶ πτώσιμος Herm. ad Humboldt., sed ut dativus duplex incommodus est, ita intelligi non potest, unde illud α ante πτώσιμος irrepserit. Locus sine libris sanari non posse videtur, quare vulg. retinui.

1094. ξυναντεῖ Aldin. Rob. Turn. ξυναυντεῖ Vict. Stanlei. Schütz. Herm. ad Humboldt. ξυνανύτει Glasg. Blomf. Quum propter præcedentis versus obscuritatem sensus non perspicuus sit, de lectionis veritate judicari non potest.—αὐγὰς Pauw. Heath. Schütz.

1096. βοῆς Farn.

1097. πίπλοισι Guelph. Ald. Turn. Glasg.

1098. μιλαγκαίρωνι Guelph. Ald. μιλαγκέρω Rob. μιλαγκέρῳ var. lect. ap Schol. et sic Casaub. Schütz. Humb., quod si verum esset, neque κεκρυμμένῳ explicandum esset cum Schol., neque cum Schütz. de bipenni corneo manubrio instructa accipiendum, sed ad vaccam referendum esset, nigris cornibus præditam. Ea autem minus apte μηχάνημα vocarentur, et ob id ipsum præfero vulgatum μιλαγκέρων, ad taurum referendum.

1099. πίπτει Guelph. Aldin. πίπτει Turn.—δ' ἐνύδρῳ vulg. δ' ἐν ὑδρῷ Ald., sed δ' ἐν ἐνύδρῳ metri causa recte Schütz. Blomf. Sed Blomf. etiam πύτει pro τεύχει dedit, quod non necessarium est.

1100. δὲ ante λέβητος habent Vict. Cant. Stanl. Schütz., sed recte abest in Med. Guelph. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn. Glasg. Blomf.—χέβητος Ald.

1101. οὐκ ὀμπάσαι μ' ἄνθι σφάτων Ald.

1102. κακῶ δίτω Ald.

1103. ἀποδίδις φάτων Ald.—τὶς vulg., sed τίς scribendum, et post στέλλεται, ubi vulg. puncto distinguitur, interrogationis notam ponendam esse, viderunt Heath. Pauw. Schütz. Blomf.

1104. βροτοῖσι Farn. Vict. Stanl. Schütz., sed βρστοῖς, quod metrum postulat, Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasg. Blomf.—κακῶν γὰρ δὴ αἱ Farn. Vict. Glasg. l. hinc κακῶν δὴ γὰρ αἱ

πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν
φόβον φέρουσιν μαθεῖν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ, ἰὼ, ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. στρ. ε'.
τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος ἐπεγχέασα.
ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;
οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;

ΧΟΡΟΣ.

φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ-
φὶ δ' αὑτῆς θροεῖς
νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ
ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν

Herm. Schütz. Lobeck. ad Aj. p. 339., sed *κακῶν γὰρ διὰ* Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasg. 2., ex quo cum altera illa lectione collato perspicuum est *κακῶν γὰρ διαὶ* scribendum esse, et sic Herm. ad Humboldt. et Blomf.

1105. *πολυστεῖς* Vict. Canter. Stanl. Glasg. Schütz. Humboldt. *πολυστεῖς* Med. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn., quod quin vel sine hac optimorum librorum auctoritate præferendum fuerit, nemo dubitare potest, et prætulerunt Herm. ad Humboldt. et Blomf.—Vocabula *θεσπιῳδὸν φόβον* omittit Rob. *θεσπιῳδῶν* emendarunt Casaub. Pears. Heath. Schütz. *θεσπιῳδοὶ* Hermann. ad Humboldt., quod, si quid mutandum est, alteri emendationi præferendum est, sed vulgata sana videtur.

1106. *φέρουσι* vulg., sed *φέρουσιν* exigente metro Pauw. Glasg. Blomf., et sic Farn.

1107. *ἰὼ* semel auctore Buttlero Blomf., sine causa, versus compositus est ex dochmio hypercatalecto et dochmio.

1108. *θροῶ* Ald. *θροᾷ* Turn.—*ἐπαγχέασα* Vict. Stanl. Schütz. *ἐπεγχέασα* Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasg. Blomf., qui tamen corruptum putat. *ἐπ' ἄχεα σὰ* emendavit Seidl. de vers. dochm. p. 14. Hermannus autem ad Humboldt. sanum putat, antistrophicum autem ita legit *περιβάλοντο οἱ πτεροφόρον δίμας γὰρ*, in quo, ut *γάρ* quinto loco positum taceam, cujus sane exempla exstant, offendit tamen hiatus in *περιβάλοντο οἱ*, et ipsum illud *ἐπεγχέασα* quem sensum habeat non video, quare mihi quoque corruptum videtur.

1110. *οὐδέν ποτ' εἰ μὴ* Med. Guelph. Rob. *οὐδὲν ποτ' εἰμὶ* Ald. Turn. *οὐδέποτ' εἰ μὴ* Vict. *οὐ δήποτ' εἰ μὴ* Farn. De vera lectione nemo dubitare potest.—Interrogationi *τί γὰρ* Chori personam præfigit Rob.

1111. *τις ἦ* Guelph. Ald. Turn.

1112. *αὑτᾶς* Turn. Blomfield. *αὐτᾶς* Ald.

1113. *ἄνομόν γε* Vict. *ἄνομόν γ'* Farn. et sic Pauw. Schütz., sed *γε*, quod aperte tanquam fulcrum additum est versui, qui antistrophico corrupto non videbatur respondere, recte omittunt Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasg. Blomf.

1114. *ἄκορεστος* vulg. metro invito, *ἀκόρεστος* recte Ald. Glasg. Blomfield.—*βοῦς* Rob. *βοᾷς* Turn.—*βοᾶς φιλοίκτοισι φρεσίν* Farn., hinc *βοᾶς φιλοίκτοις ταλαίναις φρεσίν* Vict., sed pro *φιλοίκτοις*, quod aperte ex glossemate natum est, *φεῦ* legitur in Med. Guelph. Aldin. Rob. Turn., quod metro postulante receperunt Glasg. Schütz. Blomfield. In iisdem *ταλαίνας* legitur, cujus loco *ταλαίναις* habet Vict., quod receperunt Glasg. Schütz. Blomf. Incommodum sane foret, *ταλαίνας* cum *βοᾶς* jungere.

Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς
ἀηδὼν βίον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ, ἰὼ, λιγείας μόρον ἀηδόνος· ἀντ. ε'.
περιβάλλοντο γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ·
ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

ΧΟΡΟΣ.

πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις
ματαίους δύας,
τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
κακορρήμονας;

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ γάμοι, γάμοι στρ. ζ'.
Πάριδος ὀλέθριοι φίλων.
ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν.
τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν'

1115. Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφὶ θαλῆ Ald.
1116. ἀηδὼν Rob.
1117. ἰὼ semel Blomf., ut in strophico.—ἀηδόνος μόρον vulgat., quod transponi jubet metrum, et sic auctore Hermanno Blomf.
1118. περιβάλοντο Med. περιβάλλοντο Ald. παριβάλοντο Rob. περιβάλοντο Turn. Vict. Glasg. περιβαλόντες Ven. Flor. Farn. παρίβαλον Schütz. περίβαλον Blomf., quod verum puto, sed in textu nihil mutare ausus sum, quia antithetici lectio incerta est. Hermanni ratio ad strophicum allata est.—πτεροφόρον Rob.
1119. ἀγῶνα Guelph. Ven. Farn. Ald. Rob. Vict. Schol. var. lect. ap. Turn. αἰῶνα Turn. var. lect. ap. Schol. Stanl. Pauw. Glasg. Schütz. Blomf. recte.—καμάτων Guelph. Ald.
1120. ἀμφίκη Ald.
1122. δοι pro δύας Ald. δ' οἱ Turn.
1123. ἰαὶ φόβῳ Ald. Rob. Turn. ἰαιφόβῳ Vict. Stanl. Glasg. Schütz., utrumque sine sensu. ἰαίφοβα Flor. Farn. ἰαίφοβα Aurat. Blomf., quod metrum quoque postulat.
1124. μελοτυπεῖς Flor. μολοτυπεῖς Farn.—ἐνόμοις Ald. Rob.
1125. ἔρους' Guelph —ἔχη Flor.—θεσπίας Vict. var. lect. ap. Turn. Cant. Stanl. θεσπιτίας Ald. θεσπισίας Med. Rob. Turn.
1126. Inde ab hoc versu lacuna est in cod. Med. usque ad Choeph. v. 10.
1127. γάμοι γάμοι Ald. γάμοι semel Rob.
1130. τάλαινα Vict. Canter. Stanl., sed τάλαιν' Guelph. Ald. Rob. Turn. et recentiores.

ἠνυτόμαν τροφαῖς· 1160
νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους
ὄχθους ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.

ΧΟΡΟΣ.

τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω,
νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι·
πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ, 1165
δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας,
θραύματ' ἐμοὶ κλύειν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ πόνοι, πόνοι ἀντ. ζ'.
πόλεος ὀλομένας τεκᾶν.
ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς

1131. Hunc versum in Guelph. Aldin. Turn. statim sequitur Choeph. v. 10. et Agamemnonis inscriptio usque ad Choephororum finem continuatur. In Rob. eadem est lacuna, sed monuit editor, multa deesse et sequentia ex Choephoris esse.

1133. *κἀχερουσίους ὄχθους* ex emendatione Casauboni Blomf., quia *ὄχθος* sit tumulus, *ὄχθαι* ripa; sed utrumque vocabulum proprie idem significat: collem ad ripam sitam, ut Pers. 465., deinde autem loquendi consuetudo ita tulit, ut altera forma magis ripæ, altera tumuli significationem indueret, ita tamen, ut altera alterius vim interdum haberet, sic *Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον ad ripam Ismeni* Eur. Suppl. 655.

1134. In fine hujus versus interrogationis signum posuit Blomfield., quia *τί* non possit pro *ὅ τι* poni, sed *ὅτι ἰφημίσω* est *quod dixisti*, *τί ἰφημίσω quid dixeris*.

1135. *νεογνὸς ἂν ἀνθρώπων μάθοι* Schütz., sed *ἄν* in ejusmodi dictione recte abesse, jam sæpius monitum est; at eadem de causa Blomf. *νεογνὸς ἂν μάθοι* omisso *ἀνθρώπων*, quo factum est, ut in antistropha turbas moveret.

1136. *ὑπὸ* Ven. Flor. *ἦπαρ* conjecit Canter., quod probat Valck. ad Hippolyt. 1070., sed non necessarium est. Schütz. metri causa post *ὑπαὶ* aliquid exeidisse putat, sed de metro ad antistrophicum videbimus.—*διέμαν* conj. Stanl. male.

1137. *δυσαγγιῖ τύχᾳ* Farn. Vict., quod jam Cant. correxit. *δυσαλγιῖς τύχας* Schütz. sine causa.—*μινυρὰ κακὰ θρεομένας* vulg., quo metrum pessumdatur, quare Seidler. de verss. dochm. p. 43. et 172. in antistrophico *θανατηφόρα* scribendum putat, sed rectius viderunt Schütz., Herm. El. metr. p. 279. et ad Humboldt. atque Blomf., *κακὰ* ejiciendum esse, quod interpretamentum est. *θρεομένας* autem, quod volunt Hermann. et Seidl., non video cur sit necessarium.

1138. *τραύματ'* ex conj. Canteri. Pauw. Schütz. *θαύματ'* Tyrwhitt. Schneider. in Lexic. et Blomf., sed *θραύματα, quæ animum frangunt*, verum est.—*κλύων* Schütz., a quo genitivus *θρεομένας* pendeat, pessime; ille est genitivus absolutus, ad quem *σοῦ* supplendum, ut v. 1251., *κλύειν* autem a *θραύματα* pendet.

1140. *πόλιος ὀλουμένας* Vict. Stanl. Schütz. *πόλεος ὀλωμένας* Ven. Flor. *πόλεος ὀλουμένας* Glasg. 1. *πόλιος ὀλομένας* Casaub., sed recte *πόλιος ὀλομένας* Glasg. 2. Blomf.

πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων· ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν,
τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν.
ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω.
καὶ τίς σε κακοφρονῶν τίθη-
σι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνὼν,
μελίζειν πάθη γοερὰ θανατοφόρα;
τέρμα δ' ἀμηχανῶ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
ἔσται δεδορκὼς, νεογάμου νύμφης δίκην·
λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,
πνέων ἐσήξειν, ὥστε κύματος δίκην
κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ

1143. ἐπήρκεσαν Blomf. male, nec melius, quod idem proponit, ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν.

1144. μὴ οὐ scribi jussit Hermann. de Ellips. et Pleonasm. p. 222., quod recepit Blomf. Sed ipse jam recte mutavit sententiam ad Viger. p. 800., et simplex μὴ positum esse putat, quia non de re futura, sed de præterita et certa sermo est, ut Soph. Trach. 225. ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδὲ μ' ὄμματος φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λύσσαν στόλον.—ἔχειν Vict., quod correxit Stanl.

1145. ἐμπέδῳ vulg., quod in ἐν πέδῳ recte mutarunt Casaub. Heath. Blomf. Sed neque sic versus sanus esse videbatur, quare θερμὸν ὡς τάχ' emendavit Canter. θερμὸν ἑῶν Musgr. θερμονὰς Lachm. de chor. syst. p. 106. θερμὸν οὖς etiam emendare aliquem memini. θερμόνους τάχ' ἐμπέσω βόλῳ Both. Schütz. τάδ' pro τάχ' vult Blomf. Nihil mutandum, sed ἐμαυτήν ad βαλῶ supplendum videtur.

1146. προτέροις vulg., quod metri causa recte correxerunt Pauw. Schütz. Glasg. Blomf.

1147. καὶ κακοφρονεῖν vulgat., sed καὶ, ut facile ex vocabulo sequente nasci potuit, ita metro adversatur, quare ejiciendum esse recte judicavit Hermann. ad Humboldt., quem sequitur Blomfield., et abest in Ven. Flor. κακοφρονῶν ex emendatione Schützii Humboldt. Blomf. recte.

1148. Blomf., quia v. 1135. dedit νεογνὸς ἂν μάθοι, hoc versu scribendum putat τίθησι δαίμων καί βαρὺς ἐμπίτνων. Debebat saltem τίθησιν scribere, sed nihil mutandum esse, nostra versuum distributio docet, quæ Hermannum sequitur.

1149. θανατηφόρα Pauw. Glasg. 2. Seidl. de verss. dochm. p. 43. et 172. Lobeck. ad Phrynich. p. 651., sed vid. quæ ad v. 1137. monita sunt.

1152. νύμφας Vict., quod correxerunt Glasg. Blomf.

1154. ἐσήξειν vel ἐσαΐξειν cum Bothio vult Blomf. sine causa.

1155. κλύειν vulgat. κλύζειν Aurat. Schütz. Glasg. Blomfield. recte, sed πρὸς ἀκτὰς, quod idem vult Aurat., probantque Buttler. et Blomf. non magis

μεῖζον· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν
ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.
τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
σύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,
βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει,
δύσπεμπτος ἔξω, συγγόνων Ἐριννύων.
ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασι προσήμεναι
πρώταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν
εὐνὰς ἀδελφοῦ, τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τὶς ὥς;
ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
ἐκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' εἰδέναι
λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς ἂν ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγὲν,
παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου,
πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουν πόλιν

est necessarium, quam πρὸς αὐτὰς, quod suspicatur Blomf.

1157. ξυνδρόμως Glasg. Schütz.

1158. ῥινηλατούσης Vict. Canter. ῥινηλατούσῃ Aurat. Casaubon. Stanl. Glasg. Schütz. Blomfield., quod recepi, quia idem in Farn. et ῥινηλατούσῃ in Flor. legitur; nam possit sane etiam genitivus defendi, ut sit absolutus subaudito ἰμοῦ, ut v. 1137.

1160. ξύμφθογγος Schütz. Glasg. Blomf.

1162. Schützius Κῶμος scripsit et post δύσπεμπτος commate interpunxit; male. Verba δύσπεμπτος ἔξω commatibus includenda sunt, ut κῶμος Ἐριννύων jungatur. Sic Herm. ad Humb. et Blomf. —ξυγγόνων Schütz. Glasg. Blomf.— Ἐριννύων Blomfield.

1164. δώμασιν Glasg. Blomf.

1165. στρώταρχος Flor.

1166. Post ἀδελφοῦ recte interpunxit Pauw., ut ἀπέπτυσαν εὐνὰς jungatur; quominus enim cum Heath. et Blomf. construatur δυσμενεῖς τῷ πατοῦντι εὐνὰς ἀδελφοῦ, prohibet ordo verborum.

1167. τηρῶ Ven. Flor. Farn. Vict. θηρῶ Canter. et recentiores.

1169. καὶ μαρτύρησον Farn.

1171. ὅρκος πῆμα vulg. ὅρκου πῆγμα Aurat. Cant. Stanl. Casaubon. Schütz. Blomf., qui inepte suspicatur legendum esse ὅρκοις ξῆμα. Verum esse πῆγμα, docet παγὲν, ὅρκος autem non mutandum est, et omnis difficultas tollitur commate ante πῆγμα posito, quod cum Glasg. fecit Humboldt. παγέντας ὅρκους habet Eur. Iph. Aul. 395.

1172. παιώνιος Farn. Casaub.

1173. Vulgo post πόλιν commate interpungitur; hinc locus ita obscurus fuit, ut Abresch. et Both. ἀλλοθρούπολιν reponerent, Schütz. post ἀλλόθρουν complures versus excidisse putaret. Sed

κυρεῖν λέγουσαν, ὥςπερ εἰ παρεστάτεις.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.

ΧΟΡΟΣ.

μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπλημένος; 1205

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

πρότοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἀλλ' ἦν παλαιστὴς, πάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἦλθετον νόμῳ;

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ἠρημένη; 1210

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου πότῳ;

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τάδ' ἤμπλακον.

comma post πόλιν delendum esse, recte vidit Herm. ad Humboldt., ut accusativus πόλιν a λίγουσαν pendeat.

1175 sqq. Hæc vulgo sic leguntur: ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐστέστησεν τέλει. πρότοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λίγειν τάδε. ΧΟ. μῶν καὶ θεὸς περ ἱμέρῳ πεπλημένος; ΚΑ. ἁβρύνεται κ. τ. λ., quæ quum male cohærere sentiret Schützius, versum qui ab ἁβρύνεται incipit, Cassandræ tribuit, et deinde unum versum, qui Chori interrogationem contineret, excidisse putat. Aliter, nec tamen melius, hunc locum constituit Orell. ad Isocr. p. 373. Verum versuum ordinem, quem in textu exhibui, restituit Herm. ad Humb., quem sequitur Blomf.

1178. βαρύνεται Farn.

1180. ἦλθετόν γ' ἐμοῦ voluit Buttler. ἦλθετην autem Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 733. et ad Eur. Med. 1041., hinc ἦλθετην ἐμοῦ Blomf., quod non displicet, sed νόμῳ ex *more* non est spernendum.

1184. ἄναστος vulg. ἄνατος conj. Canter. et Dawes. Misc. Crit. p. 236., probabit Schæfer. melet. crit. p. 137. (ubi male Λοξίᾳ scripsit) et receperunt Schütz. Glasg. Blomf., qui male πότου legendum proponit.

1185. οὐδὲν οὐδὲν Vict. Cant. Stanl., sed οὐδέν' οὐδέν scribendum esse vidit Cant., quem sequuntur recentiores.— ἥμπλακον Glasg. Blomf.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ ὦ πακά. 1215
ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
στροβεῖ, ταράσσων φροιμίοις ἐφημίοις.
ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν;
παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων, 1220
χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινὰ
λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον 1225
οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ
ἐμῷ. φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν.
νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
λέξασα, κἀκτείνασα φαιδρόνους, δίκην 1230
ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
τοιαῦτα τολμᾷ· θῆλυς ἄρσενος φονεύς

1189. φροιμίοις ἰφημίοις vulg. φροιμίοις οἱ ἰφημίνους Ven. φροιμίοις ἰφημίνους Farn. Hinc patet librarium, oculo in finem versus sequentis aberrante, inde ἰφημίνους sumsisse pro eo vocabulo, quod scribendum erat; ita jam Buttlerus judicavit. Frustra igitur varias conjecturas tentarunt viri docti: ἰκφημίοις Casaub. ἰφυμνίοις Jacob., quod recepit Blomf. ἰύφημίοις Stanl. et Spanh. ad Callim. hymn. in Del. 89. ὑφηνίοις Musgr. φροιμίων εὐφημίαις Schütz. φροιμίοις ἰφ' ἡμέροις Both. φροιμίοισι φημίοις Blomf.

1191. μορφώμασι Glasg. Blomfield. —Interrogationis loco punctum posuit Schütz. male.

1194. ξὺν Glasg. Schütz.

1196. ποινὰς φημὶ Farn. Blomfield.

1199. δούλιον Farn.

1200. νεῶν δ' Schütz. inepte.—ἄπαρχος Farn. Vict. ἴπαρχος Cant. et recentiores.

1202. λείξασα conj. Tyrwhitt. Both., quod non displicet.—καὶ κτείνασα Vict. κἀκτείνασα ex emendatione Canteri recentiores.

1204. ταιάδι Ven. Flor.—Post θῆλυς vulgo interpungitur, sed θῆλυς ἄρσενος sibi opponi et conjungenda esse perspicuum est, quod primus vidit Tyrwhitt., qui ita interpungit: τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Hoc egregium sane sensum præbet, sed quid deinde ἐστίν significet? Elmsl. ad Eur. Heraclid. 387., qui eodem modo interpungit, ἐστίν in εἶσιν mutat, quod non displicet. Sed si ἐστίν retinendum est, post τολμᾷ inter-

ἐστιν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος,
τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
θύουσαν, Ἅιδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄρην
φίλοις πνέουσαν; ὡς δ' ἐπωλολύξατο
ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.
καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ;
τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν
ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν, οἰκτείρας, ἐρεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει,
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξηκασμένα.
τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας, ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.

pungi oportet, idque cum Blomfield. feci, quamquam hæc disjunctio non satis placet.

1205. Post *τί* interrogationis notam ponit Pauw., male; locutionem illustrat Hermann. ad Soph. El. 756.

1208. Comma post *θύουσαν* habet Vict.—In *Ἅιδου μητέρα* neminem offendisse miror, quod mihi quidem vitiatum videtur. Silentio prætereundi sunt Potter. ad Lycophr. 1188. et Schütz., qui vertunt *Orci matri sacrificantem*, ignorantes scilicet, *ι* dativi non elidi. Sed quod vertunt *matrem infernalem*, id an ne uno quidem exemplo confirmari possit, dubito; nam quæ Bothius affert *ᾅδου μολπὰς, ᾅδου μαγείρου, Βάκχα νεκύων*, ea aliena sunt, et si revera illo genitivo *abominanda, dira*, exprimeretur, non *μητὴρ*, sed *δάμαρ* vocanda erat. Deinde hoc versu non nova convicia contineri debent, sed causa, ob quam nominibus illis digna sit, id quod ex particula *τι* elucet. Ita hic sensus mihi quærendus videtur: *amphisbœnamne an Scyllam eam nominem —, quippe quæ Orco immolat et amicis bellum infert.* Nisi igitur insolentius aliquod compositum in *Ἅιδου μητίᾳ* latet, *Ἅιδου νίφετι* vel simile quid legendum est.—*ἀρὰν* vulg., sed neque *ἄσπονδος ἀρὰ* dici potest, neque *ἀρὰν πνεῖν*. Certissima igitur est emendatio Lobeckii ad Soph. Aj. p. 341. *ἄρην* reponentis, ab ipso aptissimis exemplis stabilita. In eandem incidit et Buttlerus, et recepit Blomf.

1212. Post *πείθω* Schütz. et Humboldt. aposiopeseos signum ponunt, cui et *ὅμοιον* et sequens *τί γάρ*; repugnat. Sensus est: *et horum si tibi quid non persuadeo, perinde est*, ut infra v. 1376. *σὺ δ' αἰνῶν εἴτε μὴ ψόγῳ θέλεις ὅμοιον*. Ad sensum similiter Herod. vii. 80. *ἢν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται*. cf. Markl. ad Eur. Suppl. 1069. —*τί γὰρ* affirmandi significatione illustrat Heind. ad Plat. Sophist. 38.

1214. *σὺ μὲν τάχει* Vict. *σύ μ' ἐν τάχει* Aurat. Casaubon. Stanl. Schütz. Glasg. Blomfield., hic tamen mavult *καὶ σύ γ', ἐν τάχει παρὼν, ἄγαν μ' ἀληθόμαντιν* et in textu *ἄγαν ἀληθ.* dedit, sine causa. *ἄγαν γ'* legitur mox 1227.

1215. *παιδίων* vulg., quod in *παιδείων* recte mutarunt Schütz. Glasg. Blomf.

1217. *ἐξικασμένα* Farn. Stanl. Blomf. male.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.

ΧΟΡΟΣ.

εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

σὺ μὲν κατεύχῃ, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος προσύνεται;

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.

1220. εὔφημον minime κατ' ἀντίφρασιν pro δύσφημον positum est, quod putarunt Wakef. ad Soph. Trach. 786. Schütz. et Humboldt., sed sensus est κοίμησον στόμα, ὥστε εὔφημον γενέσθαι, de quo adjectivorum usu v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 299. Seidler. ad Eur. El. 442. Hermann. ad Vig. p. 897. ad Eur. Suppl. 1030. ad Soph. Electr. 135. ad Soph. Trach. 106.—κοίμησον Farn. Casaubon. Pears. male.

1221. οὔτοι Vict. Cant. Stanl. οὔτι ex emend. Canteri recentiores, et sic Flor. Farn.

1222. εἴπερ ἔσται γ' ex conj. Schütz. Glasg. Blomf., sed vulgata lectio necessaria est; εἰ παρέσται λόγος est: *si id, quod dicis, præsens aderit*, i. e. *si factum erit*, quod simplici ἔσται non exprimitur.

1223. κατεύχει Schütz. Glasg. Blomf.

1224. τινὸς Vict. Cant. Glasg. Blomf. τίνος Flor. Casaubon. Stanl. Schütz., quod omnino necessarium est.—ἄγος ex emendatione Aurati Cantero probata Schütz. et Blomfield., sed ἄχος recte dicitur de eo, quod dolorem excitat, i. e. de malo, vid. quæ ad Choeph. 579. monebuntur.

1225. In vulgata, quam exhibui, ἄν sensum pervertit, quare ἦ κάρτ' ἀρὰν Canter. Stanl. Pauw. ἦ κάρτ' ἄγαν vel ἦ κάρτα γοῦν Heath. ἦ κάρτα γὰρ Abresch. Schütz. Porsonus autem, qui præterea in eo quoque offendit, quod pedes tertius et quartus unam vocem efficiunt, in præf. ad Hecub. p. xxx. ed. Lips. emendavit ἦ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρισκόπεις, quod recepit Blomfield. Sed mutatio hæc violentior est, quam quæ probari possit, et Porsoni regulam satis redarguerunt Lobeck. ad Aj. 1017. Herm. ad Hecub. 721. et El. metr. p. 112. Hermannus ἦ καρτ' ἄγαν probat, quod mihi quoque placet.—παρισκόπεις Flor. παρισκόπης Farn.

1227. ἐμὴν pro Ἕλλην' reponi vult Elmsl. in *Quarterly Review* xiv. p. 463.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ γὰρ τὰ πυθόχρηστα· δυσμαθῆ δ' ὅμως.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.
ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον· οἰ ἐγὼ, ἐγώ.
αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
λύκῳ, λεόντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
τεύχουσα, κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ,
ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον,
ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη;

qui Ἑλλην nunquam feminino genere adhiberi contendit; cujus sententiæ neque rationem ullam adferre potuit, et tres ejus gratia locos præter nostrum mutare debuit, Eur. Iph. Taur. 341. Ἕλληνος ἐκ γῆς. 495. πατρίδος Ἕλληνος Heracl. 131. στόλην Ἑλλήνα. Corrigere etiam debebit Philemonem, ex quo Antiatticista Sangerm. p. 97. laudat Ἕλλην γυνή et Eustath. ad Il. p. 1077. Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα et Phot. Bibl. p. 211. Ἕλληνα θρησκείαν τιμώσῃ. Xenoph. Cyneg. ii. 4. Ἕλληνα φωνήν.—ἱστάσασαι ex emend. Marklandi ad Eur. Iph. T. 341. receperunt Glasg., Elmsl. l. c. et Blomf., sed ita sensus pervertitur; si enim ἱστάσασαι legitur, versu sequente ad verba καὶ γὰρ τὰ πυθόχρηστα supplendum erit ἱστάσαμαι, quod ineptum est. Immo subaudiendum est ἱστάσασαι Ἕλληνα φάτιν, i. e. *Græce loquuntur*. Quum enim Cassandra dixisset: *attamen Græcam linguam satis novi, ut intelligere potueris, quæ dixi*, respondet Chorus: *enimvero et oracula Græce loquuntur, nec tamen facilia sunt intellectu*.

1228. δυσταθῆ vulg., quod correxit Canterus, quem sequuntur recentiores.

1229. παπαῖ, οἷόν μοι πῦρ ἐπέρχεται τῶδε scribendum putat Herm. præf. ad Hecub. p. lv., qui versum etiam sequentem mutandum censet, ut respondeat versui 1187., sed profecto ipse jam mutavit sententiam. Sed abest vulgo interpunctio post πῦρ, quam propter sequens δὶ necessariam esse vidit Blomf. Quod quum non intelligerent Casaubon. Pearson. Stanl. δίμας pro δί μοι scribi voluerunt.

1230. De ultima syllaba prioris ἐγώ in hiatu producta vid. Seidl. de versu. dochm. p. 91.

1231. δίπλους Flor.

1234. ἐνθήσει κότῳ vulgat., quod quum intelligi non posset, κοτῷ conjecerunt Casaub. Stanl., ut Jacobi, Musgravii, Scaligeri emendationes silentio præteream. Sed necessaria est emendatio Hermanni ad Humb. ἐνθήσειν reponentis, quod et in Farn. legitur. Ita sensus hic erit: *quasi toxicum parans gloriatur, se mei quoque mercedem inveteratæ erga Agamemnonem iræ admixturam esse, gladium marito acuens, ut pro me adducta morte eum puniat*. Blomfield., ut vulgatam tueretur, et asyndeton inter ἐνθήσει et ἐπεύχεται silentio transiit, et ἀντιτίσασθαι in ἀντιτίσεσθαι mutare debuit. ἀντιτίσασθαι cum θήγουσα jungendum est, subaudito ὥστε.

σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
ἵ᾽ ἐς φθόρον πεσόντ᾽· ἀγαθὼ δ᾽ ἀμείψομαι·
ἄλλην τιν᾽ ἄτην ἀντ᾽ ἐμοῦ πλουτίζετε.
ἰδοὺ δ᾽ Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
χρηστηρίαν ἐσθῆτ᾽, ἐπόπτευσας δέ με
κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα
φίλων ὕπ᾽, ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως, μάτην.
καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια,
πτωχὸς, τάλαινα, λιμόθνης ἠνεσχόμην.
καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,
ἀπήγαγ᾽ ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας..
βωμοῦ πατρῴου δ᾽ ἀντ᾽ ἐπίξηνον μένει,
θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι.

1239. *σφὶ μὲν* Casaub. Pears. Schütz., sed nulla mutatione opus est; sceptrum primum alloquitur, deinde coronas.

1240. *ἀγαθὼ δ᾽* sensu caret. *ἀγαθῶν δ᾽* Pauw. *ἰγὼ δ᾽* Heath. *πεσόντα· γ᾽ ὧδ᾽* Jacob., quod recepit Blomf., qui tamen ante *πεσόντα* interpungi mavult. *ἀγαθὰ δ᾽* Schütz. Optimum foret, si anapæstus tolerari posset, *ἀγαθ᾽ ὧδ᾽*, quæ nulla fere mutatio est: *bona, quæ mihi præstitistis, ita remunerabor*, i. e. par pari referam.

1241. Vulgatum *ἄτην* sensu caret, quare *ἄτης* conj. Stanl. *ἄτῃ γ᾽* Heath. *ἄτης* Glasg. quod improbat Elmsl. ad Med. 466. *ἄταις* Schütz. Blomfield., quod nimis longe a librorum lectione recedit, quam ut probari possit. Placet *ἄλλην τιν᾽, ἄλλην*, quod ad Marg. Ask. invenit Buttlerus.

1243. Post *ἰσθῆτ᾽* vulgo puncto distinguitur; propterea *ἐκπεπτύσας* Heath. Schütz. Glasg. 2. Buttler. et sic Farn.; sed hæc Apollinis allocutio ferri non potest, et propter præcedentia, et propter v. 1248. Recte jam Pauwius vidit, post *ἰσθῆτ᾽* comma ponendum esse, ut jungatur *Ἀπόλλων ἐκδύων, ἐκπεπτύσας δέ*.

1244. *καταγελωμένην μετὰ φίλων, ὑπ᾽ ἐχθρῶν* vulg., neque sensu apto, neque *μετὰ* recte in fine senarii collocato; *μέγα* scribendum vidit Herm. ad Humboldt., quem sequi non dubitavi. Deinde vero etiam post *ὕπ᾽* comma ponendum est, quod ille neglexit. Comma, quod vulgo post *ἐχθρῶν* ponitur, tollendum esse vidit Blomf. Sensus enim hic est: *qui vidit me hoc ornatu irrisam inepte ab amicis, qui haud ambigue inimici erant.*

1246. *κἀλωμένη* Heath. Schütz. *καλουμένη* Tyrwhitt. Musgr. Buttler. Sed neque hæ mutationes necessariæ sunt, neque *ἠνεσχόμην καλουμένη* jungendum est, quod putat Blomf., tum enim illud fit, in quo offendit Heath., ut *καλουμένη πτωχὸς, καλουμένη λιμοθνὴς* jungendum sit, sed constructio hæc est: *καλουμένη δὲ φοιτὰς, ἠνεσχόμην πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνὴς οὖσα.*

1250. *ἀντιπίξηνον* vulg., quod in *ἀντ᾽ ἐπίξηνον* recte mutavit Auratus, quem sequuntur Schütz. Glasg. Blomf.

1251. *θερμῷ κοπεῖσαν* Aurat. *θερμῷ κοπείσῃ* Abresch. Glasg. Blomf. *θερμὸν κοπείσης* Schütz., sed nihil mutandum est, *κοπείσης* est genitivus absolutus, omisso *ἐμοῦ*, ut v. 1137.—*προσφάγματι* Casaub. Schütz., quod non est necessarium. Sic *πρόσφαγμα* Eur. Iph. T. 441. ed. Seidl. Hecub. 41. ubi vid. Herm.

οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. 1280
ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας, 1285
ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω;
ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
πράξασαν ὡς ἔπραξεν· οἳ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει, 1290
ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω·
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀπορρυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε. 1295

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
γύναι· μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
μόρον τὸν αὑτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

οὐκ ἔστ' ἄλυξις, οὔ, ξένοι, χρόνῳ πλέων. 1300

1257. Hic versus vulgo post v. 1263. legitur, ubi quum parum aptum eum esse vidisset Schütz., post v. 1258. collocavit, sed in veram sedem eum revocavit Herm. de verss. spur. p. vii. s. et ad Humboldt., quem sequitur Blomf. Hic autem recte eum poni, maxime perspicitur ex sequente ἄξειν, quod sensu caret, nisi hic versus præcedit.

1258. ἄξει Stanl. Schütz. Glasg., quia, versu præcedente omisso, nexus deerat.

1259. In fine hujus versus recte Schütz. interrogationis signum posuit, quod vulgo male v. 1262. post κρίσει legitur.

1262. ἐκ θεῶν Flor.

1263. ἰοῦσα κἀγὼ Heath. Schütz. Humboldt. ἰοῦσα πόρσω Orell. p. 205., sed πράξω eodem sensu dictum est, quo v. 1261. et ad eum forsitan respicitur.

1264. τὰς λίγω vulgo, ex confusione litterarum Λ et Δ. τάςδ' ἰγὼ recte Cant., quem sequuntur recentiores.

1266. ἐνθνησίμων Schütz. inepte.

1268. πολλὰ δὲ σοφὴ Ven. Flor.

1269. μακρὰν ἔτεινας Ven.

1270. αὑτῆς Blomf.

1272. ὦ ξένοι Casaub. Stanl. Schütz. Blomf., sed repetitum οὐ aptissimum est. —χρόνῳ πλέω vulg. χρόνῳ πλείῳ Jacob. et sic Farn. χρόνῳ πλέον Pauw. χρόνου

ΧΟΡΟΣ.

ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἥκει τόδ' ἦμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἰὼ, πάτερ, σοῦ τῶν τε γενναίων τέκνων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ χρῆμα, τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

φεῦ, φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἔφευξας; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς; τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὅμοιος ἀτμὸς, ὥςπερ ἐκ τάφου, πρέπει.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.

πλίων Schütz. Blomf. χρονῳ πίλει Orell. ad Isocr. p. 375. χρόνον πλίκω id. in Philol. Beitr. p. 206. Sed nihil horum aptum est; certissimum videtur et facillimum, in quod et Pears. incidit χρόνῳ πλίων: *non est mihi tempore*, i. e. *retardando, majus effugium*, i. e. retardare quidem mortem possum, sed non effugere; confirmatur hoc sequente Chori et Cassandræ sermone v. 1273 et 1274.

1273. τῷ χρόνῳ suspicatur Schütz. sine causa.

1276. 7. Hi versus vulgo inverso ordine leguntur, quos auctore Heathio recte transposuerunt Schütz. Humboldt. Blomf. Frustra dubitat Buttlerus et δυσδαιμόνων legendum putat.

1282. φόβον vulg. φόβου Farn. φόνου ex conj. Canteri recentiores recte.

1283. Vulgo interrogationis signum post πῶς abest, quod necessarium esse viderunt Pauw. et Blomf.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἀλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν
Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκεῖτω βίος.
ἰὼ, ξένοι.
οὗτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ
ἄλλως. θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι
πρὸς ὕστατον φῶς, τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις,
ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ·
δούλης θανούσης εὐμαροῦς χειρώματος.
ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν

1289. Comma ante *θάμνον* primus recte posuit Schütz., quem sequuntur Glasg. Blomf.

1290. Vulgo: *φόβῳ. ἀλλ' ὡς θανούσῃ*, quod vertunt: *sed ut morituræ mihi testamini*, quod neque verbis inest, neque sequentibus accommodatum est *μαθούσῃ* conj. Schütz. *ἀλλ' ὥς θανούσῃ* voluit Orell. ad Isocr. p. 375. *ὡς θανούσῃ μαρτυρῆτε* id. in Philol. Beitr. p. 206. Id, quod in textu dedi, Hermanno debetur ad Humboldt., et receptum est a Blomf.

1295. *ἔστ' εἰπεῖν* Ven.—*ἐύσιον θρῆνον* emendavit Herm. ad Humboldt., quod vix probandum est; illud tamen persuasum habeo in *ῥῆσιν ἢ* adjectivum aliquod latere, tam languida enim est vulgata, ut ferri nequeat, quamquam reliquorum editorum nemo offendit.

1296. *αὐτῆς* vulg. *αὐτῆς* Farn. et Blomf. auctore Elmsl. recte, propter antecedens *ἐμόν*.

1297. 8. Vulgata, quam in textu exhibui, sensu caret. *τοῖς τ' ἐμοῖς τιμαόροις* Pauw. Abresch. Humboldt. *τοῖ' ἐμοῦ τιμαόρους* Blomf. *ἐχθροὺς φονεῖς τ' ἐμοὺς δίκην τίνειν ἐμοῦ* Schütz. miserum senarium Æschylo obtrudens. *ὁμὰ* pro *ὁμοῦ* Stanl. Buttler. *ἐμοῦ* Herm. ad Humboldt. Sed horum nihil est, quod bonum sensum præbeat, plerique enim *τίνειν* vertunt *ulcisci, pœnas exigere*, quod non significat. Nullam video hujus loci salutem nisi hanc: *τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις ἐχθροὺς φονεῦσι τοὺς ἐμοὺς τίνειν ἐμοῦ δούλης θανούσης, precor, ut ultoribus meis inimici mei tanquam interfectoribus*, i. e. morte sua, *pœnas solvant mortis meæ*. Accusativi *ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς* facile potuerunt in dativos mutari, quum dativi et antecederent et subsequerentur.

σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχῆ,
βολαῖς ὑγρώσσων στόγγος ὤλεσε γραφήν. 1330
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόρεστον ἔφυ
πᾶσι βροτοῖσιν· δακτυλοδεικτῶν δ'
οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων,
μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε, φωνῶν. 1335
καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν
μάκαρες Πριάμου·
θεοτίμητος δ' οἰκαδ' ἱκάνει.
νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει,
καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν, ἄλλων 1340
ποινὰς θανάτων ἄγαν ἐπικρανεῖ.
τίς ἂν εὔξαιτο βροτῶν, ἀσινεῖ
δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

1301. ἀντρέψιεν vulg. ἀντρέψει' ἄν Schütz. perperam. ἂν τρέψιεν Glasg. Blomf.—δυστυχεῖ Glasg. 2. δυστυχοῖ Blomf. male. Ad vulg. ἐστί subaudiendum est.

1302. ὤλεσιν Glasg. Blomf.

1304. πράσσειν Glasg. Blomf.

1305. βροτοῖς vulg. βροτοῖσιν ex correctione Pauwii recte recentiores.—δακτυλόδικτον Casaub. Schütz. Blomf., quod sensum pervertit: *ab ædibus, quamvis divitibus, nemo fortunam accedentem arcet, eamque intrare vetat.*

1307. μηκέτι δ' εἰσέλθῃς vulg. μηκέτ' εἰσέλθῃς metro postulante Herm. ad Humb. Blomf. Sensum hujus versus, ante quem vulgo puncto distinguitur, non ceperunt editores, qui aut Cassandram moneri putant, ne in ædes intret, aut in universum præcipi, ne quis talia loquens intret. Verum sensum, commate post μελάθρων et post τάδε posito, aperuit Herm. ad Humboldt., quem sequitur Blomf., minus bene tamen ante τάδε distinguens.

1313. Vulgata, quam exhibui, neque sensui neque metro satisfacit. θανάτων ἂν ἐπικρανεῖ emend. Jacob. ἄτᾳ ἐπικρανεῖ Pauw. αὐτὸς ἐπικρανεῖ Heath. ἐπικραίνει omisso ἄγαν Herm. ad Humboldt., et ἄγαν abest a Ven. Flor., mirum tamen, quomodo irrepserit. ἄταν τι κρανεῖ H. Voss. Blomf. Codicum auxilium exspecto.

1314. In hoc quoque versu metrum laborat. τίς ἂν οὐκ εὔξαιτο Cant. Blomf. sensu vix apto. τίς ἂν εὔξαιτ' ἄρα Pauw. ἄρ' post βροτῶν inserit Heath. ἄρ' post ἂν H. Voss. βρότος ἂν Both. Buttl. τίς, τίς ἄν Musgr. τίς ἂν οὖν Pors. ad Aristoph. Eccl. 363. Sed horum nihil certum est.

1316. ὤμοι Blomf., sed v. Reisig. ad Œd. Col. p. cxvii.—Post πέπληγμαι colo interpungit Blomf., et deinde pro ἔσω scribit ἴχω, quod parum placet.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ α'.

σῖγα· τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ὤμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ β'.

τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ γ'.

ἀλλὰ κοινωσώμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ δ'.

ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ε'.

ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ς'.

κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν
ψηφίζομαί τι δρᾶν. τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ζ'.

ὁρᾶν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὡς
τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ η'.

χρονίζομεν γάρ. οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος

1317. Quæ sequuntur, vulgo inter semichoria distribuuntur; singulis autem Chori personis tribuenda esse, sensus eorum, quæ dicunt, clarissime demonstrat, idque primus vidit Hermannus dissert. de choro Eumenidum p. ix. s., quem sequitur Blomf.—σῖγα Vict. σίγα Stanl. Glasg. 1. Vict., veram lectionem revocarunt Glasg. 2. Blomf.

1318. Comma, quod vulgo post ὤμοι ponitur, recte post μάλ' αὖθις posuit Blomf. conferens Choeph. 863. Soph. El. 1416. Eur. Hecub. 1027. Orest. 1017. Aristoph. Plut. 936.

1319. οἰμώγμασιν Farn.

1320. κοινωσοίμεθ' Schütz. κοινωσαίμεθ' Glasg. Blomf., qui etiam interrogationis signum male addidit.

1324. περῥάντῳ suspicatur Blomf., sed non de gladio Clytæmnestræ recente cæde cruentato sermo est, quod et Schütz. putat, sed de stricto Choreutarum gladio.

1327. ὡς vulg., quod non ita in fine senarii poni poterat. ὧς etiam sensus postulat.

1329. μελλοῦσης κλέος vulg., quod vario modo emendarunt viri docti, sed Trypho περὶ τρόπων in Museo crit. Vratislav. p. 10. hæc habet: κατὰ παρονομασίαν, ὡς χρυσῶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦσθαι ὀνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελ-

πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ θ'.

οὐκ οἶδα βουλῆς ἥς τινος τυχὼν λέγω.
τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ι'.

κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ
λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ια'.

ἦ καὶ βίον κτείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ιβ'.

ἀλλ' οὐκ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ.
πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ιγ'.

ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ ιδ'.

σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι.
τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.

ΧΟΡΑΓΟΣ.

ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,
τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων,
τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.

λῶ. Χρονίζομεν ὧδε. τῆς μιλλοῦς χάριν. Hinc Herm. ad Humboldt. τῆς μιλλοῦς κλίος, quod recepit Blomf.

1330. πιδοῖ Herm. ad Humboldt., sed πίδον eodem sensu Choeph. 633.

1331. τύχω λίγων Schütz. inepte.

1332. πέρα Schütz. Humboldt., cui nexus sententiarum non favet. κοὐ τὸ βουλεῦσαι παρά Buttler., sed Blomf. recte vidit, construendum esse ἐστὶ καὶ τὸ βουλεῦσαι περὶ τοῦ δρῶντος, i. e. *quum cædem jam non prohibere possimus, de eo qui fecit*, i. e. de interfectoribus *consilium inire licet.* Confirmatur hæc explicatio iis, quæ sequuntur.

1335. κτείνοντες Farn. Vict., quod correxit Canterus.

1337. κράτει Vict. Glasg. κρατεῖ ex Casaub. emendatione Schütz. Blomf.

1343. πληθύομαι Glasg. male.

1345. πάροιθε Glasg. Blomf. sine causa.

πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις
δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον
φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
νείκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν·
ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ', ἐπ' ἐξειργασμένοις.
οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι
ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.
ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμώγμασιν
μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
Ἅιδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν.
οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει πεσών·
κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν,
βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διὸς νότῳ

1347. *ὃς γάρ τις* Schütz. interrogatione sublata, male.—*πορσυνῶν* conjeci in Comment. Æsch. p. xii., quod etiamnum probabile videtur.

1348. *πημονῆς ἀρκύστατον* Aurat. Stanl. Schütz., sed *ἀρκύστατον* adjectivum est, ut Eur. Or. 1422. *πημονῆς ἀρκύστατ' ἄν* Elmsl. ad Eur. Med. p. 152. ed. Lips., quod recepit Blomf., ne *ἄν* absit; eadem de causa *φράξει' ἄν* Schütz., sed *ἄν* recte abesse docuit Herm. ad Soph. Aj. 904. cf. Comment. Æsch. p. xii.

1349. *φράσειεν* legi vult Lobeck. ad Soph. Aj. p. 443. nescio quo sensu.

1351. *νίκης* Vict. Glasg. Blomf., quod sensu caret, *δίκης* Pauw., sed *νείκης* Heath. Schütz. Humboldt., quod certissimum videtur. Idem vocabulum Eumen. 906. legitur ex emendatione Hermanni ad Soph. Aj. 955.

1352. *ἐπισ'* vulgo, metro laborante. *ἴστασιν* Casaub. Heath. Pauw. Humboldt. *ἵπαισ'* Schütz. Blomf., quod recepi, quia et sensum commodissimum præbet, et legitur in Veu. Farn. *Tranquilla sto, ubi eum cecidi*, i. e. non fugio, neque me fecisse nego, idque quia jam diu res cogitata et præparata est. Itaque minime cum Abresch. et Blomf. de versu transponendo cogitandum est.

1354. *ἀμύνασθαι* Ven. Flor. Farn.

1356. *περιστοιχίζω* vulg. contra metrum. *περιστιχίζω* ex emendatione Canteri Schütz. Glasg. Blomf.—*καλὸν* Casaub.

1357. *οἰμώγμασι* Glasg. Blomf.

1358. *αὐτοῦ* vulg., quod in *αὐτοῦ* mutandum fuit, quid enim velit Blomf. ita explicans: *κῶλα αὐτοῦ μεθῆκεν αὐτὸν*, non video.

1361. *αὐτοῦ* vulg., quod in *αὐτοῦ* mutandum esse viderunt Schütz. Buttler. et Blomf.

1364. *γᾶν, εἰ σωτηρὸς* vulg. sine sensu. *γαῖα σωτηρὸς* Casaub. *γᾶν ἐυσπόρητον* Schütz. probante Buttlero, sed accusativus male se habet. *ἢ διοδότῳ*

γανᾷ σποροῦντος κάλυπος ἐν λοχεύμασιν.
ὡς ὧδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι.
εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
τάδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν.
τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
πλήσας ἀραίων, αὐτὸς ἐκπίνει μολών.

ΧΟΡΟΣ.

θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος,
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος,
ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
λέγω· σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτέ με ψέγειν θέλεις,
ὅμοιον. οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χερὸς
ἔργον δικαίας τέκτονος. τάδ' ὧδ' ἔχει.

ΧΟΡΟΣ.

τί κακὸν, ὦ γύναι, στρ.
χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν
πασαμένα, ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὀρόμενον

γάνυι σποροῦντος ex Porsoni emendatione Blomf., sed verbum finitum desideratur. Hoc elegantissima emendatione restituit Herm. ad Humboldt., γανᾷ reponens, quod recipere non dubitavi.

1368. πρεπόντων vix ulla ratione defendi potest, nam quod Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 217. pro πρέπον positum esse putat, id sane fieri posset, si scriptum esset εἰ δ' ἦν τῶν πρεπόντων. Aut πρεπόντως legendum est cum Stanleio aut πρέποντ' οὖν.

1369. τῷδ' ἄν conj. Tyrwhitt., quod non displicet, nec tamen omnino necessarium est: τάδε loci significationem habet, ut sæpe. Ad δικαίως ἦν supplendum videtur πρέποντα.—Post ἦν vulgo ineptissime puncto distinguitur, ut ὑπερδίκως μὲν οὖν ad sequentia trahatur, sed in fine demum versus plene interpungendum esse, viderunt Tyrwhitt. et Herm. ad Humboldt.

1370. τοσόνδε malit Blomf., quod tamen non necessarium est.

1374. μου deest in Ven.—ἀφράδμονος Blomf.

1376. De priore ἴστι omisso v. Herm. ad Vig. p. 834. Heind. ad Plat. Sophist. 21. ad Hor. sat. ii. 5. 10.

1378. Vulgo νεκρὸς δὲ τῆσδε δεξιᾶς χειρὸς junguntur, colo post χειρὸς posito; rectam interpunctionem viderunt Abresch. Humboldt. Blomf.

1379. δικαίως Farn.

1381. De metro hujus versus v. Herm. El. metr. p. 280.

1382. ἑυτᾶς vulg. invito metro. ἑυτᾶς Stanl. Herm. ad Humboldt. Blomf.—

τόδ' ἐπίθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς;
ἀπέδικες, ἀπίταμες· ἀπόκολις δ' ἔσῃ,
μῖσος ὄβριμον ἀστοις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ,
καὶ μῖσος ἀστῶν, δημόθρους τ' ἔχειν ἀρὰς,
οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων,
ὃς οὐ προτιμῶν, ὡςπερεὶ βοτοῦ μόρον,
μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ
ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων.
οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
μιασμάτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
ἔργων, δικαστὴς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι,
τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη

ἐρώμενον Vict. sensu et metro repugnante. ἐρόμενον scribendum esse vidit Canter., quod non opus est in ἔρμενον mutare cum Abresch. Glasg. Schütz. Blomf.

1383. ἰστύθου Farn.

1384. ἀπίταμις Flor. ἀπίτιμις Farn. —ἄπολις vulg. ἀπόκολις metri causa et ego olim emendavi, et emendasse video Seidlerum de verss. dochm. p. 172. et Hermannum ad Humboldt., quos sequitur Blomf. — ἴσει Schütz. Glasg. Blomf.

1388. οὐδὲν τόσ' Is. Voss. Orell. ad Isocr. p. 375. Blomf. male. οὐδὲν τόδε est *nihil ejusmodi*.

1390. μήλοις φλεόντων εὐπόκοις νομευμάτων Schütz. sine causa, neque melius μήλων φλεόντων ad βοτοῦ apponi putant Buttl. et Blomf., sed recte Heath.: *quum oves abundarent in gregibus velleribus bene instructis*, i. e. quum ovem immolare posset.

1392. τι λημμάτων vulg. ἀημάτων bene divinavit Canterus, quod receperunt recentiores. τι versus causa insertum est, cum ΑΗΜΑΤΩΝ in ΑΗΜΜΑΤΩΝ corruptum esset.

1393. τῆσδε χρὴ vulg. τῆσδ' ἴχρη Schütz. τῆσδε χρῆν recte Glasg. Blomf.

1394. βιαιμάτων Ven.

1396. λέγω δέ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ἐμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν vulg. sine sensu. παρεσκευασμένος legit Auratus. παρεσκευασμένον Casaub. λέγω δέ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη· ἐκ τῶν ἐμοίων χρῆν σε νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν. Buttler. λέγω δέ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη σ' ἐκ τῶν ἐμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν Schütz. Humboldt. hoc sensu: *dico autem tibi, te talia mihi minari, ut quæ parata sim et exspectem, te, si similiter manu viceris, mihi imperaturum*. Sed ut reliqua taceam, hoc sensu ad ἀπειλεῖν non omitti poterant pronomina σί et μοί, deinde nescio, quis unquam dixerit παρεσκεύασμαι σὲ ἄρχειν *exspecto te imperaturum esse*. λέγω δέ σοι τοιαῦτ'—ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ἐμοίων—χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν dedit Blomf., in quibus non solum λέγω δέ σοι τοιαῦτα displicet, sed παρεσκευασμένης etiam solœcismus est, quum debeat nominativus esse; nam exempla a Blomf. allata nihil aliud probant nisi ὡς cum genitivus ab-

ἐκ τῶν ὁμοίων, χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
ἄρχειν· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεὸς, 1425
γνώσῃ διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

μεγαλόμητις εἶ, ἀντ.
περίφρονα δ' ἔλακες. ὥςπερ οὖν
φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται.
λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος εὐπρέπειαν 1430
τίετον. ἔτι σὲ χρὴ στερομέναν φίλων
τύμμα τύμμασι τῖσαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν·
μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην, 1435
ἄτην, Ἐριννύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγὼ,
οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,
ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ μικρὰ θράσους. 1440
κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
χρυσηλάτων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ·

solutis dici, quod tam notum est, ut exemplis non egeat. Id quod in textu dedi, optime mihi convenire videtur feroci Clytæmnestræ animo, sensus enim hic est: *jubeo autem te, nam et ego ad similes minas parata sum, victoria vi reportata mihi imperare: sin minus, et si contraria Dii perfecerint, damno edoctus sero sapere disces.*

1399. γνώσει Glasg. Schütz. Blomf.

1402. ψυχᾷ suspicatur Cant. male, neque recte de vulgatæ lectionis veritate dubitat Schütz.

1403. λῖπος Vict., sed rectius λίπος Glasg., ut Soph. Ant. 1009 λίβος Casaub. Pears. Schütz. Blomf. sine causa, —ὑπερίστιαν τίστον Vict. εὖ περίστι ἀτίστου Farn. ἐμπερίστι ἀτίστου emend. Canter., quod recepit Blomf. οὐ περίστι ἀτίστου Schütz. ἐμπερίστιον ἀτίστου Herm. ad Humboldt. Sed res mihi valde incerta videtur, nam si ἀτίστου recipitur, etiam σέ metri causa ejiciendum est, quare nihil mutare malui. εὖ περίστι. ἔτι σ' ἔτι σε χρὴ Lachm. de chor. syst. p. 87.

1405. τύμμα τύμμα vulg., quod correxit Stanl. Syllaba τι a sequente τῖσαι absorpta est.—τίσαι Vict. Glasg. Schütz., sed τῖσαι recte Blomf.

1406. ἀκούσεις Stanl. Both. Blomf. male et solœce.

1409. De infinitivo præsentis post ἐλπίς v. Elmsl. ad Eur. Med. 750. et Herm. in *Classical Journal* xliv. p. 413.—ἐμπατεῖ Flor. Farn.

1410. ἐμὰς Vict. Cant. Stanl. ἐμᾶς Casaub. ἐμῆς Glasg. Schütz. Blomf.

1413. γυναικὸς τῆσδε non cum Schütz. ad Cassandram, sed cum Huma-

ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος,
καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος
πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
ἰστοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.
ὁ μὲν γὰρ οὕτως· ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην,
τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον,
κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ, τίς ἂν ἐν ταχει, μὴ περιώδυνος, στρ. ά.
μηδὲ δεμνιοτήρης,
μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν
μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος
φύλακος εὐμενεστάτου, καὶ
πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί·
πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.

boldt. ad Clytæmnestram referendum est.

1418. *ἰστοτριβής* Pauw. Schütz. Glasg. Humboldt., idemque recipi vult Blomf., sed societatis notio ex præcedente *ξύνευνος* repetenda videtur, ut sit *et in lecto fidelis ei socia et in navi.*

1421. *φιλήτως* Flor.

1422. *εὖνις* Casaub. Pears. Orell. p. 208. *εὐνῇ* Pauw. Schütz. *εὐνὴ* H. Voss. *χλιδῇ* legendum putat Blomf., sed nihil mutandum est, *παροψώνημα* habet duplicem genitivum, ut Soph. Aj. 54., ubi vid. Herm. *παροψώνημα εὐνῆς* est gaudium, quod ex ejus morte seu sepulcro (sic *εὐνῇ* Soph. El. 429.) capitur, *παροψώνημα χλιδῆς* gaudium, quod ad priores delicias accedit.

1423. In strophis quæ sequuntur distribuendis eam rationem secutus sum, quam proposuit Hermannus El. doctr. metr. p. 737., quamque secutus est Humboldt. Vulgo enim tres tantum strophæ et antistrophæ, eæ, quæ nobis sunt *ά. ί. ϑ'.*, indicantur. Cum Hermanno in plerisque consentit Blomfield., nisi quod cum Buttlero post v. 1443. nullam lacunam ponit, neque eas, quas nos antistrophas *β'. γ'.* vocavimus, antistrophas esse putat. Quo fit, ut post *ἀντ. ά.* lacunam ponat, quæ *ἀντ. β'. γ'.* contineat; deinde quæ nobis sunt *ἀντ. β'. γ'.*, eas strophas fecit, et iisdem verbis ut antistrophas repetiit post *ἀντ. ϑ'.* Hinc ei ordo stropharum hic est:

ά. β'. γ'. δ'. ά. β'. γ'. δ'.
ί. ς'. ζ'. ή. ί. ς'. ζ'. ή.
ϑ'. ί. ια'. λ'. ϑ'. ί. ια'. λ'.

Qua ratione quanto sit simplicior et præstantior Hermanniana, non est quod multis exponatur. Ex hac systema ita æst comparatum:

ά. β'. γ'. δ'. ά. δ'.
ί. ς'. ζ'. ή. ί. ς'. ζ'. ή.
ϑ'. β'. γ'. ί. ϑ'. ί.

τὶς ἄν Stanl. Schütz., sed *τίς ἄν* est *utinam aliquis*, ut *πῶς ἄν utinam aliquo modo* v. Schæf. ad Soph. Œd. Col. 1100. — *περιώδυνα* Erfurdt. ad Soph. Ant. 134. ed. maj. metro non perspecto.

1425. *ἀεὶ* Glasg.

1427. *καὶ* in sequentem versum rejiciunt Buttler. Blomf., sed v. Herm. El. metr. p. 257.

1429. *βίον* abesse vult Buttler., sed

ἰὼ, ἰὼ παράνους Ἑλένα στρ. β'.
μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς
ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ.
νῦν δὲ τελείαν * * *
* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *
* πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον. στρ. γ'.

ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις
ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς.

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου στρ. δ'.
τοῖςδε βαρυνθείς·
μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς,
ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν
ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ',
ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ΧΟΡΟΣ.

δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεῖς δώμασι καὶ διφυί- ἀντ. ά.

multo melius in antistrophico lacunæ signum ponunt Schütz. Glasg. Herm. Blomf.

1430. *ἰὼ* semel vulg. Alterum *ἰὼ* metro jubente inserui.—*παρανόμους* vulg. *παράνους* ex conj. Canteri Schütz., sed *παράνους* scribendum esse, quod et sensus et metrum postulat, vidit Herm. ad Humboldt., idque cum Blomf. recipere non dubitavi.

1433. Lacunam post *τελείαν* esse, quod et sensus docet, et antistropham a v. 1519. incipere, vidit jam Seidl. de verss. dochm. p. 408., quocum consentit Hermannus.

1438. *δ' αἷμ'* vulg., sed ΔΙ, quod ex sequente ΑΙ natum est, sensu metroque postulante, ejicere non dubitavi: *ornasti, texisti te nobili sanguine, non extinguendo.* Hæc quum vulgo juncta cum verbis *νῦν δὲ τελείαν* legerentur, sensum aut nullum viderunt interpretes, aut conjecturis inferre conati sunt. *ἀπηνθίσω* Stanl. Casaub. Pauw. Schütz. *τελείαν πολύμναστον ἄτην ἀπηνθίσω* suspicatur Blomf.

1439. 40. Hi versus antistrophicis non respondent, et corruptos esse perspicuum est; sed emendatio eorum difficilis est, quia propter lacunam nexus eorum cum præcedentibus et sensus perspici nequit, quare abstineo. *ἥ τις* Schütz. probante Buttlero.—*ἐριδμαντός* suspicatur Blomf.—*οἴζύς* vulg., quod correxerunt Glasg. Blomf.

1443. *ἐκτρέχῃς* Flor.

1445. *ἀλίσασα* Vict. *ἔλισαν* Flor.

1446. *ἔπραξε* Glasg. 2.

1447. *ἐμπίστις* Vict. metro invito. *ἐμπίτνεις* ex conj. Canteri Glasg. Blomf.

οισι Ταντα̃λίδαισιν, 1470
κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν
καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις.
ἐπὶ δὲ σώματος, δίκαν μοι
κόρακος ἐχθροῦ, σταθεῖσ' ἐκνόμως
ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται * * 1475

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

νῦν δ' ἄρθωσας στόματος γνώμην, ἀντ. δ'.
τὸν τριπάχυιον
δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων.
ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς
νείρει τρέφεται· πρὶν καταλῆξαι 1480
τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε στρ. ε'.
δαίμονα καὶ βαρύμηνιν, αἰνεῖς.

rectius ἰμαντιτῖς Herm.—διφυεῖσι vulg. invito metro. διφυίοισι correxit Herm. El. metr. 704. et ad Humboldt.

1448. Ταντα̃λίδαισιν Flor.

1449. κράτος ἰσόψυχον vulg. contra metrum. κράτος γ' Pauw. Heath. κράτος δ' Pears. Both. κράτος τ' Herm. ad Humboldt., quod cum Blomf. recepi, quia et sensus ei favet, et T anti I facillime excidere potuit.

1450. καρδίᾳ δηκτὸν vulg. egregiam Abreschii emendationem καρδιόδηκτον, quam metrum postulat, recte receperunt Schütz. Glasg. 2. Herm. Blomf.

1452. σταθὶς vulg. σταθεῖσ' recte Schütz. Glasg. 2. Blomf.—ἐννόμως Ven. Flor.

1453. Vocis bisyllabæ defectum recte indicant Glasg. 1. Schütz. Blomf.; φόνῳ supplet Schütz. δόμοις Buttl. Blomf.

1454. Clytæmnestræ personam non apponit Vict.

1455. τριπαχύων a πῆχυς derivatum neque metro convenit, et ridiculum est de Deo dictum; τρίπηχυν, quod Pauw. et Buttl. legi volunt, eadem sensus difficultate laborat. Blomf. aut τριπαχύων a παχύς derivandum putat, quod analogia non sinit, aut τριπάλαιον legendum, quod nimis a ductu litterarum recedit. Itaque ampliandum censeo.

ας

1456. γίννης Flor.

1458. νείρει vulg. νείρη Casaub. Stanl. Schütz. Blomf., sed debebat esse νείρᾳ, neque sensum ex eo video aptum, quare nihil muto. νίσσει Scalig. ἦρι Is. Voss. — Propter præcedens αἱματόλοιχος facile aliquis καταλιξαι suspicari possit.

1459. ἄγος Casaub. Stanl. male.

1460. Versus syllaba una longior est antistrophico, quare Herm. ad Humboldt. τοῖσδ' ἄδμονα conjecit, quod quum propterea vituperat Blomf., quod sint tria epitheta sine substantivo, errat, pertinent enim ad αἶνον; sed displicet καὶ, quo tertium epitheton duobus prioribus non copulatis adnectitur, displicet, quod δαίμονα sic removetur, quo aptissime respicitur ad præcedentia Clytæmne-

φεῦ, φεῦ κακὸν αἶνον ἀτη-
ρᾶς τύχας ἀκορέστου·
ἰὼ, ἰὴ διαὶ Διὸς
παναιτίου πανεργέτα.
τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται;
τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν;
ἰὼ, ἰὼ, στρ. ϛ'.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
ξενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφασματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων,
ὤ μοί μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, στρ. ζ'.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν. στρ. ή.
μηδ' ἐπιλεχθῇς
* * * * * *
* * *
Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον.
φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
τοῦδ', ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ

stræ verba, quare antistrophicus potius mutandus videtur.

1465. *παναιτίαν* Flor.

1468. *ἰὼ* semel Ven. Flor.

1470. *τί ποτ' ἄρ' εἴπω* Farn., catalexeos vitandæ causa, ut mox v. 1472. *ἀκτενίων*.

1472. *ἐνσιβεῖ* Flor.—*ἀκτενίων* bisyllabum est. v. Herm. ad Soph. Antig. 1132.

1473. *κοίτας τᾶσδ' ἀνελευθέρας* suspicatur Buttler. *κοιτᾶν τᾶνδ' ἀνελευθέρων* Blomf., sed repetendum est e præcedentibus *κεῖσαι*, ex notissimo Græcismo *κοίταν κεῖσθαι*.—*ἀνελευθέρα* Farn.

1476. Deesse in hac stropha versus duos, antistropha docet; sed Hermannus primos versus excidisse putat, deinde autem *μὴ δ' ἐπιλιχθῇς* legere videtur, idque cum sequentibus jungit, vertit enim Humboldt.: *at ne simul dicas, me Agamemnonis uxorem esse.* Sed hoc non potest passivum *ἐπιλιχθῇς* significare, præterea Vict. *ἐπιλιχθῆς* * habet, quare post hoc potius vocabulum, sensu etiam monente, lacunæ signum posui.

1477. *ἐπιλιχθῆς* Vict. Cant. *ἐπιλιχθῇς* Pauw. Schütz. Glasg. Blomf. *ἐπιλιχθεὶς* Scalig., sed hoc incertum est propter sequentem lacunam. Male Blomf. cum Buttlero hic unum tantum versum excidisse putat, et dipodiam unam v. 1484. post *τόνδ' ἀντίστασιν*, vulgatam versuum distributionem in antistropha secutus, quam

Ἀτρέως χαλεποῦ θοινατῆρος,
τόνδ' ἀπέτισεν,
τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ ἀντ. ε'.
τοῦδε φόνου, τις ὁ μαρτυρήσων;
πῶ, πῶ; πατρόθεν δὲ συλλή-
πτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.
βιάζεται δ' ὁμοσπόροις
ἐπιῤῥοαῖσιν αἱμάτων
μέλας Ἄρης· ὅποι δὲ καὶ προβαίνων
πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει.
ἰὼ ἰώ, ἀντ. ϛ'.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.
ὤ μοί μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον. ἀντ. ζ'.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον ἀντ. ή.

ad strophæ normam cum Hermanno immutavi.

1485. *νεαροῖς* conj. Stanl., et sic Farn., sed opponitur Agamemnon *adultus impuberibus* Thyestæ filiis.

1486. Versus syllaba brevior est, quare *ἧσθα* Pauw. *εἶσθ'* Schütz. Blomf. Fortasse *ἐσσί* legendum est, ut Eur. Hel. 1246., cujus loco usitatam formam posuerunt scribæ.

1488. *πῶς πῶς* ad marg. Ask. invenit Buttler., quod recepit Blomf., sed quum *πῶ* Sicula vox sit, qualibus usum esse Æschylum constat, nihil mutaverim.

1492. *μίλιος* Both. Blomf.—*προβαίνων* Vict. Ven. Flor. Omnino locus non sanus videtur, sed inutiles sunt virorum doctorum conjecturæ, quas afferre non operæ pretium est.

1493. *πάχνα* vulg. *πάχναν κουροβόρον* Casaub. *πάχναν κουροβόρῳ* Pauw. Both., sed nihil nisi *πάχνα* mutandum est, cujus loco *πάχνᾳ* et sensus et metrum postulat, idque reposuerunt Herm. ad Humboldt. et Blomf.—*προσίξει* Aurat. Cant. *παρήξει* Orell. p. 208.

1502. *οὐκ* Schütz. Buttler. Blomf., sed adnectit hæc Clytæmnestra iis, quæ supra dixerat.—Hunc et sequentem versum a sciolo quodam insertos putat Seidler. de verss. dochm. p. 408., quod

τῷδε γενέσθαι.
οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην
οἵποισιν ἔθηκ᾽; 1525
ἀλλ᾽ ἐμὸν ἐκ τοῦδ᾽ ἔρνος ἀερθὲν,
τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγένειαν ἀν-
άξια δράσας, ἄξια πάσχων,
μηδὲν ἐν Ἄιδου μεγαλαυχείτω,
ξιφοδηλήτῳ
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν. 1530

ΧΟΡΟΣ.

ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθεὶς, στρ. θ'.
εὐπάλαμον μέριμναν,
ὅπα τράπωμαι, πιτνόντος οἴκου.
δέδοικα δ᾽ ὄμβρου πτύπον δομοσφαλῆ
τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει. 1535
δίκην δ᾽ ἐπ᾽ ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης,

si verum esset, in stropha nulla lacuna foret; sed ibi sensus quoque de lacuna admonet, et hi versus nescio quare jejuni vocandi sint. Cf. Herm. de verss. spur. p. ix.

1505. Interrogationis notam, quæ vulgo abest, sensu postulante rectissime inseruerunt Schütz. Humboldt. Non obsequitur Blomf., qui ex Dobræi emendatione δούλιον pro δολίαν scripsit, quod minime probari potest.

1507. πολύκλαυτόν τ' vulg. Copulam otiosam versus detrimento tollunt Stanl. Schütz., sed πολυκλαύτην rectissime Pors. ad Eur. Med. 822. et Blomf., improbante quidem Elmsleio, qui in Mus. crit. Cantabr. vi. p. 296., in *Edinburgh Review*, xxxvii. p. 94. et ad Eur. Med. 807. τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δράσας legi jubet omisso nomine Ἰφιγένειαν, sed ille satis refutatus est ab Hermanno in *Classical Journal*, xliv. p. 419. Sed Hermannus ipse ad Humboldt. ita legendum suspicatur: ἔρνος ἀερθὲν τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενίας, ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων, additque *i. e.* ἄξια ἀξίων δραμάτων πάσχων, in quibus et ἔρνος Ἰφιγενίας et artificiosa illa explicatio ferri vix possunt. Mihi quidem nihil mutandum videtur: *postquam filiam meam ex illo conceptam Iphigeniam indigne tractavit, digna passus, ne glorietur.* Vocabulum autem ἀνάξια in duos versus disjungi potuit, quia compositum est.

1512. φροντίδος Ven. Flor.

1513. εὐπάλαμον vulg. εὐπάλαμον recte Glasg. Blomf.—Comma post μέριμναν male delent Stanl. Schütz. Humboldt. Blomf. ἀμηχανῶ μέριμναν jungendum est.

1514. ὅπου vult Elmsl. ad Heraclid. 595., sed vid. quæ ad Choeph. 403. monebuntur.—πίτνοντος vulg. πιτνόντος Blomfield., quod necessarium est. v. ad Choeph. 35.

1517. δίκη vulg. δίκᾳ Farn. δίκην Aurat. cui recte assentiuntur Canter. Schütz. Herm. Blomf.—θήγει vulg. θηγάνει emend. Herm. ad Humboldt. recepit Blomf.

πρὸς ἄλλαις θηγάναισι μοῖρα.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἰὼ, γᾶ, γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, ἀντ. β'.
πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου
δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.
τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων;
ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσῃ, πτείνασ'
ἄνδρα τὸν αὑτῆς, ἀποκωκῦσαι
ψυχὴν, ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων
μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ ἀντ. γ'.
σὺν δάκρυσιν ἰάπτων
ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν στρ. ί.
τοῦτο· πρὸς ἡμῶν
κάπτεσε, κάτθανε, καὶ καταθάψομεν
οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,
* * * * * *
* * * * * *
ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως

1518. θηγάναις vulg. θηγάναισι Pauw. Abresch. Heath. Glasg. Blomf., metri causa.

1519. εἴθ' μ' Farn.

1520. ἐπιδεῖν Farn.

1521. νῦν post δροίτας vulgo legitur, sensus non minus quam metri causa otiosum, quare uncis inclusit Glasg., ejecerunt Humboldt. Blomf. et omittitur in Ven. Flor.

1523. τάδ' Blomf. male. — τλήσει Glasg. Schütz. Blomf.

1524. αὐτῆς Farn. Blomfield. male. —ἀποκωκύσαι vulg. accentum ex Farn. correxit Blomfield.

1526. ἐπικράναι vulg. accentum correxit Blomf.

1527. ἐπιτύμβιον αἶνον ex Stanleii conjectura Schütz. Blomfield., vim poeticam infringentes; αἶνος ipse τοντῶν dicitur.

1528. ξὺν Glasgov. Schütz. Blomf. —δακρύοιν vulg. δάκρυσιν Glasg. Schütz. δακρύοις Farn. Buttler. Blomf., sed illud probabilius est, quemadmodum χεροῖν et χερσὶν sæpe confusa vidimus. Metrum litem dirimeret, nisi strophicus corruptus esset.

1530. οὖν Farn.

1532. Verba κάπτεσε, κάτθανε delenda putat Pors. Advers. p. 139., male.

1536. Ἰφιγένειαν ὦ' vulgat., quod bene correxit Stanleius, quem sequuntur recentiores.

θυγάτηρ, ὡς χρὴ,
πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ἀκύπορον
πόρθμευμ' ἀχέων
περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.

ΧΟΡΟΣ.

ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους. ἀντ. θ'.
δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι.
φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.
μίμνει δὲ, μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς,
παθεῖν τὸν ἔρξαντα. θέσμιον γὰρ
τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων;
κεκόλληται γένος προσάψαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ ἀντ. ί.
χρησμόν. ἐγὼ δ' οὖν
ἐθέλω δαίμονι τῷ Πλεισθενίδαν
ὅρκους θεμένη, τάδε μὲν στέργειν,
δύστλητά περ ὄνθ'. ὃ δὲ λοιπὸν, ἰόντ'
ἐκ τῶνδε δόμων, ἄλλην γενεὰν
τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι.
κτεάνων τε μέρος

1540. χεῖρα vulg. χεῖρε, quod sensus potulat, Glasg. Blomfield.—φιλήσῃ vulgat. corruptum, ut videtur, propter falsum ἵνα v. 1536.; correxit Abresch.

1541. Sensum hujus versus recte explicat Wunderl. obss. critt. p. 48.

1544. Quum μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς sensu careat, durissima autem sit constructio, quam Blomf. proponit: μίμνει δὲ, μίμνοντος Διὸς, ἐν χρόνῳ παθεῖν τὸν ἔρξαντα, non displicet Schützii conjectura ἐν θρόνῳ, quæ vocabula sæpe confunduntur.

1546. ἀραῖον egregia est emendatio Hermanni pro vulg. ῥᾴδιον, quod frustra explicare vel emendare conati sunt interpretes.

1547. προσάψαι vulgat. sine sensu. Variæ sunt interpretum conjecturæ, quas adferre nolo. Reliquis præstant Hermanni πρὸς ἅψῃ et Blomfieldii πρὸς ἅπτᾳ, sed nihil mutare ausim.

1548. ἐνίβη—χρησμὸν vulg. sine sensu. ἐνίβη—χρησμὸς Pears. Schütz. ἐνίβης—χρησμὸν Cant. Heath. Herm. recte; loquitur de iis, quæ postremo vaticinatus erat Chorus, Orestem ultorem obscure innuens.

1551. θεμένα vulg. θεμένη Flor. Blomf.

1552. δύστλητα Flor.—ὅ δὲ vulg. sine sensu. ὃ δὲ λοιπὸν *quod vero reliquum est*, Is. Voss. Stanl. Pauw. Glasg. Schütz. Blomf.

1554. Hunc versum omittit Farn.

βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι, δ'
ἀλληλοφόνους
μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου.
φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄχη,
ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐριννύων
τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοὶ,
χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς.
Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ,
πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὡς τορῶς φράσαι,
αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει,
ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.
καὶ προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν
τλήμων Θυέστης, μοῖραν εὗρετ' ἀσφαλῆ,
τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον
αὐτοῦ. ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ

1556. ἀποχρῇ scribi vult Elmsl. in Mus. crit. Cantabr. vi. p. 285. male.— μοι δ' ἀλληλοφόνους vulgo, sine sensu, μοί γ' ἀλλ. Pauw. Heath. Schütz. μοι, κἀλληλοφόνους Canter. Glasg. 2. Blomf., quod sensus non fert. Mihi quidem pro μοι olim aliud vocabulum in consonam desinens lectum fuisse videtur, quo in μοι corrupto, δ' illud metri causa insertum est. Fortasse legendum est πᾶν ἀπόχρη, μόνον ἀλληλοφόνους, quod probabilius certe est violentissima mutatione Erfurdtii ad Soph. Philoct. 475. : πᾶν ἀρκεῖ μοι μανίας μελάθρων ἀλληλοφόνους ἀφελούσῃ.

1561. ἄγη Aurat. Canter. Casaubon. Glasg. 2. Schütz. Blomfield. sine causa. γῆς ἄχη sunt dolores et mala mortalium.

1562. Ἐρινύων Blomf.

1564. χειρὸς Farn. Blomf.—ἐκτινόντα Stanl. Schütz. Blomf. sine causa.

1567. αὐτοῦ vulg. male.— αὐτοῦ δ' ἀδελφὸν scribi vult Elmsl. ad Med. 940. Vix recte, nam quum δέ in ejusmodi dictionibus alicui describendo inservire soleat, hic vix ei locus esse potest; Thyestes enim Choro satis notus est. Quare pro τε, quod sane ferri non potest, γε scribi velim, argumentum enim indicari debet, cur tam turpe Atrei facinus fuerit; quemadmodum duobus aliis locis, nostro similibus, quibus item δέ reponit Elmsleius, Eur. Med. 940. πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν γ' ἐμὴν et Eur. Androm. 25. Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ γ' ἐμῷ.

1572. αὐτοῦ admodum languet, quod quum sentiret Schütz. et præterea nescio quomodo offenderet in vocabulis προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως et in nomine Atrei iterum allato, hunc versum ita legit: ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ πατρὶ, sequentem ejecit, quod nemo probare potest. Non melius Blomf. illud αὐτοῦ in αὐτὸς mutavit, cujus vim non video. Verum

Ἀτρεὺς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
τῷ μῷ, πρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν
δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας
ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρικὰς καθήμενος. 1595
ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβὼν,
ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.
κἄπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ κατᾴσιον,
ὤμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἄπο σφαγῆς ἐμῶν,
μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, 1600
λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ,
οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.
ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.
κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς.
τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ 1605
συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.
τραφέντα δ' αὖθις ἡ δίκη κατήγαγεν.
καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν,
πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.

vidisse Hermannus videtur, qui post *κίδον* interpungit, et deinde *ἀστεξίνα δὲ τοῦδε* legit; quam sæpe *ἀστός* et *αὐτός* confundantur, notum est.

1575. *παιδίων* vulg. *παιδείων* Scalig. Abresch. Schütz. Glasg. Blomf., et sic Flor. Farn.

1577. Vulgata, quam exhibui, sensu caret. *ἴκρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρικὰς καθημένος* Tyrwhitt. *ἴκρυπτ' ἄνω θεὶς ἀνδρικὰς καθημένους* Casaub. Pears. Stanl., idque recepit Schütz., nisi quod *ἄνωθεν* retinuit. Ita etiam Blomf. legendum putat, sed *ἄνευθεν* pro *ἄνωθεν* suspicatur. Hermann. ad Humboldt. aliquid ante hunc versum excidisse judicat, deinde legit *εὖθρυπτ' ἄνωθεν*. Et lacunam quidem hic esse, certissimum videtur, quod vel ex eo perspici potest, quod in sequentibus aliud est subjectum: sed ob ipsam hanc lacunam illud *εὖθρυπτ'* admodum incertum est. Codicum auxilium exspectandum est.

1578. Propter subjectum subito neque nomine addito mutatum varias emendationes tentarunt interpretes, sed latet in iis, quæ excidisse supra monuimus.

1581. *ὤμωξεν ἀν, πίπτει δ' ἄπο σφαγῆς ἐμῶν* Vict. sine sensu *ἀμπίπτει δ' ὑποσφαγῆς ἐμῶν* conj. Canter. *ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν* Stanl., quod recte receperunt Glasg. Schütz. Blomfield., sed *ἄπο* etiam retinendum est, ut jungatur *ἀτιμῶν σφαγῆς*, genitivo partem, ut solet, significante.

1583. *σιδὶς ἐᾷ* Ven.

1584. *ὀλίσθη* vulg. *ὀλίσθαι* Glasg. Schütz. Blomf. recte.

1588. *ξυνιξελαύνει* Glasgov. Schütz. Blomfield. *συν.* edd. vett.

1591. *ξυνάψας* Glasg. Schütz. Blomf. *συν* edd. vett.

οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ,
ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν.

ΧΟΡΟΣ.

Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.

* * * * * *

σὺ δ' ἄνδρα τόνδ' ἔφης ἑκὼν κατακτανεῖν,
μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον,
οὗ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα
δημορρίφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀρᾶς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος
κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσῃ, γέρων ὤν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.

1593. *ἰδόντι* Farn., idque voluit Pauw., sed vid. quæ de hac constructione monebuntur ad Choeph. 405.

1594. *ἐν θανοῦσιν* suspicatur Abresch. *ἐν καμοῦσιν* Porson. *ἐν κακοῖσιν* in Glasg. 2. obelo notatum est, sed nihil habet offensionis. Simillimus est locus Soph. Aj. 1097. *οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ*.—Post hunc versum excidisse unum, rectissime vidit Herm., quem sequitur Humboldt. Docet hoc primum asyndeton, quod est in sequentibus, quodque ad mutationes impulit editores; videtur autem in versu, qui excidit, conjunctio aliqua, *ἐπεί* vel *εἰ* fuisse. Deinde autem sex versus a Choro proferri postulat responsio quædam, quam mihi deprehendisse videor in numero versuum a Choro et Ægistho prolatorum, ita enim sese excipiunt:

Chor.	Æg.	Chor.	Æg.	Chor.	Æg.	Chor.
vi.	viii.	iii.	v.	iii.	viii.	vi.

1596. *τόνδε φὼς* ex emendatione Pauwii Glasg. Blomf., ut tollatur quodammodo asyndeton, cujus aliam causam supra attulimus.

1597. *ἑκαστὸν* ex emendatione Casauboni Blomfield., quia *ἕκαστος* non alibi exstat, sed hanc nullam esse mutandi causam quum vocabulum analogiæ non repugnet aptumque huic loco sensum habeat, quisque intelligit. In lexicis male deest.—In fine versus Glasg. Schütz. punctum habent, interrogationis signum Both. Blomfield., sed colo interpangendum est, ut in Vict., aut commate, incipit enim hinc apodosis.

1600. Clytæmnestræ hæc tribuenda putat Blomf. ineptissime. vid. ad v. 1608.

1602. *γνώσει* Glasg. Schütz. Blomf. *γνώσῃ* edd. vett.

1603. Hermann. ad Vig. pag. 702. et ad Humboldt. legendum dicit: *ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον*, idque Humboldt. vertit: *senex sapere disces, intelligens effatum illud, senes non facile doceri*, quod non video, quomodo verbis insit. Articulus certe ab *εἰρημένον* sejunctus ferri non potest. *σωφρονεῖν κεχρημένον* reponi vult Elmsl. ad Eur. Heracl. 801. Add. *εἰρημένῳ* Buttler. Schützius, qui vulgatam retinet, ita explicat: *profecto vos ut senes*

δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες
δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῇς.

ΧΟΡΟΣ.

γύναι, σὺ τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης νέον
οἰκουρὸς, εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα
ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.
Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.
ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ,
σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν
ἄξῃ· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσῃ,

sentietis, quam vere dicatur, homini ejus ætatis difficillimum esse sapere discere, sed neque hoc verbis inest. Recte Blomf. vidit, veram explicationem dare glossam in Farn. προσταγὴν αὐτῷ. *Senex disces, quam difficile sit discere homini ejus ætatis, quum sapere jussus est.*

1604. δισμὸν Ven. Flor. Constructio hæc est: *Senectutem quoque vincula et jejunium optime docent.*

1606. Male Schütz.: *hæc cum videas, nonne vides scil. quid tibi prosit?* Immo: *num hæc non vides, quum videas,* i. e. quum non cœcus sis?

1607. πήσας vulgat. πταίσας Schol. MS. Gotting. ad Pindar. Pyth. ii. fin. laudatus a Porsono Advers. p. 139. edit. Lips., qui inde πταίσας conjicit. Sic etiam Elmsl. ad Eur. Bacch. 794. Buttl. et Blomf. recte.

1608. Interpretes omnes Chorum hæc Clytæmnestræ dicere putarunt: sed Clytæmnestra non est in scena, et perspicuum est, Chorum acerbe Ægisthum γύναι alloqui, cui deinde pulcherrime opponitur ἀνδρὸς et ἀνδρί.—τοῦδ' ἥκοντος ex emendatione Stanl. Heath. Glasg. Schütz. Blomf. male; accusativi ab οἰκουρὸς pendent: *domi exspectans eos, qui ex pugna rediissent* τῷδ' voluit Tyrwh., quod cum ἅμα jungatur, cum reliquis ratus, Chorum Clytæmnestram alloqui; ἅμα autem cum participio αἰσχύνουσα jungendum est (cf. Stallbaum. ad Plat. Phileb. c. 106.), male igitur fecerunt Stanl. Pauw. Buttler., qui ante ἅμα comma posuerunt.

1610. τῶνδ' Flor. hinc τῷδ' Blomf. pessime.

1614. ἠπίους Pauw. Heath. Blomf., quod opponatur Orpheo, fera corda mansuefaciente, sed nihil ejusmodi continetur versu præcedente, cui opponatur. ἠπίοις Jacob. Legrand. Schütz., quod fere verum puto, nisi aliud quid latet, nam vulgata ferri non potest.

1615. ἄξει Glasg. Schütz. Blomf. ἄξῃ edd. vett.

1616. De ὡς δὴ v. Seidler. ad Iph. T. 1304.—ἴσει Glasg. Schütz. Blomf. ἴσῃ edd. vett.

ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον,
δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως; 1635

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·
ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής.
* * * * * *

ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
ἄρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα 1640
ζεύξω βαρείαις οὔτι μὴ σειραφόρον
ῥιθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότῳ
λιμὸς ξύνοικος μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται.

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες; ἀλλά νιν γυνὴ
χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων 1645

1617. De duplici negatione ὃς οὐκ— οὐκ ἔτλης vid. Erfurdt. et Hermann. ad Sophocl. Ant. 5. Reisig. ad Œd. Col. p. 239.

1620. ἦν voluerunt Canter. Stanl. Pauw. ᾗ dedit Schütz. ἂν Both. probante Buttlero, sed vid. quæ ad Choeph. 516. monebuntur. — Post παλαιγενής commate interpungunt Vict. Canter., quod recentiores in punctum mutarunt; sed confirmatur eo lacuna, quam hic cum Humb. posui. Versum enim unum excidisse et nexus sententiarum docet, et versuum numerus, de quo ad v. 1594. sermo fuit.

1622. ἐκ τῶνδε. τοῦδε Vict. Cant., quod correxerunt Jacob. Pears. et recentiores.

1624. Ad βαρείαις subaudiunt στίραις Abresch. et Dorvill. ad Charit. p. 323. ἀνάγκαις, ἅπαις vel πημοναῖς Elmsl. ad Heracl. 886. πλαγαῖς Pauw., quod vero similius est, si cogitamus, Ægisthum hæc dicentem simul manum movisse, tanquam ferientem.—ὅστις μὴ Stanlei. Heath. οὔτι μοι Pauw. Glasg. 2. Blomf., sed nihil mutandum est; dicendum erat: ζεύξω βαρείαις, καὶ οὔτι μὴ σειραφόρος ᾖ, quæ arctius junxit dicens ζεύξω οὕτι μὴ σειραφόρον ὄντα.—σειρασφόρον vulg., sed σειραφόρον Flor. Farn. Pollux. vii. 24., quod cum Blomf. recepi; vid. quæ ad v. 816. monita sunt.

1625. ῥιθῶντα Schütz. ex Polluce, cui formæ et analogia et metrum repugnat.—δυσφιλὴς κότῳ vulg. δυσφιλεῖ σκότῳ ex Stanleii conjectura Glasg. Schütz. δυσφιλὴς σκότῳ Pears. Blomf., quod mutationis facilitate sese commendat, quamquam alterius lectionis sensus præstare videtur.

1627. τί δὴ; Schütz. male.

1628. ἀλλὰ σὺν, γυνὴ vulgat. ἀλλά σφ' ἡ γυνὴ conj. Canter. ἀλλὰ σὴ γυνὴ Stanl. ἀλλὰ νῦν γυνὴ Pauw. ἀλλά νιν γυνὴ Heath. Schütz. Blomf. Possit quodammodo vulgata defendi hoc sensu: *quidni virum interfecisti ipse solus* (id αὐτός sæpe significat v. Elmsl. ad Aristophan. Acharn. 509. Heindorf. ad Plat. Parmen. p. 220.), *sed tecum mulier ista?* Sed Ægisthus ne adfuisse quidem cædi videtur.

ἕπτειν'. Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος,
ὅπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ,
ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσῃ τάχα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα δὴ φίλοι λοχῖται, τοὖργον οὐχ ἑκὰς τόδε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

* * * * * * .

ΧΟΡΟΣ.

εἶα δὴ, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλὰ κἀγὼ μὴν πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' ἐρούμεθα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά.
ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος·

1630. βλέπει φάος; Schütz. male.

1633. δοκεῖ conj. Aurat. Stanl. et recepit Blomf., sed δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν est: *statuis hæc facienda et dicenda esse*, δοκεῖς voluntatis significationem habet, ut supra v. 16., ad quem vid. quæ monita sunt.—γνώσει Glasg. Schütz. Blomf. γνώσῃ edd. vett.

1634. Hunc et sequentem versum Ægistho continuari, deinde versum 1637. Choro, 1638. Ægistho tribui vult Stanleius, probante Schützio et obsequente Bothio; sed aperte repugnat sensus, neque versuum responsio tres versus Ægistho tribui patitur. Recte vidit Hermannus, unum versum Ægistho tribuendum excidisse, quem sequitur Blomf.

1637. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ Glasg. 2. Blomf. sine causa.

1638. De infinitivo aoristi post λίγεις vid. Hermann. ad Soph. Aj. 1061.—ἰλούμεθα conjecit Stephanus, αἰρούμεθα Canter. Pauw. Abresch. Tyrwhitt., ad cujus emendationem Elmsl. monet πτεκτεῖν pro θανεῖν legendum esse. ἐρώμεθα ex emend. Schützii Blomf. ἐρούμεθα quidem certo corruptum est, sed de emendatione ambigo.

1640. δύστηνον ὁ ἔρως vulg. δυστήνων ἔρως Casaub. Stanl., sed egregia est Schützii emendatio δύστηνον θέρος, ex

πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
στείχετ' ἤδη δ', οἱ γέροντες, πρὸς δόμους πεπρωμένους,
πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις γ', ἐχοίμεθ' ἂν,
δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυςτυχῶς πεπληγμένοι.
ὧδ' ἔχει λόγος γυναικὸς, εἴτις ἀξιοῖ μαθεῖν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλὰ τούςδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι,
κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους,
σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα ***

frequente litterarum O et Θ confusione. Jure eam receperunt Glasg. Blomf., attulitque Pors. locum simillimum ex Euripidis Inone ap. Stob. xciii. ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος. Blomf. adjecit Eur. Bacch. 1314. ἐξήμησα κάλλιστον θέρος.

1641. ὕπαρχε vulg. ὑπάρχει recte Glasg. Blomf.—ἡματώμεθα Vict. Cant. αἱματώμεθα Jacob. Glasg. Schütz. Blomf. sensu apto, quare non opus est majore mutatione quamvis probabili, quam proponit Herm. ad Humboldt. ὑπάρχει μηδὲν ἡματωμένοις.

1642. στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους τούςδε vulg., metro violato. τούςδε in fine abjecerunt omnes, recte; initium varie emendarunt: στείχετ' ἔνθενδ', ὦ γέροντες Heath. ἀλλὰ στείχετ', οἱ γέροντες Schütz., repugnante metro; στείχετ' εὐθέως γέροντες Both. στείχετ', οἱ γέροντες οἵδε H. Voss. στείχεθ', οἱ γέροντες ἤδη Glasg. Blomf., qui monet propius ad librorum lectionem accedere στείχετ' ἤδη δ', οἱ γέροντες, quod recepi, quamquam verum non puto; videtur mihi inter στείχετ' et γέροντες adjectivum excidisse, cujus ι δ' οἱ reliquiæ sunt.—δόμους, τετρωμένους πρὶν παθεῖν Heath., quod recepit Blomf. vix recte.

1643. Vulgata, quam exhibui, sensu caret. πρὶν παθεῖν. στέρξαντας αἰνεῖν conj. Heath. πρὶν παθεῖν. εἴξαντι καιρῷ Legrand. Schütz. πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρα. χρῆν τάδ' Hermann. ad Humboldt., quod placeret, si additus esset articulus τὸν ἔρξαντα; ita autem vix ferri potest. πρὶν παθεῖν ἔρξαντας, αἴρειν Blomf. Sed veram lectionem conjectura vix assequi licet.

1644. εἰ δέ τις μόχθων δέοιτο, τοῦδ' ἅλις γ' ἔχοιμεν ἂν Schütz. εἰ δέ τῳ μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἅλις Both. Blomf. εἰ δὲ μὴ μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις legisse videtur Humboldt. Sensum mihi adjuvisse videor, virgula, quæ vulgo post γένοιτο ponitur, post ἅλις γ' collocata.

1645. χηλῇ Flor. Farn.

1647. τούςδ' ἐμοὶ Stanleio auctore Blomf. sine causa.—ἀκοντίσαι Wakefield.

1648. δαίμονας vulg. δαίμονος emend. Casaubon. Pearson. recentiores.

1649. ἁμαρτῆτον κρατοῦντα vulg. ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα ** Casaub. Heath. Schütz. Glasg. Blomf. ἁμαρτῇ τὸν ad marg. Ask. legitur; forsitan recte.—Ad lacunam explendam λοιδορεῖν

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσαίνειν κακόν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

πράσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἴσθι μοι δώσων, ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

κόμπασον θαῤῥῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων· ἐγὼ
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

---

additur in marg. Ask., δ' ὑβρίσαι a Blomf. τῷ κρατοῦντι δύσφορον Pauw. Schütz., sed plures versus excidisse videntur.

1650. προσαίνειν Vict.

1651. Clytæmnestræ tribuitur hic versus in Flor.

1656. θαρσῶν Glasg. Blomf.—ὥστε vulg. contra metrum. ὥστ᾽ Stanl. et recentiores.

1657. sq. ἐγὼ et καλῶς vulgo desunt, quas voces ex Schol. suppleverunt Canter. Heath. et recentiores.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.
ΟΙ ΕΤΗΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.

Argumentum et personarum index in omnibus codd. et edd. antiquis desunt.

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι, ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ

1. In codicibus et edd. Ald. Turn. cum Agamemnone cohaeret tragoedia nostra, periit enim simul cum extrema Agamemnonis parte Choephororum initium, et post Agam. v. 1160. ἀντίμολον τροφαῖς statim legitur nostrae tragoediae v. 10. τί χρῆμα λύσσω, Agamemnonis etiam inscriptione usque ad Choephororum finem continuata. Choephoros primus distinxit Rob., qui tamen lacunam habet eandem. Agamemnonis postremam partem ex codd. supplevit Victorius, Choephororum initium non item. Prologi tamen partem servavit Aristoph. Ran. 1150. sqq., unde primos quinque versus primus recepit Stanleius. Duos eorum habet etiam Thom. Mag. sub vv. αἰτοῦμαι. ἥκω. κατέρχομαι.— In verbis πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη ambiguitatem quaesivit apud Aristophanem Euripides, quae neque editores non fefellit, possunt enim illa significare aut: *qui patris mei imperium respicis*, aut *qui officia a patre tuo tibi tradita exsequeris*. Priorem explicationem admodum ineptam, quam joci causa Euripidi tribuit Aristophanes, veram putant Schütz. et Buttl., altera vero, quam apud Aristophanem Æschylus ipse profert, unice vera et sensui accommodata est. Ceterum ἐποπτεύων κράτη breviter dictum est, ut solet in his verbis: *qui* ἐποπτείαν *agendo potestatem a patre acceptam exerces*, ut Soph. Trach. 617. Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην, ad quem locum vid. Herm. Nec multum dissimilia sunt, quae collegit Markl. ad Eur. Suppl. 991. et 1205.

3. In vocabulis ἥκω καὶ κατέρχομαι tautologiam quaerit apud Aristophanem Euripides, recte ibidem ab Æschylo refutatus, κατιλλὶν enim exsules dicuntur in patriam redeuntes, cf. Bergl. ad Aristoph. Ran. 1189. Pors. ad Eur. Med. 1011. Elmsl. ad Med. 983.

4. Aristophanis cod. Rav. habet τῷδι κηρύσσω, Borg. τάδι κηρύσσω, quorum illud verum esse potest.

κλύειν, ἀκοῦσαι. * *
* * * *
* * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον
τὸν δεύτερον δὲ, τόνδε πενθητήριον
* * *
τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις
πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προςεικάσω;
πότερα δόμοισι πτῶμα προςκυρεῖ νέον;
ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάςδ' ἐπεικάσας τύχω
χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγμασιν;
οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ

5. Iterum tautologiæ Æschylum accusat Euripides propter κλύειν ἀκοῦσαι, sed similia sunt frequentissima, ut Prom. 140. δέρχθητ', ἐςίδεσθ'. Eur. Phœn. 1568. παρὰ γὰρ στενάχειν, τάδ' ἀϋτεῖν. Ion. 1446. τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω. cf. Abresch. Animadv. ad Æsch. i. pag. 405. Potter. ad Lycophr. 353. Ruhnk. epist. crit. i. p. 139. sqq. Præterea h. l. ne dici quidem potest, an non ἀκοῦσαι cum sequentibus, quæ desunt, jungendum sit.

6. Hunc et, qui sequitur, versum ex Schol. ad Pind. Pyth. iv. 145. recte h. l. inseruit Stanleius; respicit eosdem etiam Eustath. ad Il. ii. p. 165.—Versum explere voluit Erf. ad Soph. El. 52., φέρω δὲ præponendo.

10. λεύσω Ald. — ὁμήγυρυς Ald. Turn.

11. φαρέτι Ald. βάρεσι Turn.

12. ποῖα Ald. τοίᾳ Rob.

13. δόμοις Rob.—πόμα Ald. πῆμα Med. Guelph. Rob.—προςκυνεῖ Ald. Turn.

14. τ' ὠμῷ Rob.—ἐπεικάσας τύχω est: *num forte conjiciam?* prorsus ut Eur. Hippolyt. 826. Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν Βαρύποτμον, τλῆμον, προςαυδῶν τύχω; Neutro loco, quod putaverunt Musgr. et Schwenk., τύχω significare potest: *verum attingam*, hoc enim sensu conjunctivus poni non poterat. Ita potius explicandum est locus Soph. El. 656. ἐπεικάζων κυρῶ, ubi tamen κυρῶ non est conjunctivus.

15. νερτέροις μειλίγματα conjecit Stanleius, quod in textum recepit Schütz., probante Schwenkio, eaque conjectura confirmari videtur loco simili Pers. 608. πατρὶ παιδὸς εὐμενεῖς χοὰς Φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια. Sed vulgatam retinendam esse recte vidit Herm. obss. critt. p. 55. sq., quamquam nihil attulit ad explicandum dativum, in quo illi offenderant. Significat autem hic consilium et rationem, qua permoti libationes afferant, ut sensus sit: *afferunt eas, ad* vel *propter placandos manes.* Sic Thucyd. vi. 33. Ἀθηναῖοι ἐφ' ἡμᾶς πολλῇ στρατιᾷ ὥρμηνται καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ, πρόφασιν μὲν Ἐγεσταίων ξυμμαχίᾳ καὶ Λεοντίνων κατοικίσει, τὸ δὲ ἀληθὲς Σικελίας ἐπιθυμίᾳ. *ad auxilium Egestæis ferendum et Leontinos restituendos.* Herod. i. 87. ἐγὼ ταῦτα ἔπραξα τῇ σῇ μὲν εὐδαιμονίῃ, τῇ ἐμεωϋτοῦ δὲ κακοδαιμονίῃ. Similia collegerunt Markl. ad Eur. Suppl. 304. Brunck. ad Soph. Antig. 1219. Heind. ad Plat. Gorg. p. 146. νερτέροις autem est adjectivum, et νέρτερα μειλίγματα ex usu satis vulgari dicitur pro μειλίγματα τῶν νερτέρων.

16. ἄλλοι Rob.

17. στείχειν deest in Guelph. Ald.,

πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
πατρὸς, γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκ ποδῶν, ὡς ἂν σαφῶς
μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπὴ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην στρ. ά.
χοᾶς προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ.
πρέπει παρηὶς φοινίοις ἀμυγμοῖς,
ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ.
λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων

ejus loco ὁρᾶν habet Turn., quod recepit Schütz., offensus, ni fallor, constructione verbi δοκῶ cum Acc. c. Infinit., quæ tamen non adeo rara est; sic Prom. 434. Μή τι χλιδῇ δοκεῖτι μήτ' αἰθαδίᾳ Ζηνᾶν μι. Sept. Th. 597. Δοκῶ μὲν οὖν σφι μηδὲ προσβαλεῖν πύλας. Ag. 599. Τροίαν ὧν πιστοῦσθαι δοκεῖς; Soph. El. 462. πικρὸν Δοκῶ μι πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι. Eurip. Hecub. 222. δοκῶ μὲν ὑ εἰδέναι γνώμην στρατοῦ. ib. 1295. τίνα δοκεῖς πίστιν τάδε; Orest. 666. τὸν κατὰ χθονὸς Θανόντ' ἀκούειν ταῦδε δοκεῖ. ib. 1175. αὐτὸ τοῦτ' ἴχνη δοκῶ Σωτηρίαν. ib. 1198. καί νιν δοκῶ—χρόνῳ μαλάξειν σκλάγγνον.—λυγρᾷ deest Rob.

19. ξύμμαχος Glasg. Schütz. invitis libris.

20. ἐκποδὼν conjecit Stanl., et sic scribit etiam Elmsl. ad Heracl. 109. forsitan recte.

21. προστροπὴ Ald.

22. ἶβη Med. Guelph. Ald.

23. χοᾶς Vict. Glasg. Schütz., sed singularis ferri non potest; quare procul dubio præferendum χοὰς, quod habent Guelph. Ald. Rob. Turn., firmatum igitur insuper etiam majore librorum auctoritate. Accusativus ab adjectivo προπομπός pendet, vid. Herm. ad Vig. pag. 895. et ad Soph. Aj. 1014. Erf. ad Soph. Trach. 615. et Antig. 783., quos locos jam indicavit Schwenk. —σὺν κύπτῳ Med. Ald. Vict. συγκύπτῳ Guelph. συγκύπτω Turn. συγκύπτῳ Rob. Hinc σὺν κόπτῳ Stanl. inepte, σὺν πόπτῳ Pauw. Schwenk. σὺν κτύπῳ Arnald. Glasg. Schütz., quod sane ad librorum lectionem proxime accedit, ideoque a me quoque receptum est. Sed illud σύν molestum est, et malim fere, librorum vestigiis insistens, συγκτύπῳ legere, quamquam vocabulum non alibi occurrit.

24. φοίνισσα γωγμαῖς Guelph. Ald., idemque in cod. suo reperit Rob., qui φοίνισσ' dedit, reliquis omissis. φοίνισσα γ' ὠγμαῖς Turn. φοινισσαμυγμοῖς Med. φοίνισσ' ἀμυγμαῖς conjecerunt Sophian. et Cant. φοινίοις ἀμυγμοῖς emendavit Stanl., quod recepi cum Glasg. Schütz. Schwenk., quamquam admodum incertum est.

25. ἕλοκι' Guelph.

26. διογμοῖσι Med. Guelph. Ald. Rob. Vict. Cant. δ' ὠγμοῖσι Turn. δ' ἰυγμοῖσι ex emendatione Canteri Glasg. Schütz. Schwenk. recte, ut videtur.— Versus est dochmiacus, dochmium præcedente antispasto, sequente dijambo, quod propter Heathii et Buttleri nugas moneo.

27. λινοφθόροις ex conjectura dedit Schütz., probante Buttlero et Bothio; sed λινοφθόροι λαπίδες sunt λαπίδες λίνων φθαρέντων. Similia multa habent Erf. ad Soph. Antig. 1009. Lobeck. ad Aj. 323. Schwenk. ad h. l. cf. Comment. Æschyl. p. 64.

λαπίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν,
πρόστερνοι στολμοὶ
πέπλων ἀγελάστοις
ξυμφοραῖς πεπληγμένων.
τορὸς γὰρ φόβος ὀρθόθριξ, ἀντ. ά. 30
δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον
πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
μυχόθεν ἔλακε, περὶ φόβῳ
γυναικείοισίν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνών.
κρισταί τε τῶνδ' ὀνειράτων 35
θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι,
μέμφεσθαι τοὺς γᾶς

28. ἄλγισι vulg. ἄλγισιν Glasg. et deinceps omnes.

29. πρωστίλνοι Ald. Rob.

32. φοῖβος Guelph. Ald. Rob.—Metro non aptus visus est vulgatus verborum ordo, quare τορὸς φόβος γὰρ ὀρθόθριξ emend. Arnald., quod recepit Schwenk., et τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος Heath., quod dederunt Glasg. et Schütz. Vulgatam retineri voluit Herm. obss. critt. p. 59., qui versum antispasticum esse, et in strophico dijambum pro antispasto positum esse putavit, quod fieri non posse jam ipse demonstravit in Elem. metr. p. 226. Erit igitur profecto ad transpositionem confugiendum, quæ tamen quum incerta sit, vulg. retinere malui. Lachm. de chor. syst. p. 49. legendum putat τόρος δὲ Φοῖβος ὀρθόθριξ, quæ mutatio non magna est, (quam sæpe enim γάρ et δέ confundantur, notum est) sed γὰρ h. l. necessarium videtur, et Φοῖβος paullo audacius dictum foret.

34. ἀρωρόνυκτον Ald.

35. ἔλαχε Guelph. Ald. idemque in cod. suo reperit Rob., qui ex conj. dedit ἔλακε.—περὶ φόβῳ, quod vulg. commate post φόβῳ posito cum ἔλακε jungitur, non intellexerunt editores, quare περίφοβον vel περιφόβως conjecerunt Stanl. et Pauw, περὶ φόνῳ dedit Schütz. Vulgatam retinet Schwenk., eamque περιφόβως significare vult; *præ metu* explicat Herm. ad Vig. p. 862., sed non intelligo, quid sit: *metus strepuit præ metu.* Commate post ἔλακε posito explicandum puto: *metus circa metum consedit, metus accessit metui*, ut Eur. Troad. 591. ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται. Eodem modo περὶ σοῖσιν γούνασιν πίτνω dicitur Eur. Suppl. 285.

36. γυναικείοισιν Med. Guelph. Ald. Rob. Turn.—δώμασιν Rob. βαρὺ πιτνῶν vulg. βαρυπιτνῶν Ald. βαρὺς πιτνῶν Med. Rob., quod recte recepit Glasg. sequentibus Schütz. et Schwenk. Præterea etiam πιτνῶν rescripsi, nam sensus aoristum requirit, et assentior iis, quæ contra Elmsl. ad Med. 54. et Heraclid. 77. disputavit Hermannus in *Classical Journal* xxxviii. p. 284. sqq. Similiter sensus docet, Eurip. Alcest. 629. scribendum esse ἀναστήσασα δὲ ἡμᾶς πιτνόντας, ubi libri πίτνοντας præbent, vulgo autem editur πιτνοῦντας. Non minus προσπιτνῶν pro vulg. προσπιτνῶν scribendum est. Eurip. Hecub. 278. et πιτνόντος pro πίτνοντος Agam. 1514.

37. τε, quod vulgo abest, recte insertum esse in ed. Glasg. et sensus et metrum docent, et facilius certe excidere poterat, quam δὲ, quod ex Arnaldi emendatione inseruerunt Schütz. et Schwenk.

38. ἔλαχον Guelph. Ald. Rob.

νέρθεν περιθύμως,
τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.
τοιάνδε χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν, στρ. β'.
ἰὼ γαῖα, γαῖα,
μωμένα μ' ἰάλλει
δύσθεος γυνά.
φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν.
τί γὰρ λυγρὸν πεσόντος αἵματος πέδῳ;
ἰὼ πανοιζὺς ἑστία.
ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.
ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς
δνόφοι καλύπτουσι δόμους,

42. *τοιὰν δὲ* Ald. Turn. *τοιῶνδε* ex conjectura dedit Schütz., imperitissime, vid. quæ ad Prom. 112. sunt monita.— Propter similitudinem vocabulorum *ἀπότροπον κακῶν* et *ἀπόλεμον τὸ πρὶν* in antistrophico facile adduci aliquis poterat, ut hæc sibi ad amussim respondere putaret. Sic autem in priore versus parte syllaba deest, quam explere voluit Herm. obss. critt. p. 57., *ἐπὶ* ante *χάριν* inserendo, quod recepit Schütz. Quo facto non solum vocabulum prorsus abundans contra librorum omnium auctoritatem intruditur, sed pervertitur etiam in sequentibus ictus, qui melius in utriusque vocabuli syllabam *χα* cadit, ut et Eur. Iph. T. 551. *κακῆς γυναικὸς ἀχάριν ἄχαριν ἀπώλεσα*, et Phœn. 1771. *χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα*, quemadmodum ibi pro vulg. *ἀχάριστον* legendum censeo. Hoc incommodo non laborat alia syllabæ supplendæ ratio, in quam et ego incideram, et incidisse video Elmslelum in Mus. crit. Cantabr. vi. p. 290., ut *τοιάνδε χάριν ἀχάριστον* legatur. Sed toti huic rationi obstat tum librorum omnium consensus, tum illud, quod *ἀπότροπος* secundam syllabam producere solet, v. Erf. ad Soph. Œd. T. 639. ed. min. Quare nihil mutandum censeo.

43. *γαῖα, γαῖα* vulg. *γαῖα, μαῖα* Med. Guelph. Ald. Turn., quod propter librorum auctoritatem cum Schützio recepi.

44. *μωμέν' ἀμιλλεῖ'* Med. *μωμένα μυλλεῖ* Turn. *μωμένα μιλλεῖ* Guelph. Ald. Rob. Vict., unde recte *μ' ἰάλλει* emendavit Stanl., quod receperunt omnes, patet enim A a vicinis ΛΛ absorptum esse.

46. *τόδ'* omittit Turn. *τόδε* Rob. Vict. —*ἐκβάλλειν* vulg. *ἐκβάλλειν* Turn. *ἐκβάλεῖν* post Pauw. et Stanl. recte omnes; contrarium factum est in libris, quam quod supra in *ἰάλλει*.

47. Sensus hujus versus obscurior est, quare *λυγρὸν* conjecit Cant., quod probavit Herm. obss. critt. p. 58. et recepit Glasg. Mihi quoque verum videtur, sed recipere non sum ausus. Schütz. vulg. ita retinuit, ut post *τί γὰρ* interrogationis notam poneret, hoc sensu: *quid enim? triste hoc est* (inferiarum beneficium) *sanguine semel in terram effuso*, quod displicet. Schwenk. explicare videtur: *quid enim triste esse potest, sanguine semel effuso?* confert enim Eur. Med. 1280. *τί δῆτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἴσον δεινόν*, sed nexum cum præcedentibus non video.

48. *πανοιζὺς* vulg. *πανοιζὺς* cod. Rob. Ald. Turn., quod inde a Glasg. recte receptum est.

50. *βροτασστυγεῖς* Ald.

δεσποτῶν θανάτοισι.
σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀπόλεμον τὸ πρὶν,
ἀντ. β'.
δι' ὤτων φρενός τε
δαμίας περαῖνον,
νῦν ἀφίσταται.
φοβεῖται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν,
τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεοῦ πλέον.
ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκαν,
ταχεῖα τοῖς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει χρονίζοντα βρύει·

53. ἀδάμαντον vulg. ἀδάματον metri causa legendum esse vidit Herm. obss. critt. p. 57., quod receperunt Schütz. et Schwenk.

54. φρενίς τι Med. φρένιστι cod. Rob. φρένας τι Rob. e conj. φρενῶν τι Turn.

58. ἐμβροτοῖς Med. ἐν βροτοῖσι Rob.— θεός τι σθενῶν Ald. θεός τι θεοῦ Turn.

59. Sequitur locus paullo obscurior, cujus sensum tamen et nexum in universum bene ceperunt interpretes, quamquam singula non satis recte explicarunt. Est autem hic: *Metuit nunc Clytæmnestra, felicitatem autem externam præ ceteris curat, quam Dei instar colunt homines, sed pœna male facta serius ocius sequitur, et ingravescit, quo diutius cunctatur.*— δίκαν Ald. Rob. Vict. δίκας ex una ed. Turn. receperunt editores quia genitivo opus esse putabant, sed δίκας, etiamsi verum esset, tamen accusativus foret, ut Eumen. 219. δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐπαστύσει θεά. Jam quum accusativus unice verus sit, plurimorum librorum lectionem prætuli.

60. τοὶς μὲν ex sola ed. Turn. receperunt Schütz. et Herm. obss. critt. p. 59., quia δίκας versu præcedente genitivum putabant, sed τοῖς est dativus, quem vocant, commodi, et cum ταχεῖα jungendus, quare etiam ante ταχεῖα commate interpunxi, quod vulgo abest. Nam verba ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκαν tanquam summam rei continentia præmissa sunt, reliqua autem varios pœnas exsequendi modos designant, inter quos primum refertur, nonnullis pœnam celerem esse.

61. Hic et sequens versus summam difficultatem crearunt; quum enim antecederet: ταχεῖα τοῖς μὲν ἐν φάει, oppositionis causa sequi debebat τοῖς δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου χρονίζουσα καὶ βρύουσα; sed hic poeta jucunda orationis inversione, quæ animo commoto aptissima est, subjecto mutato in locum vindictæ, quæ pœnas regit, pœnas ipsas substituit, quod optime explicavit Herm. obss. critt. p. 60. Interpretes autem, qui hoc non intellexerunt, alii aliter locum correxerunt, et Schütz. quidem dedit: Τοῖς δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου Μένει χρονίζουσα βρύει. —Ad verba ἐν μεταιχμίῳ σκότου ex præcedentibus subintelligendum est καὶ ἡμέρας, designatur enim crepusculi tempus, quocum apte Schwenk. contulit Aristoph. Av. 187. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἐστὶ γῆς ἐκεῖ suppl. καὶ οὐρανοῦ.—μετ' αἰχμίου Ald.

62. χρονίζοντ' Rob. Post χρονίζοντ' vulg. ἄχη legitur, ἄχει in Med. a prima manu, εὖχη Ald. et cod. Rob., pro quo Rob. ex conj. ἄχη dedit, ἰὺχῇ Turn. Sed ἄχη abesse debere et sensus et metrum docet, aperteque glossema est ad τὰ δὲ, insertum ad explicandam subjecti mutationem, quare cum Schützio omisi.

τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ, ἐπῳδ.
τίτας φόνος πέπηγεν, οὐ διαῤῥυδᾶν.
διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον
παναρκέτας νόσου βρύειν.
[τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.]
οἴγοντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων

μένει, χρόνια δ' ἄχη βρύει vult Buttler.—Ceterum μένει est dativus; alii, inter quos Schol. et Schwenk., τὰ pro relativo et μένει pro verbo habuerunt, quod sententiæ vim infringit.

63. ἄκραντας Ald.—νύξ simul tempori designando inservit, ut supra ἐν φάει et ἐν μεταιχμίῳ σκότου, et pœnæ acerbitati significandæ. ἄκραντος activa vi accipi vult Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. cxxxiii. vix recte.

64. Hanc epodum primus in stropham et antistropham divisit Herm. de metr. Pind. p. 198., quem secutus Schütz. ita edidit:

Stroph.

Δι' αἷμ' ἐκποθὲν δ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ
τίτας φόνος πέπηγ', οὐ διαρυδᾶν.
διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει
διασπαράσσει
παναρκέτας νόσου τὸν αἴτιον.
οἴγοντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων
ἄκος· πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χειρομυσῆ φόνον
καθαίροντες λούσειαν μάτην.

Antistroph.

ἐμοὶ δ' ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δούλιον ἐξᾶγον
αἶσαν δίκαια
καὶ μὴ δίκαια πρέπον τύχαις βίου,
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
στύγος κρατούσῃ· δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
ματαίοις δεσποτᾶν τύχαις,
κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη.

quæ quam parum sibi respondeant, nemo non videt. Eandem tamen stropham et antistropham statuere videtur Seidl. de verss. dochm. p. 158. Contra Erfurdt. in Annal. Heidelb. 1809. vi. p. 281. et Buttler. stropham et antistropham versibus 64—72., reliquis epodum contineri putant. Aliam denique viam ingressus est Schwenk., qui v. 64—68. epodum, v. 69—72. stropham, 73—77. mesodum, 78—81. antistropham fecit, quod minime probabile est. Ego quidem non dubitavi, epodum exhibere cum Lachm. de chor. syst. p. 49.—δι' αἷμά τ' ἐκποθὲν vulg. ex Rob. conjectura, δι' αἵματ' ἐκποθὲν Ald. et. cod. Rob., unde recte Glasg. dedit δι' αἵματ' ἐκποθένθ', quod recipere non dubitavi.

65. τί τὰς Ald.—πεπηγμένου διαῤῥυδᾶν Guelph. Ald.—διαῤῥυδᾶν, quod miror ab omnibus participium haberi, (quale enim hoc participium? et quo pertinet genus neutrum?) nihil esse nisi infinitivus potest verbi διαῤῥυδάω, quod a lexicis abest. διαῤῥύδην suspicatur Lachm. p. 49.

66. αἴτη in cod. invenit Rob. et in ἄτη mutavit.—διασπαράσσει pro διαφέρει Ald. Turn., quod alterius glossema esse ex Schol. patet.—τὸν αἴτιον omittunt Ald. Turn.

67. παναλκετὰς Ald. Dativum vult Schütz., sed totus locus obscurior est, quam ut certi aliquid statui possit. Occurrit tamen βρύειν cum genitivo Soph. Œd. Col. 16. cf. Döderl. spec. Soph. p. 75.

69. Sensum jam Schol. recte explicavit: *quemadmodum illi, qui virginales thalamos expugnavit, nullum est pudicitiam læsam reparandi remedium, ita sanguinem semel effusum nihil valet exstinguere*, sed in eo est offendendum, quod nullæ adsunt comparandi particulæ, quare non male Both. οὔτι videtur in οὔτε mutasse, quod ad sequens τε referatur. Eodem modo οὔτε—οὔτε comparationi inservit infra v. 256. sqq. Præterea mutatione nulla opus est, et frustra θίγοντι conjecit Steph.

ἄκος· πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χαιρομυσῆ
φόνον καθαίροντες ἰοῦσαν ἄτην.
ἐμοὶ δ', ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν θεοὶ
προσήνεγκαν. ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν,
δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
πρέπουτ' ἀρχαῖς βίου,
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
ματαίοισι δεσποτᾶν
τύχαις, κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,

70. Quæ sequuntur obscurissima sunt; πόροι scholiaste auctore, omnibus sunt *fluvii*, sed nescio quo jure, et neque sic sensus ullus inest, nisi mutatis verbis ἰοῦσαν ἄτην. Lachm. quidem p. 50. hæc non mutavit, sed διαίνοντες pro βαίνοντες reposito, vertit: *omnes sanguinis rivi eadem via procedentes scelestum madefaciunt, vindicantes facinus et perniciem facinore adductam*, quæ neque intelligo, neque video, quomodo verbis insint. Mihi quidem post v. 72. excidisse aliquid videtur, quo facto præcedentia intelligi nequeunt.

71. χαιρομυσῆ vulg. χαιρομισῆ Ald. χιερομισῆ Turn. hinc χιερομυσῆ Pauw. Heath. Schütz. Schwenk. χιρομυσῆ Lachm. Vulg. retinui, quum sensus incertus sit.

72. In verbis ἰοῦσαν ἄτην offenderunt omnes; accusativum Attice pro genitivo positum esse dicit Schol., quod nemo intelligit, interpretes autem alii aliter emendarunt; Heath. proposuit ἐ*ίουσι μάταν*, Schütz. ex Hermanni emendatione dedit λούσιαν μάτην. Sed hæc omnia frustra, vid. ad v. 70.

73. Sensus eorum, quæ sequuntur, hic esse videtur: *me autem, quum in servitutem redegerint Dei, omnia laudare decet quæ a dominis meis perpetrantur, sive justa sint, sive injusta.* Sed singula admodum obscura sunt, nec quidquam conjecturis proficitur.—ἀμφίπτολιν vulg., quod dubiæ est significationis, neque scholiastæ explicatio sufficit, quare ἀμφιπόλων suspicatur Schütz. Fortasse ἀμφὶ πτόλιν reponendum est, quod habent Ald. Rob. Turn.

75. ἰς ἄγον Ald. cod. Rob.

77. πρέπουτ', subintellecto ἐστὶ, pro πρέπει positum videtur.—ἀρχᾶς Ald. ἀρκᾶς cod. Rob. ἀρχαὶ Turn. vocabulum obscurum, et vix incorruptum. πρέπον τύχαις dedit Schütz. δίκα καὶ μὴ πρέπουτ' ἀρχαῖς βίου Lachm.

78. βίαι Guelph. Ald. βίᾳ cod. Rob. est et hoc obscurum et procul dubio corruptum. — πικρῶν Guelph. Ald. Rob. Turn.

79. κρατούσῃ Ald.—Versum corruptum putat Pors. ad Eur. Med. 1218., quia δακρύω mediam longam habet; exceptionem h. l. admitti putat Elmsl. ad Heraclid. 1190., at non est versus, quod vulgo putatur, trimeter, sed eodem metro decurrit, quo v. 73.—ὑφιεμάτων Ald.

80. δυστόαν libri omnes, quod inde a Stanleio in δισποτᾶν mutatum est.

81. πένθεσιν Med. Rob.—παχνουμένην Med. Ald. Rob.

ἐπεὶ πάρεστι τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
πομποὶ, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι·
τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοὰς,
πῶς εὔφρον' εἶπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
γυναικὸς ἀνδρὶ, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς
ἔστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
στέφη, δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
ἢ σιγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
πατὴρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάπετον χύσιν,
στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
δικοῦσα τεῦχος, ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
τῆσδ' ἔστε βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι.

83. *πάρεστι* Ald.—*προστροπῆς* Guelph. Ald.

84. *γένεσθαι* Med., sed ι suprascriptum eadem manu. Fortasse verus est infinitivus, a librariorum imperitia in imperativum mutatus.—*τῶνδε* ad sequentia refertur, de quo usu v. Erf. ad Soph. Œd. R. 101. ed. min.

85. *τύμβῳ δὲ* Ald. Rob. *τύφῳ δὲ* Med. Guelph. cod. Rob., unde quis *τάφῳ* conjicere possit; *τύμβῳ* ex v. 90. huc migrare potuit.

86. *κατεύξομαι* Ald. Rob.

91. Hunc locum male intellexit Schütz., qui post ἐστ' non interpungit, tunc enim sensus hic est: *Num hoc dicam, morem esse hominibus, ut reddant etc.?* Verus autem sensus est: *Num jubeam eum, quemadmodum mos est hominibus, reddere etc.?* In verbis enim *φάσκω τοῦπος* jubendi significatio inest, ut sæpe verbis dicendi, v. Jacobs. ad Anthol. ii. 3. p. 200. Schæf. ad Theocr. xxv. 47.

92. Elmsl. ad Heraclid. 387. offendit in vocabulo ἐστί initio versus ita posito, ut ad versum præcedentem pertineat, quare ἴσθ', et versu sequente *καλῶν* legendum putat; sed neque mutandi ulla est causa; (ipse enim quatuor adfert certa exempla vocabuli ἐστί ita collocati. Æsch. Agam. 1240. Eurip. Herc. fur. 1291. Heracl. 387. Thes. fragm. 5., quibus omnibus ejus mutatio non est necessaria) et sensus, quem emendatione sua infert, ineptus est; nam an bona verba facienda sint, jam supra, quæsiverat, nunc interrogat, num forte mala sint precanda.—*ἔντι δοῦναι* Ald. *τίμασιν* Guelph. Ald. Rob. Turn.

93. In τι offendit Herm. obss. critt. p. 62., qui *δόσιν* cum *ἀντιδοῦναι* jungit, ideoque *δόσιν γε* legendum putat; eadem de causa Both. ἐπάξια dedit, sed *ἀντιδοῦναι* absolute est positum sine objecto, deinde ad *δόσιν τι* repetendum δοῦναι.

95. *λύσιν* Ald.

96. *κάθαρμα θ' ὅστις* Ald. *κάθαρμα θ' ὅστις* Rob.—*ἐκπέμψαις* Guelph. Ald. —*πάλιν*—*δικοῦσα* Turn.

97. *ὄμμασι* Turn.—De more purgamenta super caput rejiciendi v. Turneb. Advers. xix. 22. Barnes. ad Eurip. Androm. 293.

98. *τῆς δ'* Schütz. male.—*ἔστι* Turn.

κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
μὴ πεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.

ΧΟΡΟΣ.

αἰδουμένη σοὶ, βωμὸν ὥς, τύμβον πατρὸς,
λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγοις ἄν, ὥσπερ ἠδέσω τᾶφον πατρός.

ΧΟΡΟΣ.

φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὖφροσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;

ΧΟΡΟΣ.

πρῶτον μὲν αὐτὴν, χὥστις Αἴγισθον στυγεῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐμοί τε καὶ σοί γ' ἆρ' ἐπεύξομαι τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.

Vict. ἐστὶ Stanl. Glasg. Schütz. Schwenk. male.

105. τὸν omittit Rob.

106. ἀδέσω Ald.

107. τάφοισι Turn.

109. αὐτὴν Ald., quod reponendum foret ex sententia Elmsleii ad Soph. Œd. R. 138. et ad Eur. Heraclid. 144.; sed vulg. retinui, probavit enim mihi, quæ contra eum disputavit Herm. ad Soph. Trach. 451.—χ' ὅστις Vict. Cant. χ' ὅς τις Rob.

110. γ' ἆρ' vulg., quod male retinuit Schütz. σ' ἆρ' Guelph. Ald. Rob. γ' ἄρ' recte Glasg. Schwenk., ut infra v. 219. αὐτὸς καθ' αὑτοῦ γ' ἅρα μηχανᾷ φόβῳ;

113. καὶ Vict. Cant. Stanl., sed κἀὶ Med. κεἰ Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasg. et rell.—Comma ante ὅμως non ponendum esse recte monet, qui hanc

ΧΟΡΟΣ.

τοῖς αἰτίοις νῦν, τοῦ φόνου μεμνημένη ....

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί φῶ ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινά ....

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πότερα δικαστὴν, ἢ δικηφόρον λέγεις ;

ΧΟΡΟΣ.

ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ ταῦτα μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα ;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι καποῖς ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

* Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ
τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας, κλύειν ἐμὰς
εὐχὰς, πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους,

dicendi rationem exemplis illustravit, Elmsl. in Mus. Crit. Cantabr. iii. p. 351. et ad Eur. Med. 1216.

120. *μοῦ 'στιν* vulg. *μου 'στιν* Glasg., utrumque male, nihil enim genitivus habet unde pendeat; sensus dativum requirit, quod solus sensit Pors. Advers. p. 139. ed. Lips., sed male ille *μοι 'στὶν* reponi vult; minore mutatione *μοὐστὶν* dedi, quod habet etiam Turn., ex *μοί ἐστιν* contractum, probo enim, quæ de hac crasi disputant Reisig. in syntagm. crit. pag. 26. sqq. et Elmsl. præf. ad Soph. Œd. R. p. x. Idem *μοὐστὶ* recte Herm. reposuit Soph. Aj. 1204., de quo loco monuit etiam Elmsl. in Mus. Crit. Cantabr. iii. p. 485. — *ἰὼ σιγῇ* Ald.

121. Post *οὐ* interrogationis notam habent Stanl. Glasg. Schütz. Schwenk., sed libri antiqui post *οὐ* comma, et interrogationem in fine versus ponunt, omnino rectius, nam ex illorum ratione infinitivus nexu caret.

122. Versus mutilus, quamquam Ald. Turn. Vict. nullum lacunæ signum habent; Rob. illud in fine versus, Canter. post *χθόνιε* posuit, probante Buttlero, quam rationem v. l. commendare videtur. Recentiores edd. omnes ab initio versum mutilum esse designarunt, et profecto facilius intelligi potest, quomodo prima verba excidere potuerint. Lacunam probabili ratione ex v. 163. explevit Herm. de vers. spur. ap. Æsch. p. vi. ita:

κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω,
ἄκουσον, Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοί.

κηρύξας vulgo vertunt *nuntians*, quod sensu caret; idem sensit Both., qui propterea *κηρύξω, σὲ μὲν* ex conjectura dedit, sed nihil mutandum est, *κηρύσσω* habet h. l. convocandi et invocandi significationem, ut Eur. Hecub. 148: *κήρυσσε θεοὺς, τούς τ' οὐρανίδας, τοὺς θ' ὑπὸ γαίας.* Quare comma post *ἐμοὶ* delevi et post *δαίμονας* posui.

124. *θ' ὀμμάτων πατρῴων* Guelph.

καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
θρέψασά τ', αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει·
πάγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποίκτειρόν τ' ἐμέ,
φίλον τ' Ὀρέστην· πῶς ἀνάξομεν δόμους;
πεπραγμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
Αἴγισθον, ὅςπερ σοῦ φόνου μεταίτιος.
πάγὼ μὲν ἀντίδουλος· ἐκ δὲ χρημάτων
φεύγων Ὀρέστης ἐστὶν, οἱ δ' ὑπερκόπως
ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.
ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
κατεύχομαί σοι. καὶ σὺ κλῦθί μου, πάτερ·
αὐτῇ τέ μοι δὸς, σωφρονεστέραν πολὺ

Ald. πατρῴων ὁμμάτων Turn. πατρῴων δωμάτων ex Stanleii conjectura Schütz., sine causa, nam πατρῷα ὄμματα ex circumscriptione usitatissima pro patre ipso dicuntur. Jam incommodum est solum illud δ', quod lectione Turn. recepta removeri possit, sed malui vulg. retinere, quia, cum orationis initium desit, nexus cum præcedentibus non satis perspicuus est.

125. ἣ τὰ πάντα Ald. ἣ πατὰ πάντα Rob.

127. βοτοῖς Ald. Turn.—In vocabulo βροτοῖς offenderunt interpretes. Heraldus emendavit: χέουσα τάσδε χέρνιβας, χοὰς λέγω, καλῶ σε, πάτερ. Both. dedit: Καὶ, γῆ χέουσα τάσδε χέρνιβας, βροτῷ λόγῳ καλῶ σε, πάτερ. Hermannus denique obss. critt. p. 63., ineptum judicans βρότοις λέγω, illud in φθιτοῖς mutari vult, allatis Pers. 217. Eurip. Alcest. 100., quibus addi potest Pers. 512. Ἔκτιστα γῆ τε καὶ φθιτοῖς δωμήματα Ἥξω λαβοῦσα πίλανον ἐξ οἰκῶν ἐμῶν. Sed dativus non cum λέγω, sed cum χέουσα jungendus est, et βροτοῖς eadem significatione adhibitum est, qua illis locis φθιτοῖς, quare nihil mutandum.

128. πάτερ Rob.—ἐποικτίρειν legi vult Herm. l. l., quod recepit Both., sed imperativum unice verum esse, docent v. 132. et 135., ubi item directa esse allocutio.—τε ante ἐμέ positum est, de quo vid. quæ ad Prom. 42. monita sunt.

129. πῶς in γ' ὡς mutari voluit Heath., in ὡς Hermann. et Both., sed retineri potest, modo non, ut vulgo, commate post Ὀρέστην interpungatur, et interrogationis signum in fine versus ponatur, quod vulgo abest.

130. πεπρασμένοι conj. Stanl., πεπραμένοι dedit Glasg., quod receperunt Schütz. et Both.; sed vulgata, quam et Schol. tuetur, bene se habet, ut infra v. 867. οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ. Pers. 515. οἱ γὰν τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ. ibid. 258. ὡς πάντα γ' ἴσθ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα. Soph. Trach. 781. τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου.—ἀλώμεθα Rob. Turn.

132. σὺ Both., quod elegantius vocat, sine causa.—μεταίτιον Guelph.

134. φεύγειν Med. Guelph. Ald. et cod. Rob.—ὑπερκόπως Both. pessime.

135. πόνοισιν Med. Guelph. Ald. Turn.—χλίουσι Turn.—μέγα Med, Guelph. Ald. Rob.

137. καὶ νὺ κλῦθί Ald.

138. σωφρονιστέραν Ald.

μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.
ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάςδε· τοῖς δ' ἐναντίοις
λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον,
καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατακανεῖν δίκην.
ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι, τῆς κακῆς ἀρᾶς
κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.
ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
σὺν θεοῖσι, καὶ γῇ, καὶ δίκῃ νικηφόρῳ.
τοιαῖςδ' ἐπ' εὐχαῖς τάςδ' ἐπισπένδω χοάς.
ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.

ΧΟΡΟΣ.

ἵετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον στρ.

142. Vulg. ἀντικατθανεῖν δίκην sensu carere videtur, defensorem tamen habet Schwenkium, qui accusativum δίκην id significare dicit, quod verbo efficitur; sed id loco nostro fieri non potest. Both. dedit ἀντικατθανεῖν δίκῃ. Sed Schol. et varia lectio apud Turn. præbent ἀντικατακτανεῖν, unde Hermann. obss. critt. p. 64. emendavit ἀντικατακανεῖν, quod recte recepit Schütz., nisi forte ἀντικακτανεῖν vel ἀντικακκανεῖν legendum est, ut κακκυνηγέτις Eum. 226., ex quo vulgatæ lectionis origo facilius intelligi possit. Sed idem Herm. male δίκην in δίκῃ mutavit, qua mutatione non opus est, si τιμάορον δίκην jungimus, ut Eur. Electr. 676. δὸς δῆτα πατρὸς τοῖςδε τιμωρὸν δίκην. Non melius Pors. Advers. p. 139. ἀντικατθανεῖν δίκη.

143. ἐν μέπω Ald.—Post ἀρᾶς quum vulgo comma ponatur, sensus est nullus, quare καλῆς ἀρᾶς ex conjectura dedit Schütz., quod recepit Bothius, omisso simul versu sequente, ut spurio. Sed omnino non intelligo, quid sit: ἐν μέσῳ τίθημι τῆς καλῆς ἀρᾶς, et si quis inest sensus, is tam ineptus est et frigidus, ut tale quid Æschylus dixisse non possit. Mihi quidem post τίθημι comma ponendum videtur, ut genitivi cum versu sequente jungantur, ἀρᾶς autem corruptum esse puto a librario, cujus oculi in versum sequentem aberrarunt. Quid sit, ἐν μέσῳ τιθέναι, in vulgus notum est.

144. κείνους Rob. et var. lect. ap. Steph.

145. τῶν suprascr. δ' Med. τῶνδ' Ald.

146. ξὺν Glasg. Schütz. invitis libris.

149. ἐξαυδομένας Guelph. Ald.

150. Quæ sequuntur, monostrophica leguntur in editionibus, quamquam certa insunt responsionis vestigia. In stropham et antistropham primus divisit Herm. obss. critt. p. 67., ita tamen, ut singuli versus minime sibi respondeant. Idem facere conatus est Both., sed tanta cum audacia, ut ejus mutationibus afferendis supersedere possim. Melius res processit Seidlero de verss. dochm. p. 59., cujus rationem in posteriore strophæ et antistrophæ parte secutus sum, in priore vulgatam retinui, quia nimias mutationes requirit. Hanc autem ille ita legit:

Ἵετε δακρὺ καναχὲς ὀλόμενον ὀλομένῳ δεσπότᾳ
πρὸς ἔρυμα τόδε κεδνῶν, κακῶν τ'

et antistr.

ὀτοτοτοτοτοτοὶ ἰὼ τίς ἀναλυτὴρ δωμάτων
δορυσθενὴς ἀνὴρ Σκύθης

in quibus transpositionem vocabulorum

ὀλομένῳ δεσπότᾳ
πρὸς ἕρυμα τόδε, κακῶν κεδνῶν τ'
ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι, κλύε, σέ-
βας ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
ὀτοτοτοτοτοτοῖ· ἰώ·
τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ,
ἀναλυτὴρ δόμων, Σκύθης,
τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα
ἐν ἔργῳ βέλη πικάλλων Ἄρης,
σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατὴρ,
[κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.]

δορυσθενὴς ἀνὴρ et sensus et metrum postulare videntur, sed reliqua minus probabilia sunt, neque δάπεδον ὀλόμενον quid sit intelligo. Fortasse legendum: ἴστε δάπεδον παναχὲς ὀλομένῳ ὀλομένῳ δυσπότᾳ ut Eurip. Orest. 1364. διὰ τὸν ὀλόμενον ὀλόμενον Ἰδαῖον. Secundo versui deinde responderet τίς δόμων ἀναλυτήρ. Sed hæc intacta relinquo. Lachmann. de chor. syst. p. 92. totum carmen in unam stropham contraxit, cujus antistropham deesse putat.—πάναχὲς Guelph. Ald.

151. ὀλυμένῳ Ald.

152. Quæ sequuntur intellectu difficillima sunt. Hermann. Schütz. et Seidler. verbis transpositis jungunt πρὸς ἕρυμα τόδε κεδνῶν, κακῶν τ' ἀπότροπον ἄγος *ad confirmanda nobis bona et avertuncanda mala*. Sed hæc verbis non insunt, et obstat huic sensui maxime τόδε. Aptior sane verbis est explicatio scholiastæ, ut κακῶν κεδνῶν τ' ἀπότροπον ἄγος appositio sit ad δάπεδον, ἕρυμα autem significet tumulum, quam significationem si quis huic vocabulo inesse posse neget, facile reponi possit ἕρμα, in quod incidisse video etiam Hermannum ad Soph. Antig. 841. ed. nov.

153. ἄλγος Med. Ald. Rob. Turn.

154. χοὰν Ald.—κλῦε vulg. male. κλύε Glasg. Hermann. Seidler.

155. στιβάσω Aldin. Rob.—δίσποτα ἐξ vulgat. δίσποτα 'ξ Heath. Schütz. perperam.

157. δόμου σθενὴς Ald.

158. Σκυθίης var. lect. ap. Steph. Σκυθικά τ' ἐν ibid. et Rob., quod recepit Schützius male.

159. παλίντον' vulg. quod cum Seidlero mutavi.

160. ἱπεργα Turn., quod recepit Schütz. male.

161. ξίφη pro βέλη vult. Schütz. quia βέλη præcessit, sed de hac ejusdem vocabuli repetitione in Æschylo frequentissima jam sæpius sermo fuit. Ceterum post hunc versum aliquot versiculos intercidisse putat Schütz., sine causa.

162. ἀπότου Guelph. ἐπότους Rob.

163. Inepta est hæc Mercurii allocutio, præsertim quum statim ad Chorum se convertat Electra; neque de lacuna, quæ longiorem ad Mercurium orationem contineat, cogitari potest, hæc enim Electræ, ut nunc est animo affecta, minime apta foret, debebatque deinde ὑμεῖς δὲ sequi. Omnino v. 162.

νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.

ΧΟΡΟΣ.

λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος ποτ' ἀνδρὸς, ἢ βαθυζώνου κόρης;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος....

ΧΟΡΟΣ.

ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.

et 164. tam arcte cohærent, ut nihil debeat intercedere. Quare mihi persuasum est, hunc versum, in quo nemo adhuc editorum offendit, ejiciendum esse tanquam spurium et aliunde illatum, neque eum uncis includere dubitavi, quum sententiæ meæ faveant edd. Rob. et Vict., quæ hunc locum tanquam corruptum vel mancum signant. Præterea, si quid in hac re est ponderis, in fine stichomythiæ v. 179. Chorus etiam non tres, sed duos versus habet. Potest autem hic versus ante v. 122. locum habuisse. In hanc sententiam jam Hermannum quoque abiisse video in dissert. de vers. spur. ap. Æschyl. p. vi. Mirum denique est, quod Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. in μιγίστη consentiunt, quod inde a Stanleio in μίγιστα mutatum est.

165. λέγοις ἀνεχεῖται Aldin. Rob.

167. βαθῦ ζώνου Ald.

168. τόδ' ἐστὶ Ald.

169. Interrogationis notam post οὖν auctore Stephano posuit Schütz., qua non opus est.

170. πλὴν ἐμῶν Both. inepte.—κείραιτό νιν Guelph. Aldin. Rob. De optativo v. Herm. ad Soph. Aj. 1200.

171. ἐχθροῖς Ald. Turn. Hinc ἐχθροῖς γὰρ οὐ προσῆκε emendavit Pauw., ἐχθρᾷ γὰρ οὐ προσῆκε Both. utrumque inepte. Quum Electra dixisset, neminem hic adesse, qui præter ipsam capillum potuerit detondere, affirmat hoc Chorus, addita simul causa, quia inimici sint, quos deceret; innuit autem Clytæmnestram.

172. καρτιδεῖν Ald.—In fine hujus versus interruptæ orationis signum posui quod vulgo abest.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἢ τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔπεμψε χαίτην, κουρίμην χάριν πατρός.

ΧΟΡΟΣ.

οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον
χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει·
ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι
σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος,

174. αὐταῖσιν ἡμῶν Turn. Vict. Cant. Stanl. Schütz., sed αὐτοῖσιν ἡμῖν Med. Guelph. Ald. Rob. Glasg. Schwenk., quod unice verum est, positum pro ταῖς ἰδίαις αὐτῶν ἡμῶν, qui usus est frequentissimus, ut Il. xvii. 51. κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. cf. Schæf. ad Dion. de comp. p. 170. et ad Plin. ep. i. 16. Comment. Æsch. p. 63. αὐταῖσιν ἡμῖν Both. minus bene, masculinum enim, præsertim plurali numero, de muliere adhibitum, in tragico sermone offendere neminem potest.

175. κρύαδα Guelph. Ald.

178. ἔπεμψεν Guelph. Aldin. Rob. —καὶ τὴν Guelph. Ald. Rob. Turn. et var. lect. ap. Stephan.—πατρὶ vulg., sed πατρὸς Med. Guelph. Ald. Rob. et var. lect. ap. Steph., quod propter librorum auctoritatem præferendum duxi. Similiter Soph. Electr. 84. πατρὸς χίοντες λουτρά. Eurip. Orest. 123. ἄπαντ' ὑπισχνοῦ νικητήρια δωρήματα. cf. Hermann. ad Soph. Antig. 598. ed. nov.

179. οὐκ Rob.

180. ψαύσῃ Guelph. Ald. Rob. Forsitan verum ψαύσῃ, ut πεὶ μὴ θίλῃ Prom. 670.

181. πρόσεστι Turn. Vict. πρόσεισι Ald.—καρδίᾳ volunt Stanl. Pauw. Abresch. Schütz. Buttler. sine causa, κλυδώνιον duplicem genitivum habet, de quo usu vid. Schæf. ad Soph. Ant. 1184. Herm. ad Aj. 54.

182. ἰπαίθην Med. Guelph. Ald. Rob. ἰπώσθην Turn. Vict. Schol. ἰπαίσθην Canter. et rell.—διαλταίῳ cod. Rob., quod Robortellus propter novitatem probat.

183. δίψιον ex conjectura Schütz. et Both., sine causa, adjectivum poetice transpositum est, ut Eur. Herc. fur. 447. γραίας ὄσσων πηγάς, quem locum apte affert Schwenk.

184. ἄφραστοι vulg. ἄφρακτοι Med.

πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; 185
ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη.
ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου 190
βροτῶν Ὀρέστου ... σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
φεῦ. εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ κινυσσόμην·
ἀλλ' εὖ σάφ' ἦν ἡ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,

Guelph. Ald. Rob., quod propter librorum auctoritatem cum Schützio prætuli.—*δυσχύμου* Turn.

185. *ἐλπίζω* Ald.

187. *κατανοῦσ'* Ald.

188. In particula *δέ* offenderunt editores, quia non videbatur habere, quo referretur, quare in *γε* mutarunt Glasg. Both. et Schütz., quorum hic etiam *δ'* post *οὐδαμῶς* inseruit, sed recte vidit Elmsl. ad Eur. Med. 940., illud *δέ* referri ad *μέν*, quod reticetur in priori membro *ἡ κτανοῦσα*, idque aptis exemplis comprobavit. Dissentit quidem Hermann. in *Classical Journal* xliv. p. 426., qui excidisse putat versum hac ferme sententia: *ἡ τοῦ μὲν αἰσχυντῆρος Αἰγίσθου δάμαρ*, quia non possint hæc, quæ diversissima sint, ita conjungi: *ἡ κτανοῦσα, ἐμὴ δὲ μήτηρ*. Sed errare videtur vir summus; nam si omnino *κτανοῦσα* vocaretur, hoc sane diversissimum a matre foret, sed quum sit *ἡ τὸν πατέρα κτανοῦσα*, huic profecto apte opponitur *ἐμὴ δὲ μητήρ*.

189. *πεπαμένη* Ald.

190. *ἐγὼ δὲ πῶς* ex conjectura dedit Schutz., qui simul post *Ὀρέστου* interrogationis signum posuit; sed habet vulgata aposiopesin usitatissimam, quum enim post *Ὀρέστου* addere voluisset: *οὐκ ἴχω*, ipsa sententiam tam tristem non absolvit, sed subjicit spei lætæ solatium, quod quo clarius appareret, interruptæ orationis signum v. 192. posui. Similis est et simili de causa usurpata aposiopesis Agam. 484. *Ἀλλ' ἡ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λόγων... Τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον.*—*αἰνίσθω* Ald.

192. *σαίνομαι* Ald.

193. *εἴθ'* Ald.—*εὔφρον* Ald. *ἴμφρον'* conjecit Stanl., quod probant Schütz. Buttler. et Hermann. obss. critt. p. 69. et recepit Both., sed non significat hoc vocabulum, quod volunt: *clarus, intelligibilis*. Facilius *læta vox* pro *clara* poni potest.

194. *κινυσσόμην* Guelph. Ald. Rob. et var. lect. ap. Stephan. eadem varietate, qua Prom. 158. *μὴ 'κινυσόμην* Schutz. Both. Schwenk., contra libros, sed augmentum omissum est, de qua re alio loco plura dicenda erunt.

195. *ἀλλ' εὖ σαφηνῆ* vulgat., quod sensu caret, quare *ἀλλ' ἦ σαφηνῆ* conjecit Canter., quod sensum non juvat. *ἀλλ' ἦ σάφ' ἦν μοι* dedit Schütz. *ἀλλ' εὖ σάφ' ἦδη* Pors. Advers. p. 139. Canteri emendationem amplectitur Hermann. obss. critt. p. 71., qui propterea etiam v. 197. *εὖ γε συμπνεῦσαι* scribit, quamquam sic infinitivus *συμπνεῦσαι* non magis quam *ἀποκτύσαι* habet, unde pendeat. Both. reliquis non mutatis, Aldinam lectionem *ἀκίστευσα* recepit, et in eandem sententiam abierunt Erfurdt. atque Voss. in censuris editionis Schützianæ. Erfurdt. denique ad Soph. Aj. p. 626. ed. maj. *ἀλλ' ἦν σαφηνῆ* conjecit. Mihi vero etiamnum unice vera videtur emendatio

εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἢ ξυγγενὴς ὤν, εἶχε συμπενθεῖν ἐμοὶ
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός.
ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα,
οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
στρεβούμεθ'· εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν.
καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
ποδῶν ὁμοῖοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τῶδε περιγραφὰ ποδοῖν,

in Comment. Æschyl. p. 35. olim a me prolata, ut legatur ἀλλ' εὖ σάφ' ἦν ἥ, quo facto et sensus sine ulla mutatione restituitur, et constructio optime procedit, quare non dubitavi hoc in textum recipere. Particula ἥ negligentius posita est, debebat enim esse ἀλλ' ἢ εὖ σάφ' ἦν, cujus usus hæc ipsa tragœdia duo exempla præbet. Nam præter hunc locum ita posita reperitur v. 848., ubi scribi debebat νῦν γὰρ ἢ μέλλουσι. Similiter Eurip. Med. 819. ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα ἵξει. Aristoph. Av. 422. κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν ἴσχειν.—ἀποσρίσαι Med. ἀποστύσῃ Guelph. ἀπίστυσα Ald. ἀποστύξαι Rob., quod recepit Glasg. male.

196. γ' omittunt Guelph. Ald. Rob. Turn.—εὐχθροῦ Ald.

198. τιμὴ dederunt Schütz. et Both. male; vulgatæ sensum recte explicasse mihi videor in Comment. Æschyl. p. 37.: *ut posset mecum lugere de tumuli ornatu et honore patris*, qui sc. nullus est.

203. In his, qui sequuntur, versibus offenderunt editores, et præ ceteris quidem Schützius totam hanc e vestigiis concludendi rationem Æschylo indignam ratus, v. 203—209. spurios judicat. Sed apte hanc sententiam refutavit Eichstadius in ephem. Jenens. 1797. 221. 222. et Blümner *über die Idee des Schicksals*, p. 51. sq. Ita enim humanæ naturæ peritus erat Æschylus, ut non ignoraret, quam facile ex rebus levissimis spem suscipiant illi, qui vehementer aliquid concupiscunt. Præterea Electram præ desperatione et subita spe perturbatam animo fingit. Postremo hos versus revera ab Æschylo profectos esse, docet locus Euripideus, El. 532. sqq. quo hoc Æschyli inventum perstringitur. Sed etiamsi non omnes hi versus sint spurii, aliquid tamen vel insititii vel corrupti iis inesse, omnes interpretes consentiunt. Schützius v. 204. 205. et 207. ut spurios uncis inclusit; Eichstadius l. c. v. 208. post v. 203. collocat, v. 204. et 207. ejicit; Herm. obss. critt. p. 72. v. 207. et 208. omittendos putat; Both. nihil quidem ejici vult, sed v. 204. ὅμοιον τοῖς ἐμοῖσιν et 207. στίβους θ' ἵνὸς τῶνδ' ὑπογραφῇ μιτρούμεναι scribit; Buttler. denique v. 199—202. post v. 208. collocandos putat. Sed nihil prorsus in vulgari versuum ordine et lectione mutandum esse mihi persuasum est. Nam primum καὶ γάρ v. 205., in quo plurimi offenderunt, explicatu facillimum est; quum enim vestigia suis æqualia esse dixisset, mox aut a Choro digitis monstrante aut suis oculis monita, imparia etiam adesse, vel majora vel minora suis, interjicit, hoc nihili esse faciendum, esse enim duorum hominum vestigia, deinde ad interruptum sermonem redit. Quod autem idem sæpius dicit, ignoscendum est animo perturbato, qui, quæ spem faciunt non satis habet semel dixisse.

204. ποδῶν δ' Med. Guelph. Ald. Rob.

αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ συνεμπόρου τινός.
πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι
εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους
εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένῃ βροτῶν ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅδ' εἰμί· μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸς καθ' αὑτοῦ γ' ἆρα μηχανορραφῶ.

206. ξυνεμπόρου Glasg. et rell. invitis libris.
207. τενόντων δ' Ald.
208. ἰς Rob.
210. Choro tribuit Vict.
212. τοίνυν Guelph. Ald.
213. ὅντιν Ald. Rob.—ἰξύκου Med. ἰξήνχου Ald.
215. ξύνοιδα Glasg. et rell. invitis libris.—σ' ἐκπαγλουμένης Med. Guelph. Ald. σ' ἐκπαγλουμένην Rob. Turn. Vict. omnino recte. Sed σ' ἐκπαγλουμένῃ dederunt Schütz. et Both., in errorem inducti versu præcedente, σύνοιδα enim utramque constructionem admittit. Similiter idem vocabulum diversa constructione repetitum est infra v. 484 s. μίμνησο λουτρῶν.—μίμνησο δ' ἀμφίβληστρον conf. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 331.
216. καὶ πῶς ἀληθῶν τυγχάνω conjecit Both. de usu vocabulorum πρὸς τί dubitans, significant autem *quatenus, bis wohin, inwiefern.*
217. μάστιν' Rob.
219. καθ' αὑτοῦ pro vulgat. κατ' αὐτοῦ scribendum duxi, v. ad v. 109.—τἄρ' ἆρα Med. Guelph. Ald. et cod. Rob., qui τ' ἄρα ex conjectura dedit. γ' ἄρα Turn. Vict. Hinc γ' ἄρα recte Glasg. et rell., ut v. 110. τἄρα præfert Elmsl. ad Heraclid. 144.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδ' ἐγώ σε προὐννέπω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ.
κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς,
ἀνεπτερώθης, κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ·
σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός·
ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός·
σπάθης τε πληγάς· εἰς δὲ θηρίων γραφήν ....

221. *καὐτοῖς* Rob.—*ἐμοῖσιν ἄρ'* Med. Guelph. Ald. Rob. *ἐμοῖσιν* omisso *ἄρ'* Vict. Stanl. Schwenk., sed *ἐμοῖς ἄρ'* recte Turn. Glasg. Schütz. Both.—*τοῖς ἴσοις* Guelph. Aldin. cod. Rob.

222. *τἀδ' ἐγώ* Aldin. Rob. *τᾆδ' ἐγώ* Turn. *τάδε ἐγὼ* Vict., quæ cum omnia falsa sint, *ταῦτ' ἐγὼ* dedit Glasg., quod receperunt Schütz. et Schwenk. *τῇδ' ἐγώ* Both. Sed dubito de voc. *προὐννέπω*, an non recte hic positum sit, et idem mihi in mentem venit, quod Arnaldo, ut *τάδε σ' ἐγὼ προεννέπω* legatur; quum enim *προεννέπω* in *προὐννέπω* corruptum esset, *σε* metri causa transponendum fuit, hinc *τάδε ἐγώ* in Vict. Sed quum omnia incerta sint, vulgatam mendosam retinui.—Signum interrogationis male omisit Glasg.

223. *αὐτὸν μὲν νῦν* vulg. adversus metrum. *αὐτὸν μὲν οὖν* Turn. et Guelph. e vet. lect., sed a recenti manu *νῦν*. *αὐτόν με νῦν* ex conj. Schütz. Sed *μέν* postulare videtur nexus, quare Turn. lectionem cum Bothio recepi, præsertim quum duplex *με* displiceat.—*ὁρᾷ* Ald.

224. *κουρὰν τ'* Rob.—*κηδίου* Guelph. Ald.

225. Hi versus vulg. hoc ordine leguntur: 227. 226. 225., profecto male, nam 225. et 228. non possunt conjungi; in Rob. 226. 225. 227. Schütz. et Both. ita transposuerunt: 226. 227. 225., sed propterea Pauwii emendationem recipere debuerunt: *σαυτῆς δ' ἀδελφοῦ σύμμετρον τῷ σῷ κάρᾳ*. Ego quidem eum ordinem secutus sum, quem Heath. et Glasg. protulerunt, et ex quo sententiarum nexus videtur optimus.—*ξυμμέτρου* Glasg. Both. invitis libris.

228. *σκίψαιτο μὴ* Med. Guelph. Ald. *σκίψαι τὸ μὴ* Rob. *σκίψαι τόμῃ* var. lect. ap. Steph.

229. *χειρὸς* Ald.

230. *εἰς δὲ* explicare nesciverunt interpretes, quare *ἐν δὲ* correxerunt Pauw. et Schütz., *ἠδὲ* ex Turn. recepit Both., quod aperte correctoris est. Vulgatam tueri mihi posse videor, interruptæ orationis signo posito; quum enim *βλέψον* vel simile quid et plura forsitan addere voluisset Orestes, vidit Electram subita lætitia abreptam, et sermone non absoluto, dixit quæ sequuntur.—*θηρίον* cod. Rob., pro quo ex conj. *θηρίου* dedit.

ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς,
δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσῃ πατρός.
ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον
ἐμοί· προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
πατέρα τε καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει
στέργηθρον· ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται·
καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου·
πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων·
μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ
πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό μοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ·

231. *μίνου* Guelph. Ald. *μὶν οὖ* Turn. pro *γίνου*.—*μὴπλαγῆ* Med. Guelph. Ald. *μὴπλαγῶ* Rob.

232. *οἰδωῶν ὄνταϛ* Guelph. Ald. *οἰσανῶν ὄντις* in cod. invenit Rob. et vulgatam ex conj. dedit.—*πικρούς inimicos* vid. Valck. ad Phœn. 963.

233. *δώμασι* Turn.

234. *σωτήριος* emend. Schütz. probante Bothio, refragantibus Hermann. obss. critt. p. 73. et Schwenkio, quorum explicationes non intelligo.

235. *ἀναπτήσει* Glasg. et rell. invitis libris.

236. *ὄνομα* emendavit Valck. ad Phœn. 415., quod probarunt Pors. ad Orest. 1080. et Herm. ad Hecub. p. 121., receperunt Schütz. et Both., sed vulgatam, quæ sanissima est, fusius vindicavi in Comment. Æsch. p. 9. Nam *ὄμμα* multo blandior pulchriorque allocutio est, neque *ὄνομα* potest dici *τέσσαρας μοίρας ἴσχειν*, quod quid sit ibidem explicavi.—*νέμον* Schütz. pro *ἴσχον*, quia idem versu sequente recurrit, sed in hac ejusdem verbi repetitione minime offendendum esse, demonstravi in Comment. Æschyl. p. 6—16. Viris ibi p. 16. laudatis, qui de eadem re egerunt, addi possunt Schwenk. ad Æschyl. Eumen. 512. Erfurdt. ad Soph. Œdip. Reg. 1281. ed. min. Reisig. ad Œd. Col. p. 186. sqq. Markl. ad Eur. Suppl. 245. Elmsl. ad Eur. Bacch. 646. Oudend. ad Cæs. B. G. i. 44. Weber. ad Lucan. T. ii. p. 626.

238. *πατέρος τι* vulg., sed *πατέρα τι* Med. Guelph. Ald. Rob., quod recte receperunt Glasg. et Schwenk. *πατέρα σι* emendavit Schütz., quo non opus est. —*ἱστμοὶ* Med. a prima manu *ἱστίμοι* Ald.

240. *θυθείσης* Turn.

241. *σίλας φέρων* Schütz., quod propter *ἦσθα* ferri nequit.

242. *μὸνος* Med. Guelph. Ald. Rob. et var. lect. ap. Steph.—*ξὺν* Glasg. et rell. invitis libris. Hunc et sequentem versum Oresti tribuit Turn.

243. *σοι* ex Stanleii conjectura Schütz. et Both. sine causa.

244. Electræ orationem continuat Ald.—*πεγμάτων* Ald.

ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρὸς,
θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν
δεινῆς ἐχίδνης. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς
θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω,
ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
καὶ τοῦ θυτῆρος καί σε τιμῶντος μέγα
πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας, πόθεν
ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς·
οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' ἀνανθεὶς πυθμὴν
βωμοῖς ἀρήξει, βουθύτοις ἐν ἥμασιν.
κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρὸς,
σιγᾶθ'· ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,

245. ἰδὼν et ἴδοῦ var. lect. ap. Stephan. ἰδὸν Ald. ἰδὼν Turn.—γεννανᾶνιν αἰετοῦ Med. Guelph. γίννα νιναῖτ τοῦ Ald. γίννα νῦν αἰετοῦ Rob. γίνναν νιν αἴτ τοῦ var. lect. ap. Steph.—ἀετοῦ Glasg. invitis libris et sine causa, vid. Comment. Æschyl. p. vi. sq. Herm. præf. ad Soph. Aj. p. xix.

246. σπειράμασιν Guelph. Ald. σπειράμασιν Rob., unde ν recepi.

247. ἀποφανισμένους Guelph. Ald. Rob.

248. ἐντελὴς Schütz. et Both. e Pauwii conjectura, sed reditur ad singularem γίνναν. Similis sermonis negligentia in eis est, quæ collegit Poppo ad Thucyd. T. i. p. 96., et si quis huc trahere velit, quæ congesserunt Dorvill. ad Charit. p. 340. sq. Heindorf. ad Protag. 28. ad Gorg. 75. et ad Cic. de nat. Deor. i. § 51. Poppo ad Xen. Cyrop. i. 6. 21.

249. θῆρα πατρῶα Med. Guelph. Ald.—προφέρειν Ald.

250. ἐγὼ Guelph. pro λέγω.

252. ἔχοντες Ald.

253. σοῦ θυτῆρος Schütz., quod minime necessarium est, intelligitur enim ex sequentibus.

255. εὔθυνον Med. Ald. Turn., hic tamen εὔθοινον pro var. lect. habet.

256. οὔθ' Turn.—ἀετοῦ Glasg., ut v. 245.

257. ἴλοις Ald. ἵλοις Turn.—εὐπιθῆ vult Blomf. ad Prom. 341., male.

259. ἐν ἥμασιν Med. ἐχήμασιν Guelph. ἐγήμασιν Ald. ἐνήμασι cod. Rob., qui ex conj. dedit ἐν ἥμασιν. Hinc ν recepi.

260. δαναρίας Ald. Rob.

261. κάρτα omittit Rob.

γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε
θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
κἀξορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρους
ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον,
αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
βροτοῖς τιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῶν νόσους,
σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις
λιχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ·

264. ἐπαγγείλῃ Rob. ἀπαγγιλεῖ Glasg. Schütz., temporis variationem in poeta non ferentes, quæ vel prosariis scriptoribus licuit; sic, ut unum de multis locum afferam, Isocr. Areopag. c. 12. ἐκεῖνα μόνον ἐτήρουν, ὅπως μηδὲν μήτε τῶν πατρίων καταλύσουσι, μήτ' ἔξω τῶν νομιζομένων προσθήσουσιν, ubi alii καταλύσουσι, alii imperitius προσθήσωσι dederunt.

265. ἴδοιμι Med.

267. οὗτοι Med. Guelph. Ald. Rob.

269. κἀξορθιάζων Med. Ald. κἀξορθριάζων Rob. utrumque pro varia lectione affert Steph.

270. ὑφ' ἧς παρμὲν Guelph. Ald. Turn.

273. ἀποχρῆμα τοῖσι vulg. ἀπώχρημα τοῖσι cod. Rob. ἀποχρημάτοισι Guelph. Ald. Glasg. Schwenk., cui Schütz. sine causa ἀχρημάτοισι protulit, ex Rob. conjectura profectum. — ταυρούμενος Turn.

274. αὐτὸς δ' ἔφασκε τῷ φιλοψύχῳ τάδε Both. inepte.

276. 77. Locus, qui sequitur, paullo obscurior est, et viros doctos ad emendandum impulit. Lobeck. ad Aj. p. 335. μηνίματα voluit pro μειλίγματα, Both. autem versum alterum cum solœcismo ita dedit: βροτοῖς σφὶ παύσειν εἶπε, τὰς δ' εἶναι νόσους. Sed locus ita videtur construendus et explicandus: δυσφρόνων μειλίγματα (i. e. *pœnas ad placanda Erinnyum numina, irata propter intermissam occisi Agamemnonis ultionem*, ut recte vidit Schütz.) τὰ μὲν ἐκ γῆς (i. e. *terræ sterilitatem*) βροτοῖς εἶπε, τὰς δὲ νῶν νόσους. Propterea etiam τὰς δὲ legendum est cum Rob. Ald. Schütz., non τάσδε cum Turn. Vict. Glasg., neque τάς τε cum Stanl. et Schwenk.

278. ἐπ' ἀμβατῆρας Med.

280. ἐπαντέλλει Med. Guelph. Ald., var. lect. ap. Steph.

ἄλλας τε φωνεῖ προσβολὰς Ἐριννύων
ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας,
ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.
τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος
κινεῖ, ταράσσει, καὶ διώπεται πόλεως
χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβὸς,
βωμῶν τ' ἀπείργειν, οὐχ ὁρωμένην πατρὸς

281. τ' ἰφώνει Stanl. Heath. Schütz. probante Buttlero, male. Transitus hic ab aoristo ad præsens frequentissimus est v. Valck. ad Eur. Hippol. 34. Brunck. ad Hecub. 21. cf. Cort. ad Sall. Catil. c. 12. et. 21. Omnino præsens pro præterito tragicis sæpe usitatum vid. Seidler. ad Eur. El. 414.

282. ματρῴων Rob. ex conj., in cod. enim reperit πατρῴων.

283. Vulg., quam in textu dedi, sensu carere videtur, quare Schütz et Both. ὁρῶντι dederunt, quasi Apollo Oresti nocte apparuerit, omnino male. Melius Pauw. et Schwenk. ὁρῶν τι— νωμῶν τ', melius etiam Heath. ὁρῶντα— νωμῶν γ', quamquam γ' melius abesset.

285. στροτροπαίων Guelph. Ald.

287. διώκεσθαι Med. Aldin., unde Pors. in Morelli Lex. Græc. Prosod. edit. Maltby p. 249. emendavit διωκάθει, recte improbante Elmsleio ad Eur. Med. 186.

289. κρατῆρος Med. Ald. cod. Rob., qui ex conj. dedit κρατῆρος — μέρους Rob. μέρος μεταισχεῖν non intellexerunt interpretes, quare alii male post εἶναι interpungunt, ut Pauw. probante Buttlero, alii locum inepte explicant, ut Heath. et Schütz. μέρος ex abundantia est additum, ut Agam. 492. οὐ γάρ ποτ' ἦλθον τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ Θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. Hippocr. de aer. aqu. et loc. c. 2. τῶν νοσευμάτων πάντων μετέχειν μέρος. Macr. c. 115. Foes. ὀκόσοι τῶν θερμῶν πνευμάτων πλέον μέρος μετέχουσιν. Similiter Eur. Suppl. 1079. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα μέρος. Iph. T. 1299. μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. cf. Schæf. ad Lamb. Bos. p. 278. Heind. ad Plat. Soph. 42.—Etiam in οὔτε offenderunt Heath. et Schütz., quorum ille, quia οὔτε non sequitur, οὐδὲ legendum putat, hic copulam in βωμῶν τε reperit, sed respondent sibi οὔτε et οὐ, vid. Schæf. ad Lamb. Bos. p. 228. et ad Soph. Œd. Col. 972.

290. λίβος vulg., sed λιβὸς recte Turn. Glasg. et rell.

291. Quæ sequuntur obscura sunt, et variis modis a viris doctis tentata. Hermann. de metr. Pind. p. 201. post μῆνιν interpunxit, et δίχεσθαι δ' οὔτι συλλοΐην reposuit, quam rationem probavit Erfurdt. ad Soph. Ant. 251. ed. maj. et recepit Schütz. Eodem modo interpungit Elmsl. ad Œd. T. 817., qui tamen συλλύειν retinet, et explicat *συγκαταλύειν τινα deversari*, ut δίχεσθαι οὔτι συλλύειν positum sit pro οὔτι δίχεσθαι οὔτι συλλύειν. Hanc rationem nunc probare videtur Hermann. in *Classical Journal* xxxviii. p. 277. eandemque proponit Blomfield. ad Agam. 515. Both. legit: δόμῳ τ' ἀπείργειν οὐχ' ὁρωμένην πατρὸς μῆνιν δίχεσθαί σφ' οὔτι συλλύειν τινί et συλλύειν interpretatur de navi simul cum eo solvenda, allato Hor. Od. iii. 2. Pors. denique ad Morelli Lex. p. 249. ita legendum putat:

μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά.
πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.
τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι.
κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.
πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπιτνοῦσιν ἵμεροι,
θεοῦ τ' ἐφετμαὶ, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
καὶ προσπίζει χρημάτων ἀχηνία,
τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν,
Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενὶ,
δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.
θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὦ μεγάλαι μοῖραι, Διόθεν
τῇδε τελευτᾶν,
ἢ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ

βωμῶν τ' ἀπείργειν οὔτε συλλύειν τινά. πάντων δ' ἄτιμον οὐχ ἑρμίνην πατρὸς μῆνιν δίχεσθαι κἄφλον θ. χ. Quavis ratione obscuri aliquid et incommodi remanere, negari non potest, et mihi quidem locus mancus videtur, quod et ed. Rob. confirmat, in qua asteriscus post πατρὸς ponitur, et hiatus δίχεσθαι οὔτε, in quo libri omnes consentiunt. Quare vulgatam intactam reliqui.

295. χρισμοῖς Rob.—ἆρα vulg. ἄρα ex emendatione Stanleii recte Glasg. et rell., nec tamen propterea versus interrogative accipiendus est, quod putat Buttler. vid. Hermann. ad Aristoph. Nub. 142. et 1028.

296. κεἰ μὴ πιποίθη Schütz. ex emendatione Herm. ad Vig. p. 791., quam tamen ipse jam sustulit in ed. nov. p. 832., neque omnino ferri potest.—ἐξεργαστέον vulg. ἐργαστέον Ald. ἔστ' ἐργαστέον Med. Rob., quod cum Schützio propter majorem auctoritatem recepi.

297. συμπίπτουσιν vulg. adversus metrum. συμπίτνουσιν, quod jam Steph. reponi voluerat, Turn. Glasg. Schütz, sed scribendum est συμπιτνοῦσιν.

301. ἀδόξῳ Rob. ex Sophiani conjectura.

303. εἴσεται Erfurdt. ad Soph. Œd. R. 1499. ed. min. recte, quamquam refragante Schwenkio, explicavit passive accipiendum esse *scietur*, quam significationem futuris medii sæpe inesse docuerunt Duker. ad Thucyd. ii. 87. Poppo ad Thucyd. T. i. pag. 192. Hemsterh. ad Thom. M. p. 852. ad Luc. T. i. p. 181. Valcken. ad Herod. p. 388. ad Theocr. i. 26. Similiter ἄξῃ *duceris* Agam. 1616.

305. Hæc Wunderlich. obss. critt. p. 39. ita explicat: δότι Ὀρέστην τελευτᾶν τῇδε, ἢ Ὀρέστης μεταβαίνει τὸ δίκαιον, quod paullo durius nec necessarium est.

306. ἢ Ald.

307. ἀντὶ γὰρ Rob.

γλῶσσα τελείσθω· τοὐφειλόμενον
πράσσουσα δίκη μέγ' ἀϋτεῖ·
ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
πληγὴν τινέτω. δράσαντι παθεῖν,
τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι στρ. ά.

309. δίκπα μίγαντι Med. δίκης μέγ' αὐτεῖ Guelph. Aldin. δίκην μίγαντι Rob.

313. Carmen, quod sequitur, vulgo monostrophicum legitur; antistrophicum esse primus vidit Herm. obss. critt. p. 79 sqq. Sequitur eum Schützius, qui tamen singulis strophis transpositis, vulgatum versuum ordinem mirum in modum turbavit; cum hoc facit Both. Vulgatum ordinem retinendum esse demonstravit Erfurdt. in Annal. Heidelb. 1809. vi. p. 285. Mox accuratius de vero stropharum ordine disputavit Hermann. El. metr. p. 736. sq., quem secutus est Schwenk. Fecit tamen ille systemata quatuor, quæ mihi quinque videntur. Apponam ea, personarum nominibus additis, quo facilius responsio perspiciatur.

Σύστημα ά.

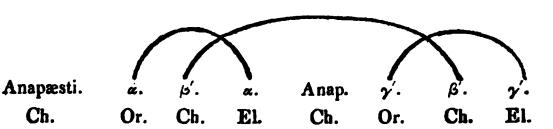

Σύστ. β'.

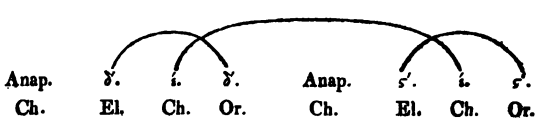

Σύστ. γ'.

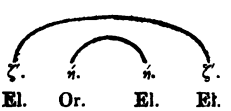

Σύστ. δ'. Σύστ. ί.

θ. θ. ί. ί.
Or. El. Ch. Or. El. Ch. Ch. Ch.

φάμενος, ἢ τί ῥέξας
τύχοιμ' ἀνέκαθεν οὐρίσας,
ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί;
σκότῳ φάος ἰσόμοιρον, χάριτες δ' ὁμοίως
πέπληνται γόος εὐκλεὴς
προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.

ΧΟΡΟΣ.

τέκνον, φρόνημα τοῦ στρ. β'.
θανόντος οὐ δαμάζει
πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς·
ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων.

Systemata eadem habet Lachm. de chor. syst. p. 107. sq., sed in personarum distributione aliquantum discedit, nam stropham quartam Oresti, antistropham quartam Electræ tribuit, vix recte; deinde systemate tertio personas ita disponit: Ch. Or. El. Ch., postremo stropham decimam inter Electram et Chorum dividit, antistropham inter Orestem et Chorum, forsitan non injuria.

313. *μάτερ, αἰνόματις* Rob. — De vocabulo *αἰνοπάτηρ* vid. quæ monita sunt ad Agam. 376.

314. *ῥίζας* Ald.

315. *τύχοιμ' ἄν, ἴκαθεν οὐρίσας* vulg., quem locum non intelligunt interpretes, vertunt enim *οὐρίσας advenienti*, nescio quo jure. Rectissime explicavit Lachm. p. 108. *οὐρίσας τὸν λόγον ἢ τὸ ἔργον*, ut sit *οὐρίζω* ea significatione, de qua disputarunt Brunck. et Musgr. ad Soph. Œd. R. 689. Hinc vero patet, male etiam vulgo *τύχοιμι* cum præcedentibus participiis jungi, quum ad *οὐρίσας* pertineat, hoc sensu: *quid loquens vel agens possim recte instituere dicta vel facta mea?* Deinde huic significationi non aptum est *ἴκαθεν*, quare palmaria videri posset emendatio Hermanni ad Vig. p. 729. *ἄγκαθεν* legentis, quam recepit Lachm., nisi métrum faciliorem mutationem *ἀνέκαθεν* admitteret, quam in textum recipere non dubitavi. Nam omissum *ἄν*, propter quod Hermanni correctionem corruptionem vocavit Blomf. in Mus. crit. Cantabr. ii. p. 190., morari neminem potest, qui legerit, quæ Herm. l. Γ. et ad Sophocl. Aj. 904. et Reisig. de vi et usu *ἄν* particulæ p. 133. disseruerunt.

317. *ἰσοτίμοιρον* Med. Guelph. Ald. Rob., unde *ἀντίμοιρον* conjecit Erfurdt. ad Soph. El. 86., quia *ἰσόμοιρον* prima brevi versui non satisfacere videbatur; eadem de causa Both. dedit *σκότου φάος ἴσ' ἄμοιρον*, sed quum versus sit antispasticus, nihil est offendendum. v. Seidler. de versu. doehm. p. 28. Neque sensum vulgo recte ceperunt, quum interrogationis signum post *ἰσόμοιρον* ponerunt, et verba *σκότῳ φάος ἰσόμοιρον* appositionem ad *εὐναί* putarent. Bene explicavit Hermann. obss. crit. p. 89. sq.

318. *πέπληνται* Guelph. Ald. Schütz. Both.

319. *προσθοδόμοις* Ald.

322. *ἡ μαλερὰ* vulg., sed articulum cum Lachmanno metri causa omisi.

324. *ὀτοτύζεται* Rob.—*θνῃσκων* Med.

πατέρων τε καὶ τεκόντων
γόος ἔνδικος ματεύει
τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει ἀντ. ά. 320
πολυδάκρυτα πένθη.
δίπαις τοί σ' ἐπιτυμβίδιος
θρῆνος ἀναστενάζει.
τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται, φυγάδας θ' ὁμοίως. 325
τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ πακῶν;
ῥὺπ ἀτρίακτος ἄτα;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων
θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων 330
παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις
νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.

326. δὴ Hermann. obss. critt. p. 90. sine causa.—In πατέρων καὶ τεκόντων offenderunt interpretes, et τέκνων voluit Stanl., θανόντων Buttler., sed ex tragicorum more junctæ sunt voces idem significantes, vid. Brunck. ad Orest. 544., cui Schwenk. recte addit Soph. El. 12. ὁμαίμου καὶ πασιγνήτης. Eur. Herc. fur. 1367. ὁ φύσας χὠ τικὼν ὑμᾶς πατήρ.

328. Vulg. sensu caret, et aliter legisse videtur Schol., qui explicat ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι, ζητεῖ τὴν ἐκδίκησιν. Hinc. Schütz. τὸ πᾶν in ποίναν mutavit, sed multo facilior est Lachmanni emendatio ἔοικεν, quam tamen recipere non sum ausus.

329. νῦν vulg., sed νυν post Canterum et Stanl. omnes, et sic jam Guelph.

331. Hunc et duos sequentes versus Oresti tribuit Rob., deinde v. 334. Electræ, v. 335. Oresti.—τοῖς ἐπιτυμβίοις vulg., quod metro et sensu postulante in τοί σ' ἐπιτυμβίδιος mutaverat in priore ed. Schütz. Idem proposuit Pors. Advers. pag. 139. Deinde etiam ἐπιτύμβιος rescripsit Herm., idque receperunt Schütz. Both. Schwenk. Lachm., sed ἐπιτυμβίδιος retineri potest, synizesi in postrema syllaba admissa. τοὺς ἐπιτυμβιδίους Turn.

332. θρήνους Ald. Turn.

334. τί δ' ἄσ' ἐν πακῶν Ald. τί δ' αὖτι πακῶς Turn.

335. Interrogationis signum, quod vulg. abest, post Pauw. habent omnes.

336. ἵκτ' ἄν Ald. ἵκ σ' ἄν Turn.—De χρήζων v. Dœderl. spec. Soph. p. 59.

337. θήη Med. Guelph. Ald. Rob.

339. ἐμβασιλείοις Ald.

340. νεοκράτα Ald.—φίλον κομίζοι Med. Rob. φίλον κομίζει Guelph. Ald. φίλον γε κομίζοι Turn. Vict. φίλον κομίσειεν Glasg. et rell. omnes, procul dubio recte.—De νεοκρᾶτα v. Pors. ad Med. 138.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ στρ. γ'.
πρός τινος Λυκίων, πάτερ,
δορίτμητος κατηναρίσθης,
λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι,
τέκνων τε κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶνα κτίσσας,
πολύχωστον ἂν εἶχες
τάφον διαπρεπτίου γᾶς
δώμασιν εὐφόρητον.

ΧΟΡΟΣ.

φίλος φίλοισι τοῖς ἀντ. β.
ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων,
σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
πρόπολός τε τῶν μεγίστων
χθονίων ἐκεῖ τυράννων.
βασιλεὺς γὰρ ἦς, ὄφρ' ἔζης,
μόριμον λάχος πιμπλάντων
χερσῖν, πεισίμβροτόν τε βάκτρον.

341. ὑπ' ἰλίῳ cod. Rob.
342. πόρτιος Ald.
343. δορίτμητα Lachm. sine causa, est enim antispastus. — κατηναρίσθης vulg., quod metri causa inde ab Hermanno mutatum est.
344. εὐκλείαν Ald.—δόμοισιν Guelph. Ald. Rob.
345. Metrum hujus versus aperte Bacchiacum est, quare fortasse τέκνων τ' ἐν κελεύθοις legendum, sed hoc propter antistrophicum incertum est. τέκνων κελεύθοις τ' Lachm., nescio qua de causa.—ἐπὶ στρατὸν Guelph. Ald.—κτίσας Rob. Glasg. Lachm., sed metrum vulg. κτίσσας poscit. De σ duplicato vid. Lobeck. ad Soph. Aj. 183. Meinek. quæst. Menandr. p. 31.
347. διαπροντίου τᾶς Med. Guelph. διὰ προντίουτας Ald. διαπροντίουτας Rob.
350. ἴσω Guelph. ἰκεῖ bis Ald. Turn. —θανοῦσιν Guelph. Ald. Rob.
351. καὶ τὰ χθονὸς Ald.
355. ἦν pro ἦς cod. Rob. ἦσθ' volunt Abresch. et Lobeck. ad Soph. Aj. p. 312., sed contra libros nihil novare ausus sum, quamquam ἦς ex Eur. Herc. fur. 1408. expulit Hermannus, ex Iph. Aul. 339. et 1003. Markl., ex Aristoph. Nub. 1030. Reisigius. — ὄφρα vulg., quod inde a Pauwio correctum est.
356. πιπλάντων Heath. Both. Lachm., idemque dare voluit Schütz. et probavit Buttler., vix recte.
357. πεισίβροτον metri causa voluit Pauw., quem sequuntur Both. et Lachm., sine causa. v. Seidl. de verss. dochm. p. 28. Præterea in accusativo πεισίμβροτον βάκτρον offenderunt interpretes, pro quo genitivum habent Heath. et Both., dativum Schütz. et Buttler., sed accusativus βάκτρον non minus a πιμπλάντων pendet, quam λάχος, quamquam huic soli aptum est verbum. Sed

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μηδ' ὑπὸ Τρωΐας ἀντ. γ'.
τείχεσσι φθίμενος, πάτερ,
μετ' ἄλλων δορικμῆτι λαῷ
παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαψαι.
πάρος δ', οἱ κτανόντες νιν, οὕτως δαμῆναι,
θανατηφόρον αἶσαν
πρόσσω τινὰ πυνθάνεσθαι
τῶνδε πόνων ἄπειρον.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου
μείζονα φωνεῖς· [ὀδυνᾶσαι γάρ.]
ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης
δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
κατὰ γῆς ἤδη. τῶν δὲ κρατούντων

hoc usitatum est tragicis, v. Brunck. ad Soph. Œd. R. 271. ad El. 435. id. et Lobeck. ad Aj. 1035. (1024.) Elmsl. ad Heracl. 312. cf. Dorvill. ad Charit. p. 398. Burm. ad Virg. Æn. vii. 187. Græv. ad Flor. iii. 21. 26. Davis. ad Cic. de Fin. ii. 27.

358. Tota hæc antistropha ita corrupta est, ut intelligi nequeat. Injitium quidem Schütz. vertit: *nec profecto, si ante Trojæ mœnia occubuisses, in turba militum gregariorum sepultus esses.* Sed hoc sensu neque μηδέ neque τάθαψαι poni poterat. Both. et Schwenk.: *Non autem sub Trojæ mœnibus occisus —sepultus es*, sed ita quoque μηδέ solœcum foret. Certi nihil confici potest, quum sequentia corrupta et manca sint. —In Τρωΐας offenderunt editores, Τροίας dederunt Pauw. Heath. adversus metrum, Τρωΐοις Herm. Schütz. Both. Schwenk., sed non necessarium videtur.

359. τείχεσι Heath. Herm. Schütz. Both. Schwenk. Lachm. propter antistrophicum, sed spondæus in basi pro trochæo ferri posse videtur.

360. ἄλλῳ ex Stanleii emendatione Pauw. Herm. Schütz. Both. sine ulla necessitate.

362. In his deesse aliquid et metrum et sensus docet, quod supplere variis modis editores frustra tentarunt. Herm. emendavit; πάροιθε θανὼν, ἢ κτανόντεσσιν οὕτω δαμῆναι, Schütz. dedit: εἰθ' οὖν πάρος ἢ νιν κτανόντεσσιν οὕτω δαμῆναι, quod non minus quam vulg. sensu caret, Both. πάρος δὲ, κανὼν' ἢ κτανόντεσσιν οὕτω δαμῆναι. In his codicum auxilium exspectamus.—οὕτω Glasg. Schütz. et rell. invitis libris.

364. πρόσω Herm. Schütz. et rell. sine causa.

368. φωνεῖ Guelph. Ald. Rob.—ὀδυνᾶσαι γὰρ, in quo libri omnes consentiunt, profecto vel metri causa falsum, quare uncis incluserunt Glasg. et Schwenk. ὀδυνᾶσα omisso γὰρ dederunt Heath. Herm. Schütz. probante Buttlero, ὀδύναν εὔχαριν Both., ὀδυνᾷ γὰρ Pors. Advers. p. 139. ὀδύνᾳ σῇ Lachm.

369. μαραίνης vulg., sed μαράγμης Guelph. Ald. μαράγνης Rob., quod recte recepit Glasg. v. Comment. Æsch. p. 40.

χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων·
παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦτο διαμπερὲς οὖς στρ. δ'. 370
ἵκετ' ἄπερ τε βέλος.
Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
ὑστερόποινον ἄταν
βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ
χειρὶ, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται·

ΧΟΡΟΣ.

ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι στρ. ε'. 375
πευκήεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
θεινομένου, γυναικός τ'
ὀλλυμέναις. τί γὰρ κεύ-
θωφρενὸς θ εἷον ἔμπας
ποτᾶται; πάροιθεν δὲ πρώρας

372. στυγιρῶν ὄντων Herm. στυγιρὸν τοῦτ' ὂν Both., sed nulla mutatione opus est.

374. διαπρισὶς Rob.—ἃς vulg., sed οὖς optime correxerunt Schütz. et Herm.

375. ἵκετο vulg., quod correxit Herm. —ἄτις πιρ vulg. invito metro, sed ἄπιρ τι Med. Guelph. Ald. Rob., quod recte receperunt Herm. Both. ἄπιρ τι Schütz. adversus metrum. ἃ πίρ τι Lachm. forsitan recte.

376. Huic versui vulg. Chori, in Rob. Orestis nomen præfigitur.

377. ἄτην Med. Rob., sed in Med. α suprascriptum.

378. πλανούργῳ Ald.

379. τοκεῦσι δόμῳ στιλεῖται. Rob. Hæc corrupta esse, non solum sensus docet, quem non adjuverunt Herm. et Schütz. hæc verba parenthesi includentes, sed etiam metrum antistrophici. Both. emendavit τοκεῦσιν ὅπως τιλῆται, antistrophico simul mutato. Melius Lachm. τοκεῦσι δ' ὅμως τίλει τίλει. Facile sane inter se confundi poterant ΤΕΛΕΙΤΑΙ et ΤΕΛΕΙΤΕΛΕΙ, nisi forte τίλει τάδε legendum est.

382. θεινόμενον Guelph. Ald.

383. ὀλυμέναις Ald. ὀλυμένης Rob.

384. Vulgata lectio, quam in textu exhibui sensu caret, metroque adversatur, nec quidquam probabile attulerunt interpretes. Herm. legit τί γὰρ κεύθω, φρενὸς οἷον ἵμπας ποτᾶται πάροιθίν τε etc. et hæc cum sequentibus conjungens, contortam constructionem comminiscitur. Schütz. dedit τί γὰρ κεύθω φρενί; θύον ἵμπας ποτᾶται. Both. τι γὰρ κεύθω φρένα θεῖον; ἵμπας ποτᾶται πάροιθίν γε etc. Buttl. τί γὰρ κεύθω φρενί; θεῖος ἵμπαξ ποτᾶται. Sed sola difficultas est in vocabulo ΘΕΙΟΝ, quod metrum quoque corrumpit, idque cum Hermanno puto ex ΟΙΟΝ natum esse, sed ut hoc modo verba jungantur: τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἵμπας ποτᾶται; *quid enim celem cum animi sensum, qui tamen volutatur?*

385. πρῳράς Med.

δριμὺς ἦται καρδίας 380
θυμὸς, ἔγκοτον στύγος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς ἀντ. δ'. 390
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;
φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας,
πιστὰ γένοιτο χώρᾳ.
δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι. 395

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ νόμος μὲν, φονίας σταγόνας
χυμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
αἷμα. βοᾷ γὰρ λοιγὸν Ἐριννὺς 410
παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων ἄτην
ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; στρ. ϛ'.
ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,

386. δριμὺς ἀήται καρδίας Med. δριμὺ ἀήται καρδίας Guelph. δριμὺ ἄπται καρδίας Ald. δριμὺς ἄπται καρδίας Rob. δριμείας τι καρδίας Turn. Vict. Ex illa optimorum librorum lectione Glasg. dedit δριμὺς ἦται καρδίας, quo omnis loci difficultas tollitur, reliqui autem editores, in vulg. lectione hærentes, frustra laborarunt. Herm. dedit δριμείας κραδίας θύματος ἔγκοτον στύγος, quod recepit Schütz., Both. δριμείᾳ κραδίᾳ θυμὸς ὃς ἔγκεισαι στυγνός, iique omnes, quia verbum deerat, hæc male cum præcedentibus junxerunt.

387. εἶκοτον Ald.

390. καραδαναΐξας Ald.

393. Versus ex Hermanni et Schützii ratione strophico non respondet, neutro quidquam monente; Both. dedit: κλῦτε δὲ τὰ, χθονίων, τι, τιμαί. Mihi strophicum potius mutandum videri, supra monitum est.

394. ἀλλ' ἄνομος Ald. Rob.—σταγόνες Glasg. errore typ.

395. ἰστίσον cod. Rob.

396. βοαὶ Guelph. Ald.—Ἐριννὺς Ald. Rob.—λοιγὸς Ἐριννὺν ex conj. Schütz. Herm. Both. sine causa, ἄτην est appositio ad λοιγόν.

397. πρότερον Pors. Advers. p. 140. Glasg. Schütz. Lachm. sine causa.—ἄταν et versu sq. ἄτας Schütz. Herm. Both. sine libris.

398. ἀπάγουσαν ἀπ' Rob. ἐπάγουσ' ἐπ' Turn. et var. lect. ap. Steph.

399. τυραννίδος Ald. Turn.

400. Strophicus antistrophico non respondet, cui subvenire voluit Herm., sequente Schützio, τῶν in antistrophico delendo, sed ne sic quidem metrum constat, quamquam consentit Seidler. de verss. dochm. p. 45. Both. dedit φθιμένων ἀραὶ, et στικομένων γε πρός. Lachm. in strophico φθιτῶν dedit, in antistrophico ἄχια correxit, et τῶν item delevit. Sed antistrophicus, si ἄχια legitur, quod certissimum est, perfectum dochmiacum præbet πάθομεν ἄχια πρός γε τῶν στεφο-

ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως
ἔχοντα, καὶ δωμάτων
ἄτιμα· πᾶ τίς τράποιτ' ἂν, ὦ Ζεῦ;

ΧΟΡΟΣ.

πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον ἀντ. ε'.
κέαρ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον.
καὶ τότε μὲν δύςελπις,
σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦ-
ται πρὸς ἔπος κλυούσῃ.
ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς
θρασέ', ἀπέστασεν ἄχος,
πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; ἢ τά περ ἀντ. ς'.
πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων;

μένων, ad hunc igitur modum restituendus est strophicus, quod facile fieri potest: ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ τῶν φθιτῶν, vel ὦ φθιμένων ἀραί.

401. ἴδετ' Turn.

402. ἔχονται Guelph. Ald.

403. πετιστραποῖτ' ἂν Med. ποῖ vult Elmsl. ad Heraclid. 595. sine causa, vid. Herm. ad Herc. fur. 1236. Stallbaum. ad Plat. Phileb. 92.—ὦ Ζεῦ omittit Rob.

404. πεπαλάται Ald. Rob.

405. In accusativo κλύουσαν offenderunt Pauw. et Heath., qui dativum reponi voluerunt, sed vid. Brunck. ad Soph. El. 480. ad Æsch. Prom. 217. ad Eur. Androm. 26. Musgr. ad Eur. Troad. 119. ad Eur. El. 1251. Valck. ad Hippol. 199. Herm. ad Vlg. p. 876. 897. Elmsl. ad Eur. Heracl. 693. Addend.

407. μοι Herm. Schütz. Both. Lachm. sine causa.—κελαινᾶται Ald.

408. κλύουσα Rob.

409. ὅτ' ἂν δ' αὖτ' Ald. Rob.

410. θραρί' ἀπέστασεν ἄχος Guelph. θραρέα πέστασεν ἄχος Ald. θραρέα πέστασεν ἄχος Rob. cum asterisco. Corrupta et manca hæc esse sensus atque metrum docent, et frustra sudarunt interpretes. Herm. dedit θρασεῖαν ἀπέστασεν ἄχος, et ad versum sequentem repetendum dicit σπλάγχνα κελαινοῦται. Schütz. emendavit: ἐπ' ἀλκῇ θρασεῖα, ἀπέσταξε δ' ἄχος. Both. ἐπ' ἀλκῇ θρασεῖα, ἀπέσταξεν ἄχος. Lachm. ἐπαλκές, θρασείας ἀπέστασεν ἄχος. Schwenk. ἀπέστασ' ἄλγος sive ἄχθος corrigendum putat. Buttler. τότ' οὖν αὖθ' ὑπῆλθέ μ' ἐπαλκὲς θράσος, ἀπέστασεν δ' ἄχος. Codices exspectandi sunt.

412. τί δ' ἂν πάντες Med. Ald. cod. Rob., ex cujus conjectura fluxit vulg. τί δ' ἂν εἴποντες. Hanc receperunt Herm. et Schütz., qui deinde metri causa alterum ἂν post τύχοιμεν omiserunt, sed ne sic quidem versus sibi respondent. Both. dedit: τί δ' εἰπόντες τύχοιμεν, ἢ τάπερ, Lachm. autem τί δ' εἰπόντες τύχοιμεν ἂν, πάτερ; Turn. enim et var. lect. ap. Steph. pro ἢ τάπερ exhibent ὦ πάτερ, sed quum optimi libri in ἢ τάπερ consentiant, aut Bothii lectio vera videtur, aut in strophico δῆτα pro δὴ reposito legendum est τί δ' εἰπόντες ἂν τύχοιμεν; Quæ quum incerta sint, vulgatam intactam reliqui.

413. ἄχεα metri causa rescripsi pro

πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται. 415
λύκος γὰρ ὥςτ' ὠμόφρων,
ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἴτε Κισσίας στρ. ζ.
νόμοισι πολεμιστρίας.
ἀπριγκτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν, 420
ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα
ἄνωθεν ἀνέκαθεν. κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
ἰὼ, [ἰὼ,] δαΐα πάντολμε μῆτερ, 425
δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ',
ἄνευ δὲ πενθημάτων
ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.

vulg. ἄχθια, vid. ad v. 400.—τῶν a Schützio ejectum esse, ibidem monitum est.

415. ὠμόφρον Ald.

417. ἔκοψα Med. Ald. ἔκοψαν Rob. —Offenderunt nonnulli in anapæsto, qui est in vocabulis κομμὸν Ἄρειον quare Pors. præf. ad Hecub. p. xix. vult. ἔκοψ' Ἄρειον κομμὸν vel κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρειον, Buttl. κόμμ' Ἄρειον, Boeckh. ad Pind. Nem. x. 41. et Schwenk. Ἄρειον, sed admitti anapæstum hic puto, ut in trimetro lyrico carmini inserto, quamquam obloquente Herm. El. metr. p. 122.—εἴτε pro εἴτι reponi vult Schütz., probante Hermanno, sed major mihi in his videtur corruptio, εἴτε Κισσίας enim partes unius vocabuli corrupti habeo, nam neque Κισσία illa a quoquam satis explicata est.

418. λεμιστρίας Guelph. Ald. Rob. —Non respondet hic versus antithetico, sed male πολεμιστρίας νόμοις legunt Herm. et Schütz., qui antistropham ita corruperunt, ut verba ἐγὼ δ' ἀπιστάτουν huic versui respondere putent. νομίσμασι conjecit Lachm.

419. ἄπριγκτοι πληκτά. πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν vulg. πολυπάλαγκτα Rob. δὴν Ald., quæ quum neque sensui neque metro satisfacerent, varia tentarunt viri docti, quorum plurima silentio transire licet. Herm. et Schütz. dederunt ἄπρηκτα πολύπλαγκτ' ἦν ἰδεῖν, Both. ἄπριγδα πολύπληκτ' ἦν ἰδεῖν, ex illorum enim sententia huic versui respondet v. 439. Sed verum vidit Lachm., qui elegantissima emendatione dedit ἀπριγκτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν, malui tamen ἀπριγκτόπλ., quod ad librorum lectionem propius accedit.

420. ἐπασσυτέρῳ τριβῇ Ald. —ἐρείγματα Ald. ἐρύγματα Turn. —Post ἐρέγματα vulg. interpungitur, sed recte Herm. vidit post ἀνέκαθεν interpungendum esse, nisi forte post ἄνωθεν distinguendum est.

421. ἐπιῤῥόθει Heath., probante Buttlero; sed vid. ad v. 281.

422. Post hunc versum lacunæ signum ponunt Herm. et Schütz. propter turbatam ab ipsis antistropham.

423. Alterum ἰώ uncis inclusi, quia ad metrum abundat.—μᾶτερ Schütz. invitis libris.

427. ἔτλ' ἀνοίμωκτον Ald. ἔτλη ἀνοίμωκτον Turn.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι. στρ. ή.
πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τῖσει,
ἕκατι μὲν δαιμόνων,
ἕκατι δ' ἁμᾶν χερῶν. 450
ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς· ἀντ. ή. 430
ἔπρασσε δ' ἅπέρ νιν, ὧδε θάπτει·
μόρον κτεῖναι μωμένα
ἄφερτον αἰῶνι σῷ·
κλύεις πατρῳΐους δύας ἀτίμους.
λέγεις πατρῴϊον μόρον. ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν ἀντ. ζ'.
ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία. 436
μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσίνου, κυνὸς δίκαν,

429. *ἀρὰ* vulg. invito metro et sensu. *ἆρα* Rob. Turn. *ἄρα* Heath. Herm. Schütz. et rell. recte.—*τίσει* Pors. Advers. p. 140. Glasg. male.

432. *'ελοίμαν* Med. Guelph. Ald. Rob.

433. *ἰμασχαλίσθης* vulg. *ἰμασχαλίσθη* Rob., quod recte receperunt recentiores omnes præter Glasg.—*δὶ τῶ στο στιδης* Med. *δὶ τῶς τόσ' ιδῇς* Guelph. *δὶ τωστοστιδυ* Ald. *δίτωστο στιδης* Rob. *δί θ' ὡς τὸ στιδης* var. lect. ap. Steph. *δί σ' ὡς τόσ' ἴδυ* Turn. *δί θ' ὡς τόσ' ἴδυ* Vict. Glasg. *δ' ἴθ' ὡς τοῦσ' ιδῇς* emendavit Canterus. *δ' ἴθ' ὡς τόδ' ιδῇς* recte Heath. Schütz. Lachm. *δὶ θ' ὡς τόδ' ιδῇς* minus bene Both. Schwenk.

434. *ἅπιερ* vulg. *ἕπιερ* Herm. Schütz. Both. Lachm. metri causa, recte.

435. *κτεῖναι* vulg. adversus metrum et sensum, *θεῖναι* Rob. *μόρον γε μαμωνίνα* Herm. Schütz. nimis audacter. *μόρον κτόνου μωμένα* Both. *κτανεῖν* conjecit Schwenk., sed facilior est Stanleii emendatio *κτίσαι*, quam recepit Lachm. Non ausus sum vulgatam deserere.

436. *ἄφιρτον* Guelph. Ald.

437. *κλύω* Ald. Rob. — *πατρώους* Glasg. et rell. invitis libris, *πατρῴους* propter *πατρῴϊον*, quod versu sequente legitur, retinendum est, habet autem non minus quam versu sequente secundam syllabam brevem, nisi quis forte utroque versu formam contractam malit, quod non improbaverim, si verum est, quod observavit Herm. El. metr. p. 537., formæ *πατρῴϊος* nullum in tragicis exemplum inveniri.—*δυσατίμους* vulg. Stanleii emendationem *δυὰς ἀτίμους* receperunt omnes.

438. *πατρῴϊον λίγεις, πατρῴϊον μόρον* Herm. Schütz., qua interpolatione non solum miserum senarium Æschylo obtrudunt, sed totam etiam antistropham turbant, et ad lacunam in stropha statuendam coguntur. Vulgata optimum senarium exhibet, qui antithetico respondeat.—*ἱστατάτουν* Turn. Rob.

439. *οὐδενὸς* Herm. Schütz. male.

440. *ἄφιρτος* Rob. — *πολυσινοῦς* Glasg., quod recepit Lachm. sine causa, v. Lobeck. ad Phryn. p. 184. sq. Melius Lachm. hoc vocabulum, quod vulgo cum *κυνὸς* jungitur, ad *μυχοῦ* traxit,

ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.
τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου,
δι' ὧτων δὲ συντέτραινε μῦθον
ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει·
τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.
πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. στρ. θ'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα·

ΧΟΡΟΣ.

στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιῤῥοθεῖ,
ἄκουσον ἐς φάος μολὼν,
ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄρης Ἄρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκᾳ. ἀντ. θ'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ θεοὶ, κραίνετ' ἐνδίκως δίκας·

quod antea incerto sensu erat, *κυὼν* autem ad solum contemtum designandum adhibitum est.—*δίκην* Guelph.

441. *ἑτοιμώτερα* Ald.—*γιλοῖος* Both. male.

442. *κεκρυμένα* Ald.

443. *φρεσὶ* vulg. *φρεσὶν* Guelph. Rob. *φρεσσὶν* Ald.—Versus hic pede uno brevior est, quem non male ita supplevit Seidler. de verss. dochm. p. 195. *ἐν φρεσὶν σαῖσιν γράφου.*

444. *συμμίτραινε* Rob. e conj., in cod. enim vulg. lectionem reperit. *σὺ τίτραινε* Turn.

445. *φρονῶν* Guelph. Ald. Rob.

446. *ὀργα* ex Pauwii emendatione Herm. Schütz. Both. Schwenk., sed *ὀργᾷ* dativus esse, *μαθεῖν* pro imperativo positum videtur, quod confirmatur Scholiastæ explicatione: *ἀντὶ τοῦ, μάθε τῷ τρόπῳ σου.*

447. *ἀκάμπτῳ μίλει* Guelph. *ἀκαμπτόμενον* Ald.

449. *φίλοισι* vulg., quod recte mutavit Glasg. et deinde omnes.

450. Tyrwhyttus, qui hunc versum Oresti tribuendum putat, legit *κεκλαυμένα*, perperam.

451. *ὧδ'* Rob., quod ex conjectura reponi voluit Schütz. et receperunt Herm. et Both., sed et vulg. ferri potest.

454. *ξυμβάλλει* vulg. adversus sensum et metrum. *ξυμβαλεῖ* ex emendatione Pauwii Schütz. et Both. *ξυμβάλοι* Glasg. 2., quod recepit Lachm., qui tamen suspicatur *ξυμβόλει*. Facilius forsitan foret *ξυμβαλεῖν*, pro imperativo positum, interim recepi optativum.

455. *δίκας*, quod vulgo abest, ex emendatione certissima et facillima addidit Hermannus, quem sequuntur Schütz. Both. Lachm.

ΧΟΡΟΣ.

δρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
τὸ μόρσιμον μένει πάλαι, 460
εὐχομένοις δ' ἀνέλθοι.
ὦ πόνος ἐγγενὴς, στρ. ί.
καὶ παράμουσος ἄτης
αἱματόεσσα πλαγά.
ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη· 465
ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος.
δώμασιν ἔμμοτον ἀντ. ί.
τῶνδ' ἐκὰς οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν,
διώκειν ἔριν αἱματηράν. 470
θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.
ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν

458. ἂν ἴλθοι vulg., quæ recte in unum vocabulum conjunxit Lachm.

459. ᾶ pro vulg. ἰὼ metro postulante dederunt Herm. Schütz. et rell.—ἀγγινὴς Ald.

460. ἄτας Herm. Schütz. Both. sine libris.

461. πλαγὴ Med. Rob.

462. ᾶ hic et sequente versu Lachm. pro ἰὼ propter versus antistrophicos, ad quos vid. quæ monebuntur.—ἀφόρητα Guelph. Ald. Turn.

464. Post ἴμμοτον vulg. interpungitur, sed hæc ad sequentia pertinere et strophārum ordo et sensus docet.

465. Hunc versum, quum non intelligerent, varie tentarunt interpretes, τῶνδ' ἄκος dedit Schütz., τῶν ἰκὰς Herm., qui cum præcedentibus junxit; τοῦδ' ἰκὰς, οὐκ Both. τοῖσδ' ἄγος οὐκ Buttl. Sed nihil mutandum est, τῶνδ' ἰκὰς οὐδ' ἀπ' ἄλλων positum est pro οὐ τῶνδ' ἰκὰς οὐδ' ἀπ' ἄλλων, de qua negationis omissione vid. Elmsl. ad Œd. R. 817. Herm. in *Classical Journal* xxxviii. p. 277. Sensus totius loci infra explicabitur.

467. αἰῶν' ἀναιρεῖν vulg. absque sensu, αἰωμαναιρεῖν Ald. Rob. οἰκῶν ἀφαιρεῖν suspicatur Buttler. αἰτῶν ἴριν Lachm., sed unice vera est elegantissima viri cujusdam docti emendatio, quam in Annal. Heidelb. 1809. vi. p. 287. communicavit Erfurdt. διώκειν ἴριν, quam facile enim ΔΙΩΚΕΙΝ in ΑΙΩΝΑΝ corrumpi potuerit patet, αἰρεῖν autem per itacismum ex ἴριν natum est. Idem ad confirmandum ἴριν affert Scholiastæ explicationem ἣν ἤριστι πρὸς τὸν πατέρα, cui accedit lectio ed. Rob. αἱματηράν. Sensus igitur loci erit: *cædibus remedium est, non procul ab his, neque ab aliis extrinsecus petendum, sed ab ipsis proficiscens, ut sc. persequantur sanguinolentam rixam,*—αἱματηρᾶν vulg., quod cum θεῶν junxerunt, sed αἱματηράν recte Rob.

468. θεῶν κατὰ vulg. θεῶν τῶν κατὰ Herm. Schütz. Both. propter falsum αἱματηρᾶν, sed articulus et legis grammaticæ et metri causa inserendus fuit.

469. θεοὶ pro χθόνιοι Rob.

470. κατ' εὐχῆς Guelph. Ald. Rob.

παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανὼν,
αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κἀγὼ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω,
φυγεῖν, μέγαν προςθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
κτιζοίατ'· εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδείπνοις ἔσῃ
ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισσωτοῖς χθονός.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους·
πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσῳ τάφον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος.

471. παισὶ vulg., παισὶν Rob., quod receperunt omnes.

473. αἰτούμενος Guelph. Ald. Rob.

474. Vulgo v. 474—482. Electræ tribuuntur, in Rob. v. 472—479. Oresti, 480—506. Electræ. Tyrwhitt. Schütz. et Both. v. 476—478. Oresti tribuerunt, quod improbavit Lachm. de mensura trag. p. 22., sed habet tantam veri speciem, ut illos secutus sim—τοιάδε Med. Guelph. Ald. Rob.

475. Offenderunt in hoc versu interpretes; Canter. emendavit: φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν, Pauw. φυγεῖν μέλανα προσθεῖσαν, Heath. φυγεῖν μέ γ' οὐ πρ. Both. φυγεῖν με γοῦν πρ. Sed nihil mutandum est, quod jam recte vidit Schütz.; rogat, ut ipsa periculum effugiat, postquam cædem Ægistho inferendam adjuverit. Neque in μέγαν offendendum, μέγας enim tragicis sæpe ponitur pro δεινός, v. Lobeck. ad Aj. p. 255.—μόρον omittunt Guelph. Ald. Rob.

477. ἔσει Glasg. et rell. invitis libris.

478. ἐμπυροῖσι emendavit Canter., quod receperunt Schütz. Both. Schwenk., sed neque sic locus sanus est, nam quum vertant: *inter sacrificia hostiarum nidore fumantia et cum epulis conjuncta honore carebis*, primum χθονός non explicant, deinde verba παρ' εὐδείπνοις male cum sequentibus jungunt, quorum sensus est: *inter eos, quibus bonæ dapes offeruntur, tu honore carebis*, quod et Schol. confirmat. Reliqua deinde sensu carent, itaque non dubito, quin corruptelæ aliquid lateat.—κνισωτοῖς Ald. Turn. κνισωτεῖς Rob.

479. κἀγὼ χράσσω cod. Rob.

481. Ad πρεσβεύσω vid. Monk. ad Eur. Hippol. 5.

482. γαῖα ἄνες Rob.

483. ὥπερ σέφασσαδος Ald.—δέ γ' legi

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον ᾧ σ' ἐκαίνισαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆρ' ἐξεγείρῃ τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἤ τοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις·
ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ,
ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ·
οἴκτειρε θῆλυν, ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον·

voluit Herm. ad. Vig. p. 836., quia δέ τε in tragicis ferri non posse putabat, refragante Seidlero ad Eur. El. 667., qui δέ τε nostro loco vindicare studuit. Sed hic quidem nullam ejus video vim, δέ γε autem sensui aptissimum est, de cujus significatione vid. Reisig. conjectt. in Aristoph. i. p. 119. 193. et ejusd. commentatt. critt. in Soph. Œd. Col. p. 379., ubi eandem, quam Herm., loci nostri emendationem proposuit, eamque recipiendam esse duxi.—εὔμορφον κράτος, de quo dubitans Schütz. εὔμοιρον reponi voluit, exemplis munivit Erf. ad Œd. R. 190.

485. ἐκαινίστην conjecit Valck. ad Phœn. 1309. sine causa.

487. βουθύτοισιν suspicatur Herm. obss. critt. p. 97., nimis artificiose.

488. ἆρ' Schütz. hoc et sequente versu, male.—ἐξεγείρει Glasg. et rell. sine libris.—ὀνείδεσσιν Ald. Turn.

490. Hunc et duos sequentes versus, qui vulgo Electræ continuantur, Oresti tribuunt Tyrwhitt. Schütz. Both., quod omnino necessarium est.—In ἤτοι—ἢ offenderunt interpretes, quare Schütz. in notis v. 491. καὶ pro ἢ legendum proponit, probante Buttlero, Both. ἐχθροῖς θ' ὁμοίας dedit. Sed sensus probus est: *aut justitiam nobis socium mitte ad interficiendos interfectores, aut fac, ut sponte eodem exitio pereant.* Minus placet explicatio Orelli in epistolis Isocrati ejus additis p. 377. Ceterum ἤ τοι—ἢ tragicis usitatum esse docet Lobeck. ad Aj. p. 442. sq.

491. λαβάς conjecit Canter. male.

492. De εἴπερ—γε vid. Pors. et Elmsl. ad Eur. Med. 814. (805.)

495. οἴκτειρον Rob.—Vulg. ἀρσενός θ' ὁμοῦ γόνον sensu caret, quod qui defendunt pro ἄρσενα γόνον dictum putant, id quod fieri nullo modo potest. Schütz. in

καὶ μὴ ’ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
θανόντι· φελλοὶ δ’ ὡς ἄγουσι δίκτυον,
τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνον.
ἄκου’ ὑπὲρ σοῦ τειάδ’ ἐστ’ ὀδύρματα.
αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον.
καὶ μὴν (ἀμόμφητον δ’ ἔτεινα τὸν λόγον,)

notis proponit: ἄρσενα σὸν ὁμοῦ γόνον, Both. dedit ἄρσενάς θ’ ὁμοῦ γόνους, Buttl. suspicatur ἄρσενός θ’ ὁμοῦ γόνου, quorum nihil satisfacit, nec melius quidquam ipse habeo.

498. κληδόνες Schütz. male.

499. φίλοι Ald.—ἐχοῦσι vult Schütz., sed ἄγουσι verum est, quod recte ἄγουσιν ἄνω explicat Eustath. ad Il. Θ.

500. λίνῳ Clem. Alex. Strom. ii. p. 422. λίνου Rob., quod probarunt Stanl. Abresch. Schwenk. Seidl. ad Eur. Troad. 555., receperunt Schütz. et Both., sed λίνον est appositio ad κλωστῆρα. Notanda præterea est collocatio vocabulorum ἐκ βυθοῦ.

502. σώζοι Glasg. et rell. invitis libris. σῶζοι vel σώζῃς corrigendum putat Tyrwhitt. sine causa.—τόνδε ἐτίμησας Ald.

503. Hic versus, qui vulg. ita legitur: καὶ μὴν ἀμόμφητον δί τινα τὸν λόγον abest in Ald. Turn., et in Rob. post v. 504. legitur. Jam vero quum et sensu et metro careat, alii eum ejecerunt, alii variis emendationibus miram sensus varietatem extorserunt. Ejiciendum esse censuit Herm. obss. critt. p. 97. sq., quem secutus Schütz. edidit: αὐτὸς δὲ σώζοι τόνδε τιμήσας λόγον, τίμημα τύμβου, τῆσδ’ ἀνοιμώκτου τύχης, et τῆσδ’ quidem de suo. (In priore autem editione, ejecto versu 502. dederat: καὶ μὴν ἀμομφῆ τόνδε τιμήσας λόγον τίμημα τύμβου σοῦδ’ ἀνοιμώκτου τύχης.) Spurium præterea judicat Pors. præf. ad Hecub. p. xl., qui versu sequente τῆς τ’ legendum putat. Deleri eum vult etiam Buttler., et Orell. post Isocr. p. 377., qui reliqua mire emendat. Qui vero hunc versum retinuerunt, misere in eo emendando sudarunt. Canter. proposuit καὶ μὴν ἀμομφῆ τόνδε τιμᾷ τὸν λόγον, et versum Choro tribuit. Stanl. in curis secundis: ἀμομφῆ τήνδε, τίμα. Pauwium et Heathium mitto. Both. dedit: αὐτὸς δὲ σώζων τό γέ σ’ ἀτιμάσαν λίχος, καὶ μὴ δ’ ἀμομφῆ τῶν τίκτων τίων λόγον, τίμημα τύμβου τοῖσδ’ ἀνοιμώκτου τύχης. Erfurdt. in Annal. Heidelb. 1809. p. 288. v. 503, post v. 504. ponit, Choroque tribuit et ita legit: καὶ μὴν ἀμομφῆ τόνδε τιμήσει λόγον. Ad verum proxime accesit Tyrwhitt., qui emendavit: ἀμόμφητόν γε τεῖναι. Ego autem eam loci emendationem invenisse mihi videor, qua et sensus restituatur, et versum minime ejiciendum esse perspicitur. Lego enim mutatione facillima δ’ ἔτεινα pro δί τινα, ut sensus sit hic: *Jam vero (absque invidia autem hoc dico) tumuli honor est fortunæ secundæ* sc. ἔργον *reliqua autem etc.* Jam vides nexum cum sequentibus, qui ex reliquorum ratione nullus est, vides etiam quam necessaria sit parenthesis illa, qua se excusat, quod fortunæ opus illud vocat. Τίνειν λόγον autem notum est, sic Eur. Hecub. 1177. ὡς μὴ μακροὺς τίνοι λόγους. Æsch. Agam. 803. ἐξίστασο προοίμιον τόδε. 890. μακρὰν γὰρ ἐξίστασας. 1269. μακρὰν ἔστηνας. Pers. 572. τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον αὐδάν. Eur Med. 201. τείνουσι βοήν. cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1318. In eandem emendationem incidit etiam Seidlerus, qui tamen, parenthesi non admissa, præcedentia quoque ita mutavit: καὶ μὴν ἀμομφῆ τόνδ’ ἔστησε τὸν λόγον, quo nexus cum sequentibus turbatur. Nec magis pro-

τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενὶ,
ἕρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
πόθεν χοὰς ἔπεμψεν, ἐκ τίνος λόγου
μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος.
θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις
ἐπέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε
τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.
τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδ', ὦ τέκνον, παρῆ γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων
καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη
χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;

baverim sententiam Hermanni de vers. spur. ap. Æsch. p. v. sq., qui hunc versum cum sequentibus Choro tribuendum et ita legendum putat: καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἱστίαστον λόγον. Nam καὶ μὴν aptum est Electræ ad aliam rem transeunti.

505. κατόρθωσαι Ald.

507. Continuatur Electræ oratio in Turn. ad v. 516.

509. μεθ' ὕστερον Guelph. Ald. Rob.

510. θανοῦντι vulg. absque sensu, quare θανοῦσι δ', οὐ φρονοῦσι voluit Herm. obss. critt. p. 99., sed melius θανόντι Pauw. Heath. Glasg. Schütz. et rell., quæ non infrequens est confusio, v. Herm. ad Soph. Trach. 392.—ἀφρονοῦντι Ald.

511. εἰκάσαι τάδε. τὰ δῶρα μείω δ' ἐστὶ Rob., quod admodum placet. Mutata forsitan est interpunctio propter δέ insolentiore loco positum.

512. μίσῳ Guelph. Rob. μίσω Ald. —ἔστι Ald.

515. οἶσθά, μοι Rob., quod recepit Schütz., sed μοι male se habet.

516. Huic versui, ut et v. 520. 522. 526. 528. 545. persona ΑΓ. præponitur in Turn., ΑΓΑ. in Ald.—πάρει Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict., quod quum sensu careret, παρῆν ex conjectura reposuerunt deinde omnes, sed ex vetere scriptura παρῆ restituendum mihi videtur, quod per itacismum vel propter similitudinem litterarum ΕΙ et Η in πάρει facile potuit transire, jamque id probari etiam video Hermanno præf. ad Soph. Œd. R. p. xii. ed. nov., ubi plura de hac forma doctissime disseruntur. Ceterum παρῆς suprascriptum est in Guelph. idemque pro varia lectione habet etiam Schol. Eodem modo ἦ legitur Agam. 1620. ὀνειράτων Turn.

519. πίνυθι Guelph. Ald. πίπτουσι Turn.

ΧΟΡΟΣ.

τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῆ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;

ΧΟΡΟΣ.

ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνος βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος;

ΧΟΡΟΣ.

αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τὠνείρατι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς; ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;

ΧΟΡΟΣ.

ὥςτ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.

521. πῆ vulg. ποῖ Guelph. Ald. Rob. Turn., quod propter librorum auctoritatem recepi, ut Eur. Troad. 1029. ἵν' εἰδῇς, οἵ τελευτήσω λόγον. ibid. 155. ποῖ λόγος ἥκει;

522. Hic versus cum duobus sequentibus junctus vulgo Choro tribuitur, et sic sensu carebat. Quare ὁρμῆσαι pro vulg. ὁρμίσαι dederunt Glasg. Schütz. Both., quod probat etiam Herm. obss. critt. p. 99., qui præterea ὃν σπαργάνοισι voluit. Versu autem 524. iidem καὐτὴ pro αὐτὴ dederunt. Sed neque sic sensus est perspicuus, et præ ceteris τινὸς, quod v. 523. vulg. legitur, ferri nequit. Docet autem versuum præcedentium et sequentium ordo, singulos versus Oresti et Choro tribuendos esse, quo facto sensus etiam adjuvatur. Idem jam ante me viderunt Abresch. et Tyrwhitt. Ὀρμῆσαι dedi quidem et ego pro vulg. ὁρμίσαι, sed non, ut illi volunt, ab ὁρμάω, sed ab ὁρμίω derivandum. Infinitivus autem a præcedente ἴδεξιν vel λίγει pendet, quod vidit jam Schol., apud quem legendum est: ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ἴδεξιν.

523. τίνος pro vulg. τινὸς dedi, et in fine versus interrogationis signum posui, ex iis, quæ ad versum præcedentem disputavi.—χρῄζοντα ad δράκοντα refertur. —νεορινὲς Guelph. Ald. Rob. Vict. νεογινὲς Turn. et var. lect. ap. Steph.

524. καὐτὴ Glasg. et rell., qua mutatione ex nostra versuum distributione non opus est.—ἐν τ' ὀνείρατι vulg., quod in ἐν τὠνείρασι recte mutarunt Glasg. et rell. ἔν γ' ὀνείρατι vult Elmsl. minus bene.

525. Post καὶ πῶς interrogationis notam ponendam esse, quæ vulgo abest, recte viderunt Steph. et Schütz.—οὐκ χάριν Med. Guelph. Ald. Rob. οὐκ ἄρ' ἦν Turn. Vict., quod ex certissima emendatione Pauwii et Valck. Diatr. p. 286. in οὖθαρ ἦν mutarunt Schütz. et Both.—ὑποστύγος Rob. ὑπὸ στύγους vult Schütz., quod recepit Both. sine causa.

527. ὗδρες pro ἀνδρὸς Both. inepte.—De ὄψανον v. Herm. ad Eur. Hecub. 556.

ΧΟΡΟΣ.

ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.
πολλοὶ δ' ἀνῆλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
λαμπτῆρες ἐν δόμοισι δεσποίνης χάριν·
πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοὰς,
ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν.
εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοὶ,
ὅφις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο,
καὶ μασθὸν ἀμφέσχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,
θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα,
ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει,
δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
κτείνω νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.

528. κέκλαγεν Guelph. Ald. Turn. et var. lect. ap. Steph.

529. ἀνῆθον ex emendatione Valckenarii ad Herod. p. 343. et Wakefieldii Schütz. et Bothe. male, sic Agam. 666. ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος. ib. 93. λαμπτὰς ἀνίσχει—ἐντυφλωθέντες Rob.

535. ὧδε Schütz. Both. male; ὅστις sæpe abundat, v. Valck. et Monk. ad Hippolyt. 1327. Heind. ad Plat. Phædr. 120.—συσκόλλως Rob. δυσκόλλως Guelph. Ald. δυσκόλως Turn.

537. οὔφις τι πᾶσα σπαργάνη πλήζιστο Med. Guelph. οὐ φῦσι πᾶσα σπαργάνη πλαίζιστο Rob. et var. lect. ap. Steph. οὐ φῦσι πᾶσα σπαργάνη ὡπλίζιστο Ald. ὄφις τὰ πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζιστο Turn. ὄφις τι πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζιστο Vict. Hæc omnia corrupta sunt, et varie ab interpretibus tentata. Heath. proposuit: ὄφις γε, πᾶις ἐν σπαργάνοις ὡς, ἵζιστο. Schütz. dedit: ὄφις, ἅτε πᾶις, ἐν σπαργάνοις ἁρμίζιστο, invito metro, Both. ὄφις τε παῖς ἐν σπαργάνοις ἁρμίζιστο, Buttl. οὔφις τι παῖς ὡς σπαργάνοις ὡπλίζιστο, Fæhs. syllog. lectt. p. 325.: ὄφις τι πᾶσιν σπαργάνοις εἱλίσσιστο. Auxi et ego conjecturarum numerum in Comment. Æschyl. p. 40., sed codicum auxilium in tanta corruptela exspectandum est.

538. μαθὸν ἀμφίσχηπ' Rob.—ἐμοῦ Schütz. male; dictum est, ut ὁ ἐμὸς δυσμενής et similia, de quibus v. F. A. Wolf. ad Xenoph. hist. gr. v. 2. 33. Schæf. ad Schol. Apollon. Rhod. ii. 500. p. 169.

540. ἀμφιταρβιξῶδ' Med. ἀμφιταρβίτῳ δ' Guelph. Ald. Rob. ἀμφιταρβὴς τῷδ' Turn. Vict., quod in reliquas edd. transiit, sed meliores libri suadent ἀμφὶ τάρβει τῷδ', quod recte habent Glasg. et Schütz.

541. τοίνιν Ald. Turn.

542. ἐκδρακοντοθεὶς Ald.

543. κτενῶ vulg., sed κτείνω Med. Guelph. Ald. Rob., quod propter librorum auctoritatem majoremque ele-

τεραστόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.

ΧΟΡΟΣ.

γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις·
τούσδ' ἕν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μήτι δρᾶν, λέγων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω·
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,
δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ
θανόντες, ἦ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν.
ξένῳ γὰρ εἰκὼς, παντελῆ σάγην ἔχων,
ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας
Πυλάδη, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα,
γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.
καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ

gantiam recepi. Ponitur ita præsens de re futura, quæ fato constituta, ideoque certa et necessaria est, ut Prom. 171. ὑφ' ὅτου σκῆπτρον τιμᾶς σ' ἀπεσυλᾶσαι. ibid. 511. ὧδε δεσμὰ φυγγάνω. 523. δεσμοὺς ἀικεῖς καὶ δύας ἀφυγγάνω. Agam. 125. χρόνῳ μὲν ἀργεῖ Πριάμου πόλιν ὧδε κίλευθος. Soph. Œd. Col. 785. ἔστιν δὲ πᾶσι τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν, ubi vid. Reisig. Vulgata loco nostro ex correctione non intelligentium fluxit, et ex Turn. Vict. in reliquas edd. transiit.

546. τοὺς δ' ἴν τι libri omnes τοὺς μέν τι ex emendatione Stanleii Glasg. Schütz. Both. Schwenk., sed valde dubito; intelligi enim non potest, quomodo intellectu facillimum illud μέν corrumpi potuerit, quare malui cum Pauwio τούσδ' ἴν τι dare, nam ὁ δέ dici non præcedente ὁ μέν exemplis demonstrarunt Herm. ad Vig. p. 699. Schæf. ad Lamb. Bos. p. 329. Heusd. spec. crit. p. 76. Heind. ad Plat. Gorg. p. 31. ad Theæt. p. 421. Pors. ad Eur. Orest. 891. Seidler. ad Iph. T. 1316., quamquam nostri loci paullo alia est ratio.

547. μὲ Ald.—στίχειν Ald. Turn.

549. πτείναντας Guelph. Ald.

550. δόλῳ γε Pauw., sed τε post participium sæpius inferri, monitum est ad Agam. 97. ληφθῶσιν ἐν τ' αὐτῷ Rob.

552. Post ἀψιδὴς Glasg. et Schütz. comma habent, quod mihi quidem sensum pervertere videtur, nam τὸ πρίν cum ἐφήμισε junctum admodum friget.

553. ξένῳ Rob.—παντελὶς σάγην ἐγὼ Both. παντελὶς, σάγην ἔχων Buttl., uterque male.—πᾶν τέλη Ald.

554. ξὺν Glasg. et rell. invitis libris. —ἐφ' ἑρκείους Guelph. Rob. ἐφερκείους Ald. male, v. Herm. ad Soph. Aj. 108.

556. οἴσομεν Med. Guelph. Ald. Rob.—Παρνησίδα uno σ Glasg., de qua re adhuc sub judice lis est. De forma Παρνησίς vid. Boeckh. ad Pind. Pyth. viii. init.

558. καὶ δὴ ex emendatione Valckenarii ad Eur. Phœn. 1001. Schütz.

δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.
μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
δόμοις παραστείχοντα, καὶ τάδ' ἐννέπειν·
τί δὴ πύλῃσι τὸν ἱκέτην ἀπείργεται
Αἴγισθος, εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών; 565
εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἕρκειον πυλῶν,
κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρὸς,
ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν 570
θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη
ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν.
σὺ δ' οὖν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε. 575
ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.

probante Buttlero, sed solœcismum infert hæc emendatio, neque omnino necessaria est. Vocabulis *καὶ δὴ* significatur, ipsum aliquid sibi objicere, de quo usu v. Herm. ad Vig. p. 839.—*φαιδρᾷ* Guelph. *φαιδρὰν* Rob.

559. *λίξαιτ'* Med. Guelph. Ald. Rob. —*δαίμονα ἰδόμοις κακοῖς* Ald. *δαίμοι ἀϊδόμοις, κακοῖ* Rob.

560. *οὖν τὰς* correxit Both. et *ἵστ'* pro *ὥστ'* Orell. ad Isocr. p. 378., sed neutro opus est. — *ὡς ἄν* pro *ὥστι* Guelph. Ald. *ὡς* Turn.

561. *παραστίχοντα* Guelph. Ald. Rob. Turn.—*ἱνίστιν* Guelph.

562. *ἀπείργεται*, vulg., ex qua lectione versus sequens sensu caret, neque eum sublevarunt Schütz. et Both., qui interrogationis notam post *ἀπείργεται* et versus sequentis fine interruptæ orationis signum posuerunt, non enim significat *εἴπερ οἶδεν*, quod volunt, *si sciret* vel *si resciverit*. Sed Med. Guelph. Rob. habent *ἀπείργεται*, quod sensum perspicuum præbet hunc: *quidnam a portis suis supplicem arcet Ægisthus, si quidem adest, et scit?* Hoc igitur, et librorum et sensus præstantia commendatum, recepi, et comma post *Αἴγισθος* posui, quod vulg. post *ἀπείργεται* locum habet.

564. *εἰδὺ οὖν* Ald.—*βᾶλον* Med. Guelph. *βαλὼν* Ald. Rob.—*ἕρκιον* Rob.

566. Sine causa hunc et sequentem versum tentarunt interpretes, quorum sensus planissimus est. *ἰνάντα* pro *ἵστατα* voluit Wakef., quod placuit Schützio, *ἕρκει* pro *ἑρεῖ* Pauw. *ἴλθοι* et *βάλοι* Heath., audacior etiam fuit Both. *ἢ δ' αὖ μολοῦσα παιδὶ* reponens.

567. *βαλεῖν* Guelph. Ald.

569. *περιβαλὼν* explicat Lobeck. ad Aj. p. 372.

570. *Ἐρινὺς* Rob.

572. *συνοῦν* Med., sed priore *ν* eraso, *σὺ οὖν* Guelph. Ald. Rob. Frustra emendare conati sunt, Schütz. *πρόσθ' οὖν* inepte reponens, Both. *σὸν οὖν*.—*τ' ἂν* Ald. Rob.

575. *σιγᾶν δ'* Schütz. pessime, nisi forte ex errore typ., nihil enim monet.

τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει στρ. α'.
δεινὰ δειμάτων ἄχη,
πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
ἀνταίων βροτοῖσι
πλάθουσι· βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι
λαμπάδες πεδάμεροι
πτηνά τε καὶ πεδοβάμονα· κἀνεμοέντων

576. τουτῷ in Φοῖβον mutari vult Schütz. in τῷ θεῷ mutavit Both., iidemque ἀγῶνας ὀρθώσαντι vertunt: *certamini felicem successum præbens*, cui sensui aoristus non convenit. Schol. Stanl. et Buttl. τούτῳ ad Pyladem referunt, ridicule. Digito monstrat Orestes statuam Apollinis in scena constitutam, et versus sequens vertendus est: *qui hæc certamina mihi erexit, proposuit.* Eandem statuam alloquitur etiam v. 544. τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.

578. γὰρ ἀὴρ Med. γὴ Guelph. γὰρ Ald. Rob. γ' ἀὴρ Turn. Vict. Cant., quorum loco ex certissima conjectura γᾶ reposuit ed. Glasg. quod receperunt reliqui omnes. Hoc in γ' ἀὴρ mutasse videtur librarius, ut versum sequenti exæquaret, et hinc reliqua monstra fluxerunt.

579. δεινὰ καὶ δειμάτων libri omnes, sed καὶ metri causa cum Heathio omiserunt Schütz. Both. Schwenk.—ἄγη ex emendatione Hermanni obss. critt. p. 101. dedit Schütz., sed ἄχη non dubito de iis dici posse, quæ dolorem excitant, i. e. de malis, ut Agam. 1224. τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄχος πορσύνεται. Soph. Ant. 414. τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, ubi quod item Hermannus correxerat, ἄγος, jam ipse in ed. sec. repudiavit; cf. Musgr. ad Soph. El. 124. Sed nihilominus remanet aliquid obscuri in δειμάτων ἄχη, (δαιμόνων ἄχη reposuit Both.) neque illud καὶ intelligi potest quomodo in libros irrepserit, quare locus mihi nondum sanus videtur.

580. ἀγκάλων Rob. ἀγκάλαια νωδάλων Ald.

581. βροτοῖς Pauw. Schütz. Herm. Both. metri causa, de quo ad antistrophicum sermo erit.

582. Quæ sequuntur, misere corrupit Schütz., ita legendo: πλάθουσι βλάσταις, καὶ πεδαιφνίους λαμπάδας πεδαόρους πτῆνα τε καὶ πεδοβάμονα κἀνεμοέντων αἰγίδων φρίσσει κότον, nec non Both., qui ita legit: πλάθουσι, βλάπτει καὶ πεδαιφνίου λαμπάδος πεδάορον πτανά τε καὶ πεδοβάμονα, κἀνεμόεντα αἰγίδων φράσαι κότον. Minus audacter nec tamen ex omni parte vere Herm. l. l.: πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαιχμίῳ λαμπάδες πεδάοροι, πτᾶνα δὲ καὶ πεδοβάμονα κἀνεμόεντα αἰγίδων φράσαι κότον. Sensum, quem vulgata fundit non reprehendendum, infra explicabimus.—πεδαίχμιοι Ald. μεταίχμιοι Turn. Vict.

583. πεδάμαροι libri omnes. πεδάοροι ex Stanleii conjectura Glasg. et Herm., sed propius ad librorum lectionem accedit, quod in textu exhibui, πεδάμεροι, quo ducit Schol. explicatio: αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου αἱ καθημεριναί.

584. πεδοβάμον' ἀκἀνεμοέντων Guelph. Ald.—In genere vocabuli ἀνεμοέντων non offendere debebant Schütz. et Herm. v. Ruhnk. epist. crit. p. 101.—Hæc Hermannus in dissert. de differ. pros. et poet. orat. p. 33. ita emendat: πτᾶνα δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀπ' ἀνεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον, quorum sensum me non capere fateor.

αἰγίδων φράσαι κότον.
ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν- ἀντ. ά.
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι,
καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
καὶ παντόλμους
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν;
ξυζύγους δ' ὁμαυλίας
θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἵρως παρανικᾷ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.
ἴστω δ', ὅστις οὐχ ὑπόπτερος στρ. β'.
φροντίσιν δαεὶς,
τὰν ἀ παιδολύ-
μας τάλαινα Θεστιὰς μήσατο

585. *φράσαι* recte Schol. explicat *ἐνθύμησιν*. Totius igitur strophæ sensus est: *Multas et terra belluas alit, et maria monstris infestis referta sunt, et solis radii alata atque reptilia animalia procreant; procellarum quoque furentium memento.* Quæ si quis ad logicæ divisionis regulas redigere velit, falsa esse pronuntiabit, sed illas quis in lyrico carmine desiderabit?

587. De *ἄν* h. l. omisso vid. Herm. ad Vig. p. 818. 944. ad Soph. Aj. 904. et præf. p. xxii., neque omnino opus est *λίγῃ* reponere, (quod neque ad sensum aptum foret, multum enim differt a *τῶς λίγω*;) quod et Hermanno in mentem venit et Blomfield. proposuit in Mus. crit. Cantabr. ii. p. 190. Male Pors. Advers. p. 140. *ἀλλ' ὑπερτόλμων ἄν ἀνδρός.*

588. *φύσιν* Herm. obss. critt. p. 101., male.

589. *παντόλμοις* Guelph. Ald. Versus antithetico non respondet, quare Herm. Schütz. Both. in illo *βροτοῖς* dederunt, nostro autem versu ille ex Canteri emendatione *παντοτόλμους* scripsit, Schütz. *παναθλίους*, quorum neutrum metro satisfacit, Both. denique ex Pauwii correctione *παντολμίας*. Sed in tanta mutandi facilitate nihil mutandum duxi.

590. *ἄταισι αἱ συννόμους* Rob. *ἄτᾳ* Schütz. Both. propter mutatum ab ipsis strophicum.—Post hunc versum recte interpungunt Herm. Schütz. Both., quum vulg. post *ὁμαυλίας* interpungeretur.

591. *συζύγους* invitis libris Schütz. ex emendatione Hermanni obss. critt. p. 101. et ad Aristoph. Nub. 973. *εὐξύγους* Both. male. Mox *σ'* Rob. Turn. *θ'* Vict., quod ex falsa interpunctione natum videtur, sed *δ'* Med. Guelph. Ald., quod recte receperunt Herm. Schütz. Both.

592. *ἀπ' ἴρωτος* Ald. Rob. *ἀπέρωτος* ex Etymol. M. et Hesychio Pauw. Heath. Schütz. Both., sed quum utrumque incertum sit et incertæ significationis, vulgatum retinere malui.

593. *βότων* Rob., quod recepit Schütz. male.

594. *ὑποπτέρους* Turn. Vict. et recentiores omnes, sed *ὑπόπτερος* Med. Guelph. Ald. Rob. et var. lect. ap. Steph., quod librorum et sensus præstantia commendatum recepi. Ita legit etiam Schol., qui explicat *ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ' ἀληθῶς μαθεῖν θέλων.*

596. *ἄταιδε λύμας* Ald.—Respicit fabulam Meleagri, quam habent Apollod. i. 8. Diod. Sic. iv. 34. Ovid. Metam. viii. 447. sqq.

πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν
δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
ματρόθεν κελάδησε,
σύμμετρόν τε διαὶ βίου
μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.
ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν ἀντ. β'.
φοινίαν Σκύλλαν,
ἅτ' ἐχθρῶν ὑπαὶ
φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
πιθήσασα δώροισι Μίνω,
Νίσον ἀθανάτας τριχὸς
νοσφίσασ' ἀπροβούλως

598. πυρδαὴς Turn. Vict. Schol.—τινα postremam recte producere docent exempla, quæ collegit Seidler. de verss. dochm. p. 21. Minus igitur necessaria videtur Hermanni emendatio ibidem a Seidlero prolata, πυρδαῆτιν et in antistr. χρυσεοδμήτοισιν legentis, cui assentitur etiam Erf. ad Soph. Aj. p. 626.

599. καῖθουσα libri omnes, in quo propter καὶ abundans recte offenderunt editores; defendere quidem conatur Schwenk. iis exemplis, quæ collegit Herm. ad Vig. p. 772., sed ea alius sunt generis. κάουσα dederunt Glasg. et Schütz., αἴθουσα Pauw. Heath. Both., sed hæc omnia falsa esse arguit metrum antistrophici. Quare recepi facillimam Canteri emendationem ΚΑΤΑΙΘΟΤΣΑ pro ΚΑΙΘΟΤΣΑ reponentis, quæ metro quoque satisfacit.

600. ἥλικα Turn. ἡνίκ' Ald.—ἱκνι-μολὼν Ald.

601. μακρόθεν Roh.

602. ξύμμετρον Schütz. Both. invitis libris. De significatione v. Herm. ad Soph. Œd. R. 956.—διὰ vulg., quod metri causa in διαὶ mutandum esse, recte viderunt Canter. Herm. Seidl. de verss. dochm. p. 94. et receperunt Schütz. Both. Schwenk.

603. μοιροκραντοίδ' Ald. μοιρόκρατον δ' Rob. μοιρόκρατον Turn. μοιρόκραντον δ' Vict.

604. ἀλλὰ δή τιν' vulg. contra sensum ad metrum, quare ἄλλαν δ' ἐστὶν emendavit Herm. et Soph. Œd. R. 688. ἀλλὰ δεῖ τιν' habet Turn., quod recepit Glasg., sed recte ἄλλαν δεῖ τιν' Pauw. Schütz. κἄλλαν δεῖ τιν' ἰὼλόγως Both. inepte.

606. ὑπὸ Glasg. Schütz., sed ἐχθρῶν ὑπαὶ est *ab hostibus commota*, ut Il. vi. 73. Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανίβησαν. Omisso participio explicanda est præpositio, ut quum *præ* significat.

607. ἀπόλεσεν Ald. ἀπώλεσε Turn.

608. χρυσεοκμήτοισιν Schütz. Both. ex emendatione Hermanni obss. critt. p. 102., sine causa.

609. πιεθήσασα libri omnes, πιεσθεῖσα ex Heathii emendatione Pors. Advers. p. 140. Glasg. Schütz. Both. Schwenk., quod eo minus verum puto, quod et in strophico libri omnes in corrupto καῖθουσα consentiunt, neque intelligi potest, quomodo πιεσθεῖσα in πιεθήσασα corrumpi potuerit. Recepi Abreschii emendationem πιθήσασα.—Μίνω Ald.

611. νόσφισ' ἀπροβούλως Rob. νόσφι-

πνέονθ' ἃ κυνόφρων ὕπνῳ.
κιχάνει δέ μιν Ἑρμῆς.
ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων στρ. γ'.
πόνων, ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
ἐπ' ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας,
τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων,
γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. ἀντ. γ'.
κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
λόγῳ· γοᾶται δὲ δήποθεν κατά-

σασα πρόβουλος Glasg. Schütz. male.—ἀπρόβουλος Both. cum πνίοντα junxit, quod non necessarium est.

612. πνίονθ' Heath. πνίοντ' Schütz. metri causa, ut putarunt, male, v. Herm. ad Soph. Ant. 1132. ed. sec.—ἀκανόφρων Ald. ἀγανόφρονι Turn.

613. κιγχάνει Glasg. 2., quod probat Schwenk., sed notum est, κιχάνω Atticis primam producere, v. Beck. ad Eur. Hippol. 1444.

614. Multum in hac stropha explicanda sudarunt interpretes, quum constructio laborare, et verbum deesse videretur; hinc multæ ortæ sunt emendationes violentæ et inutiles. Herm. obss. critt. p. 103. proposuit v. 619. legendum: ἐπ' ἀνδρὶ δάοισιν ἐπικότῳ σιβῶ-στυγῶ δ' ἀθέρμαντον. Schütz. multo audacius dedit: ἔπειτ' ἐπιμνησόμεσθ' ἀμειλίχων πόνων ἀκραίους, τὸ δυσφιλὲς—ἐπ' ἄνδρα τευχεσφόρον, ἐπ' ἄνδρα δάοισιν ἐπικότον σίβας, τίοντ' ἀ. ἑ. δ. γυναικεῖα πάντλαμον αἰχμᾷ, quem in primis versibus sequitur Bothius, posteriores ita exhibens: ἐπ' ἀνδρὶ δάης ἐπικρατεῖ, σιβαστῶν δεινὰ θερμαντόν. Sed inest anacoluthia quædam, quæ fefellit interpretes. Apodosis enim incipit a verbis ἀκαίρως δὲ, ubi nemo offendat in particula δέ, quam in apodosi sæpe inferri docuerunt Herm. ad hymn. Homer. in Ven. 229. in Cer. 297. ad Viger. p. 784. s. Wolf. ad Leptin. p. 297. Wunderl. ad Æschin. p. 63. Jam vero hic omissum est verbum τίω, quod infra demum v. 620. repetitur, addito δέ, quod post parenthesin repeti solere notavit Herm. ad Soph. El. 776. Sensus igitur hic erit: *Postquam tam atrocia mala commemoravi, intempestive veneror connubium detestandum, mulierisque insidias viro structas armipotenti, viro hostibus ob majestatem inviso, intempestive veneror neglectam domum, etc.*—ἐπιμνήσαμεν vulg. adversus metrum. ἐμνήσαμεν Rob. ἐπιμνησάμεσθ' ex Pauwii emendatione Glasg., sed facillima est Heathii emendatio ἐπιμνησάμην, quam recepi.

618. Deest hic versus in Guelph. Ald. Rob. Turn. propter simile sequentis initium.

619. δηΐοις vulg., quod metri causa in δήοισιν recte mutarunt Pauw. Glasg. Schwenk. δάοισιν Schütz. Herm. male. —ἐπὶ κότῳ Ald.

620. τίων δ' vulg. sine sensu. τειῶνδ' Turn. τίω δ' ex emendatione Stanleii recepi; vid. ad v. 614.

623. δήπουθεν Turn. Vict. Glasg. Schütz. Schwenk., sed δὴ ποθεῖ Med. Guelph. δὴ ποθὲ Ald. δήπεθ' εἰ Rob., unde δήποθεν patet reponendum esse, quod et metrum suadet. Sequentia in Ald. ita corrupta sunt: κατὰ πτυστοσύνης κασινδίτις.

πτυστον· εἴπασεν δέ τις
τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν.
θεοστυγήτῳ δ' ἄχει
βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
σέβει γὰρ οὔτις το δυσφιλὲς θεοῖς.
τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;
τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος στρ. δ'.
διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ
διαὶ Δίκας. τὸ μὴ θέμις γὰρ οὐ
λὰξ πέδον πατούμενον,
τὸ πᾶν Διὸς
σέβας παρεκβάντες οὐ θεμίστως.
Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν. ἀντ. δ'.
προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός·
τέκνον δ' ἐπεισφέρει δώμασιν,
δωμάτων παλαιτέρων

624. εἶπασι vulg. ἦκασιν Med. εἶκασιν Rob. ν Ald. quoque habet, ut vidimus, et metrum poscit. Non opus igitur est Schützii mutatione εἰκάσαι.

625. δεινὸν τόδ' ἄν Schütz. τόδ' αἰνὸν ἄν Both., sed ἄν recte abest, εἶπασιν est *comparare solet*.

626. θεοστυγήτῳ Ald. ἄγει Schütz. Both. sine causa.

630. τῷ δ' Schütz. nihil monens et sine causa. ὁ δ' Both. non melius.

631. δι' ἀνταίαν Ald. Turn.—σοῦται vulg. sensu et metro repugnante, quare ὠθεῖ dedit Both., sed palmaria emendatione οὐτᾷ reposuit Herm. ap. Blümner. *über die Idee des Schicksals* p. 62. et in El. metr. p. 236., quod recipere non dubitavi.

632. διὰ vulg., sed διαὶ Ald. Rob., quod recte receperunt Glasg. et reliqui. —οὐ præeunte Pauwio ejecit Herm. obss. critt. p. 107., quod probant Both. et Schwenk., sed ita neque metrum adjuvatur et sensus pessumdatur, qui hic esse debet: *namque scelus commissum non manet neglectum et inultum*; de metro infra videbimus.

633. πιδεῖ Schütz. Schwenk., sed eodem modo πίδον usurpatur Agam. 1330.

635. παρεκβάντες ex Hermanni correctione Schütz. Both., sed παρεκβάντες est nominativus absolutus.—εὐθεμίστως vulg. adversus metrum, οὐ θεμίστως Glasg. Herm. Schütz. Both. Schwenk. recte.

636. δίκης Med. a prima manu et Rob.

637. προεχαλκεύει vulg. sine sensu, quod recte in προχαλκεύει mutavit Herm. El. metr. p. 236.

638. δόμασι Med. Ald. δώμασι Guelph. δόμασι Rob. δώμασι Turn. Vict, quod quum metro non satisfaceret, δόμοισιν dederunt Pauw. Both. Schwenk. δόμοις νίον Schütz. δομοῖς ἰδεῖν Herm. apud Blümner. pag. 62., quod non intelligo. Sed ad sensum nihil desideratur, quare, nisi variæ librorum lectiones suspicionem moverent, strophicum mutandum, et θέμις ἄρ' οὐ legendum putarem.

639. δωμάτων Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict. αἱμάτων, quod nescio unde

τίνειν μύσος,
χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐρινύς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

παῖ, παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.
τίς ἔνδον; ὦ παῖ· παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν Αἰγίσθου δίαι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εἶεν. ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους.
τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
σκοτεινὸν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθίεναι
ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος

fluxerit, nisi forte ex Schol., Stanl. Glasg. Schütz. Both. Schwenk., sed librorum lectio non est repudianda, sensum autem non ceperunt editores, quum vulgo post παλαισίρων interpungeretur. Ex ea, quam dedi, interpunctione, sensus erit: *Filium autem immittit ædibus, ad ædium pristinarum piaculum luendum, tandem exaudita Erinnys*, quem tamen pro certo vendere non ausim, quum lectio adhuc dubia sit.

640. τίνει vulg. τείνει Med. Guelph. Ald. Rob., quod probat Pors. ad Eur. Hecub. 246. et recepit Schütz., sed sensum non video. Recepi τίνειν, quod proposuit Lachmann. de chor. syst. p. 63.

641. Ἐρινὺς Ald.

645. φιλόξεν ἐστὶν Αἰγίσθου βίᾳ Med. φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βίᾳ Turn. Vict. φιλόξεν' ἐστὶν Αἰγίσθου δίαι Guelph. Ald. Rob., sed Rob. in margine βίᾳ habet. Hinc Pors. præf. ad Hecub. p. ix. emendavit φιλαξίνη 'στιν Αἰγίσθου βίᾳ, quod receperunt Glasg. Both. Schwenk. Improbavit hanc Porsoni emendationem Elmsl. ad Eur. Med. 807. et legendum proposuit φιλόξενός τις Αἰγίσθου βίᾳ, quod falsum esse, recte demonstravit Herm. in *Classical Journ.* xliv. p. 419. Sed neque Porsoni emendatione opus est, quum plurimorum librorum lectio, quam et Schütz. retinuit, bonum sensum habeat: *siquidem hospitales sunt ædes propter Ægisthum*; cf. Herm. de emend. rat. gr. gr. p. 103., qui quod non δίαι, sed δίᾳ scribit, vix probandum videtur.

646. Personam Παῖς huic versui præfixam habet Rob., Lachmann. de mensura trag. p. 4. non servum, sed unam de ancillarum choro hæc loqui putat, ne quatuor sint actores.—Initio versus metrum laborat, quare Pauw. et Heath. εἶἰν γ' legendum putarunt, Herm. obss. critt. p. 108. εἶἰν extra versum ponendum et καὶ μὴν ἀκούω legendum censuit, quod recepit Schütz.; Both. εἶ οὖν dedit, Herm. ad Vig. p. 750. ad illud εἶἰν γ' rediit, probante Schwenkio. Sed nihil mutandum est; eodem modo εἶἰν. ἀκούω. Aristoph. Pace 664. ubi vid. Dindorf.

650. ὥραι Med. Guelph. Ald.

γυνὴ τόπαρχος. ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον.
αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴτι δεῖ· πάρεστι γὰρ
ὁποῖάπερ δόμοισι τοῖς δ' ἐπεικότα,
καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ πόνων θελκτήρια,
στρωμνὴ, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον,
ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

653. τ' ἄπαρχος Med. Rob.—ἄνδρα τ' Med. Guelph. Ald. Rob. Pro τόπαρχος ex Rob. lectione τ' ἴπαρχος conjecit Herm. obss. critt. p. 109., commate post τιλισφόρος posito. Sed hoc vix verum est, nam neque intelligi potest, cur virum et mulierem simul ex ædibus prodire velit, neque quæ sequuntur, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον cum his conciliari possunt. Videtur ars quædam poetæ in his quærenda esse, qui Orestem fingit non bene celantem, quæ celanda sunt, ut qui peregrinus videri vult, ubique notitiam quandam ædium prodat. Sic jam v. 645. pæne oblitus erat partium, quas agendas susceperat, et hoc quoque versu prodit sese, mulierem ædium dominam evocans. Quod ut tegat, sequentia addit, quæ nisi hoc consilio dicta putes, ineptæ loquacitatis esse videntur. Præterea Ægisthum primum sibi occurrere cupiebat, quem primum volebat interficere, cf. v. 564. s.— Ceterum integra optimorum librorum lectio: γυνή τ' ἄπαρχος, ἄνδρα τ' εὐπρεπέστερον hoc sensu: *namque et mulieri nullum in hac re imperium est, et virum magis decet prodire propter loquendi licentiam*, revocari posset, nisi hoc sensu γάρ non abesse posse videretur.

654. Hunc locum ita explicarunt Abresch. et Schütz., ut οὐκ non ad ἐπαργέμους, sed ad τίθησιν referant: *neque enim, vir cum viro sermonem si habeat, pudor intermiscet verba obscura*, quod quum per se durum sit, tum λόγους ἐν λεχθεῖσιν dici non posse recte sensit Schütz., quare λόγους in πλόκους mutavit. Sed omnem difficultatem tollit emendatio facillima, quam olim in Comment. Æsch. p. 17. proposui, ignorans tum, eandem jam a Bothio prolatam esse; si enim οὐκ in οὖσ' mutamus, sensus clarissimus hic est: *pudor enim si dictis inest, verba obscura reddit*. Male igitur Bothius præterea etiam ἐν μὲν λέχεσιν pro ἐν λεχθεῖσιν dedit. Versu deinde sequente sensus δέ inseri poscit, quod sinistre ita fecit Both. τίθησ' εἴσω, δὲ θαρσήσας. Multo facilius est: εἴτι θαρσήσας δ' ἀνὴρ, nam ante A facile Δ excidere potuit, potuit etiam, ut sæpe, consulto a librario omitti, quia tertio loco positum est. Sed in textu nihil novare ausus sum.

657. Hæc usque ad v. 662. διεστόντι tribuuntur in Rob.

660. In verbis δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία offenderunt editores; δικαίοις τ' ὄμμασι παρουσία legendum putat Schütz., δικαίων τ' οὐ μάτην παρουσία dedit Both., δικαίων δωμάτων παρουσία suspicatur Schwenk., quod reliquis præstat; sed vulg. bene se habet: *adsunt calida lavacra, et quæ laborum sunt lenimina, lectus hospitumque benignorum præsentia.*

661. βελιώτερον Ald.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκεία σάγη
ἐς Ἄργος, ὥςπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ,
ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδὸν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ·
ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
πρὸς τοὺς τεκόντας, παντὸς μεμνημένος,
τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπὲ, μηδαμῶς λάθῃ.
εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀείξενον,
θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.
νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.
τοσαῦτ' ἀκούσας, εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω
τοῖς κυρίοισι καὶ προςήκουσιν λέγων,
οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ ἐγὼ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.
ὦ δυςπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά.
ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδῶν εὖ κείμενα,

664. αὐτόφορτοι Aldin.—οἰκίαις ἄγη Guelph. Ald. et cod. Rob., unde Rob. totum versum sic refinxit: στείχων δ' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγος.

665. ἀπεζύγαν Ald.

667. σαφηνίσθ Guelph.

669. ἄλλος Ald.

673. εἰς τόπον γ' ἀεὶ ξένον Both. inepte, εἰς τὸ πᾶν est *omnino, quavis ratione*, ut infra v. 931. Eumen. 84. ἀείξενον autem ex emendatione Schneideri in Lex. Græc. s. v. recepi pro vulg. ἀεὶ ξένον.

676. κεκαυμένου ex Stanleii conjectura Both. inepte.

678. προςήκουσι Turn.

679. δικὰς Guelph. Ald. cod. Rob.

680. Hanc orationem, quæ Electræ vulgo tribuitur, θεραπόντι assignat Rob., neque omnino Electræ esse potest. Illa enim supra discessit, neque nunc potest redire, quum ab eodem histrione et Electræ et Clytæmnestræ partes agantur. Quare non dubito, quin hi versus uni de choro tribuendi sint.—οἵ 'γὼ vulg., sed οἵ ἐγὼ Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict. quod revocavi.—ἐν πᾶσ' ὦ πορθούμεθα Med. ἐν πᾶσ' ὡς πορθούμεθα Guelph. Ald. Rob. ἐνθάδ' quod Turn. et Vict. habent, non genuinum puto, sed ex conjectura natum.—πορθεῖσθαι de hominibus dictum, exemplis illustravit Lobeck. ad Soph. Aj. 1186.

682. πόλ Aldin.—ἐπωπᾷς Guelph.

τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη,
φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβούλως ἔχων,
ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα,
νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν
κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
πρὸς δυςσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶν

Ald. ἐπ' ὠπαῖς Turn. πολλεπωπίς Both., qui in eo certe verum vidit, vulgatam non ferendam esse, nam sensum ejus video nullum. Fortasse Turn. lectio vera est, cf. Suppl. 534. et quæ ibi notata sunt.

683. τέξοις cod. Rob. τάξοις Ald.

685. εὐβόλως Glasg., cujus mutationis causam non video.

686. νομίζων Guelph. Ald. — βηλοῦ Schütz. Both. probantibus Hermanno et Buttlero, male; proverbium est ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, v. Schol. et Zenob. adag. iii. 62. conf. Brodæus, Musgr. et Elmsl. ad Eurip. Heracl. 110. Musgrav. ad Bacch. 89.

687. In νῦν δ' offenderunt interpretes, et Herm. quidem obss. critt. pag. 110. in σὺν δ' mutavit, Orell. autem ad Isocr. p. 379. prius καὶ νῦν in καὶ μὴν mutari vult, sed et repetitio illa et δ' illatum post longiorem parenthesin usitatum est, v. Soph. El. 776. ibique Herm.—νῦν δήπερ Aldin. Rob.—βακχείας· καλῆς de furoribus Clytæmnestræ dictum putant, ut καλῆς ironicum sit, sed ad Electram refertur, quæ Baccha a Clytæmnestra vocari solebat, quod intelligere non poterant editores, quum hæc ab Electra dici putarent, v. ad v. 680.

688. ἐλπὶς ὢν Rob. e conj., in cod. enim vulgatam invenerat. — Postrema verba vexarunt interpretes, et omnes fere emendare conati sunt; ἀποῦσαν ἐγγράφου proposuit Canter. προδοῦσαν ἐγγράφει Pauw. παροῦσαν ἐγγράφεις Heath. παριοῦσ' ἀνεγράφη Herm. l. l. παρούσης, ἐκγράφει Schütz. παρουσῶν, ἐκγράφει Both. παροῦσαν ἐκγράφει Orell. l. c. Schwenk. vulgatam vertit: *spem ad exitum ductam affirmat*, quod ambigue dictum putat, ut ipsa de Oreste vivo intelligat, quæ Clytæmnestra de cinere mortui accipere debeat. Mihi quidem postrema videtur aversa dicere. Quum enim ita cœpisset: *et nunc Orestes, quæ sola reliqua erat spes*, addere debebat: *eam perdidit*, idque ab ea dici putat Clytæmnestra. Ipsa vero, quum lætitiam prorumpentem non diutius simulato luctu opprimere possit, aversa, ut Clytæmnestra audire non possit, subjicit: *eam præsentem nobis exhibet*. De ἐγγράφει tamen dubito, idque fere corruptum puto.

689. ὢν pro οὖν Guelph. ὦ Ald.— εὐδαίμοσι vulg. εὐδαίμοσιν Guelph. Ald. Rob., quod recepi.

691. ξενωθῆναι Guelph.

693. δέ, quod hoc versu inseri sensus poscit, post δυςσεβείας posuerunt Pauw. Schütz. Both., sed potest etiam post ἦν poni, et tunc eo facilius propter insolitum locum omitti potuit. In textu, quia incerta sedes est, omisi.—φρεσὶν Ald. quod pro vulg. φρεσὶ recepi.

τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

ΚΛΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὗτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως σέθεν,
οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
μακρᾶς κελεύθου, τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
κοινώσομέν τε καὶ σπανίζοντες φίλων
βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

ΧΟΡΟΣ.

εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
πότε δὴ στομάτων
δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ;

696. ἀξίων ex Pauwii emendatione Schütz. Both., quod confirmatur a Schol. et fere necessarium est, nisi quis κυρήσεις absolute dictum velit, cujus usus tamen exempla desidero.—V. 696—704. διεμπόντι, et 705—718. Oresti tribuuntur in Rob.

698. ἀγγέλλων Rob.

700. τυγχάνει Ald.

701. Hic et duo sequentes versus propter ὁμοιοτέλευτον omittuntur in Guelph. Ald. Rob. Turn.

702. ὀπισθόπους recte ab Abreschio explicatur: *reversus*, quocum facit Schütz. Monk. ad Eur. Hippol. 54. accusativum putat formæ ὀπίσθοπος.

703. Hunc versum ut spurium uncis inclusit Schütz. propter verba τὰ πρόσφορα brevi intervallo repetita, in qua re quam sæpe male offenderit, vidimus. De κυρεῖν cum accusativo vid. Musg. ad Eur. Iph. T. 759. et ad Soph. Ant. 970.

704. ὑπευθύνῳ Med. Rob. ὑπ' εὐθύνῳ Ald.

707. βουλευόμεθα Ald. Rob. βουλευόμεσθα Turn. Vict. βουλευσόμεσθα ex Stephani emendatione Stanl. et reliqui omnes, et sic, quantum ex Buttleri silentio judicari potest, Med.

708. εἶεν φίλαι vulg. adversus metrum. αἶν φίλαι Guelph. εἰ ἐν φιλίᾳ Ald. Rob. εἶεν φίλιαι Med. et sic jam ex conjectura Heath. Herm. ad Viger. p. 750. Both. Schwenk. Seidlerus autem ad Eur. Troad. 243. φιλίᾳ legendum putat, nescio quo sensu.

710. Vulgo sine interrogatione efferuntur hi versus, cujus signum recte addiderunt Abresch. et Glasg., tum propter ποτὲ male antepositum, tum propter futurum δείξομεν.

ὦ πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ
χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
νῦν γάρ ἀκμάζει πειθὼ δολία,
ξυγκαταβῆναι χθόνιον δ' Ἑρμῆν
καὶ τὸν νύχιον τοῖςδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.
ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακὸν,
τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας;
λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα τοὺς ξένους καλεῖν

711. De vi vocabuli ἀκτὴ v. Erfurdt. ad Soph. Œd. R. 184. ed. min.

715. δολίαν ex Pauwii et Heathii emendatione Glasg. Schütz. Both. Schwenk., commate post ξυγκαταβῆναι posito; sed si ante hoc vocabulum distinxeris, nulla mutatione opus est. Sensus infra explicabitur.

716. συγκαταβῆναι Schütz. sine libris.—δ' ἑρμῆν Med. Guelph. Ald. γ' ἑρμῆν Rob. In verbis χθόνιον Ἑρμῆν καὶ τὸν νύχιον offendit Hermann. de diff. pros. et poet. orat. p. 33. tum quia χθόνιον et νύχιον idem significant, tum quia epitheta contra poetarum usum copula juncta sunt, ideoque glossemate, quod irrepsisse putabat, ejecto, ita legit:

ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν
τοὺςδ' ἐφοδεῦσαι

quod recepit Schütz. Neque omnino ferri illa possunt, si δολίαν legitur, sed codicum lectione δολία retenta, neque hic quidquam mutandum est; nam commate post δολία posito, sensus hic est: *Nunc enim suada opus est, ut una descendat Mercurius* χθόνιος, *utque* νύχιος *eum ad hæc certamina conducat.* Pro δ' Ἑρμῆν sane θ' Ἑρμῆν vel cum Rob. γ' Ἑρμῆν legendum erit.

717. τοὺςδ' Schütz. Hermannum secutus sine causa.

718. ξιφοδημήτοισιν Guelph. Ald. ξιφοδημήτοισιν Turn.

719. Hic quoque versus cum tribus sequentibus male vulgo servo tribuitur, cujus nulla deinde per totam scenam mentio injicitur; quod viderunt jam Tyrwhitt. Dutheilius et Both., qui eos recte Choro tribuerunt. Quum enim accedere aliquem vidisset Chorus, statim mutato sermonis argumento, ea loquitur, quæ nihil prodant.—ἀνὴρ libri omnes. ὠνὴρ Schütz. Both. ἀνὴρ Glasg. Schwenk., quod et ego recepi, quamquam omnino assentio Buttmanno ad Soph. Philoct. 40. et Gramm. græc. ampl. i. p. 120.

720. Ὀρέστ' αὐτήν δ' Guelph. Ὀρέσταν τὴν δ' Ald.

721. Γιλισσα Rob. Vict. et recentiores omnes, sed Κίλισσα Med. Turn. κιλίσσω Guelph. Ald., unde Κίλισσα recipere non dubitavi, quod verum esse jam vidi in Comment. Æschyl. p. 44.

722. ἐπὶ pro ἐστὶ Ald.

723. Verba τοὺς ξένους quomodo construenda sint, non intellexerunt editores, quare πρὸς ξένους emendavit Stanl., τοῖς ξένοις Pauw., quorum alterutrum

ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
ἐλθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
θέτο σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων
κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖςδε παγκάκως ἔχει,
φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
ἢ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα,
ἄλγη δύςοιστα τοῖςδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα.
ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν,
ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. . . .

verum videtur Schützio, posterius recipit Both., sed vulgatum recte ita explicat Schwenk., ut nutricem dicat pro ἄνωγεν dicere voluisse λίγει, deinde substituisse ἄνωγεν, quia idem jubet Clytæmnestra, de qua dicendi ratione cf. Hermann. ad Soph. Aj. 1037. 1086.

726. πύθηται Rob.—ἰκέτας Ald.

727. θίτο libri omnes. ἴθιτο Heath. Glasg. Schütz. Both. augmenti omissi causa; mihi autem cum Hermann. præf. ad Eur. Bach. p. xx. neque θίτο neque ἴθιτο verum esse, sed corruptela aliqua in hoc vocabulo latere videtur. Nam quam ex Vict. lectionem dederunt Glasg. Schütz. Schwenk.: πρὸς μὲν οἰκέτας ἴθιτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων, κεύθων ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις. καλῶς κείνῃ, ea miram habet explicationis difficultatem omnemque nexum tollit. Præterea σκυθρωπὸν habent Ald. Rob. Turn. Mihi quidem necessario ita jungi debere videtur: ἡ κρατοῦσα ἄνωγεν—, πρὸς μὲν οἰκέτας σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖςδε κ. τ. λ. In his duplex est orationis inversio: primum enim, quod illi πρὸς μὲν οἰκέτας opponi debebat, reticetur, quia sponte intelligitur; deinde quod vocabulis καλῶς κείνῃ opponendum est: δόμοις δὲ τοῖςδε κακῶς, ita invertitur adjecto verbo ἔχει, ut nova inde periodus incipiat. Jam quod ad illud θίτο attinet, non video ego quidem medicinam faciliorem, quam si θιτῶς scribatur, quia vocabulum sequens a σ incipit. Sed sanationem loci ab Hermanno exspectamus.

728. καλῶν Rob. Post καλῶς Turn. interpungit.

729. κείνης δόμος Turn. — ἔχειν Guelph. Ald.

731. ἐκεῖνον Guelph. Ald. Turn. cod. Rob.—εὐφρανεῖν cod. Rob.—ἦ δὴ κλύων Both. in ἢ δ' ἀχλυοῦντ' mutavit, quia statim sequitur εὖτ' ἂν πύθηται, sed vid. Lobeck. ad Soph. Aj. 882.—De diæresi in νόον v. idem ad Aj. 427.

733. συγκεκραμένα Ald.

738. λίφον Turn.

739. Aposiopeseos signum post hunc versum posui, quo facto omnis loci difficultas sublata est, quæ vel ad emendandum viros doctos impulit. Nam Her-

καὶ νυκτίπλαγκτον ὀρθίων κελευσμάτων,
καὶ πολλὰ καὶ μοχθῆρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
τλάσῃ. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν,
τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός·
οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
ἢ λιμὸς, ἢ δίψη τις, ἢ λιψουρία
ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ' οἴομαι

mam. obss. critt. pag. 112. τλάσῃ in ἔτλην mutari voluit, Schützius autem post hunc versum duos tresve excidisse ratus lacunæ signum posuit. Bothium mitto, qui in his et sequentibus plane ineptit. — Nimirum lacrymis prorumpentibus prohibetur quominus orationem continuet, neque omnino ea præ dolore dicere potest, quæ dictu sunt tristissima.

740. νυκτιπλάγτων vulg. νυκτίπλαγκτοον Ald. νυκτίπλαγκτον Turn., quod quia necessarium videtur recepi; sensus enim hic est: *et nocturnæ vagationes ob infantis vagitum susceptæ aliaque multa molesta jam inutilia sunt mihi, quæ ea tuli*, prorsus ut Soph. El. 1132. οἵ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου, quod ex nostro loco sumtum videtur.—κιλευμάτων Ald. Rob. Turn., quod fortasse vulgato præferendum.

741. πόνῃ' Rob.—ἀν' ὠφίλητ' Ald.

742. τλάσει Rob.—φρενεῖν Ald. φρενῶν Turn.—ὥς περὶ Ald.

743. ἢ λιμὸς quum sensu carere videretur, in εἰ λιμὸς mutarunt Stanl. Abresch. Glasgov. Sed defensorem nacta est vulgata Elmsleium ad Eur. Med. 480., qui ἤ—ἤ nonnunquam ita poni contendit, ut prius ἤ significet πότερον, refragante Hermanno in *Classical Journal* xliv. p. 404., cui etiam nostro loco εἰ necessarium videtur. Sed sive ἤ cum Elmsleio pro πότερον poni, sive εἰ in hac dictione omitti posse putas, ut in iis, quæ collegit Heind. ad Hor. Sat. i. 1. 45., simillima nostro loco sunt hæc: Prom. 782. ἰλαῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἰκλύσοντ' ἐμέ, ubi si quis cum Hermanno ἤ—ἤ simpliciter *aut—aut* verterit, omnis sententiarum nexus tollitur, non minus quam Il. i. 190. μεμήκεξιν, ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος—ἀναστήσειεν—ἠὲ χόλον παύσειεν et Il. v. 671. μεμήκεξε δ' ἔπειτα—ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούπου διώκῃ, ἢ ὅγε—ἶλατο. Il. ii. 299. ἴφρα δαῶμεν, ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Eodem modo Soph. Œd. Col. 79. οἶδε γὰρ κρινοῦσί γε, ἢ χρὴ σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν, ubi Reisigius Elmsleio assentitur, et ipso illo Medeæ loco v. 480. οὐδ' ἔχω μαθεῖν, ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τόθ' οὐκ ἄρχειν ἔτι, ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τὰ νῦν. Jam quum in his quatuor tragicorum locis libri omnes, in Choeph. 877. εἰδῶμεν, ἢ νικῶμεν ἢ νικώμεθα, libri optimi in ἤ consentiant, nihil nostro loco mutandum putavi. In pedestrem tamen scriptorem hanc constructionem non intulerim, quod Lion fecit Xenophon. Anab. i. 10. 17. —δίψη, quia forma est inusitata, Elmsl. l. c. in διψῇ mutari vult, et deinde λιψουρίαν ἔχει legit, sed id propter præcedens λιμὸς, ad quod πτίζει vel tale quid subaudiendum putat, ferri non potest. Mihi quidem forma δίψη propter analogiam verbi διψῆν toleranda videtur, quemadmodum πτῖνα et πτίνη dicitur, vid. Lex. Seguer. p. 470.; sin minus, δίψη τις possit in δίψησις mutari.—ἤλς ψευρία Ald.

746. αὐτάρκη Guelph. Ald.—αὐταρκὴς recte explicat Schol.: ἱκανῶς ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται, i. e. *aliorum auxilium non expectat, sed ipsa statim sibi sufficit, et facit, quæ necessaria videntur.*

747. Vulg. post οὖσα puncto distinguebatur, ut hæc cum præcedentibus jungerentur, sed veram interpunctionem jam Pauw. et Heath. viderunt.

ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια, 755
γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ', Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.
τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον 760
οἴκων, θέλων δὲ τῶνδε πεύσεταί λόγων.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

ΤΡΟΦΟΣ.

ἦ πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ;

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας. 765

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει·
ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί.
ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

749. *στρέφεις τι ταὐτὸν* Guelph. *στρέφουσι ταὐτὸν* Ald.

751. De ἐξεδεξάμην cum dativo v. Pors. et Schæf. ad Eur. Hecub. 539. Hermann. de metris Pind. p. 273.

754. *στύουσι* Ald.

755. Hunc versum cum duobus sequentibus Choro tribuunt Turn. Vict. Oresti Rob., qui et in sequente colloquio pro Choro ubique Orestis personam habet.—Post *ἐσταλμένον* commate interpungunt Turn. Vict.

756. *τί πῶς*; conjecit Cant., quod recepit Glasg. *πῶς φῄς*; proposuit Valck. ad Eur. Phœn. 922. et ad Hippol. 565. *ἔπως*; emend. Schütz. et Both. Sed nihil mutandum: nutrix, quæ interrogationem non intellexerat, quærit: *num, quomodo, interrogas?* Similiter Eur. Ion. 958. ΠΡ. *καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔπλης*; ΚΡ. *πῶς δ'*; *εἰκτὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη*, ubi Elmslei. ad Eurip. Med. 1103. male *ὡς εἰκτὰ πολλὰ* legendum putat. Etiam vertendum est: *tu vero interrogas, quomodo?*

757. *ἦ ξὺν* Guelph. Ald. Rob., quod non spernendum, ut Eurip. Alcest. 114. *στείλας ἦ Λυκίας, εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνίδας ἕδρας*, cf. Schæf. melet. crit. p. 5. Lobeck. ad Soph. Aj. 177.

759. *στυγεῖ* Rob. et var. lect. ap. Steph.

760. *ἀδήμαντος* Rob.—*κλύει* Ald.

761. *τάχιστ' ἀγαθούσῃ* Med. Ald. Rob. *τάχιστα γαθούσῃ* Guelph. *τάχιστα γηθούσῃ* Turn. Vict. *γηθούσῃ*, Dorismi vitandi causa, Pauw. Heath. Schütz. Both., sed nihil contra librorum omnium consensum novare volui.

762. *κρυπτὸς ὀρθοῦται φρενὶ* Med. Guelph. Rob. *κρυπτοσ' ὀρθούσῃ φρενὶ*

ΤΡΟΦΟΣ.

ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

καὶ πῶς; Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.

ΧΟΡΟΣ.

οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.

ΤΡΟΦΟΣ.

τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;

ΧΟΡΟΣ.

ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
μέλει θεοῖσιν ὥνπερ ἂν μέλῃ πέρι.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἀλλ' εἶμι καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν παραιτουμένη μοι, πάτερ στρ. ά.

Ald. *κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενὶ* Turn. Vict., quæ cum sensu carerent, varia tentarunt interpretes, quæ afferre non operæ pretium est, quum ex simili hujus et præcedentis versus terminatione *θούσῃ φρενὶ* pateat, librarii oculos aberrasse. Veram autem lectionem servavit Eustath. ad Il. O. p. 1013. *κρυπτὸς ὀρθοῦσαι λόγοις*, quam recte recepit Glasg. Schütz. autem neque hanc immutatam reliquit, sed male emendavit: *ἰναγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσει λόγῳ*.

763. ἀλλ' ἤ Guelph. Interrogative hunc versum exhibent Schütz. Both. et Elmsl. ad Heraclid. 426., quod vel propter sequentem versum fieri non potest.

764. ἀλλ' εἰ vulg., quod sine dubitatione in ἀλλ' ἦ mutavi, tum quia vulg. non nisi artificiose explicari potest (Pauw. et Both. hunc quoque versum interrogative efferunt) tum quia aptissimum est, Chori responsum ab iisdem verbis incipere, quibus nutrix usa erat. Quam sæpe autem ἤ et εἰ confundantur, notum est.—*τροπαίαν* pro *τροπὴν* dictum, quamquam in lyrico carmine ita locutus est noster Sept. Th. 688. Agam. 227., in senario ferri non potest, editores tamen non offenderunt. Falsum esse primus vidit Pors. ad Eurip. Suppl. 647. ed. Gaisf., quem secutus Blomf. ad Sept. Th. 263. *τρόπαια* emendavit, collato simillimo loco Eurip. Orest. 704. *στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν*. Nam quamquam *ἵστημι τρόπαιον* usitatius est, non minus tamen probum *τίθημι τρόπαιον* v. Markl. ad Eur. Suppl. 647.

765. Ὀρέστης γ' Schütz. sine causa.

767. *τιφὴς* Ald.

768. *ἄγγιλλι* Ald.—*τὰ πισλαγμένα* Guelph. *τὰ πισαλμένα* Rob. *τὰ πεπραγμένα* Ald. Turn.

769. *μέλλει—μέλλῃ* Rob.—De hac dicendi formula v. Hermann. ad Vig. p. 709. s.

770. *σοῖς* pro *σοῖς* Vict. Canter. Stanlei., sed *σοῖς* Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasgov. et rell. omnes, recte.—*πείθομαι* Schütz. pessime, immemor significationis præcedentis *εἶμι*.

772. Carmen, quod sequitur, ita cor-

Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,
δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μοι κυρίως
τὰ σώφρονσιν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν.
διὰ δίκας πᾶν ἔπος,
ἔλαχον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.
ἔ, ἔ,
πρὸ δὲ δηχθεῶν τῶν ἔσω στρ. β'.

ruptum est, ut ne illud quidem pro certo definiri possit, ubi quæque stropha incipiat, et quæ sibi strophæ respondeant, quæ non respondeant; neque unquam conjectura poterit persanari. Totum carmen in strophas primus divisit Hermannus obss. critt. p. 114., ita tamen, ut ipse nunc sententiam mutaverit; hæc igitur mittamus. Secutus eum est Schützius, transpositis tamen strophis

ά. β'. ά. γ'. μισ. γ'. δ'. β'. δ'.

Hanc et Schwenkius recepit et ego olim secutus sum in Comment. Æschyl. p. 46. sqq., ubi hoc carmen paullo audacius tractavi. Hic quoque eam repræsentavi, quia reliquis majorem veri speciem præ se fert, quamquam omnino

ά. ά. β'.

sed non sine stropharum transpositione et mutationibus audacissimis, quas item Addendis inserui. Præterea quum in singulis fere versibus et sensus et metrum laboret, quibus conjectura subveniri neutiquam potest, plerumque varias librorum lectiones afferre satis habui, nihil monens de sensu, de quo explicando desperavi.—παραιτούμαν' ἐμοὶ Med. Guelph. Rob. παραιτούμ' ἐν μοὶ Ald.

774. τυχεῖν δὶ μοῦ Med. Guelph. τυχεῖν δίμου Ald. Rob. τυχεῖν δί μου Turn. Vict.—Hic et sequens versus neque antistrophicis respondent, neque sensum ullum præbent. Quam varia tentaverint editores ad eos restituendos, docent Addenda, sed in tantis corruptelis omnis labor frustra impendi mihi videtur. Feder. comment. in Agam. carm. epod. p. 39. hunc locum ita emendat: δὸς τύχας, σχεῖν δί μοι (f. δ' ὁμοῦ) κυρίως et passim aliter emendatis, quare ejus rationem, non minus quam Bothii, qui solita audacia sævit, in Addendis exhibebimus, ne in notis nimis multæ conjecturæ afferendæ sint. Aliam deinde et probabiliorem carminis descriptionem exhibuerunt Seidl. de versu. dochm. p. 405. et Herm. El. metr. p. 733., cujus schema hoc est

veram nondum puto, præsertim, quia quarta stropha et antistropha vix ullum responsionis vestigium habent. Improbavit eam Lachm. de chor. syst. p. 74. sqq., qui carmen ita descripsit:

β'. ἰαφδός.

τὰν σωφρονοῦναν μαιομένοις, ἰδεῖν διὰ δίκας σου πᾶν ἔπος.

776. διαδικάσαι vulg. διὰ δίκας conjecit Pauw., idemque, quum vulgo post ἔπος puncto distingueretur, hæc cum sequentibus jungenda vidit. Emendationem autem illam, quam receperunt omnes, ego quoque veram puto, quum et sensus et metrum eam flagitet, et Schol. confirmet, qui δικαίως, κατὰ δίκην explicat.

777. Non respondet hic versus antistrophico, quare Herm. El. metr. p. 536. ἔλαχον; Ζεῦ, σύ νιν φυλάσσοις, aut ἔλαχον· εὖ δὲ σύ νιν φυλάσσοις legendum putat. Melius placet Bothii: ἔλαχον εὖ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.—φυλάσσοις Guelph. Ald.

778. Hanc stropham ita emendavit Seidler. de versu. dochm. p. 406.

ἰ ἰ,
πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τὸν ἔσωθεν

μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές. ἐπεί μιν μέγαν ἄρας,
δίδυμα καὶ τριπλᾶ
παλίμποινα θέλων ἀμείψει.
ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖ- ἀντ. ά.
νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
πημάτων, ἐν δρόμῳ, προστιθεὶς
μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον,
ἀνομένων πημάτων ὄρεγμα;
οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων στρ. γ'.
πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε,
κλύετε, σύμφρονες θεοί.
ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.
τόδε καλῶς κτάμενον. ὦ μέγα ναίων μεσῳδ.

μελάθρων, Ζεῦ, θές· ἐπεί νιν
μέγαν ἄρας,
δίδυμα καὶ τριπλᾶ
παλίμποινα θέλων ἀμείψει,
et antistropham:
σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ
μέρος ἔργων, ἐπαΰσας
πατρὸς αὐδὰν
θροούσᾳ τέκνον,
πρός σε, πέραιν' ἐπίμομφον ἄταν.
sed vides, quantæ sint quamque audaces mutationes in loco incertissimo.—προδὲ δηχθρῶν Ald.

780. μέγαν ἄρας Med. μέγα αἶρας Guelph. Ald.

782. παλίνποινα Med. Guelph. Aldin. Rob. Turn.—ἀμείψῃ Turn.

783. εὖ νὶν Ald.

786. σωζώμενον Guelph.

788. ἀναμένων Med. a prima manu, quod in vulgatam lectionem refictum. —βημάτων Guelph. Ald. κτημάτων Rob.

789. ἔσω δωμάτων, aut ἔσωθεν δόμων, aut in antistrophico ξυλλάβοι δ' ἂν ἐνδίκως legendum esse, docet metrum.

790. πλουταγαθῆ vulg. πλοῦτ' ἀγαθῆ Ald. πλουτογαθῆ Turn. quod verum esse et sensus et metrum docet, et receperunt Schütz. Both. Schwenk. Eadem varietas est, quæ Sept. Theb. 901. —νομίζετε metro repugnat, nec minus κομίζετε, quod ab Hermanno propositum recepit Schütz. ἐνίζετε, quod Herm. conjecit et Seidler. de verss. dochm. p. 407., vel ὁρίζετε, quo Scholiastæ explicatio ducit, vel simile quid in corrupto vocabulo latet.

792. Neque ἄγετε cum Schützio, neque πεπραγμένων cum Cantero omittendum est, neque quidquam in his corruptum videtur. Versus hic, ut sequens, ex dochmio et diiambo constat, antistrophicorum autem prior corruptus est.

793. προφατοῖς Med., sed suprascr. σ. πρὸς φάτοις Ald.

795. Verba τόδε καλῶς κτάμενον tanquam spuria omittit Schütz. præeunte Hermanno in obss. critt., profecto injuria, quod vel metrum hujus versus, cum sequente prorsus consentiens, evin-

στόμιον, εὖ δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς,
καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς τ' ἰδεῖν
φιλίοις ὄμμασι δνοφερὰς καλύπτρας.
ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως ἀντ. γ'. 805
παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος
πρᾶξιν οὐρίαν θέλων.
[πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρηίζων,]
κρύπτα... ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων,
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος. 810
καὶ τότε δὴ πλοῦτον στρ. δ'.
δωμάτων λυτήριον,
θῆλυν οὐριοστάταν
ὁμοῦ πρεπτὸν γοήτων νόμον
μεθήσομεν πόλει· 815
τὰ δ' εὖ. ἐμὸν, ἐμὸν
κέρδος ἀέξεται τόδε·

cit. Hermannus autem non solum ad Vig. p. 779. *ἀνιδεῖν* in *ἀνίδην* mutat, sed etiam in dissert. de differ. pros. et poet. or. p. 34., ejectis quæ ipsi videntur vocabuli *ἀνίδην* glossemata, totam mesodum ita legit:

τὸδε καλῶς κτάμενον, ἃ μίγα ναίων
στόμιον, εὖ δὸς ἀνίδην δόμον ἀνδρὸς
καὶ νιν ἰδεῖν φιλίοις
ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.

Prima igitur verba Hermannus pro nominativis absolutis habere videtur, Seidlerus autem p. 408. ita explicat, ut ad prægressum *αἷμα* referantur et *ἐστί* intelligatur, deinde *ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς* legit.—Nihil decerno.

796. *ἀν ἰδεῖν* Rob.

797. *τ'* post *λαμπρῶς* omittunt Guelph. Ald. Rob.

798. *δνοφερὰς καλύπτρας* Ald.—*καλύπτρας* Rob.

799. *ξυμλάβοι* Ald. *ξυμβάλοι* Rob.—De metro vid. ad v. 789.

800. *ἐπιφθορώτατος* Hermann. Schütz. propter metrum, male.

801. *φίλειν* Med.

802. Hunc versum spurium esse, consentiunt Herm. Schütz. Seidler., et profecto, nisi in stropha versum excidisse putamus, ejiciendus est.

803. *κρυπτ'*, *ἄσκοπον* Glasg., sed versum ab initio corruptum esse, metrum strophici docet. *ἄκριτον*, *ἄσκοπον* voluit Herm. *πολλὰ μὲν*, *ἄσκοπον* Seidlerus.—De significatione vocabuli *ἄσκοπον* vid. Erfurdt. ad Soph. Aj. 21. Herm. ad Soph. Trach. 245.

805. *δ'* omittunt Guelph. Ald. Turn. —*οὐδενὶ* Rob.—*ἐμφανέστερον* Herm. Schütz., quod verum videtur.

806. Hæc postrema carminis pars magis etiam, quam præcedentia corrupta est, ita ut et sensu et metro careat.

809. *κρεπτῶν* Turn.—*νόμων* Med. a prima manu et Vict.

810. *μεθέλσομεν* Rob.

811. *ἐμὸν* semel tantum Rob.

ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ ἀντ. β'.
μέρος ἔργων, ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ,
θροούσᾳ πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν,
καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν.
Περσέως τε ἐν φρεσὶν ἀντ. δ'.
καρδίαν σχεθὼν,
τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν,
τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων
χάριτος ὀργὰς λυπρὰς, ἔνδοθεν
φοινίαν ἄταν τιθεὶς,
τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·
νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
ξένους μολόντας οὐδαμῶς ἐφίμερον,
μόρον δ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ

813. ἄτη Rob. — Versus perspicue aunt dochmiaci et ita ordinandi videntur:
τόδ' αὖ. ἰμὰν, ἰμὰν κέρδος ἀΐξεται
τόδ'. ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
814. Hanc antistropham quomodo emendaverit Seidlerus, ad v. 778. monitum est.—ὅτ' ἂν Ald. Rob.—ἥκει Ald.
815. ἰσβύσας cod. Rob., pro quo Rob. e conjectura ἐπαΰσας dedit.
816. θροούσῃ Turn.—αὐδᾶν Guelph. Ald.
817. ἐπιμόμφαν Med. Ald.
818. τ' ἐν Glasg. Schwenk., sed τε ἐν libri omnes, a quibus in tanta corruptela non discedendum.—φρεσὶ Turn. Viet. Canter.
819. σχεθὼν pro vulg. σχέθων scripsi, obsecutus Elmsleio ad Eur. Med. 995. ad Heracl. 272. Hermanno ad Soph. El. 744. Eadem de causa Prom. 16. σχεθεῖν scribere debebam.
820. τοῖς δ' Ald. Rob. τοῖς τ' Turn. τοῖς θ' Vict. Glasg. Schwenk.—φιλείοιν Rob. φίλοισιν Ald. Turn. Vict. φίλοισι Glasg. φίλος φίλοις vult Seidlerus.
822. ὀργᾶς λυπρᾶς Ald. Rob.
824. δ' omittit Turn.—μόρον Med. Ald. Rob.
825. ὑπ' ἄγγελος Ald.—Simillimus est locus Aj. 282. τί τήνδ' ἄκλητος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς, ἀφορμᾷς πεῖραν;
827. ξένους Rob.—μολόντας Guelph. Ald.—ἐφήμερον Turn.
828. αὖ φέρειν Turn. De ἀμφέρειν maxime dubitari potest; quare malim ἂν φέρειν.
829. δειμοστάγ' ἐς Med. Guelph. δείματος τάγ' ἐς Aldin. Rob. Turn. αἱματοσταγὲς voluerunt Stanl. et Abresch. sine causa.—φόνον Turn.—Locum ita explicat Schütz.: *ex hoc rumore per domum sparso existeret nova molestia timorem stillans, accedens ad pristinam eadem, tanquam ad vulnus adhuc ex-*

τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.
πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;
ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;

ΧΟΡΟΣ.

ἠκούσαμεν μὲν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων
ἔσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν,
εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
οὗτοι φρένα κλέψειαν ὠμματωμένην.

ulceratum et doloribus mordens. Sed vitium subesse recte animadvertit Both., nam neque ex Ægisthi persona est, eædem illam sponte in memoriam revocare, neque dativus φόνῳ significare potest *accedens ad cædem*, neque φόνος dici potest ἰλκαίνων et διδηγμένος, quod in *domum* potius cadit; sed non tanto molimine opus est, quam ille putavit, correxit enim: καὶ τόδ' ἀμφῆρεις φόνου γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγὶς δόμῳ τῷ πρόσθεν i. e. δ. Mihi uno vocabulo mutato legendum videtur: καὶ τόδ' ἂν φέρειν δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος δυσμοστοταγὶς δόμῳ κ. τ. λ. Mutatum autem est δόμῳ in φόνῳ ab aliquo, qui offenderat in vocabulo tam brevi spatio repetito.

832. ἤ Schütz. Both. Schwenk.

835. Versus, qui sequuntur, vulgo Αγγέλῳ tribuuntur, in Rob. Choro, Glasg. et Schütz. nutrici, sed neminem nisi Chorum in scena esse, et cum hoc loqui Ægisthum certissimum est, quod jam vidit Tyrwhitt.

837. αὐτὸς αὐτὸν Ald. Rob.—Vulgatam, quæ sensu caret, varie tentarunt interpretes; ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι dedit Schütz. et vertit: *non tantum valet nuntii relatio, quantum si dominus ipse de his rebus sciscitetur et inquirat*, quod et significatio vocabuli ὡς et infinitivus πεύθεσθαι falsum esse arguit. Herm. obss. critt. p. 122. emendavit: ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι παρεῖ. Both.: ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄντα πεύθεσθαι πέρα. Schwenk. πέρι ἄνδρα jungi vult, hoc, ut videtur, sensu: *ut ipse ab ipsis, quod ad virum illum (Orestem) attinet, comperias*, quod verum videretur, si πέρι ἄνδρα hoc sensu defendi posset.—Nihil certi habeo.

839. ἦν Ald. Rob.

840. κλῶδονος Guelph. Ald.

841. κλίψιαν, vulgat., quod Stephan. in κλίψιεν, Heath. in κλίψει ἄν mutavit, quem deinde sequuntur omnes. Sed recte et assentiente Hermanno præf. ad Soph. El. p. xiv. sq. observavit Elmsl. ad Eur. Med. 416., Atticos poetas rarissime vel nunquam ι tertiæ personæ elidere, quare κλίψιαν retinui. Paullo negligentius oratio ad pluralem numerum redit, quo v. 835. Chorus usus erat; ἄν autem omitti recte poterat. Sed offenderunt etiam interpretes in ultima syllaba vocabuli φρένα ante κλ producta, quare Herm., Monk. ad Hippol. 482. et Elmsl. in *Edinburgh Review*. 1811. xxxvii. p. 67. emendaverunt οὗτοι φρεῖν' ἂν κλίψω' ἄν, Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 627.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι,
τάδ' ἐπευχομένη, κἀπιθοάζουσ',
ὑπὸ δ' εὐνοίας
πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων,
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντὸς,
ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
δαίων, ἀρχάς τε πολισσονόμους
ἕξει, πατέρων μέγαν ὄλβον.
τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης
ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἔ, ἔ ὀτοτοτοῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα μάλα.

ed. maj. οὗτοι τι φρένα κλίψει' ἄν, Elmsl. ad Med. 416. οὗτοι φρεν' ἄν κλίψειεν, quorum nihil opus est, illam enim productionem tragicis non denegari posse, monui ad Prom. 612.—ὠμπατουμένην Rob.

842. ἄρξαμαι Ald.

843. ἐπευχομένη Rob.—κἀπιθοάζουσα Guelph. Rob. Vict. κἀφιθοάζουσα Ald.

845. ἀνύσομαι Guelph.

846. μιανθῆναι Rob. e conj., in cod. enim invenerat μιανθεῖσαι. In errorem inductus est, non minus quam Heathius, qui infinitivum probat, particula ἤ, quæ non satis accurate postposita est, quum anteponi debuisset, ut v. 195., ad quem vid. quæ monita sunt.

851. δαΐων Ald. Turn. Vict. δαίων Rob. Glasg. Schütz. et rell. recte, in quod conjectura inciderat Tyrwhitt. πολυσσονόμους Ald.—Post hoc vocabulum edd. antiquæ præter Rob. puncto distinguunt, quod primus recte sustulit editor Glasg., sed idem commate puncti loco posito ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις dedit, quod jungatur cum ἐπ' ἐλευθερίᾳ. Secuti eum sunt Herm. obss. critt. p. 123., Schütz. et Both., sed nihil mutandum est, si comma post πολισσονόμους deletum post ἕξει ponitur, τε enim post participium nonnunquam inferri, vidimus ad Agam. 97.

852. πάτρων Ald. πατρῷων Turn., quod fortasse verum est, correctum a librario, qui πατρῷος mediam corripere ignorans metrum laborare putabat.

853. τοιάνδε πάλην cod. Rob. τοίαν δὲ πάλιν Ald. πάλην primus Rob. ex conjectura.—μόνος omittunt Guelph. Ald. Turn., in Turn. præterea legitur ὢν ἐφ ἔφεδρος.

854. θείοις vulg. θεῖος Turn., quod recte receperunt omnes.

855. νίκην Ald. Turn.

πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;
ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου·
ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
εἶναι. μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οἴμοι πανοίμοι δεσπότου τελουμένου,
οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσβέγμασιν.
Αἴγισθος οὐκ ἔστ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε.
ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείας πύλας
μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ἰού, ἰού. κωφοῖς ἀϋτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
ἄκραντα βάζω, ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας
αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένης.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω.

858. *κίκραται* Ald. Turn. *κικράται* Rob.

859. *ἀποσταθῶ μὲν* Guelph. Ald.

862. *πᾶν οἴμοι* Ald. Turn. Vict. Canter. *πᾶν οἴμοι* Rob. *πανοί μοι* Glasg. *πανοίμοι* Pors. Advers. p. 140. Schütz. Both. Schwenk.

865. *γυναικτίους* Med. Rob. Turn. *γυναικίους* Ald. *γυναικίας* Guelph. *γυναικείας* Vict. Glasg. et rell., sed plurimorum librorum lectionem prætuli, v. Elmsl. ad Heracl. 245.

867. *ἆρσ'* Glasg. male, neque Hermanni emendatione opus est, qui *de metr. Pind.* p. 241. legit: *οὐχ ὥς δ' ἀρῆξαι ne sic quidem ille opem ferat*, neque Döderlinii explicatione, qui in *spec. Soph.* p. 89. *ἴξεται* subaudiendum putat. Servo auxilium frustra invocari, quum res jam acta sit, in mentem venit, quare addit: *non tamen, ut auxilium ferat.*—*διαπεπραγμένων* Ald. Rob., forsitan recte: *quum jam actum sit.*

866. *αὐτῷ* Aldin. *αὐτῶ* cod. Rob., qui ex conj. *αὐδῶ* dedit.—*καθεύδουσι* Ald. Turn.

869. *ποῦ* vult Elmsl. in Mus. Crit. Cantabr. p. 287., sed vid. Seidler. ad Iph. T. 348. Eurip. Herc. fur. 74. *ποῖ πατὴρ ἔστιν γῆς*;—Κλυταιμνήστρας Guelph. Ald.

870. *ξύρου* Guelph. Ald.

871. *ἄρχην* Ald. *ἄρχη* Turn.—*πεπληγμένης* Guelph. Ald. Rob.

873. *λόγῳ* Turn. Vict. Glasg., sed unice verum *λίγω*, quod habent Med. Guelph. Ald. Rob., et receperunt Schütz. Both. Schwenk.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἰ ἐγώ. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.
δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.
δοίη τις ἀνδρεκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος·
εἰδῶμεν, ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα.
ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἰ ἐγώ. τέθνηκας φίλτατ', Αἰγίσθου βίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταυτῷ τάφῳ
κείσῃ. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐπίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,
μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα,
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
τὰ πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.

874. οἰ ἐγὼ Guelph. οἴ ἐγὼ Ald. οἴ ἐγὼ Rob. οἰ ἐγὼ Turn. Vict., quod retinui ut v. 680., recentiores οἰ 'γώ.

875. ὥσπερ οὖς Pors. Advers. p. 140., sed vid. v. 94.

876. ἀνδρέκμητα vulg., quod recte correxit Stanl.

877. ἢ νικῶμεν Med. Guelph. Ald. Rob. εἰ νικῶμεν Turn. Vict., quod recentiores receperunt omnes, sed optimorum librorum lectionem revocavi secundum ea, quæ ad v. 745. disputata sunt.

879. μαντεύω Rob.—ἴχοι Ald.

880. οἰ ἐγὼ libri omnes, ut v. 874.—De φίλτατε βίᾳ vid. Elmsl. ad Eur. Bacch. 1306. ad Soph. Œd. T. 1167.

881. ταὐτῷ τῷ τάφῳ Rob.

882. κείσει Glasg. Schütz. et rell. invitis libris.

883. δήσεται Med. Guelph. Ald. cod. Rob., qui ex conjectura δ' αἰδέσαι, et sic Turn. Vict. αἰδέσαι Schütz. male.

884. πρὸς ὠκὺ πολλὰ Guelph. πρὸς ὠκύπολλα Ald. πρὸς δ καὶ πολλὰ Turn.

885. οὔλλοισιν Ald.

886. ματέρ' Ald.

887. τοῦ δὴ τὰ Guelph. Ald. Rob. τοῦ δῆτα Turn. Schütz. τοῦ δαὶ τὰ Vict. Canter. Both., sed unice verum τοῦ δὴ τὰ, quod habent Glasg. Schwenk. probante Herm. ad Vig. p. 848.

889. ἅπαντις Rob.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἔπου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω.
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός·
τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδ'· ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐγώ σ' ἔθρεψα, νῦν δὲ γηράναι θέλω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἡ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐδὲν σεβίζῃ γενεθλίους ἀρὰς, τέκνον;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὕτοι σ' ἀπέρριψ' εἰς δόμους δορυξένους.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δίχως ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ποῦ δῆθ' ὁ τιμὸς, ὅντιν' ἀντεδεξάμην;

890. *παραινῆσμον* Ald.—De versus forma vid. Hermann. El. metr. p. 115.

892. *κρίσσ' ἀνηγήσω* Aldin. *κρίσσον ἡγήσω* Rob.

893. *συγκάθευδε* Rob.

895. *ξὺν δὲ* ex Stanl. emendatione Schütz. Both., quæ elegans quidem, sed non necessaria est: *alui te, nunc autem eam a te mercedem posco, ut senescere me sinas.*

896. *πατροκτονοῦσα* Ald.

897. *παρ' αἰτία* Guelph.

898. *ἐπόρσυνε* Turn.

899. *σεβίζει* Glasg. Schütz. et rell. invitis libris.

900. *γὰρ* omittit Ald., ubi mox *ἐπὶ* pro *εἰς τό*.

901. Post *οὕτω* comma habet Rob.—*εἰς* Rob. Vict.—In fine versus interruptæ orationis signum posuit Schütz., quod non necessarium est, nec magis opus interrogationis nota, quam addidit Glasg. Sensus est: *profecto non extrusi te in hospitis domum, sed misi.*

902. *αἰσχρῶς* Heath. *ἀδίκως* Both. sine causa.

903. *ἄτιμος* Guelph. Ald. Rob. *ἄτιμος* Turn. et var. lect. ap. Steph. *ὁ τῖμος* Cant.—*ἀντιδεξάμην* Ald.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

μὴ, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μά-
τας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ "λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἵ' 'γὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.

904. *σου* Ald. Rob. Turn.

905. *μὴ, ἀλλ'* Ald. Rob. Turn. Vict., quod retinui; recentiores *μὴ, 'λλ'*

908. *δ' ἴγ'* Ald.

911. *φυλάξω* Guelph. Aldin. Turn. —Similiter Eurip. Iph. T. 67. *ὅρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν*, ubi male Elmsl. in Mus. Crit. Cantabr. vi. p. 275. *φυλάσσων* reponi vult.—*ἐγκότους κύνας Furias*, ut v. 1050. cf. Erfurdt. ad Soph. Œd. R. 392. ed. min.

912. *πατρὸς δι* Rob. — *παρεισταδὶ* Ald.

913. *τύμβου* Ald.

914. *τόνδε σ' ὀρίζει* vulg. contra metrum, quare Schütz. Arnaldum secutus dedit *τόνδ' ὀρίζει σοι*, Herm. obss. critt. p. 124. proposuit *τόνδ' ἐπουρίζει*, quod recepit Both., sed librorum omnium lectio ducit ad *τόνδε σοὐρίζει*, ex *σοὶ ὁρίζει* contractum, nam dativum postulat sensus, ut Eur. Iph. Taur. 949. *ἥντερ ἡμῖν ἄρισεν σωτηρίαν*. Illud *σοὐρίζει* reponendum esse vidit Elmsl. ad Eur. Med. 57., qui recte confert *σοῦπισθεν* ex Aristophan. Thesm. 165.—*μόνον* Rob.

915. *οἵ' ἐγὼ* Guelph. Ald. Turn. Vict. *οἳ ἐγὼ* Rob. *οἵ 'γὼ* recentiores ut v. 874. et 880.—*ὄφιν γ' ἐθρεψάμην* Pauw. Both. Schwenk. *ἐθρεψάμην ὄφιν* Pors. Advers. p. 140. et ex Jacobsii emendatione Schütz., ignorantes *ὄφιν*

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ κάρτα μάντις οὔξ ὀνειράτων φόβος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

* * * * * * *

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κάνες γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.

ΧΟΡΟΣ.

στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.

ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα, 925
ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.
ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ. ά.
βαρύδικος ποινά.
ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. 930
ἔλαχε δ' ἐς τὸ πᾶν

postremam longam habere, v. ad Prom. 1086.

916. Hic versus vulgo cum præcedente junctus Clytæmnestræ tribuitur, turbato stichomythiæ ordine, quod silentio prætermiserunt editores; sed rectissime Orestis nomen præfixum habent Rob. Turn. Vict., cui eum convenire sensus etiam docet, collatis v. 535. et sqq. Post hunc versum autem unum excidisse, Clytæmnestræ tribuendum, vel ex eo perspicuum est, quod sequentia Orestis verba non habent, quo referantur, et inepta forent, si, quæ nunc præcedunt, Clytæmnestræ essent, nec quidquam intercederet. Sed quum versus exciderit, factum est, ut versum 917. Clytæmnestræ tribuerent Rob. Turn. Vict.

917. κρῆν ἧς Ald. Turn.—In augmento omisso offenderunt interpretes, quare ἱκανὴς γ' ὤν dederunt Heath. Glasg. Schütz. Schwenk., sed neque anapæstum illum ferendum, neque augmentum hic recte abesse puto, quare verum mihi vidisse videtur Pauw., qui emendavit κανοῦθ' ὃν οὐ χρῆν, quod recepit Both. Nam illud γ' profecto nihil aliud est nisi metri fulcrum, a librariis additum. Quia autem augmentum in libris omnibus deest, Pauwiana ratio mihi magis etiam placet, quam quæ Herm. præf. ad Eur. Bacch. p. xx. proponit; ἴκανις τὸν aut ἵκανις ὃν οὐ χρῆν. Sed certius de hac re judicari posset, nisi versus, ad quem hic refertur, excidisset.

919. στένω μὲν Guelph. Ald. Rob. —τόνδε Guelph. Ald.

920. ἐπήκρισεν Guelph. Rob.

921. ἡμῶς ἀρούμεθα Herm. obss. critt. pag. 125. et Both., male hujusmodi enim preces carmen, quod sequitur, non continet.

924. καρύδικος Guelph. Ald. Rob. καρίδικος Turn.—Seidl. de verss. dochm. p. 88. seqq., qui sequentem dochmium cum hoc in unum versum conjunxit, hiatum post ποινά excusatione egere putavit, qua non opus esse, quum post ποινά systematis primi finis sit, docuerunt Böckh. in vol. ii. Pindari p. 322. et Herm. El. metr. p. 250.

925. εἰς Guelph.

927. ἔλακε δ' εἰς τὸ πᾶν vulg. ἔλακε δ' εἰτὸ πᾶν Ald. ἔλακε δὲ τὸ πᾶν Turn.

ὁ πυθοχρήστας φυγάς.
θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.
ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων,
ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ πτεάνων τριβὰς,
ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
δυσοίμου τύχας.
ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας ἀντ. ά.
δολιόφρων ποινά.
ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
Διὸς κόρα, Δίκαν δέ νιν
προσαγορεύομεν
βροτοὶ, τυχόντες καλῶς,
ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·
τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος,

quod quum sensu careret, ex Scholiastæ explicatione Pauw. emendavit ἵλαοι δ' ἰς τὸ πᾶν, quod receperunt Schütz. Seidler. Böckh. Schützio autem verius videtur ἵλαχε δὴ τὸ πᾶν, et profecto ἵλαχε facillima est mutatio, horum enim verborum frequentissima est confusio, ut v. 35. 38., sed ἰς τὸ πᾶν non est mutandum, quod ita dictum est, ut v. 673., ad quem vid. quæ monita sunt. ἵλαχε δ' ἰς τὸ πᾶν habet etiam Herm. l. c.

929. θεόθεν δ' εὐφραδαῖσιν Med. θεόθεν ἐφραδαῖσιν Ald. θεόθεν ἀφραδαῖσιν Rob. θεόθεν εὐφραδαῖσιν var. lect. ap. Steph. θεόθεν δὲ φραδαῖσιν Turn. Vict. Glasg. Schütz. θεοθεν ἐν φραδαῖσιν Glasg. 2., sed θεόθεν εὖ φραδαῖσιν unice verum esse, librorum auctoritas, metrum et sensus docent, et sic Seidler. Böckh. Herm.—ὡρμυμένος Ald.

930. ἐπολολυξάτω vulgo ad Orestem refertur, quod quum displiceret Seidlero, ἐπολολίξατ', ὦ, δ. emendavit: potest etiam τις subaudiri, quod voluit Schwenk.

931. τριβᾶς Schütz. et Both. auctore Hermanno obss. critt. p. 126., quod fere necessarium videtur.

932. ὑπαὶ Herm. Schütz. metri causa, quod incertum est.—δυοῖν Med. — μιαιστόροιν Guelph. Ald. Rob. Turn.

936. δὲ μάλα Ald. Turn. δὲ μάχᾳ Rob. Vict. contra metrum. δ' ἐν μάχᾳ Pauw. Schütz. Both. Schwenk. Seidl. Böckh. Herm. recte, quod quum scriptum esset δ' ἐμμαχᾳ transiit in δὲ μάχᾳ, quemadmodum v. 1046. pro ἂν μείναιμι' Med. habet ἀμμείναιμι', Guelph. Ald. ἀμείναιμι'.—ἐτήτυμος Ald.

937. Διὸς κόρα Med. Guelph. Ald. Διὸς κόραις Rob. Διὸς κούρα Turn. Vict., sed illud verum esse, metrum docet.

940. ὀλεύθριον Ald.—πνέουσα ἐν Rob. πνέουσ' ἐπ' Schütz. Both. Seidl. Böckh. Herm., sed ἐν retineri posse, docet Lobeck. ad Soph. Aj. 1300.

941. Postrema hæc carminis pars corruptissima est, et neque metra strophicis respondent, neque sensus ullus extricari potest. Herm. obss. critt. p. 127. hæc sic refinxit:

τάπτερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσιος,
μίγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς, ἐπαξίως
δόλια βλαπτομένων χρησθεῖσαν ἐποίχεται.

Schützius dedit:

τᾶπτερ ὁ Λοξίας μίγαν ἔχων μυχὸν
χθονὸς ἐπ' ἀμφάλῳ πρὸς δολίαν δόλοις

μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς * * *
* * * *
* * *
945 * * * * * * στρ. β'.
* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *
* * * ἐπ' ὄχθει ἄξεν
950 ἀδόλως δολίας
βλαπτομέναν χρονισθεῖσαν ἐποίχεται.
κρατεῖταί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ 950
ὑπουργεῖν πακοῖς.
ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
955 πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

ἄξι βλαπτομέναν χρονισθεῖσα γ' ἐποίχεται.

Sed neuter effecit, quod volult, ut versus strophicis responderent. Bothius scripsit:

τάπτερ ὁ Λαξίας ὁ Παρνάσιος,
μέγαν ἔχων ὄχθον, βλαπτομέναν, δόλων
ἀξίοις δόλοις χρονι-
σθεῖσαν ἐπίγισται.

Sed errarunt in eo omnes, quod v. 942. cum sequentibus junxerunt, quæ nullo pacto cohærere posse, sensus docet. Hoc primus animadvertit Herm. apud Blümner. *über die Idee des Schicksals* p. 63., qui simul sagaciter observavit, verba παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, quæ in sequentibus bis occurrunt, certissimum esse signum strophæ et antistrophæ, quæ his verbis finiantur. Hinc sequitur, a v. 942. magnam incipere lacunam, quæ et antistrophæ primæ finem et strophæ secundæ initium absorpsit. In lacunæ fine remanserunt verba corruptissima ἐπ' ὄχθει ἄξιν ἀδόλως δολίας, quæ felicissime Hermannus ita emendavit:

..... ἐπ' ἐχθραξίνοις
δόλοισιν δόλια
βλαπτομέναν χρονισθεῖσαν ἐποίχεται.

949. ἄξιν' Glasg.

950. δολίας Ald. Rob. Turn. δολίαν Vict. Glasg.

951. ἐν χρόνοις θεῖσαν vulg., quod tam feliciter in χρονισθεῖσαν mutasse mihi videtur Hermannus, ut ejus emendationem recipere non dubitaverim.

952. Hinc vulgo epodus incipit, quam in stropham et antistropham dividere frustra conati sunt Herm. obss. critt. p. 130. s. et Bothius —Ut versus antistrophico responderet, Herm. ap. Blümner. corrigit: κρατεῖταί δέ πως (vel δ' ἴσως) τὸ θεῖον παρὰ τό μ', quod admodum incertum est, præsertim quum præcedentium sensus non satis perspicuus sit. Aliud quid legisse videtur Schol., qui explicat: συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς.— κρατεῖ δὲ vult Elmsl. ad Eur. Med. 50.

954. Metrum aut ἄξιον οὐρ. aut ἄξια δ' οὐρ. postulat, quod dedit Hermannus.

955. παρὰ vulg. Glasg., quod recte correxerunt Pauw. Heath. Schütz. Herm.—τι φῶς Guelph. Ald. Rob. —ἰδεῖν Rob.

μέγα τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἴκων. ἀντ. β'.
ἄναγε μὰν, δόμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον
χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί.
τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ
καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις.
τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτᾳ τὸ πᾶν
ἰδεῖν [ἀκοῦσαι] θρεομένοις
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
σεμνοὶ μὲν ἦσαν, ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη

956. μέγαν τ' vulg., sed sensus et metrum docent μέγα τ' scribendum esse, quod Glasg. et Herm. reposuerunt: *magno ædium freno liberatus sum.* Inepte et audacter Schütz. hunc locum ita refinxit: μέγας ἀφαιρεθεὶς ἅλιος οἴκων ἀνάγεται δόμοις, πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετὴς ἔκειτ' ἀεί. Hunc fere sequitur Bothius.

957. 8. ἀνὰ γεμὰν Turn.—δόμοις vulg.—πολλὺν Ald. πλὴν Rob.—χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' Med. Ald. Rob. χαμαιπετεῦσε κεῖσθαι Guelph. χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' Turn. Vict. Glasg. Schützii emendatio supra allata est; Elmsl. ad Eur. Med. 50. corrigit: ἄναγ' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετὴς ἔκειθ') ἰάν. Sed in optimorum librorum lectione χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' perspicue latet χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' hinc δόμοις in δόμοι recte mutavit Hermannus: *exsurgite, ædes, satis diu humi prostratæ jacuistis.*

959. δὲ omittunt Glasg. Schütz. Both., quamquam ad metrum necessarium est.—χρόνος omittit Schütz., in χορὸς mutat Elmsl. l. c., sed sensum bonum præbet et a Schol. quoque agnoscitur.

960. ὅτ' ἂν Ald. Rob.—ἀμφ' ἑστίας Med.

961. μῦσος vulg., quod in μύσος recte mutarunt Glasg. Herm.—ἐλάσει Med.

962. καθαρμοῖς ἅπαν ἐλατήριον vulg., quod metro et sensu viam monstrante ita, ut in textu dedi, emendavit Hermannus. ἀτᾶν ἐλατηρίοις habet jam Schütz.

963. sqq. τύχα δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν ἰδεῖν, ἀκοῦσαι θρεομένοις, μετοικοδόμων πεσοῦνται πάλιν vulg. τύχει Guelph.—μετ' οἰκοδόμων Ald. Turn. Hæc male ita tentavit Schützius: τύχαι δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις δόμων μετοίκοις π. π. Hermannus et sensus et metri causa felicissime ita emendavit, ut supra exhibui. ἀκοῦσαι procul dubio spurium est, sed quod idem proponit θρευμένοις, id non omnino necessarium videtur.

966. παρὰ vulg., ut v. 955.

πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν.
ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίως πατρὶ,
καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ,
πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
ἐκτείνατ' αὐτὸν, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν
στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατὴρ,
οὐχ οὑμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε
ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.
ὡς ἄν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ,
ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον
τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ ψέγω μόρον·
ἔχει γὰς, αἰσχυντῆρος ὥς νόμου, δίκην·
ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,

971. *πιστώμασιν* Guelph. Ald. Rob., quod pro vulgato *πιστώμασι* recepi.

972. In *ἀθλίως* nescio qua de causa offendit Schütz.

973. *ξὺν θανεῖσθαι* Ald.—*ταδὶ ἔρκιος* Ald.

976. *χειροῖν* vulg., sed *χειρῶν* Ald. *χερσὶ* Turn., quod fortasse verum est, facilius certe illud quam hoc a librario proficisci potuit.—*ξυνωρίδα* Guelph.

977. *ἴκτιν'* Rob.

978. *ἀνδρῶν* vulg., quod frustra ita explicare conantur Abresch. et Schütz., ut cum *πύκλῳ* jungant, cui et ordo verborum repugnat et sensus sequentium; verum igitur *ἀνδρὸς*, quod habent Med. Rob., et ex conjectura reposuit Both. *διίξαθ'* Rob.—*ἴδοι* vulg. *ἴδῃ* Med. Rob., quod recte recepit Schütz.

979. *ὑμὸς* Ald. *ὑμὸς* Rob.

980. *ματρὸς* Ald. Turn.

983. *λέγω* vulgo, sed *ψέγω* Med. Ald. Rob., quam optimorum librorum lectionem, quæ unde fluxerit, si non vera est, intelligi non potest, a nemine adhuc receptam esse miror, quum aptissima sit. Nam quod Soli indusium illud monatrandum esse putat, ut testetur ille, matris cædem juste a se perpetratam esse, eo ipso declarat, videri sibi inesse aliquid matris cædi, quod reprehendi posset, nisi tantum flagitium præcessisset; apte igitur dicit: *matris tantum cædem juste commissam esse, testetur sol, Ægisthi enim cædem nullo pacto reprehendere possum, ejus nunquam me pœnitebit.* Non dubitavi igitur, *ψέγω* recipere.

984. *αἰσχυντῆρος ὡς νόμου δίκην* vulg. *ὡς* omittit Rob. *αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην* conjecit Canter., quod receperunt omnes. (Nam quod idem antea conjecerat, *ἀνόμου*, nemini probatum est nisi Valckenario ad Eur. Phœn. 854.) Sed vel accentus in *ὡς* de vera lectione admonere editores poterat. Sensus est: *pœnas dedit, quæ ei conveniunt, ut qui legem violavit.* Genitivus autem *αἰσχυντῆρος* ex confusione duarum constructionum natus videtur, quum enim dici posset *ἴχει δίκην ὡς αἰσχυντὴς*, vel *ἴχει δίκην αἰσχυντῆρος*, utrumque conjunxit poeta.

986. *ἐκ σοῦ* pro *ἐξ οὗ* Guelph. Ald.

φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακὸν,
τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ
σήπειν θίγουσ' ἂν ἄλλον, οὐ δεδηγμένον,
τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος.
τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν;
ἄγρευμα θηρὸς, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
δροίτης κατασκήνωμα; δίκτυον μὲν οὖν,
ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους.
τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ
ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ
βίον νομίζων· τῷδέ τ' ἂν δολώματι
πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἅπαις.

ΧΟΡΟΣ.

αἰ, αἰ, αἰ, αἰ μελέων ἔργων·
στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.

Turn. et cod. Rob.—*τίκτων νῦν ἴχνι* cod. Rob., pro quo Rob. ex conj. *τίκτων ἰνίχη* et sic etiam Ald. *τίκτων ἰνίκη* Guelph. *τίκτων ἤνιγκ'* Turn.

987. Post *κακὸν* vulg. sensus detrimento punctum ponitur, quod tollendum esse viderunt Heath. et Herm. obss. critt. p. 133.

988. *γ' ἤ ἴχιδν'* vulg. cum hiatu non tolerando. *τ' ἤτ' ἴχιδν'* Rob. hinc *γ' ἤτ' ἴχιδν'* Pauw. Abresch. Schütz. Both., quod nihil est. *γ' εἴτ' ἴχιδν'* recte correxit Herm. l. c. et exemplis adstruxit ad Viger. p. 834.

989. Infinitivus *σήπειν* unde pendeat, non viderunt viri docti, quare Hermannus conjecit *οὔ σοι δοκεῖ, μύραινα γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ, σήπειν θίγουσ' ἄν*. Schütz. autem reliquis non mutatis *σήπει* dedit, sed *σήπειν* ab *ἔφυ* pendet, quare nihil mutandum.—*θίγουσαν* Guelph. Ald.

990. *κἀνδίκου* Ald. Rob.

991. *καὶ* pro *κἄν* Glasg. male. cf. Herm. ad Soph. El. 756.

993. *δρύπτης* Rob. Vict. Cant. *δρυοίτης* Ald. *δροίτης* Guelph. Turn., quod propter librorum auctoritatem cum Glasg. Schutz. Both. Schwenk. recepi, quum utrumque dici testentur grammatici.—*κατασκήνωμα* Guelph. Ald. Hic vulgo commate interpungitur, sed interrogationis notam ponendam esse perspicuum est.—In fine versus vulgo punctum ponitur, sed comma sensus requirit.

994. *ἄρην* Rob.—*ποδισῆρας* Ald.—Hunc versum spurium judicat Schütz. et ejecit Both. inepte.

995. *τοιοῦτό μ' ἄν* Ald. *τοιοῦτο μὲν* Rob. *τοιοῦτο γ' ἄν* Schütz.—*φηλήτης* Schütz. sine libris et sine causa.—*ἀργῆ* Rob.

997. *νομίζων* Guelph. Ald. *νομῖζω* Rob.—*τἀνδολώματι* Rob.

998. *θερμαίνει* Ald.—*φρένα* suspicatur Lobeck. ad Aj. p. 302. sine causa.

999. *τοιάδ' ἰμοὶ* Guelph. Rob.

1000. *πρόσθ'* Guelph. Ald. Rob.

1001. *αἰ, αἰ* vulg., sed iterandum esse, docet metrum.

1002. *διεπράχθης* Ald.

αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε· μαρτυρεῖ δέ μοι
φάρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.
νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρὼν,
πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε.
ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται·
* * * ες,
μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει.

1003. ἰὴ vulg., sed neque hic metrum dubitare sinit. Hunc versum totum omisit Both., quo facto parœmiacus parœmiacum sequitur.

1004. δρέσαντι Schütz. pro μίμνοντι, male; μίμνοντι est ei, qui in vita remanet.

1005. Quæ sequuntur, vulgo Choro continuantur, sed Oresti tribuenda esse recte viderunt Heath. et Stanl., quos sequuntur Schütz. Both. Schwenk.—οὐκ ἔδρασεν Guelph. Ald. Rob.

1007. κικὶς Med. Guelph. Ald.

1008. βαφὰς omittit Rob.

1009. αὐτὸν vulg. αὑτὸν scribendum esse, i. e. ἐμαυτὸν, vidit Herm. obss. critt. p. 135., quem secuti sunt Schütz. et Both. vid. ad v. 109.—παρὸν Rob.

1010. πρὸς φωνῶν Ald.

1011. Huic versui Rob. Orestis nomen præfixit.

1012. νίκας vulg., quod recte mutarunt Schütz. Both. Schwenk.—ἴσχω Guelph. Turn. ἰσχνμάσματα Ald.

1013. Carmen, quod sequitur, corruptum et lacunosum esse, et sensus et metrum docet. Satis audacter restituere conatus est Herm. obss. critt. p. 134. sq., quem sequitur Schütz., ita:

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
διὰ πάντ' ἄτιτος
διαμείψεται, ἅ τίνυσιν ἐς μόχθον
δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ὕστερον ἥξει.

Sed emendandi viam illud monstrare potest, quod dubium non est, quin hi anapæsti respondeant illis, qui præcesserunt v. 1001. sqq. Hoc primus observavit Erfurdt. in Annal. Heidelb. 1809. p. 294., qui ita legendum suspicatur:

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
διὰ πάντ' ἔντιμος ἀμείψει,
τίνυσιν ἐς μόχθον δ'
ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ὕστερον ἥξειν.

Sed pro certo lectio sine codd. restitui non potest, quare satius duxi, librorum lectionem exhibere.

1015. Hic versum excidisse, docet v. 1003. Initium remansit in corrupto vocabulo ἀμείψεται, finis in ες.

1016. ἐς μόχθον vulg., sed μόχθος

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄλλος φανεῖ δῆτ', οὐ γὰρ οἶδ' ὅπη τελεῖ,
ὥςπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστρόφου δρόμου
ἐξωτέρω. φέρουσι γὰρ νικώμενον
φρένες δύςαρκτοι. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
ἄιδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ, κηρύσσω φίλοις,
κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης,
πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος.
καὶ φίλτρα τόλμης τῆςδε πλειστηρίζομαι
τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοὶ,
πράξαντι μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
εἶναι, παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν.
τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προςίξεται.
καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμενος
ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προςίξομαι
μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον,
πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
φεύγων τόδ' αἷμα κοινὸν, οὐδ' ἐφέστιον

Med., hinc perspicuum est, ες ad versum præcedentem pertinere, et μόχθος propter ipsum illud ες, quod pro præpositione habebatur, in μόχθον mutatum esse.—ᾖξεν Rob. Vict. Glasg. ἦξε Guelph. εἴξαι Ald. ἥξει Turn., quod sensus causa recepi.

1017. ἄλλος ἂν εἰδὴ τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ Guelph. Ald. Rob. ἄλλος γ' ἂν εἰδῇ Turn. Vict. aperte ex correctione, sed receperunt Glasg. Schwenk. ἄλλος τάδ' εἴδῃ Herm. ἄλλος τόδ' εἴδῃ Schütz. sine sensu. Una littera, quæ post ἄλλος excidit, reliqua turbavit, quam egregia emendatione Erfurdt. l. c. ita restituit: ἄλλος φανεῖ δῆτ', οὐ γὰρ οἶδ', quæ si cum librorum lectione ΑΝΕΙΔΗΤΟΤΤΑΡΟΙΔ contuleris, litteram litteræ respondere invenies.—Pro οἶδ' Rob. οἱ δ'.

1018. Hic versus, ut vulgo legitur, et in textu eum exhibui, sensu caret; quare Schütz. ex Stanleii emendatione ἡνιοστροφῶ dedit; Both. ἡνιοστρόφον scripsit et cum Pauwio comma post ἐξωτέρω sustulit; sed γὰρ ita postpositum ferri non potest. Vitium in ἐξωτέρω latere videtur, cujus loco verbum desideratur; num forte ἐξωτερῶ legendum, verbum non alibi obvium, sed ad analogiam verborum ὑστερεῖν, προτερεῖν et similium formatum? an ἔξῳ περῶ?

1021. ἢ δ' Abresch. Schütz. Both.; præterea Schütz. καρδίᾳ κότος—ὑπορχεῖσθαι φόβῳ dedit, quorum nihil est necessarium.—ὑπορχῦσθαι Ald.

1023. Post δίκης vulgo puncto distinguitur, quod in comma mutandum esse, recte vidit Pauw., quocum faciunt Schütz. Both. Schwenk.

1026. χρηδ' ἀντ' ἐμοὶ Ald.

1028. παρόντα Guelph. Ald. παρέντα Rob.

1029. τόξων Guelph. Ald.

1030. ὁρᾶτε μ' Ald.—[illegible] Ald.

1034. φεύγειν τόδ' vulg., quod Schütz.

ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
καὶ μαρτυρεῖν μοι, μενέλεως ἐπορσύνθη κακά.
ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ γ' ἔπραξας, μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα
φήμαις πονηραῖς, μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακὰ,
ἐλευθερώσας πᾶσαν Ἀργείην πόλιν,
δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆ ἆ
δμωαὶ γυναῖκες, αἵδε Γοργόνων δίκην
φαιοκχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς δράκουσιν· οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

puncto post κεκλημένον posito, ut vulgo, cum sequentibus junxit; Pauw. et Both., qui commate distinguunt, cum præcedentibus, sed φεύγοιντο δ' Ald. φεύγων τόδ' Med. Rob. quod propter librorum auctoritatem et sensus præstantiam recepi.—ἐφ' ἑστίαν vulg., sed ἑφέστιον Med. Guelph. Ald. Rob., quod quin verum sit dubitari non potest: *neque permisit, ut supplex aliam viam ingrediar.* Corrupta lectio, quam Turn. et Vict. exhibent, ab iis profecta est, qui usitatissimam ellipsin in ἄλλην τραπέσθαι non intellexerunt.

1037. μοὶ μενέλεως Guelph. Ald. μοι ὅσ' Rob. μοι, λεὼς Turn. Vict. Versus sensu caret et frustra tentarunt interpretes. Herm. emendavit καὶ μαρτυρεῖν, μέλε' ὡς ἐπορσύνθη κακά et καὶ hyperbaton esse vult pro καὶ πάντας Ἀργείους, quod fieri non potest. Schütz.: ξυμμαρτυρεῖν μέλε' ὡς. Both. ξυμμαρτυρεῖν. —Μελέως. Versus sine libris sanari non potest; ex καί suspicari possis, excidisse aliquid ante hunc versum.

1039. Aposiopesin post hunc versum statuit Schütz., sed εἰμὶ subaudiendum est.

1040. Hæc vulgo Oresti continuantur, sed Choro recte tribuunt Tyrwhitt. Stanl. Glasg. et rell.—εὖτι πράξας vulg. εὖγε πράξας Glasg. Schwenk. εὖ γε πράξας Schütz., sed melius cum Tyrwhitto εὖ γ' ἔπραξας. — ἐπιζεύχθῃ vulg. ἐπιζευχθῇς recte Glasg. Schütz. Schwenk.

1041. φήμαι πονηραὶ vulg. φήμαις πονηραῖς recte Tyrwhitt. Glasg. Schütz. Schwenk.—ἐπιγλώσσω Ald. Turn. Rob. ἐπιγλωσσῶ Vict.

1042. In Ἀργείην miror neminem editorum offendisse; aut Ἀργείαν aut Ἀργείων legendum est.

1045. φαιοχίτωνες Guelph. Ald. Rob. var. lect. ap. Steph. φαιωχίτωνες Turn. Vict. ex aperta correctione, quam nulla analogia tuetur, φαιοκχίτωνες Herm. obss. critt. p. 136. recte, quem sequuntur Schütz. Schwenk. φαιαὶ χιτῶνας Both.

1046. πυκνοῦς Ald.—ἀμμείναιμ' Med. ἀμείνοιμ' Guelph. Ald. ἀμμείνοιμ' Rob.

ΧΟΡΟΣ.

τίνες σὲ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ,
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ νικῶν πολύ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.

ΧΟΡΟΣ.

τοταίνιον γὰρ αἱμά σοι χεροῖν ἔτι·
ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πιτνεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δὴ,
κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.

ΧΟΡΟΣ.

εἶσω καθαρμός. Λοξίου δὲ προσθίγων,
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
ἐλαύνομαι δὲ, κοὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων
θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς.

1047. Pyladis nomen præfixum est in Rob.—*πατρὶ* Herm. obss. critt. pag. 137. in *πάτρας* mutavit, quod cum *στροβοῦσιν* junxit, sensu vix apto; sequuntur tamen Schütz. et Both. Magis placeret *πάλιν*, quod proponit Erfurdt. l. c., provocans ad Pors. Add. ad Hecub. 1169. Sed nihil mutandum videtur, recte enim observat Buttlerus, Chorum consulto patris mentionem injicere, ut animum Orestis a contemplatione maternæ cædis ad paternas injurias revocaret.

1048. *στροβᾶσιν* Ald.—*μὴ φόβου νικῶ* Glasg. ex emendatione Pors. Advers. pag. 140., quam qui probarunt Herm. Schütz. Schwenk. sine sensu scripserunt *μὴ φοβοῦ νικῶ*. Sed librorum omnium lectio non est deserenda: *ne timeas, quum victor sis.*

1049. *οὐκ, εἶα*, Ald. Turn.

1053. *πληθύουσαι* Guelph. Ald. Rob.

1055. *εἶς σ' ὁ* Guelph. Rob. *εἶσ' ὁ* Ald. *εἶσω* Turn. Vict. Glasg. Schwenk., qui *εἶσω* pro *ἔνδον* dictum putat, sed neque sic intelligo; et correctioni metricæ similis est lectio. *εἰσὶν καθαρμοί* dedit Schütz. *ἔσται καθαρμός* Both. idemque proponit Elmsl. ad Soph. Œd. R. 60. De vera lectione dubito. — *προσθίγων* Guelph. Ald. Nominativum absolutum explicant Musgr. et Markl. ad Eur. Suppl. 1190. Elmsl. l. c.

1058. *ἀμμείναιμ'* Med. *ἀμμείβομ'* Guelph. *ἀμείβομ'* Ald. Turn.

1060. *φυλάσσει* Guelph. Ald.—*καιρ-*

ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
τρίτος αὖ χειμὼν
πνεούσας γονίας ἐτελέσθη.
παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
μόχθοι τάλανές [τε Θυέστου.]
δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν
πολέμαρχος ἀνήρ.
νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτὴρ·
ἢ μόρον εἴπω.
ποῖ δῆτα κραναῖ, ποῖ καταλήξει
μεταποιμισθὲν μένος ἄτης;

ρίοις ἰν συμφοραῖς Turn. Vict. et reliqui omnes, sed καὶ ξύοισι συμφοραῖς cod. Rob. καὶ ξίοισι συμφοραῖς Ald. παιρίοισι συμφοραῖς Med. Guelph. Rob., quam optimorum librorum lectionem, quum sensum etiam meliorem fundat, non dubitavi reponere.

1063. Locus aperte corruptus, quod vel metrum docet, neque γονίας intelligi potest. Habet quidem Hesych. Γονίας, ἰσχυρὰς, Αἴσχυλος Ἀγαμέμνονι, et explicat Schol. γονίας ἄνιμος, ὅταν ἐξ ἰνδίας πνοῆς χαλεπὸν πνεῦμα, sed hæc nihil juvant. Schneiderus in Lex. s. v. γόνιος ita explicat, ut αὔρας subintelligendum sit, et γονίας idem sit, quod γονίμης. Hanc explicationem amplectitur Herm. obss. critt. p. 137. s., qui πνεύσας legendum putat, quod Doricum sit pro πνεούσης: πνεύσας habet etiam Glasg. Schütz. Both. Schwenk. πνεύσας μανίας vel πνεύσας γ' ἀνίας suspicatur Schütz. πνεύσας φόνιος τιτάλισται dedit Both. Locus in incerto relinquendusest.

1064. παιδόμορροι vulg., sed egregia emendatione Stanl. et Valcken. ad Eur. Phœn. 1576. reposuerunt παιδοβόροι, quam facile enim μ et β in codd. confundantur, notum est. παιδόβορροι Glasg. Schütz. male.

1065. τάλανίς γι conjecit Heath. τάλανός γι Stanl. jure offensi particula τι, quæ ex poetarum more abesse debet. Sed verum vidisse videtur Herm. de diff. pros. et poet. or. p. 31., qui verba τι Θυέστου pro glossemate habet, quod eo magis probabile est, quum et in sequentibus nomina non adduntur. Θυέστου sciolus adscripserat, deinde τι metri causa insertum est. Verba igitur suspecta uncis inclusi.

1071. τὴ καταλήξει Ald. Turn.

1072. μίγα ποιμισθὶν Schütz. ex emendatione Valckenarii ad Eur. Phœn. 1576., quæ minime necessaria est.—ἄστην Ald.

ADDENDA.

Carminis, quod inde a v. 312. legitur, strophas et antistrophas ita transposuit Schützius:

Strophe I.	Orestes.	Ὦ πάτερ v. 312—319.
Antistr. I.	Electra.	Κλῦθί νυν v. 320—327.
	Anapæsti.	Chorus. Ἀλλ' ἴσ' ἄν v. 328—332.
Strophe II.	Orestes.	Εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ v. 333—341.
Strophe III.	—	Φίλος φίλοισι v. 342—350.
Antistr. II.	—	Μηδ' ὑπὸ v. 351—359.
Antistr. III.	Chorus.	Τίνυσθ φρόνημα v. 360—368.
Strophe IV.	Electra.	Τοῦτο v. 369—374.
Strophe V.	—	Ἐφυμνῆσαι v. 375—381.
	Anapæsti.	Chorus. Ταῦτα μὲν v. 382—389.
Antistr. IV.	Electra.	Καὶ πότ' ἄν v. 390—395.
Antistr. V.	Chorus.	Πίπτειαι v. 396—402.
Strophe VI.	Orestes.	Ποῖ ποῖ δὴ v. 403—407.
	Anapæsti.	Chorus. Ἀλλὰ νόμος v. 408—412.
Antistr. VI.	Electra.	Τί δ' ἄν v. 413—417.
Strophe VII.	—	Ἐκσψει v. 418—429.
Strophe VIII.	—	Ἐμασχαλίσθη v. 430—434.
Antistr. VII.	Orestes.	Πατρῷόν. Electra. Ἐγὼ δ' v. 435—446.
Antistr. VIII.	—	Τὸ πᾶν. v. 447—451.
Strophe IX.	—	Σέ σοι. Electra. ἐγὼ ἀμφθ. v. 452—456.
Antistr. IX.	Electra.	Ἄρης Ἄρευ. Chorus. Τρόμος v. 457—461.
Strophe X.	Chorus.	Ὦ πόνος v. 462—466.
Antistr. X.	—	Δώμασι v. 467—471.

Carmen, quod a v. 772. incipit, ita constituit Schützius:

στρ. α.

νῦν παραιτουμένη μοι πάτερ
Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων
δὸς τύχας νιν τυχεῖν κυρίους
τι σώφρονας μεμιμένους ἰδεῖν.
διὰ δίκας πᾶν ἕπος
ἴλακον Ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις.

ἀντιστρ. α.

ἴσχει δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖ-

νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
πημάτων, καὶ δρόμῳ προστιθεὶς
μέτρον δὸς ἀνσωζόμενον ῥυθμὸν
τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον
ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα.

στρ. β'.

ἔ ἔ, πρὸ δ' ἐχθρῶν τῶν ἔσω
μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.
ἐπεί μιν μέγαν ἄρας δίδυμα καὶ
τριπλᾷ παλίμποινα θέλων ἀμείψει.
οἵ τ' ἔσω δωμάτων
πλουτογαθῆ μυχὸν κομίζετε
κλύετε σύμφρονες θεοί.
τῶν πάλαι πεπραγμένων
λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

ἀντιστρ. β'.

ὦ μέγα ναίων στόμιον εὖ δὸς
κρατεῖν δόμων ἄνδρα.
καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς τ' ἰδεῖν
φίλοις ὄμμασι δνοφερὰς καλύπτρας.
ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως
παῖς ὁ Μαίας ἐπιφθερώτατος
πρᾶξιν οὐρίαν τελῶν.
ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρεις.
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερον.

ἔπῳδος.

καὶ τότε δὴ πλοῦτον
δωμάτων λυτήριον
θῆλυν οὐριοστάταν
ὁμοῦ κρεκτὸν γοήτων νόμον.
μεθήσομεν πόλει.

στροφή.

τὰ δ' εὖ ἐμὸν, ἐμὸν
κέρδος ἀέξεται τόδ', ἄ-
τα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ
μέρος ἔργων, ἐπαΰσας
θροούσᾳ πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς
αὐδᾷ πέραιν' ἀνεπίμομφον φάτιν

ἀντιστρ.

τὰν Περσέως ἔ-
νι φρεσὶ καρδίαν σχέθων,
τοῖς δ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις
τοῖσί τ' ἄνωθεν προπράσσων
χάριτας ὀργᾶς λυπράς, ἔν-
δοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς,
τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου.

Lachmannus autem de chor. syst. p. 74. sqq. transpositione hanc systematis formam effecit:

ά. ά. β'. β'. ἐπῳδός.

Et singula ita emendavit:

στρ. ά.

νῦν παραιτουμένῃ μοι, πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων,
δός (τυχεῖν δέ μοι καιρίως) τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἰδεῖν.
διὰ δίκας πᾶν ἔπος
ἔλακον, ὦ Ζεῦ σὺ δ' εὖ φυλάσσοις.
αἳ αἳ πρὸ δὲ δηχθρῶν τῶν ἔσωθε μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.
τίμιά μοι, μέγαν ἄρας, δίδυμα καὶ τριπλᾶ
παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

ἀντίστρ. ά.

ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
πημάτων, δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον.
τότ' ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον,
ἀνομένων πημάτων ὄρεγμα.
ἰὼ μέγα ναίων στόμιον εὖ δὸς ἀνιδεῖν δῶμ' ἀνδρὸς
καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς τ' ἰδεῖν
φίλοις ὄμμασι δνοφερὰς καλύπτρας.

στρ. β'.

οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν ἐνίζετε,
κλύετε σύμφρονες θεοί
— ⏑ — ⏑ ⏑ — — —
ἄγε τῶν πάλαι πεπραγμένων
λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.

ἀντίστρ. β'.

ξυλλάβοι δ' ἂν ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος
πρᾶξιν οὐρίαν θέλων.
πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρῄζων
κρύπτ', ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.

ἐπῳδός.

καὶ τότε δὴ πουλὺν δωμάτων λυτήριον θῆλυν οὐριοστάταν
ὁμοῦ προτητὸν νόμον θήσομεν
† πόλει· τάδ' εὖ ἐμὸν ἐμὸν κέρδος αὔξεται τόδ', ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων, ἐπαΰσας [πατρὸς ἔργῳ]
τὰν θροοῦσαν πρός σε, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν, πέρανον ἀνεπίμομφον
ἄταν, Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχέθων,
τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων, χάριτος ὀργάς
λυπράς, ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς,
τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΥΘΙΑΣ ΠΡΟΦΗΤΙΣ.
ΑΠΟΛΛΩΝ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.
ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ.
ΑΘΗΝΑ.
ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.
Προλογίζει ἡ προφῆτις.

Κλυταίμνηστρα, εἴδωλον Ald.

Ἑρμῆς, ut *πάφον πρόσωπον* addiderunt Herm. Schütz. Both. Schwenk. Burgess., præterea *Δικαστής* Both. *Δικασταί* Schwenk.

Verba *προλογίζει ἡ προφῆτις* omittunt Rob. Glasg. Hermann. Schütz. Both. Schwenk.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΟΥ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΣ

Η ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

Ὀρέστης ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, βουλῇ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἧς βουλῇ νικήσας, κατῆλθεν εἰς Ἄργος. τὰς δὲ Ἐριννύας [1] πραΰνασα,[2] προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

1. *ἧς βουλῇ—Ἐριννύας* desunt in Rob.
2. *πραΰνας* vulgat. *πραΐας* Farn. *πραΰνασα* corrigendum vidit Hermann. in dissert. i. de choro Eumen. p. xi. ex Harpocrat. Suida et Photio s. v. *Εὐμενίδες*. Mutila autem hæc esse certum est.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΠΥΘΙΑΣ.

Πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν
τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν· ἐκ δὲ τῆς Θέμιν,
ἥ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἔζετο
μαντεῖον, ὡς λόγος τις· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
λάχει, θελούσης, οὐδὲ πρὸς βίαν τινὸς,
Τιτανὶς ἄλλη παῖς χθονὸς καθέζετο
Φοίβη· δίδωσι δ' ἡ γενέθλιον δόσιν

1. τῇ τι Ald. τήνδε Wakef. male. τῶνδε Burgess., inepta causa adlata, quod, si τῇδε legatur, etiam v. 20. ταύταις ἐν εὐχαῖς legendum sit.

2. ἐκ δὲ Τῆς Burgess., qui pronomen ita non poni posse putat.

3. ἥ Ald.—ἥ δ' ἐς τὸ conj. Arnald. ἥ δὴ 'τὸ vir doctus in ephem. Hall. 1817. p. 59., τήνδ', ἥ 's Burgess., sed vulgata nihil habet offensionis; ἵζεσθαι cum accusativo junctum est ex more, ut Prom. 389. τῷ θαλασσίᾳ παγκρατεῖς ἕδρας. Pers. 137. τόδ' ἐπιζέμενοι στίγος. Agam. 176. σέλμα σιμὸν ἡμένων. cf. Reisig. ad Soph. Œd. Col. exlvi.

4. τίς Ald. Turn. Vict.

6. Post Τιτανὶς vulgo comma ponitur, quod post ἄλλη poni malunt Stanl. Wakefield. Hermann. Neutro loco potius posui cum Rob. Turn.—καθίζεται Rob. Inepte Burgess.: πρὸς βίαν χθονὸς —παῖς θρόνοις καθίζετο.

7. δίδωσιν δ' ἡ Aldin. Vict. Canter. δίδωσι δ' ἥ Rob. δίδωσι δ' ἡ Turn. Schütz. Herm. Both., cujus loco, quum ἥ vulgo pro relativo haberetur, δίδωσιν ἥ dedit Glasg., διδοῦσα τὴν Burgess., sed ἡ sine accentu scribendum esse recte judicarunt Dorvill. Vann. crit. p. 70. Abresch. Schwenk., est enim articulus demonstrativi loco positus, neque hoc sensu eum accentu notandum esse persuadere mihi possum. Propterea etiam post Φοίβη, ubi vulgo comma ponitur, fortius interpungendum fuit.—γενέθλιον Rob.

Φοίβῳ. τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.
λιπὼν δὲ λίμνην, Δηλίαν τε χοιράδα,
κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος;
ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησσοῦ θ' ἕδρας.
πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα
κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου, χθόνα
ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.
μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεὼς,
Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ.
τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρενα,
ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις·
Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.
τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς.
Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται.
σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα
κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή.
Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ' ἀμνημονῶ,
ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς,

8. Post hunc versum inseri jubet Burgess. hunc a se factum, quem ex Schol. verbis se eruisse dicit: *ἀπέδειξε δ' αὐτῇ δῶρον οὐκ ἄχαριν ἔτος.*

10. *ναῦν, ὄρους γῆς* Παλλάδος Burg.

11. *Παρνησσοῦ* vulg. *παυησσοῦς* Ald. *παρνησοῦ* Med. Rob. et cum his uno ν scripserunt Herm. Glasg. 2. Both.

12. *θισπίζουσι* Reg. L. *σιβίζουσι* Turn.

13. *κιλευθοποιοὶ* Ald.

14. *ἀνήμερόν τι θίνστις* Ald.

15. *μολόντα δ' αὐτὸν καὶ σιβίζουσιν μίγα* Rob. *τημαλφεῖ* Ald. Turn.

16. *πρυμνήστης ἄναξ*, ut infra v. 768. *ἄνδρα πρυμνήστην*. Proprio sensu *πρυμνήστην κάλων* Eur. Med. 753.

17. *τίχνῃ* voluit Pauw. *τιχνῆς* Both. pro *τιχνήσας*, sed *ἔνθεος τέχνης* jungendum est ex Græcismo notissimo, cujus exempla habet Schwenk. Male Schütz. et Buttler. construunt: *Ζεὺς δέ νιν, κτίσας φρένα ἔνθεον τίχνης, ἵζει*; pejus etiam Both. *φρενῶν* scribit; *κτίσας* duplicem accusativum habet, de quo, si tanti est, cf. Brunck. ad Sept. Th. 836. Valck. ad Hippol. 571.

18. *χρόνοις* Reg. L. Guelph. Ald. Rob. var. lect. ap. Steph.

19. *ἵστὶν* Guelph. Ald.

22. *κωρυκὶς* Ald.—De hoc antro v. Pausan. x. 4. 6. 32. Eur. Iph. T. 1210. Elmsl. ad Eur. Bacch. 559.

23. *ἀναστροφὰ* Guelph. Ald. Rob. Turn. *ἀναστροφαὶ* Farn.

24. δ' omittit Rob.—*χώρων* Rob. *Βρόμιον τ', ἴσχει γὰρ χῶρον, οὐκ ἀμν.* Burg.

25. *ἐξ οὗ γε*. Glasg. Schütz., sed epica, forma *ὅστις* apud Æschylum frequens est, Prom. 1073. *ἀλλ' οὖν μίμνησθ', ἅτ' ἐγὼ προλέγω.* Sept. Th. 483. *πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς, ἥτ' ἀγχίπτολις.* 734. *πατροκτόνου Οἰδιπόδαν, ὅστις μὴ πρὸς ἀγνὰν σπείρας ἔφυσεν.* Pers. 16. *εἴτε τὸ Σούσων, ἥθ' Ἀγβατάνων.* 295

λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον·
πλείστου τε πηγὰς, καὶ Ποσειδῶνος κράτος
καλοῦσα, καὶ τέλειον ὕψιστον Δία.
ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω.
καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ
ἄριστα δοῖεν· κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινὲς,
ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται.
μαντεύομαι γὰρ, ὡς ἂν ἡγῆται θεός.—
ἢ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν
πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου,
ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν·
τρέχω δὲ χερσὶν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν·
δείσασα γὰρ γραῦς, οὐδέν· ἀντίπαις μὲν οὖν.

τῶν ἀρχαιλείων, ὅτε' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ. Eum. 1010. ξὺν προσπόλοισιν, αἵτι φρουροῦσι βρέτας. Choeph. 609. φοινίαν Σκύλαν, ἅτ' ἰχθύων ὑπαὶ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον et, ut nostro loco, Pers. 759. ἓξ οὔτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν.

26. λίγω Guelph.

27. πλείστους Guelph. Aldin. Rob.

28. Post Δία comma habent Ald. Rob. Turn., probantibus Pauwio et Heathio, male. Versus 24—26. in parenthesi posita sunt. Hic lacunam statuit Burgess., excidisse aliquid ratus, quod Pythia de se discessura dixerit.

30. Post εἰσόδων Rob. Vict. Stanl. Glasg. comma habent, quod recte omittunt Ald. Turn. Herm. Schütz.—μακρῷ Ald. Turn.

31. ἄριστα non est pro comparativo positum, quod vulgo putatur, cf. Hermann. ad Vig. p. 718. et in *Classical Journal* xxxviii. p. 288. — Post δοῖεν vulgo comma ponitur, sed plenius distinguendum esse viderunt Pauw. Hermann.—κεἴπαρ Ald. κείπερ Rob. κεἴ τις Ἑλλήνων πάρα, Burgess.

32. Sortitio ad θεωροὺς referenda est, v. Spanh. ad Callim. hymn. Apoll. 46. van Dale de oraculis c. 4.

34. λείξαι Ald.

36. σωβεῖν Reg. L. vid. Erf. et Herm. ad Soph. El. 118. — μήτ' ἀμπτάνειν Ald.—στάσιν libri omnes. βάσιν var. lect. ap. Stephan., quam receperunt Stanl. Glasg. Schütz. Hermann. Both. Schwenk. Sed hac una auctoritate non extrudi debebat librorum omnium lectio, præsertim quum aptissima sit; nam quum ἀκταίνειν locum nostrum respicientes Phrynichus et Etymol. M., laudati a Ruhnk. ad Tim. p. 20., explicent ὑψοῦν, ἐπαίρειν, μετεωρίζειν, κουφίζειν, aptissime hoc cum στάσιν jungitur, quod maxime comprobat Phrynichi explicatio, qui in loco nostro hunc sensum invenit: οὐκ ἐπ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτόν. Præterea ἀκταίνω βάσιν prorsus otiosum foret, quum idem versu sequente dicatur.

38. οὐδὲν Abresch. Heath. Schütz. pessime pro accusativo habent, et hunc versum cum sequentibus jungentes vertunt: *ego enim vetula, nihil ejusmodi verita, quum arrepsissem ad templum etc.*, sed οὐδὲν est nominativus, ut Suppl. 730. γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν. οὐκ ἔνεστ' Ἄρης. Eur. Iph. T. 115. δυλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Cycl. 638. οὐδὲν οἶδε ξύμμαχον. Androm. 642. σὺ δ' οὐδὲν εἶ. al.—ἀντίπαις μέντοι Herm. Schütz. male. Eodem modo μὲν οὖν usurpatur Agam. 1369. τάδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν. Choeph. 999. δρυότης κατασκήνωμα, δίκτυον μὲν οὖν. Eurip. Hippolyt. 1012. μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν.

ἐγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν·
ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ
ἕδραν ἔχοντα, προστρόπαιον, αἵματι
στάζοντα χεῖρας, καὶ νεοσπαδὲς ξίφος
ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον,
λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
ἀργῆτι μαλλῷ. τῆδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.
πρόσθεν δὲ τἀνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος
εὕδει γυναικῶν ἐν θρόνοισιν ἥμενος.
οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω·
οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις·
εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας
δεῖπνον φερούσας· ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν
αὗται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι·

Aristophan. Eccl. 1147. ἆρ' οὐ καποδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν. ibid. 1119. Vesp. 535.

39. ἐγώμιν Ald.

40. ὀμφαλῶ Ald.—θιομισῖ Turn. θεομισῆ Reg. L. Aldin. var. lect. ap. Steph. repugnante metro. ἄνδρ' ἄθιον ἄσῃ Burgess.

41. ἔχοντι Reg. L. Guelph. Ald. Rob., sed in Rob. inter errores typ. relatum est.

42. νεοσπαδὶς Farn. var. lect. ap. Steph. νεοσπαγὶς Burg.

44. λίνει Rob.—In μεγίστῳ offenderunt interpretes: λήνει μὲν οἷος conj. Hemsterh. apud Valck. ad Phœn. 994. λήνους ἀώτῳ Schütz., qui tamen potius verba λήνει μεγίστῳ τῆδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ ejicienda judicat. λήνει μεγαλίστῳ Hermann. λήνει 'μεγάρτῳ Both. λήνει μακρίστῳ Erfurdt. ad Soph. Trach. 678. μεγίστῳ pro πλείστῳ positum putat Schwenk., sed lanæ volumen *magnum* recte dici potuit, quamquam non diffiteor, me in superlativo offendere et dubitare, an non sanum sit vocabulum, ἱλαίας θ' ὑψόσ' ἰὼ νητὸν κλάδον ἀρνός τ' ἀώτῳ, σωφρόνως ἐστιμμένον, λιτῆρα θαλλὸν Burgess.

46. προίδιν Rob.—θαυμαστὸς λίχος Reg. L. θαυμαστῶν λίχος Guelph. θαυμαστὸν λίχος Ald. θαυμαστὸς λόχος Rob.

47. ἄδιι Ald.

49. Post hunc versum lacunæ signum ponunt Wakefield. Hermann. Schütz. Schwenk., quibus excidisse aliquid videtur; sine causa. Oratio ita procedere debebat: οὐδ' αὖτι Ἁρπυιαῖς εἰκάσω, ἃς εἶδόν ποτι γιγραμμίνας, sed non ita loquitur poeta. Quod vero Harpyiarum nomen non additur, id recte factum est, nam quum Φινέως δεῖπνον φερούσας vocat, satis aperte eas designat. Nexus igitur hic est: Aliquando etiam pictas vidi Harpyias, quibus has compararem, si alatæ essent, sed sine alis etc. Simillime in re simili oratio procedit Suppl. 281. Ἰνδούς τ' ἀκούω νομάδας κ. τ. λ. ubi non magis quam hoc loco diserte adjicitur, cum his Danaides comparari posse. Burgess. partim ex Schol. partim ex v. 57. hæc inseruit: ὧν φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆδ' ὁμιλίᾳ χθονός· οὐδ' ἄρ' Ἁρπυίας ἂν αὐτάς τις λέγοι.

52. μολύνουσαι τὸ πᾶν Burgess.—βδιλύκτροποι Ald. κδιλύκτροποι Rob. ex errore typ. βδιλύτροποι Farn. — Post μέλαιναι δ' comma habent Wakef. Schütz.

ῥέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν·
ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν·
καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα
φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας.
τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας,
οὐδ' ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος
τρέφουσ' ἀνατεὶ μὴ μεταστένειν πόνων.
τἀντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων
αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ.
ἰατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος,
καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὗτοι προδώσω· διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ
ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν,
ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.

53. *οὐ πλαστοῖσι* vulgo reddunt *non fictis*, sed recte Schütz. vidit significare: *quibus appropinquare non licet*, nec tamen propterea *πλαστοῖσι* scribendum est, quod vult Elmsl. ad Med. 149. et recepit Burgess. ex ejusdem sententia in *Edinburgh Review* xxxiii. p. 237.

54. *λοίβουσι δυσφιλῆ* Rob.—*βίαν* Med. Guelph. cod. Rob. Ald. *βίαν* Rob. ex conj. Sophiani, Turn. Vict. et recentiores. Eadem vocabula confusa vidimus Choeph. 650. *δυσφιλῆ λίβα* Burgess.

57. *φύλον* Ald.—*τῆς δ'* Ald.

58. *οὐδ' ἥτις γαῖα* Farn. *οὐ δήτις γαῖα* Turn. Vict., hinc *οὐ δή τις αἶα* Stanl. Glasgov., sed *οὐδ' ἥτις αἶα* Med. Rob. var. lect. ap. Steph., quod receperunt Herm. Schütz. Schwenk. recte. *οὐδ' εἴτις γαῖα* Aldin., idem Schützio auctore Guelph., sed ex collatione Askewii *οὐδ' ἥτις γαῖα.*—*τεύτ'* Ald.—Burgess. hæc sic corrupit: *δυσφιλῆ λίβα πάπεσμον· οὐ πρέπον σφι θεῶν ἀγάλματα φύρειν, δίκαιόν τ' οὐδ' ἐς ἀνθρώπων στέγας εὔδειν· τίς αἶα κ. τ. λ.*

59. *μετὰ στένειν* Turn. Infinitivus non ab omisso *ὥστε* pendet, quod putant Stanlei. Schütz. Buttler., sed ab *ἐπεύχεται.*—*πόνου* Arnald. Herm., sed *στένω* cum genitivo jungitur Prom. 397. Eur. Iph. Aul. 359. Phœn. 1434. Alc. 297.—Post hunc versum lacunæ signum posuit Burgess., deinde dedit: *πάλιν ὑποδεῦν δεῦ· τῷ δὲ δεσπότῃ.*

60. *τἀντεῦθεν μὲν οὖν τῶνδε* Farn.

61. *αὐτωμελέσθω* Rob.

62. *ἰατρόμαντις* Rob.

63. *δωμάτων* conj. Wakefield. sine causa. Hunc versum Oresti tribuit Burgess. et ita legit: *ἀγνοῖς ἐν ἀδύτοις αἱμάτων καθάρσιος.* Deinde cum hoc versu junxit v. 85—87. huc transpositos. Sed jam in limine tædet me laboris, Burgessii commenta exscribendi; itaque in sequentibus ea tantum, quæ paullo magis sunt memorabilia et ad loca difficiliora pertinent, communicabo.

64. Apollinis nomen abest Ald.—*προδώσω* Ald. *προδώσο* Rob.

65. *πρόσω* obelo notavit Glasgov. propter *καὶ*—*δὲ*, quod tragicis abjudicasse Porsonum notum est, ideoque Wakefieldii emendationem *καὶ πρόσωθ'* probant Schütz. et Buttler. Sed si ullo alio loco, hic sensus *καὶ*—*δὲ* requirit, de quo vid. ad Prom. 975. *καὶ*—*δὲ* est nostrum: *und auch.*

66. *ἐχθοῖς* Ald.—*πρέπων* var. lect.

καὶ νῦν ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς·
ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι,
γραῖαι, παλαιαὶ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται
θεῶν τις, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδὲ θὴρ ποτε·
κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντ'· ἐπεὶ κακὸν
σκότον νέμονται, Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονὸς,
μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.
ὅμως δὲ φεύγε, μηδὲ μαλθακὸς γένῃ.
ἑλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς,
βεβῶτ' ἂν αἰεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα,
ὑπέρ τε πόντον, καὶ περιῤῥύτας πόλεις.
καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος

in Reg. L. et ap. Schol., quæ et in Guelph. fuisse videtur.

67. *ἱλούσας* Rob.

68. Vulgo post *ὕπνῳ* puncto distinguitur, (in Rob. nulla est interpunctio) hinc *πεσοῦσαι* sensu caret, quare *πεσοῦσαί γ'* conj. Wakef., *πίλουσι* Valck. ad Callimach. p. 147., quod recepit Schütz. *ὕπνου δ' ἰάσουσ'* Burgess. Vulgatum ita tuetur Schwenk., ut ad *πεσοῦσαι* repetendum censeat *ὕπνῳ*, quod ferri non potest. Verum viderunt Both. et Erfurdt. ad Soph. Aj. 169., post *ὁρᾷς* interpungentes, ut *ὕπνῳ πεσοῦσαι* jungatur omisso *εἰσί*, de quo vid. Dorvill. ad Charit. p. 347. et 624. *ἐν ὕπνῳ πίπτειν* dixit etiam Pind. Isthm. iv. 38. *ἥρικον ὕπνῳ* Tryphiod. 499. *πίπτειν εὐνῇ* Nonn. Dionys. xii. 131. *δεμνίοις πίπτων χ' ὅδι* Eur. Orest. 88. *πεσὼν ἐν φόβῳ* Or. 1419. *ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγμασι πίπτωκα* Herc. fur. 1092. *ἐν τοῖς τοιούτοις ἥκιστ' ἂν γνώμῃ πίσω* El. 424.—*πεπτοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι* Ald.

69. *γραῖαι* vulgo commatibus inclusum est. Pauwius comma post *γραῖαι παλαιαὶ*, Bothius post *κόραι γραῖαι* ponendum censet. Sed non dubium, quin recte Schwenkius jungat *γραῖαι παλαιαὶ παῖδες*, quæ adjectivorum idem significantium cumulatio tragicis non infrequens est. Schützius denique ex emendatione Valckenarii *Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες* dedit, eo, ut videtur, offensus, quod absolute *παῖδες* vocantur, sed ita vocantur propter sequentia: *αἷς οὔ τις μίγνυται*, sunt enim virgines, virum nondum expertæ, *γραῖαι πάλαι σ' ἄπαιδες* Burgess.

71. *ἐπὶ* Guelph. Ald. Turn.

74. *μὴ δὲ* Ald. Rob.

75. *ἑλῶσι* Ald. Herm.

76. *βεβῶντ' ἂν αἰεὶ* Med. Reg. L. Guelph. Rob. Ald. var. lect. ap. Steph. *βεβῶντ' ἀνατεὶ* Turn. Vict. *βεβῶσ' ἀνατεὶ* ex emendatione Stephani recentiores, idque cum præcedentibus arcte jungunt, ita ut neque in *ἀνατεὶ* sensum videam, neque accusativum *τὴν πλανοστιβῆ χθόνα* intelligam. Offenderunt mecum Both. et Buttler., qui propterea totum versum ejici volunt. Sed redeundum potius est ad meliorum librorum lectionem *ἂν αἰεὶ*, qua restituta et commate ante *βεβῶσα* posito, locum sic explico: *persequentur enim te per continentem, (siquidem semper per terram vagis cursibus peragratam migraveris), et trans mare etc.*—*πλανοστιβῆ* Rob.

77. *πόντου* Med. Guelph. Ald. Rob. —*πόλεις insulas*, vid. Huschk. de fabulis Archilochi p. 24. in Matthiæ Misc. phil. i.

πόνον· μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν,
ἵζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας,
κἀπεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους
μύθους ἔχοντες, μηχανὰς εὑρήσομεν,
ὥςτ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων.
καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄναξ Ἄπολλον, οἶσθα μέν τὸ μὴ 'δικεῖν·
ἐπεὶ δ' ἐπίστᾳ, καὶ τὸ μὴ 'μελεῖν μάθε.
σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

μέμνησο, μὴ φόβος σε νικάτω φρένας.
σὺ δ', αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρὸς,
Ἑρμῆ, φύλασσε,—κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος,
πομπαῖος ἴσθι,—τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
ἱκέτην. σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκ νόμων σέβας,
ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ.

79. *τοτὶ πτόλιν παλλάδος* cod. Rob., quod correxit Sophian.

80. ἵζου Turn. et var. lect. ap. Steph.

81. Comma post *κἀπεῖ* ponunt Herm. Schütz.

85. *μὴ δοκεῖν* cod. Rob. *μὴδικεῖν* Ald. Turn.

86. *ἐπίστα* vulg. *ἐπίστῃ* Heath. *ἐπίστᾳ* Glasg. Schwenk. recte, vid. Schæfer. ad Soph. Philoct. 798.—*μὴ μελεῖν* Ald. Robort. *μὴμελεῖν* Turn.

87. *σοιεῖν* quod Wakef. et Buttler. pro imperativo positum putant, recte Schütz. docet a *φερέγγυον* pendere, hac constructione: *σθένος δὲ τὸ σὸν φερέγγυόν ἐστιν εὖ ποιεῖν.*

88. *σὶ* vulgat. *σι* Ald. Rob. Herm. recte.

90. *κἄρτα* Ald.

92. *ἐκνόμων* Guelph. *ἐκνίμων* ex conj. Heathii Hermann. Schütz. probante Schwenkio, qui omnes *σέβας* de Mercurii munere explicant; sed et ipsa vocabuli vis et nexus cum præcedentibus docent, *σέβας* de jure supplicum intelligendum esse, quod a Jove ipso colatur. Sic Schol. et Buttler. locum recte explicant, et hac ratione vocabula *ἐκ νόμων* recte se habent. Sensus est: *Jupiter quoque supplices reveretur, quæ reverentia ab eo ita proficiscitur, ut hominibus fausta itineris auspicia præbeat.* Dativus *εὐπομπῳ τύχῃ* ita ad finem indicandum adhibitus est, ut Choeph. 15. *νιφετόεις μιλίγμασιν*, ubi vid. quæ monita sunt. *Εὔπομπος τύχη* autem circumscriptio est, cui sæpe *τύχη* inservit, ut Agam. 1247. *θανασίμους τύχας.* 1401. *φονολιβεῖ τύχᾳ.* Eur. Hippol. 840. *θανάσιμος τύχα.* Helen. 351. *χθόνιον τύχαν.* Iph. Aul. 511. *ἀναγκαίας τύχας* Rhes. 273. *προσαυλείους τύχας.* Iphig. T. 751. *ξενοφόνους τύχας.*

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ.

εὕδοιτ' ἂν, ὠὴ, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ;
ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη
ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὡς μὲν ἔκτανον,
ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται,
αἰσχρῶς δ' ἀλῶμαι. προὐννέπω δ' ὑμῖν, ὅτι
ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο·
παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων,
οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται,
κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.
ὅρα δὲ πληγὰς τάςδε καρδίας σέθεν.
εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται.
ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν.

94. τί δεῖ corruptum putat Elmsl. ad Eur. Med. 552., sed causam neque ipse addit neque ego video. Ceterum τί δεῖ sine interrogationis signo habent Turn. Vict. τί δεῖ Rob.

95. ὑφ' ὕμνων Glasg. 2. errore typ., ut videtur.

96. ὧν μὲν conj. Tyrwhitt. Wakef. Herm. sine causa, nec sensu satis bono.

98. ἄλωμαι Ald.—προὐνέπω Herm.

100. οὕτω Ald.

101. ὑπὲρ μοῦ Ald.—De μου post præpositionem posito vid. Elmsl. in Museo crit. Cantabr. vi. p. 275.

102. χειρῶν Guelph. Ald.

103. ὅρα δὲ πληγὰς τάςδε καρδίας σέθεν vulg. καρδία σέθεν Guelph. Rob. Quæ vera sit lectio, eo difficilius est dijudicare, quod omnino hujus et duorum, qui sequuntur, versuum sensus nexusque perobscurus est. καρδίας ἕθεν conjecit Canter., quod receperunt Herm. et Schütz., qui simul ὁρᾶτε legunt; sed ut ὁρᾶτε bene correctum esse et ἕθεν recte pro ἐμέθεν poni posse largiar, quid v. 105. significet, et, si vertatur: *dic hominibus non licet futura prævidere*, quid hoc ad Eumenidas pertineat, non video. καρδίᾳ volunt Pearson. Bentl. Abresch. Buttler., qui vertit: *respice autem corde tuo hæc mea vulnera, animus enim dormientium aciem habet acutiorem, interdiu autem fatum humanum provideri nequit*, sed de rebus futuris prævidendis omnino hic sermo esse non potest. In Glasg. 2. legitur ὅρα δὲ πληγὰς τάςδε, καρδία, σέθεν, quo sequentium obscuritas non tollitur. Mihi quidem, nisi aut aliunde immigrarunt hi versus, aut excidit aliquid ante eos, hac una ratione sensus aliquis extricari posse videtur, ut legatur: ὁρᾷ δὲ πληγὰς τάςδε καρδία σέθεν, quod habent Pauw. Heath. Wakef. Both., sed male explicarunt. Clytæmnestra enim, ne ridiculum videatur, se cum dormientibus loqui, dicit: *videt enim, quamquam dormis, animus tuus hæc mea vulnera, tibi enim dormienti mens aciem habet acutiorem; interdiu autem ut acute cernant hominibus datum est.* Hoc enim sensu v. 105. μοῖρα πρόσκοπος legendum foret ex optimorum librorum auctoritate; ἡμέρα opponitur somno, μοῖρα autem ita circumscriptioni inservit, ut v. 93. τύχη et v. 456. μοῖρα εὐπέμπελος. Ex hac explicatione sola est difficultas in singulari σέθεν.

104. ὄμμασι Guelph. Ald. Rob. Turn.

105. μοῖρα πρόσκοπος Med. Ald. Glasg. 2. μοῖρα πρόσκοπτος Rob.

ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε·
χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα,
καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς
ἔθυον ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.
καὶ πάντα ταῦτα λαξ ὀρῶ πατούμενα.
ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην,
καὶ ταῦτα πούφως ἐκ μέσων ἀρκυσμάτων
ἄρουσεν, ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα.
ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς πέρι
ψυχῆς· φρονήσατ', ὦ κατὰ χθονὸς θεαί.
ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

(Μυγμός.)

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

μύζοιτ' ἄν, 'ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω.

106. ἐλίξατε Guelph.—Post hoc vocabulum vulgo commate, apud Hermann. omnino non distinctum est, sed χοὰς ἀοίνους ad ἔθυον pertinere docet interpositum τε, itaque fortius interpungendum fuit.

107. νηφάλια Guelph. Aldin. De tribracho in sede quarta v. Seidler. ad Eur. Iph. T. 1353. Elmsl. ad Med. 492.

108. νυκτὶ σεμνὰ Guelph. Ald. Rob. Glasg. male.

109. ἔθυον Ald. Post ἔθυον comma habent Wakef. Glasg. male. — ὥραν Guelph. De accusativo vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 722.

111. ἐξαλύξας cod. Rob.—νεβροῦ Guelph. Ald. Turn.—δίκην Ald.

112. ἐρυσσάτων Turn. Vict. et recentiores omnes, sed ἀρκυσμάτων Ald. ἀρυσσμάτων Reg. L. Guelph. Rob. var. lect. ap. Steph., unde recipere non dubitavi. Facile notius illud vocabulum in locum ignoti sufficere potuerunt librarii.

113. ἄρουσιν Aldin. ἄμυσεν ex errore typ. Turn.—ἐγκατιλλώψας Ald. Rob. Farn. cum glossa χλευάσας (χλευάσας.)

114. ἀκούσαθ' ὡς ἔλιξα. τῆς δὲ μὴ πέρι ψυχῆς φρονήσατ' ex conj. dedit Schütz., et post eum Hermann. Both., quod positum sit pro μὴ περιφρονήσατε vid. Herm. præf. ad Eurip. Hecub. p. xli. Sed μή cum imperativo aoristi certe non obtrudere debebant Æschylo, præsertim quum vulgat. bonum sensum præbeat. Mutandi causam hanc affert Schütz., quod Stanl. verterit: *audistis, quæ dixi de anima mea*, quum nihil de anima dixerit Clytæmnestra. Sed melius locum vertere potius, quam corrigere debebat. Nam ut κινδυνεύειν περὶ τῆς ψυχῆς est *capitis*, i. e. *summum periculum subire*, ita ἐλαύνειν περὶ τῆς ψυχῆς est *pro vita, pro extrema salute loqui*. Hanc igitur dictionem, quæ proprie viventibus tantum convenit, in suum usum convertit Clytæmnestra, propter ea, quæ v. 97. et sequentia dixerat. Sensus igitur est: *audite, nam pro salute mea locuta sum.* ἀκούσαθ', ὃν ἔλιξα, μήτ' ἄσης περὶ ψυχῆς φρονήσατ' Burgess.

115. κατὰ χθονὸς Ald.

117. ἀνὴρ vulg. 'ὠνὴρ Schütz. Herm. 'ἀνὴρ Glasg. Schwenk. Articulus hic necessarius videtur.

φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προςίκτορες.

ΧΟΡΟΣ.

(Μυγμός.)

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἄγαν ὑπνώσσεις, κοὐ κατοικτίζεις πάθος·
φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆςδε μητρὸς οἴχεται.

ΧΟΡΟΣ.

(Ὠγμός.)

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤζεις; ὑπνώσσεις; οὐκ ἀναστήσῃ τάχος;
τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά;

ΧΟΡΟΣ.

(Ὠγμός.)

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται
δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.

ΧΟΡΟΣ.

(Μυγμὸς διπλοῦς, ὀξύς.)

λάβε, λάβε, λάβε, λάβε, φράζου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὄναρ διώκεις θῆρα, κλαγγαίνεις δ' ἅπερ
κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου.

118. φίλοι γὰρ εἰσὶν οὐκ ἐμοὶ προςίκτορες emendat Schütz., quem sequitur Hermann., sine causa. φίλον οὖς ἀραῖς ἐστ' οὐκ ἐμαῖς προςίκτορος. Burgess. Vulgatam sane male vertunt Pauw. Heath. et Buttler.: *Numinibus, quæ mihi amica sunt*, vel, *vobis, quibus amicis utor, nulli sunt supplices*, sed nullus eorum attendit ad locum, quo οὐκ positum est. Sensus hic videtur: *sunt enim illi* (sc. Orestes et Apollo) *supplices apud Deos, qui mihi non amici sunt* (sc. apud Minervam). — Apollinis nomen huic versui præfixum est in Rob.

119. ἄγαν γ' Farn.

120. Παρεπιγραφή, quæ hunc versum sequitur, in Guelph. Ald. Turn. est μυγμός, in Med. μωγμός, in Rob. Vict. ὠγμός.

121. κοὐ Farn.—ἀναστήσῃ libri omnes; ἀναστήσει Glasg. Schütz. Herm. Schwenk.

122. πέπρωται conj. Bentl. et Stanl. τέτακται Wakefield. sine causa. Prom. 49. Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.

123. ξυνωμόται Schütz. Hermann. invitis libris omnibus.

124. ἐξεκράαναν Reg. L.

125. λαβέ sexies scribi vult Lachm. de mensura trag. p. 22., sed causam non perspicio. Accentum libri omnes in penultima habent.

127. οὔπω τ' ἐκλιπὼν Rob.—ἄγρας

τί δρᾷς; ἀνίστω, μή σε νικάτω πόνος,
μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ.
ἄλγησον ἥπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν·
τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίνεται.
οὐδ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ,
ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρί,
ἔπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν.

ΧΟΡΑΓΟΣ.

ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ.
εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον,
ἰδώμεθ' εἴτι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.

ΧΟΡΕΥΤΑΙ.

ἰού, ἰού, πόπαξ. ἐπάθομεν, φίλαι· στρ. ά.
ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ.
ἐπάθομεν πάθος δυσαχὲς, ὦ πόποι,

pro πόνου legi vult Schützius, jam rursus offensus vocabulo paullo post repetito.

129. ἀγνοήσεις Reg. L.—μαλαχθεῖσ' Rob.

130. ἐνείδεσι vulg. ἐνίδεσιν Ald.—ἐνίδεσιν Guelph. Herm. Schütz. Schwenk.

131. γίγνεται Glasg. Herm. Schütz. Schwenk. contra librorum omnium auctoritatem.

132. οὐδ' sensui officere videtur, quare σὺ δ' Pears. Glasg. Hermann. ὦδ' Scaliger. τό δ' Pauw. Schütz. σοῦ δ' Wakef. αὖ δ' Both. σοῦ· διῖμ' ἴγγιραν πνεῦμ' ἐπουρίσας ἀτμοῦ Burg. sed omnis correctio incerta est. — ἐπουρήσασα Turn.

133. ἀτμὸν Herm. Schütz. sine causa, ejus enim epexegesis est νηδύος πυρὶ, quod interpunctione indicavi.—κατισχαίνουσα Ald. Farn.

136. κἀπολακτίσας Guelph. Ald.

137. εἰδόμεθ' Med. εἰδώμεθ' Reg. L. Ald. Rob. De plurali post singularem vid. Elmsl. ad Eur. Med. 552.

138. Hæc, quæ sequuntur, non ab universo choro cantata esse, sed ab singulis personis στοιχάδην prorumpentibus, et Schol. docet et sensus. Nam quum coryphæus v. 135. sqq. locutus esset, secunda Chori persona v. 138. profert, tertia v. 139., quarta v. 140. 141., quinta v. 142. et sic porro. In his enim versibus nexus satis aperte ostendit, a quo versu nova persona loqui incipiat; in reliquis hoc magis incertum est, omninoque mirum, in antistropha non iisdem locis novas personas poni posse videri, in qua re accuratam responsionem exspectaveris. Hermannus, qui primus singulas Chori presonas hic loqui animadvertit in Dissert. prima de Choro Eumenidum pag. xiv., quindecim commata esse dicit, totidem personis tribuenda, sed unde quodque incipiat, non adjecit. Lachmann. autem de chor. syst. p. 136. κατὰ ζυγὰ processisse censet, ut quinquies ternæ intraverint, sed in ipso carmine singula ζυγὰ non facile ostendi posse, ipse fatetur.

140. δυσαχθὲς, ὦ πόπου vulg. contra metrum, quare ὦ ejecit Herm. probante Schwenkio, sed quum Rob. δυσαχὲς habeat, id non dubitavi cum Glasg. 2. et Both. recipere; suadente etiam versu, qui sic accuratius antistrophico respondet.

ἄφερτον κακόν.
ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, οἴχεται δ' ὁ θήρ.
ὕπνῳ κρατηθεὶς' ἄγραν ἄλεσα.
ἰὼ, παῖ Διὸς, ἐπίκλοπος πέλη. ἀντ. ά.
νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω,
τὸν ἱκέταν σέβων ἄθεον ἄνδρα καὶ
τοκεῦσιν πικρόν.
τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας ὢν θεός.
τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν;
ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν, στρ. β'.
ἔτυψεν δίπαν διφρηλάτου
μεσολαβεῖ πέντρῳ
ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν. πάρεστι μαστίκτορος,
δαΐου δαμίου,
βαρὺ, τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν.
τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ ἀντ. β'.
κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον·
φονολιβῆ θρόνον
περὶ πόδα, περὶ κάρα πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν
προσδραμεῖν, αἱμάτων

142. ἀρκύων Turn. ex errore typ.
143. κρατηθεὶσ Guelph. Ald. Rob. —ὕπνου Ald.
144. Syllaba brevis in fine dochmii prioris exclamatione excusatur, vid. Seidler. epist. crit. ad Lobeck. p. 435. et de verss. dochm. p. 85.—πέλα Schütz. Herm. Schweak. contra librorum omnium auctoritatem.
145. δραίας Rob.—καθιππάσω Reg. L.
147. τοκεῦσι Turn. Vict., sed τοκεῦσιν, quod metrum requirit, rell. omnes.
150. μολὼν Ald.
152. Hic versus deest in Reg. L. —μεσολαβεῖ Ald.—Vulgo post πέντρῳ et deinde v. 154. post δαμίου plenius distinguitur, quo nexus sententiarum turbatur. Recte interpunxerunt Herm. Schwenk.
153. πάρεστιν Vict. Canter. Staml. male. πάρεστι rell.
154. δαΐου Reg. L.—θυμιοῦ pro δαμίου suspicatur Schütz. inepte.
155. Deest hic versus in Reg. L.— τὸ omittit Rob., in τι mutant Wakef. Schütz. Herm., sed mutandi nullam video causam; immo sententiæ vis ita infringitur.
157. Deest hic versus in Reg. L.— In fine versus punctum, quod vulgo abest, recte ponunt Pauw. Heath. et recentiores.
158. φονολιβῆ vulg., quod metro postulante correxerunt Arnald. Pauw. Heath. et recentiores.
160. Deest hic versus in Reg. L.— προσδραμεῖν Ald.

βλοσυρὸν αἱρούμενον ἄγος ἔχειν.
ἐφεστίῳ δὲ, μάντις ὢν, μιάσματι στρ. γ'.
μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος, αὐτόκλητος,
παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων,
παλαιγενεῖς δὲ Μοίρας φθίσας.
κἀμοί τε λυπρὸς, καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται, ἀντ. γ'.
ὑπό τε γᾶν φυγὼν, οὔ ποτ' ἐλευθεροῦται.
ποτιτρόπαιος ὢν δ' ἕτερον ἐν κάρᾳ
μιάστορ' ἐκείνου πάσεται.

161. αἱρούμενον vulg. αἱρούμιον Ald. invito metro. αἱρόμενον Farn. ὀρόμενον conjec. Canter. ῥεόμενον Pauw. ἀνίερον Burgess. Facillima emendatio foret αἱρόμενον, sed paracataloge, quatuor brevibus syllabis constans, ut v. 153. 159. (conf. Seidler. de verss. dochm. p. 154 s. Herm. El. metr. p. 280.) hoc non sinit. Recte igitur ἀράμενον Heath. Abresch. Herm. Schütz. Schwenk. De frequente verborum αἱρεῖσθαι et αἴρεσθαι confusione v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 505. ad Med. 825. Constructionem recte explicat Schütz., nisi quod infinitivum ἔχειν cum προσδρακεῖν jungit, qui ab ἀράμενον pendet. Sensus est: *conspicere licet umbilicum terræ mutatum in sedem undique sanguine stillantem, postquam terribile piaculum recepit.*

162. μάντι, σῷ libri omnes, ex frequentissima litterarum ι et ν confusione; recte igitur Schützii emendationem μάντις ὢν receperunt Glasgov. Hermann. Schwenk. μαντικὸν Heath. μάντις ὦ Wakef. μάντις ὡς Both. perperam.

163. μυκὸν Aldin. σὸν οἶκον Farn.— ἔχρανά τ' Guelph. Ald. ἐχρανάστ' Rob. ἐχθράνα τ' Farn. ἔχρανάς τ' Vict. ἔχρανας Turn. ἐχράνατ' Herm. Schütz., sed Turnebianam lectionem, cui et reliqui libri favent, recte recepit Glasg. Apollinem ipsum alloquitur.

164. παρανόμων θεῶν βρότεα Farn. Turn. Vict. Cant. Stanl. Herm., sed παρανόμων θεῶν βρότεα Med. Guelph. Ald. παρὰ νόμον θεῶν βρότεα Rob., quod recte prætulerunt Abresch. Glasg. Schütz. Eandem varietatem habes Suppl. 863., ubi jam non dubito, quin βρότεος ἄρος ἄτα legendum sit.

166. κἀμοί γε Pears. Casaub. Schütz. sine causa, τε enim cum præcedente καί, quod antistrophæ sententiam cum stropha nectit, nihil commune habet, sed ad sequens καὶ refertur; τε autem, sequente καὶ οὐ exemplis illustrat Dœderl. spec. Soph. p. 49. sq.—πικρὸς Reg. L. —εὐκλύσεται Ald. In tertia persona non est offendendum, quamquam in stropha secundam habuimus, nam non eadem Furia antistropham cantat, quæ stropham.

167. φεύγων vulgat. φυγὼν Glasgov. et recentiores omnes recte.

168. δ' ὢν vulg. invito metro, quare δ' omiserunt Wakef. Glasg. 1., sed ὢν δ' recte Hermann. Schütz., Glasg. 2. Both. Schwenk. Sæpe librarios δὲ, quum tertio loco positum invenirent, transposuisse jam sæpius monitum est.

169. μιάστορ' in ἀλάστορ' mutari voluit Stanl., sed eodem sensu legitur loco simili, Eur. Med. 1338. οἶδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες, ubi v. Elmsl. —ἐκείνου sensu caret, metroque adversatur, quare, ut reliquorum ineptias mittam, ἐκ καινοῦ dedit Both., ἔστιν οὗ Hermann. et ex eo Schütz., quod nullo pacto probari potest, μιάστορ', ἐκεῖ νόῳ γ' εἴσεται Burgess., qui in strophico παλαιογενεῖς dedit. Facillimum videtur ἐκ κεινοῦ, quod cum ἕτερον jungendum foret, idque pæne in textum recepissem—πάσεται vulg. πάσεται Med. Guelph. Rob. Glasg. et recentiores.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος
χωρεῖτ', ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν·
μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν,
χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον,
ἀνῆς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρὸν,
ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου.
οὗτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει·
ἀλλ' οὖ παρανηστῆρες ὀφθαλμώρυχοι
δίκαι, σφαγαί τε, σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ
παίδων, κακοῦ τε χλοῦνις, ἠδ' ἀκρωνία,
λευσμόν τε καὶ μύζουσιν οἰκτισμὸν πολὺν,
ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. ἆρ' ἀκούετε,
οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς

170. κινοῦω Ald.
174. μίλαν Rob.
176. δόμοις τε Marg. Ask. Wakef.—χρίμπτεται Guelph. Ald.
177. οὐκ ἀρανῆτηρες Ald. παρανητστῆρες Guelph. Rob. παρανιστῆρες Turn. Vict. et recentiores omnes. Sed recte Schwenk. monuit antiquorum librorum auctoritati aliquid tribuendum esse, præsertim quum παρανίζω nusquam occurrat. Formatum illud est ut τευχηστής, ὠμηστής, alia.
178. sq. δίκας Ald.—σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ vulgo vertunt: *violenta abortus procuratio*; sed sic παίδων abundat (quare *cædes parentum per liberos* intelligi putat Dœderl. spec. Soph. p. 16. male.) et κακοῦ τε χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία sensu caret; nam quod Pauw. et Heath. hæc vertunt: *mali exuberantia et cumulus*, fulti Hesychio s. v. ἀκρωνία (quocum facere videtur Schol., cujus verba κακῶν ἔθρεισιν. Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ ἔθρεισμα non ad λευσμὸν, ubi vulgo leguntur, sed ad ἀκρωνία pertinere perspicuum est) id sensui hujus loci minime aptum est. Quapropter κακή τε χλοῦνις emendarunt Stanl. et Hermann. *mala castratio*; sed violenta hæc est mutatio, et κακή τε χλοῦνις abundat, si præcessit σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ παίδων, quod de eadem re accipiendum foret. Denique κακοῦ τε χλοῦνις legitur tantum in Turn. Vict. κακοῦ τε λλοῦνις habet Ald. κακοῦται χλοῦνις Med. Reg. L. Guelph. Rob., qua lectione magnopere commendatur facilis emendatio Erfurdtii ad Soph. Trach. 145., a Schützio recepta: σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ παίδων κακοῦται χλοῦνις, *ubi viridis puerorum ætas seminis corruptione læditur*. Sed ita χλοῦνις sensu accipitur, qui nulla nititur auctoritate, et præterea male se habet verbum κακοῦται, interpositum inter substantiva, ad quæ ἐστὶν subintelligendum est. Sed horum ordinem turbare mox etiam videtur accusativus λευσμὸν, qui desiderare aliquid videtur, unde pendeat, quemque parum probabili conjectura in λευσμὸς mutarunt Casaub. Pauw. Herm. Schütz. Omnino quoquo te vertas, difficultates exoriuntur, quibus ita circumvallaris, ut in loco aperte corrupto nihil mutare audeas. Ausus tamen est Burgess.: παίδων τε χλοῦνις, καὶ κακῶν ἀκρωνία, λευσμός τε, χ' οὗ μύζουσιν κ. τ. λ.
181. ὑπὸ ῥάχιν Marg. Ask. Pauw. ὑποῤῥάχιν Guelph. Turn.
182. ἐπ' pro ἐστ' Aldin. ut sæpe.—ἀποπύστοι Ald.

στέργηθρ' ἔχουσαι; πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος
μορφῆς. λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου
οἰκεῖν τοιαύτας εἰκὸς, οὐ χρηστηρίοις
ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος.
χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι.
ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ Ἄπολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει.
αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλῃ,
ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

πῶς δή; τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν;

ΧΟΡΟΣ.

κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς;

183. στέργηθ' Ald. — Post. ἔχουσαι vulgo punctum ponitur, cujus loco interrogationis notam auctore Pauwio recte habent Herm. Schütz. Both. Schwenk.

184. αἱματορρόφου Rob.

186. πλησίοις Guelph. Aldin. πλουσίοισι Pauw. Wakef. Both., sine causa. —μῦσος Ald. μῦσος Rob. Stanl. μύσος Turn. Vict. et recentiores.

188. ἰμφιλὴς Reg. L.

190. πίλαι Glasgov. Schütz. Hermann., sed πίλῃ libri omnes præter Rob.

191. εἰς ex Canteri emendatione Pauw. Heath. Wakefield. Schütz. Herm. Both., sed εἰς τὸ πᾶν Æschylo frequens est.

192. πῶς δῆτα τοῦτο Farn. Rob. — λόγου Herm. Schütz. Both. sine causa.

194. τίμην vulg. invito metro et sensu. τί μή; ex conj. Canteri Heath. Glasg. 1., sed melius etiam τί μήν; Abresch. Schütz. Herm. Glasg. 2.

195. δ' ἔκτας Guelph. Ald. δ' ἔκτωρ Farn. Rob.

197. Interrogationis notam, auctore Vict., omittunt recentiores omnes, sed quum necessaria videatur, ex Ald. Rob. Turn. revocavi.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὐ γὰρ δόμοισι τοῖςδε πρόςφορον μολεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προςτεταγμένον.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

τίς ἥδε τιμή; κόμπασον γέρας καλόν.

ΧΟΡΟΣ.

τοὺς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

τί γάρ; γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἦ κάρτ' ἄτιμα, καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω
ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.

198. τάςδε proponit Pors. Advers. p. 140. ed. Lips., quo sensus pervertitur.

203. Huic versui in quibusdam exemplaribus Chori personam non præfigi, idque sibi placere testatur Steph., hinc Cant. Stanl. Heath. Wakefield. Hermann. Schütz. hunc versum Apollini continuant, ut interrogationis signo post φόνος posito sensus sit: *quid enim? nonne par sit, mulierem quæ maritum occiderit itidem a propinquo mutua cæde perire?* Sed non ex Apollinis persona est, ut Clytæmnestræ cædes ab eo ὅμαιμος αὐθέντης vocetur, quæ vocabula gravem accusationem continent. Præterea hic versus Choro tribuitur in libris antiquis omnibus. Hos sequuntur quidem Pauw. Abresch. Glasg. Both. Schwenk., sed sensum nexumque nemo aperuit, et præcipue genitivum γυναικὸς, in quo maxime offendisse videntur, qui hunc versum Apollini tribuendum censent, omnes aut inepte explicant, aut silentio prætereunt. Ad γυναικός autem ex præcedente μητραλοίας, cujus loco μητρός φονεῖς cogitatione substituendum est, repeti debet φονέα. Quum enim Chorus dixisset: *Matricidas ex ædibus expellimus*, interrogat Apollo: *num vero etiam interfectorum mulieris, quæ suum ipsa maritum obtruncavit?* cui respondet Chorus: *neque ejus cædes a consanguineo perpetrari debet.* Huic sensui, quæ mox dicit Apollo, apprime conveniunt.

204. Apollinis nomen non præfixum est in Ald., ita ut versus sequentes Choro continuentur.—ἦ vulg., quod in ἦ recte mutarunt Hermann. Schütz. Both. Schwenk.—ἀρκέσω Reg. L. ἤρκεσ' ἂν ex Heathii conjectura Hermann. Schütz., probantibus Buttlero et Schwenkio. Sed intelligi non potest, quomodo ἤρκεσ' ἂν in ἠρκέσω potuerit corrumpi, deinde illud ἂν h. l. ferri non potest, et propter præcedens ἄτιμα, ad quod ἦν ἂν supplendum foret, et propter sequens ἀπέῤῥιπται; igitur ἤρκεσεν facilius feram, si melius nihil inveniri potest. Nam vulg. ἠρκέσω sane ferri non potest, medium enim ἀρκεῖσθαι usurpatur quidem, sed significat: *contentum esse*, ut Herod. ix. 33. ἔφη ἀρκέεσθαι τούτοισι μούνοισι. Fortasse ἠρέσω vel ἠδέσω legendum est.

Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ,
ὅθεν βροτοῖσι γίνεται τὰ φίλτατα.
εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη,
ὅρκου 'στὶ μείζων τῇ δίκῃ φρουρουμένη.
εἰ τοίσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς,
τὸ μὴ γενέσθαι, μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ,
οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.
τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην,
τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν.
δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λείπω ποτέ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

σὺ δ' οὖν δίωκε, καὶ πόνον πλέον τίθου.

206. *ἀπέρριπται* Ald.

207. *γίγνεται* Glasgov. et recentiores, *γίνεται* libri antiqui omnes.

208. *μόρσιμοι* Guelph. Aldin. *μόρσιμος* Rob., quod receperunt Herm. Schütz. Both. Glasgov. 2., sed vulgata, quæ non facile a librariis proficisci potuit, non videtur sollicitanda.

209. *ὅρκου τι* Turn. Vict., quod receperunt Herm. Schütz. Both., qui propterea ex Heathii emendatione dederunt *μείζον*, locumque sic explicant; *tori enim consortium marito et uxori sacrum est, et ipso jurejurando sanctius colendum.* Sed *ὅρκους τι* Reg. Ald. *ὅρκου τι* Guelph. *ὅρκος τις* cod. Rob., qui ex conj. dedit *ὅρκος τις*. In his meliorum librorum lectionibus aperte latet *ὅρκου 'στι*, quod dedit Glasg., et sic *μείζον* quoque servari potest: *torus enim, a fato viro et mulieri præstitutus, jurejurando sanctior est, si juste colitur.*—*φρουρουμένη* Ald.

210. *ἤ* vulg. sine sensu. *εἰ* ex Canteri emendatione Hermann. Schütz. Both. —*χαλᾷς* Guelph. Ald. Turn.

211. *τὸ μὴ γενέσθαι*, quod in libris omnibus legitur, sensu caret; nam pro *παραγενέσθαι* positum esse cum Schwenkio quis credat? quare *τὸ μὴ 'νίσθαι* Pauw. Heath. *τὸ μὴ 'γγενέσθαι* vel *τὸ μὴ μέλεσθαι* Wakef. *τὸ μὴ πίνεσθαι* Herm. Schütz. Both., quod vertunt; *ita ut nullum laborem suscipias*, sed hoc *πίνεσθαι* nunquam significat. Fortasse legendum est *τὸ μή γ' ἰνίσθαι* ab *ἰνίημι*, vel *τὸ μή γ' ἰνῆσθαι*, utrumque *persequendi* notione.

212. *γ' ἐνδίκως* Med. Guelph. Aldin. —*ἄνδρας κατεῖν* cod. Rob.

213. *τὰ μὲν γὰρ οὕτοι* Farn.—*κάρτας* Guelph. *κάρτασ* Ald.

215. *δ' ἐπ' ἄλλας* Guelph. Ald. Turn. cod. Rob. cod. Victorii. *δὲ Παλλὰς* Rob. ex conj. Sophiani, Vict. ex cod. Stephani.—*ἐποπτεύσεις* Turn.

216. *οὔπω* Aldin.—*λίπω* Glasg. Hermann. Schütz. Both. Schwenk., sed præsens tenendum est, ut Sòph. Œd. Col. 1020. *οὗς οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς*, sic ibi codd. plerique et Ald., *ἐπεύξονται* Brunck. *ἐπιεύξονται* Reisig. et hic quidem ex codd. duobus. Plat. Rep. i. 176. *ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ἦς.* Xen. Hier. xi. 15. *οὐ μή σοι δύνωνται ἀντίχειν οἱ πολέμιοι.*

217. *πόνου πλέον* Heath. *πόνων πλέον* Wakef. *πόνον πλέω* Pauw. Hermann. Schütz. Both. probante Schwenkio, sed aliud quid mihi in *πλέον* latere videtur. Nam in his, ut vulgo leguntur, nihil est calumniæ, quo lacessantur Furiæ ad ea

ΧΟΡΟΣ.

τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥςτ' ἔχειν τιμὰς σέθεν.

ΧΟΡΟΣ.

μέγας γὰρ ἔμπας πὰρ Διὸς θρόνοις λέγῃ·
ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας
μέτειμι τόνδε φῶτα κακκυνηγέτις.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἐγὼ δ' ἀρήξω, τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι·
δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει
τοῦ προςτροπαίου μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἑκών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄνασσ' Ἀθάνα, Λοξίου κελεύσμασιν
ἥκω, δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα,
οὐ προςτρόπαιον, οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα,
ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη, προςτετριμμένον τε πρὸς

dicenda, quæ versu sequente continentur; in πόνος enim non video quid calumniosi quærat Schütz. πόνον γέλων τίθου Burgess., quod non displicet.

218. ξύντεμνε Glasg. et recentiores omnes. σύντεμνε libri antiqui omnes.

220. παρ' Ald. παρὰ Glasg.—λέγει Glasg. et recentiores contra librorum omnium auctoritatem.—μέγας γὰρ ὢν παῖς παράθρονος Διὸς λέγει Burg.

221. ἄγειν Reg. L. Guelph. Ald.—δίκη Farn. Vulgo post δίκας comma ponitur, sed quid sit ἄγει δίκας, nemo dixit; recte igitur vidit Elmsl. ad Eurip. Heracl. 852., ante δίκας interpungendum esse. Duplicis accusativi in hac dictione exempla habet Eur. Bacch. 346. τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον δίκην μέτειμι. ibid. 516. τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων μέτεισι Διόνυσός σ', ὃν οὐκ εἶναι λέγεις.

222. κακκυνηγέτις Med. κἀκκυηγέτης Guelph. Ald. Rob. καὶ κυνηγέτης Reg. L. καὶ κυνηγέτις Turn. Vict. Glasg. φῶτα γ' ὡς κυνηγέτης Farn. καὶ κυνηγετῶ emend. Stanl. κακὴ κυνηγέτις Herm. κὴρ κυνηγέτις Schütz. κακοκυνηγέτις Bothius, sed non dubitavi codicis Med. lectionem, ad quam reliqui quoque libri ducunt, recipere, pro κατακυνηγέτις. Burgess. dedit: μέτειμ', ἅτ' ἐς πτῶκα κύν' ἄγει κυνηγέτις.

223. δ' ἄρ' ἥξω Farn.

224. θεοῖσι Med. Guelph. Ald.

225. ἢν pro εἰ Glasg. Schütz. Hermann. Burgess., sed Æschylus εἰ sæpius cum conjunctivo jungit, ut et Soph. Ant. 706. Œd. R. 199. 235. Aj. 491. Œd. Col. 1438. vid. Ind. s. v.

227. δούχου Ald.

229. Præpositio πρὸς in fine versus posita recte offensioni fuit viris doctis, et frustra eam tueri conatur Schwenkius ejusmodi versibus, quos articulus claudit, quorumque longe alia est ratio; πάρος pro τε πρὸς emendarunt Herm., quem sequitur Schütz., et Reisig. conj. in Aristoph. i. p. 71. Sed πρὸς h. l. adverbium est: *insuper*, *præterea*, quod viderunt Wakef. et Lachm. de chor. syst. p. 21., ut Eur. Orest. 621. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.

ἄλλοισιν οἴκοις, καὶ πορεύμασι βροτῶν.
ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν,
σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους,
πρόξειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά.
αὐτοῦ φυλάσσων ἀναμένω τέλος δίκης.

ΧΟΡΑΓΟΣ.

εἶεν· τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ.
ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.
τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν,
πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.
πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ
σπλάγχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος,
ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν
ἦλθον διώκουσ', οὐδὲν ὑστέρα νεώς.
καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών.
ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

ΧΟΡΕΥΤΑΙ.

ὅρα, ὅρα μάλ' αὖ.

230. *πορεύμασιν* Glasg. Hermann. Schütz. Schwenk. invitis libris.

235. *ἴσι* pro *ἐστὶ* Ald.

236. *ἀφθίκτου* Rob.

237. *νικρὸν* Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. var. lect. ap. Steph. ut v. 111.

239. *ἀνδροκμῆσι* Ald. *ἀρδροκμῆσι* Rob.

240. *πᾶν* Rob.

241. *ἐπίτροις* Rob.

243. *ἰσὶ* pro *ἐστὶ* Ald.—*καταπτακὼς* Turn. Vict. hinc *καπτακὼς* Abresch. Pauw. Heath. Wakef. Schütz., sed *καταπτακὼν* Med. Reg. L. Guelph. Ald. Rob., quod recte receperunt Glasg. Herm. Schwenk.

244. *ἰσ μὴ* Ald. *ὦμὴ* suspicatur Schwenk. sine causa.

245. Carmen, quod sequitur, vulgo ita constituitur, ut v. 245—247. produm, v. 248 — 250. stropham, v. 251 — 253. antistropham, reliqua epodum efficiant. (Epodum quoque in stropham et antistropham divisit Burgess.) Sed istam sex versuum responsionem fortuitam esse, mihi persuasum est; carmen enim non ab integro Choro cani, sed inter choreutas distribuendum esse, *στιχηδὸν* ut supra prodeuntes, viderunt Herm. dissert. i. de Eumen. p. xv. et Lachm. de chor. syst. p. 90. sq. Hic tamen, ulterius progressus, singulis choreutis singulos versus tribuit, quo factum est, ut non solum nonnulla paullo audacius mutanda essent, sed plerumque etiam altera persona sententiam ab altera inceptam absolveret, quod fieri posse nemo credet. Totam ejus rationem in Addendis exhibebo. Mihi quidem singulis personis singula commata tribuenda videntur, nomina autem quia locus eorum incertus est, adponere non sum ausus. Huic quidem primo versui Schol. adscripsit: *τὸ αὐτὸ πρόσωπόν ἐστι*, quæ verba mutila videntur, sensu enim carent. Nam quod Hermann. l. l. Scholiastam dicere putat: *hæc eadem persona est, quæ ver-*

λεύσσετον πάντα μὴ λάθῃ φύγδα βὰς
ὁ ματροφόνος ἀτίτας.
ὅδ' αὖτέ γ' οὖν ἀλκὰν ἔχων, περὶ βρέτει
πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου,
ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν.
τὸ δ' οὐ πάρεστιν· αἷμα μητρῷον χαμαὶ,
δυσαγκόμιστον, παπαῖ·
τὸ διερὸν πέδῳ χυμένον οἴχεται.
ἀλλ' ἀντιδοῦναί δεῖ σ', ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον· ἀπὸ δὲ σοῦ
βοσκὰν φερσίμαν πώματος δυσπότου·
καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω.

sum præcedentem dixit, id ipse conjectura assecutus est, Scholiastæ autem verbis non inest. Mihi quidem hunc versum ea Furia proferre videtur, quæ post Choragum prima procedit.—*ξία ὅρα* Ald. Turn.

246. *λεῦσσε τὸν* Guelph. Turn., quod probat Herm. l. l. p. vi. et recepit Schwenk., sed non intelligo. *λεύσσετε πάντα* Wakefield. Hermann. *λεῦσσε τὸν πανταχᾶ* Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. xxxiv. *λεύσσετον πάντα* Elmsl. ad Soph. Œd. Col. 121. Vulgatam ita defendi posse putat Seidler. de verss. dochm. p. 43., ut duabus Furiis vigilandi negotium traditum putetur, Buttmann. Gramm. maj. p. 348. ita, ut hic sit pluralis, qui antiquitus eandem cum duali formam habuerit. Mihi quidem dualis recte positus videtur, quia Furia ea, quæ hunc versum profert, alloquitur duas, quæ ante ipsam prodierant. Nam quemadmodum versu præcedente ea, quæ post Choragum prima processerat, singulari *ὅρα* utitur, Choragum solum alloquens, ita hæc, quum duas Furias conspiciat, duali eas alloquitur.—*φυγάδα* Ald. Turn.

247. *ὁ ματροφόνος* vulg., sed articulum recte omittunt versus causa Hermann. Both. Lachm. Schwenk.

248. *γ' οὐκ* Vict., quod ut sensum haberet, post *οὐκ* comma posuerunt Hermann. Schütz. Both. Schwenk., sed *γ' οὖν* habet Med. Reg. L. Guelph. Ald. Turn. *γοῦν* Rob., cui consensui resisti non potest; at neque *γοῦν* cum Glasg. 2., neque *φυγόδικος* cum H. Voss. scribi debet. Sensus est: *hic igitur, præsidium iterum nactus, quum Deæ immortalis simulacrum amplexus sit, ita cædis suæ judicium subire vult.* Productione syllabæ brevis ante *βρέτει* offensus Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 627. versum corruptum esse, et verba *περὶ βρέτει πλεχθεὶς* dochmium efficere judicat. Sed in trimetro, carmini lyrico inserto, hæc productio minus etiam, quam in alio, suspecta esse potest.—*περιβλέπει* pro *περὶ βρέτει* Farn.

253. *τόδ' ἱερὸν* Guelph. Ald. *τὸ δ' ἱερὸν* Rob. *τὸ δ' ἱερὸν* Turn. Farn.—*πίδον* Reg. L.—*κιχυμένον* vulg. *κιχυμίον* Ald. ut sæpe, sed *χυμένον* metro postulante recte Herm. Glasgov. 2. Lachm. cf. Elmsl. ad Eur. Heraclid. 76.

256. Scribi malim *φερσίμαν βοσκὰν*, ut dochmius efficeretur.—*πώματος* Vict. Canter. Stanl. Herm. Schütz., sed *πώμασος*, quod in reliquis omnibus est libris antiquis, recte revocarunt Glasg. Both. Schwenk. metro favente.

257. *ζῶντας ἰχνάνασ' ἀπάξομαι* Rob. e conj., in cod. enim invenit *ζῶντας ἰσχνάσασ' αἰσπάζομαι*. In Ald. legitur *ἀπάζομαι*.—*καὶ κάτω* Rob.

ἀντιποίνους τίνεις μητροφόνας δύας.
ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλον ἤλιτεν βροτῶν,
ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν,
ἢ τοκέας φίλους,
ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἑπάξια.
μέγας γὰρ Αἵδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν,
ἔνερθε χθονὸς,
δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι
πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη,
σιγᾶν θ' ὁμοίως· ἐν δὲ τῷδε πράγματι
φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου·
βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερὸς,
μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει.
ποταίνιον γὰρ ὂν πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ
Φοίβου, καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.
πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος,

258. *ἰν' ἀντισοίνους* Abresch. Heath. *ἀντίσπων' ὁς* Schütz. Herm. Burgess. propter conjunctivum *τίνῃς*, qui vulgo sequitur, sed incertus est ille conjunctivus, nam *τίνυς* habent Reg. L. Guelph. Ald. *τίνῃς* Med. Rob. *τίνεις* Turn. *τίνῃς* sola ed. Vict., incertum etiam, an hic versus cum præcedente jungendus, an alii personæ tribuendus sit. Nam si hoc verum est, *ἀντισοίνους τινεῖς* legi poterit, sin minus, Schützii emendatio verior videbitur.—*ματροφόνου* ex emend. Casauboni Schütz. male; accusativus necessarius est. Ceterum *ἀντιφόνους τίνεις, ματροφόνος, δύας* legit Both. *ἀντιτόνους τίνῃς, ματροφόνος, δύας* suspicatur Lachm. *ἀντισοίνους τίνεις μητροφόνους δύας* Blomf. glossar. ad Pers. 482. Indicativum *τίνεις* et ego recepi, plurimorum librorum auctoritatem secutus, in *μητροφόνας δύας* autem nihil prorsus mutandum est.

259. *δ' ἐκεῖ* vulg., quod recte in *δὲ κεῖ* mutavit Schütz., quem sequuntur Glasg. Herm. Both. Lachm. Schwenk. —*ἄλλος* ex emendatione Heathii Schütz. Herm. Both. Glasg. 2. Lachm., sed *ἄλλον* recte revocavit aptisque exemplis defendit Schwenk.—*βροτὸν* Turn.

260. *τί σ' ἀσεβῶν* Ald. Turn. Post hæc verba excidisse aliquid videtur, quod dochmiacum expleret.

261. *τοκῆας* Herm. Schütz. Both. Schwenk. male, vulgatum *ἢ τοκέας φίλους* bonum dochmium præbet.

262. *ἔχοντ'* Guelph. Ald. Rob. Turn.

263. *ἅδυς* Ald.

264. *ἔνερθεν* Herm. Schütz. Both. sine causa.

265. *ἐποπτᾷ* Farn.—*τῇ φρενὶ* Rob. Farn.

269. *φρονεῖν* Aldin. *φρενεῖν* Turn.

271. *ἐκπλητον* Ald.

272. *τοταίνιον* Ald. et Guelph. e rasura.

ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.
χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ.
καὶ νῦν ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ
χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν, ἐμοὶ
μολεῖν ἀρωγόν· κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς
αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεών,
πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον.
ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς,
Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,
τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα,
φίλοις ἀρήγουσ', εἴτε Φλεγραίαν πλάκα,
θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ, ἐπισκοπεῖ·
ἔλθοι,—κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεὸς,—
ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος
ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μή οὐ παρημελημένον
ἔρρειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν,
ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων, σκιάν.
οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους,
ἐμοὶ τραφείς τε καὶ καθιερωμένος;
καὶ ζῶν με δαίσεις, οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς·

275. ὅστις Turn. Vict. Cant. Stanl. Glasg. 1., sed ὅς τοῖς Ald. ὅσοις Med. Reg. L. Guelph. Rob., quod sensus necessario requirit, et sic Herm. Schütz. Glasg. 2. Both. Schwenk. Pors. Advers. p. 140.—ἀβλαβῆ Reg. L. Guelph.

276. καθαίρει mavult Stanl. male.

281. Post δικαίως commate distinguit Rob.

282. Λιβυστικῆς Casaub. Pearson. Pauw. Wakefield. Schütz. Hermann., sed vulgatam tuetur Tzetz. ad Lycophr. 519., qui hunc versum laudat, aptisque exemplis defendit Schwenk.

283. ἀμφιχεῦμα Ald.

288. Optativum γένοιτο explicat Herm. ad Soph. Aj. 1200.

290. ἐοῦς τι pro ὅστις Ald.

291. μαθὼν δ' Rob.

292. σκιά vulg., quod in σκιάν Heathio auctore recte mutarunt Schütz. Herm. Both. Præterea Schütz. post δαιμόνων recte interpungit, minus bene Herm. post βόσκημα.

294. καθιστρωμένος Ald. Interrogationis signum hic recte posuit Herm.

295. Huic versui Apollinis personam præfigunt Turn. Vict. Cant.—βωμοσφαγεὶς cod. Rob.

ὕμνον δ' ἀκούσῃ τόνδε δέσμιον σέθεν.
ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ
μοῦσαν στυγερὰν
ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν,
λέξαι τε λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους
ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἅμα,
εὐθυδίκαι θ' ἡδόμεθ' εἶναι.
τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας προσνέμοντας
οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει,
ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·
ὅστις δ' ἀλιτρῶν, ὥσπερ ὅδ' ἀνὴρ,
χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν
παραγινόμεναι, πράκτορες αἵματος
αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν·
μᾶτερ ἅ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ στρ. ά.

296. ἀκούσῃ Glasg. et recentiores contra librorum omnium auctoritatem.

299. δεδόκηκε vulg. δεδόκημεν Ald. Rob. δεδόκημεν Guelph. Herm. Schütz. Both. Schwenk.

300. ἀνθρώπους Rob.

301. ἐπὶ νομᾷ Ald.—ἅμα vulg. ἁμὰ ex emendatione Canteri Schütz. Hermann. Both. Schwenk., sed ἀμιτέα potius scribendum videtur propter sequentem parœmiacum, quod per compendium facile in ἅμα transire potuit.

302. εὐθυδίκα Ald.—οἰδείμεθ' Med. Guelph. Rob. οἱ δείμεσθ' Aldin. ἡδόμεσθ' Turn. Vict. οἵδ' εἶμαι θεῖναι Farn.

303. προὺς νίμοντας Ald. ἔχοντας var. lect. ap. Turn. προνίμοντας Farn. προσνίμοντας corruptum esse docet metrum, quare τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας ἔχοντα γὰρ Heath. τοὺς μὲν χεῖρα νίμοντας καθαρὰν Wakef. τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνίμοντ' Hermann. Schütz. Burg. τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προὔχοντ' Both., sed hæc omnia nimis violenta sunt; codices exspecto. Singularem quidem sequens διοιχνεῖ postulare videtur.

304. Propter hiatum in fine versus ἰφίστιν voluit Wakef., οὔτις ἰφίστιν μῆνις ἀφ' ἡμῶν dedit Glasg. 2., defendit eum Herm. El. metr. p. 373., quia antistrophica restituenda sint. Sed neque id quomodo fieri possit video, neque qua alia ratione hiatus excusari possit, quare versus suspectus est, et communem cum præcedente corruptelam traxisse videtur.

305. αἰῶν ἀδιοιχνεῖ Ald.

306. ἀλιτῶν ex emendatione Stanl. Herm. Schütz., sed formam alibi non obviam ob hanc causam nemo ex Æschylo ejicere debet, præsertim quum ἄλιτρος et ἀλιτραίνω in usu sint. Fortasse tamen ἀλιτρὸν scribendum est.—'ἀνὴρ Wakefield. Glasg. 2., quod non probo; ἀνὴρ primam producere puto, de qua re jam alibi sermo fuit.

307. φονίους Reg. L.

308. θανοῦσι vulg., sed θανοῦσιν Guelph. Ald. Rob. Glasgov. et recentiores.

309. παραγιγνόμεναι Glasg. et recentiores invitis libris omnibus.—πράκτορες Reg. L.

311. ἔτεκες Ald. Turn.

νὺξ ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποινᾶν,
κλῦθ'. ὁ Λατοῦς γὰρ ἵνίς μ' ἄτιμον τίθησιν,
τόνδ' ἀφαιρούμενος
πτῶκα, ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐριννύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
τοῦτο γὰρ λάχος διανταία ἀντ. ά.
μοῖρ' ἐπέπλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, θνατῶν
τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
τοῖς ὁμαρτεῖν, ὅφρ' ἂν
γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐριννύων,

312. ἀλαοῖσιν vulg., quod recte in ἀλαοῖσι mutarunt Pauw. Wakef. Glasg. Hermann. Both. Schwenk.—διδορκόσι vulgat. διδορκόσιν Guelph. Ald. Rob. Glasg. et rell.—ποινᾶν Turn. Vict. Cant. Stanl. Glasg., commate post διδορκόσιν posito. ποινὰν Ald. Rob. et recentiores, de quo sensus dubitare non sinit.

313. κλῦθ' ἱλατοῦς Ald. κλῦθι. Λατοῦς Turn. Articulum et ego abesse velim.—τίθησι vulg. τίθησιν Guelph. Aldin. Rob. Herm. Schütz.

315. πτάκα Guelph. Ald. cod. Rob. πτᾶκα var. lect. ap. Stephan.—ματρῴον vulg. ματρῷον ex conj. Arnaldi recentiores.

316. τῷ τεθυμένῳ Rob. τῷ τότε θυμουμένῳ Farn.

317. παραφορὰ Reg. L.—Post παραφορά vulgo comma ponitur, quod sustulerunt Hermann. Schütz. Schwenk.—φρενοδαλὶς Turn. Vict. et recentiores omnes. φρενοδαλὴς Med. Guelph. Ald. Rob., quod cum Schwenkio recepi. φρενοδακὴς Burgess.

318. Ἐριννύων Ald. Rob.

319. αὔων βροτοὺς Vict. Canter. Stanl. αὔων βροτοῖς Glasg. l., sed αὐονὰ βροτοῖς Med. Reg. L. Guelph. (ubi a textu abest, sed in margine adscriptum legitur) Ald. Rob. Turn. Heath. Schütz. Herm. Glasg. 2. et rell.

320. διανταία vult Lachmann. de chor. syst. p. 61., quod metro commendatur.

321. ἐκπέπλωσεν Ald.—θανάτων vulg. θνατῶν ex Canteri conj., quam metrum et sensus postulat, Glasg. et recentiores.

322. αὐτουργίαις Guelph. Ald. Rob. Vict.—ξύμπας ὄσιν Med. Ald. ξύμπασσιν Rob.

324. ἐκπέλθῃ Ald.—De enallage numeri vid. Blomfield. ad Pers. 606.

326. μέλ Vict.—παρακοπᾶ Ald.—παραφορὰ Med. Guelph. —φρενοδαλὶς Guelph. Turn. Vict. φρενοδάλης Med. φρενοδαλὴς Aldin. Rob. φρενοδαὴς Reg. L.

327. ὕμνοις Reg. L. Guelph.—ἐριννύων Med. Ald. Rob.

δέπμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη· στρ. β'.
ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
συνδαίτωρ μετάκοινος.
παλλεύκων δὲ πέπλων
ἄμοιρος, ἄκληρος ἐτύχθην.
δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης,
τιθασὸς ὢν, φίλον ἕλῃ·
ἐπὶ τὸν, ὦ, διόμεναι
κρατερὸν ὄνθ', ὁμοίως
μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου.

328. ἀφόρμικτος Rob. — De αὐονὰ vid. ad v. 319.

329. ἐφαμῖν Ald. ἐφ' ἁμῖν Rob. Turn. Vict. ἐφ' ἅμιν metri causa Herm. Schütz. Both. Schwenk., sed encliticam formam propter præpositionem non probo, quare cum Glasg. ἐφ' ἁμὶν dedi.

330. δ' omittunt Hermann. Schütz. male; nam τάδε λάχη ad homines persequendos pertinet, iisque opponuntur Dii, a quibus abstinendum sit.

331. συνδαίτωρ Med. Ald. Rob. συνδαίτωρ Turn. Vict. ξυνδαίτωρ Glasg. Hermann. Schütz. Both. contra libros.

332. παυλεύκων Med. Ald.—Hic et qui sequitur versus antistrophicis non respondent, sed quæ ad responsionem restituendam tentarunt viri docti, vana fuerunt. Nam ut Pauw. et Heath. mittam, Hermannus, quem sequuntur Schütz. et Schwenk., hos versus ita dedit: τῶν δὲ παλλεύκων πέπλων αἰὼν ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην, additis vocabulis prorsus otiosis, quæ poeta scripsisse non potest. Elmsl. ad Eur. Med. 1362. ἄμμοιρος restituendum putat, sed neque quem responsio versuum inde fructum habeat video, neque formam istam probare possum. Fortasse vitium in antistropha quærendum est, ubi plura corrupta sunt.

334. δομάτων Rob.

335. ὅτ' ἄν Rob.

336. τίθασος Ald. Vict. τίθασσος Rob. var. lect. ap. Stephan. Stanl. τίθασος Guelph. Turn. τιθασὸς Glasgov. et recentiores recte.—φίλος Rob. probante Stephano.

337. ἱκετεύσως Turn., quod receperunt Schütz. Herm. Both., vix recte, sed certi quidquam propter sequentium obscuritatem definiri non potest.

338. ὅμως ex Arnaldi conjectura Glasg. Schütz. Schwenk.—Hic et sequens versus antistrophicis non respondent, quare Hermannus dedit: κρατερὸν ὄν ὁμοίως μαυροῦμεν νέον αἷμα. Schütz.: κρατερόποδά γ' ὅμως μάρψαντομεν νέον αἷμα. Lachm. de chor. syst. p. 62.: κρατερὸν ὄνθ' ὁμοίως μαυροῦμεν ὕφαιμα. Burgess. dedit: κρατερὸν ὄνθ' ὅμως ἀμαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου, et in antistr. (hic enim solus antistrophicos quoque corruptos esse vidit) σφαλερὰ κῶλ' ὁδοῖς κρύφ' ἅταν τ' ἐπάγουσα ταυδρόμοις. Sed aliquid in his mutare, etiamsi minus violenter fieri possit quam ab illis factum est, summæ audaciæ est, quum non solum strophicos, sed antistrophicos etiam corruptos esse sensus doceat, nihil igitur certum sit, quod sequaris, nec tamen utroque loco in libris ulla inveniatur varietas.

339. ἐφ' αἵματος Reg. L.

σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάςδε μερίμνας·
ἀντ. β'.
θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν,
μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν.
Ζεὺς γὰρ αἱματοσταγὲς
ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας
ἅς ἀπηξιώσατο.
μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα
ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ
καταφέρω ποδὸς ἀκμὰν,
σφαλερὰ τανυδρόμοις
κῶλα δύσφορον ἅταν.
δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι, σεμναὶ, στρ. γ'.
τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι

340. σπευδόμεναι Ald. σπεύδομαι Turn. Vict.—τᾶςδε Rob.—Hic quoque versus cum sequente multis difficultatibus laborat, nam σπευδόμεναι sine verbo finito pro σπευδόμεθα positum, durum est, neque reliqua non obscura sunt: nam quem Schwenkius sensum expressit: *quæmque Deorum hisce curis levare immunesque reddere studentes, quum homines me invocandi potestatem habeant*, eum vix in textu invenias. Reliqui omnes mutare aliquid conati sunt. Heathius: σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν Δίᾳ τάςδε μερίμνας θεοί γ' ἀτίλλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραιναν. Wakefield.: σπευδόμεναί γ' ἀφελεῖν Δίᾳ τάςδε μερίμνας, θεῶν δ' ἀτίλλειαν ἐμαῖς λατρείαις ἐπικραίνειν. Hermannus: σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάςδε μερίμνας θεῶν, ἀτίλλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν. Schütz.: σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν Δίᾳ τάςδε μερίμνας, τῶν δ' ἀτίλλειαν ἐμαῖσι λαχαῖς ἐπικραίνειν. Bothius: σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάςδε μερίμνας, θεῶν δ' ἀτίλλειαν ἐμοῖς ἀλιταῖς ἐπικραίνειν. Henr. Voss. pro ἐμαῖσι λιταῖς proposuit ἐμαῖς μιλιταῖς. Burgess.: σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινὶ τἀμὰ μέριμν' ἦν θεῶν, ἀτίλλειαν ἐμαῖς τι λιταῖς ἐπικραίνειν. Certi nihil video.

342. ἐς ἄκρισιν Guelph. ἐπ' ἄκρισιν Ald. Turn. Vict. ἐς ἴγκρισιν Rob. Farn., idem et ἐς ἄγχρισιν var. lect. ap. Steph. ἐς ἄγκρισιν ex emendatione Stephani Stanl. et recentiores, quod metro certe satisfacit.

344. ἔθνος μὲν σχάσας var. lect. ap. Turn.—λίσχος Rob.

345. ἃς Ald.—ἀπιξιώσατο Rob.

346. Hic cum quatuor sequentibus versibus vulgo post v. 354. leguntur, unde eos huc transposuit Hermannus, quem recte sequuntur Glasg. et recentiores.—οὖν omittit Rob.—ἀλλομένα vulg. ἀλωμένα Rob. ἀλωμένα Glasg. ἀλμένα Both., hæc omnia adversus metrum. ἀλομένα Herm. Schütz., quod et ego recepi, quamquam hæc verbi forma incerta est, et vix satis defenditur iis, quæ attulit Erfurdt. ad Soph. Œd. R. 1310. ed. min. ὀλομένα Lachm. p. 62., quod non intelligo.

347. ἄγκαθεν vulg. ἀνίκαθεν Hermann. Schütz. metri causa, recte.

349. τὰν ὑδρόμοις Aldin.—Hunc et sequentem versum non minus quam strophicos corruptos esse, sensus metrumque docet.

351. δίξαι δ' Med.—αὖ δρῶν Med. ἀνδρῶ Ald.

352. τ' ἀκόμεναι Guelph. Ald.

ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν,
ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.
πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ. ἀντ. γ'.
τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
καὶ δνοφερὰν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος
αὐδᾶται πολύστονος φάτις.
μένει γὰρ· εὐμήχανοι στρ. δ'.
δὲ καὶ τέλειοι, κακῶν
τε μνήμονες σεμναὶ,
καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
ἄτιμ' ἀτίετα διόμεναι
λάχη θεῶν διχοστατοῦντ'
ἀνηλίῳ λάμπᾳ, δυσοδοπαίπαλα
δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.
τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί ἀντ. δ'.
τε καὶ δέδοικε βροτῶν,
ἐμοῦ κλύων θεσμὸν
τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν

353. ἰφόδους μιλανοίμοσιν Ald.

354. ἰπιφόνοις vulg. ἰπὶ φόνοις Rob. ἰπιφθόνοις ex certissima Heathii emendatione Glasg. et recentiores. Θ ante Ο excidit.

355. πίπτων Ald.—οἶδι vulg. οἶδεν Ald. Rob. Glasgov. et recentiores.—λῦμα Ald. Turn.

356. γὰρ, quod vulgo post τοῖον legitur, metri causa recte excludunt Heath. et recentiores.—μῖσος Ald. μῦσος Rob. Turn. Vict. μύσος Canter. et recentiores.—ἰπιπέτηται Rob.

357. κιδνοφερὰν Rob.—ἀχλὴν Ald.—καταδύματος Rob.

359. Colon post γάρ sustulit Wakefield., ut μίνει dativus sit, eumque sequuntur Hermann. Schütz. et rell., sed iidem propterea versu sequente δὲ in τε mutare debuerunt, quod probari non potest. Itaque vulgatam distinctionem retinere malui, ut ad μίνει ex præcedentibus ἀχλύς repetendum sit.

360. τε pro δὲ Wakef. Hermann. et rell., quod ad versum præcedentem monitum est.

361. τελήμονες Reg. L.

363. ἀτίεται Guelph. Aldin. Rob. Turn. Vict. ἀτίετον var. lect. ap. Steph. ἀτίετα Canter. Stanl. et recentiores.

364. διχοστατοῦντ' Guelph. διχοστατού τ' Ald. διχοστατοῦ τ' Rob.

365. Forsitan ἀνηλίῳ, ut et in antistrophico ἀτιμίας per synizesin trisyllabum est, ut versus sit dochmiacus dimeter.—λάμψαι Turn. Vict. λάμπαι Med. Ald. Rob. λάμπᾳ var. lect. ap. Steph. Canter. Stanl. et recentiores recte.—δυσόδῳ παίπαλα Ald. δυσοπαίπαλα Rob.

366. διερχομίνοισι Ald.

367. οὐ χάζεται Guelph. Rob.

368. δίδοικιν Herm. Schütz. Glasg. 2. Both. Schweuk. sine libris.

370. μοιρόκραντον Guelph. Ald. μοιρόκρατον Robort.—ἐκθεῶν Guelph.

δοθέντα τέλεον ; ἔπι δέ μοι
γέρας παλαιὸν, οὐδ'
ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
τάξιν ἔχουσα, καὶ δυσήλιον κνέφας.

ΑΘΗΝΑ.

πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν,
ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθατουμένη,
ἣν δῆτ' Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι,
τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,
ἔνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοὶ,
ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις·
ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα,
πτερῶν ἄτερ ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος,
πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.
καὶ νῦν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς,
ταρβῶ μὲν οὐδὲν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα.
τίνες ποτ' ἐστέ ; πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω·
βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ,

371. ἔστι pro ἔπι Turn. ἐπὶ Hermann. Schütz. propter ἐστὶν, quod versu sequente inculcant.

372. Versus hic strophico brevior est, quare ἐστὶν post παλαιὸν inseruerunt Herm. Schütz. Both., sed malim in strophico λάχη ejicere, quod, quia saepius in hoc carmine de Furiarum munere usurpatum est, facile potuit explicationis causa ibi inseri.

373. κύρω Herm., quod defendit idem ad Soph. Aj. 307. Sed nulla est mutandi causa; de metro ad v. 365. monitum est.

375. κληδόνος vulg., sed κληδόνος Ald. Glasgov. Schwenk. recte. Ad illustrandum periphrasin κληδόνος βοὴν multa exempla congessit Schwenk., quibus addere poterat Pors. ad Eur. Hec. 302. Herm. in Mus. stud. ant. i. p. 206. Erf. ad Soph. Antig. 420.

376. τὴν καταφθατουμένην vulg. sine sensu, quare Wakef. versu sequente ἣν in ἣ mutavit, probante Buttlero, sed difficultas ita non tollitur. Facillima est et prorsus necessaria Bentleii et Stanleii emendatio γῆν καταφθατουμένη, quam receperunt Herm. Schütz. Both.

382. ῥωδοῦσα Guelph. Ald.

383. ἐπιζεύξασ Ald. Inutiles hic turbas movent editores nonnulli. οὐκ ἐπιζεύξασ' voluit Pauw., πώλοις Wakef. πόλπον Αἰγίος Both. πώλοις τ' Buttl. Sed nihil mutandum est; sensum recte explicat Schütz.

384. καινὴν ex emendatione Canteri Glasg. Schütz. Herm. Burgess., sed epitheton illud inutile est, neque mutandi alia est causa, quam καὶ—δὴ, quod injuria tragicis abjudicari monitum est ad Prom. 975.—τῆσδ' Reg. L., quod recepit Burg.

385. Post πάρα vulg. comma, post ἐστὶ colon ponitur, veram distinctionem dederunt Herm. Schütz.

387. στέγω pro ξένῳ Farn.

ὑμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει,
οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ἠρωμέναις,
οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν.
λέγειν δ' ἄμομφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς,
πρόσω δικαίων, ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.

ΧΟΡΟΣ.

πεύσῃ τὰ πάντα συντόμως, Διὸς κόρη.
ἡμεῖς γάρ ἐσμεν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα.
ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα.

ΑΘΗΝΑ.

γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπωνύμους.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσῃ τάχα.

ΑΘΗΝΑ.

μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.

388. Accusativos in dativos mutari voluit Pauw., in nominativos Heath., sed mutata est, ut sæpe, constructio. vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 331. Erf. ad Soph. Ant. 853.

389. ἀρωμίναις Wakefield. Burgess. ἠρωμίνας ex emendat. Stanleii Herm. Schütz. Both. Glasg. 2., sed quamquam ita sensum facilem esse fateor, tamen et vulgata explicari potest: *neque illis similes estis, quæ inter Deas a Diis conspiciuntur.*

390. οὔτ' ἐν Ald. Turn., quod recepit Burgess., qui deinde dedit: βροτοῖσιν ἐμφερεῖς μόρφωμά τι.—μορφώμασι vulg. μορφώμασιν Ald. Rob., quod cum Herm. Schütz. recepi.

391. δ' omittunt Ald. Turn.—ἄμορφον vulg., quare τὸν πέλας ex emendatione Heathii dederunt Hermann. Both., probante Schwenkio; sed neque sic quid illud ἄμορφον sibi velit, video. Unice verum puto ἄμομφον, quod habet Rob., activo sensu accipiendum: *sed maledicere aliis, si nihil habes, quod reprehendas, injustum est.* In eadem sententia video etiam Elmsleium esse ad Eur. Med. 85. Ἄμομφον et ἄμορφον confunduntur etiam infra v. 648.

392. ἠδ' Ald. Turn.

393. πεύσῃ libri omnes. πεύσει Glasg. Herm. Schütz.

394. ἐς μὲν Aldin.—αἰανῆ vulg. αἰ σινῆ Ald. αἰανῆς Farn. Turn. et Tzetz. ad Lycophron. 72. Eudocia Viol. p. 151., quod recte prætulerunt Herm. Schütz. Both. Burgess. Eadem varietas est Soph. Aj. 671. νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ubi vid. Lobeck.

395. ἀρὰ Ald. Rob. Turn. Vict., unde Burgess.: Ἀρὰ δ' ἔνοικος, Γῆς τε παῖς πεπλήμεθα. ἀραὶ Canter. Stanl. et recentiores.—ἐνοίκοις Aldin.—ὑπαιπεπλήμεθα Ald. ὑπαιπλήμεθα Robort. ὕλαι πεπλήμεθα Turn.

396. κληδόνας vulg. κλῆδονας Ald. κληδόνας Glasg. Schwenk. recte.

397. τιμάς munus v. Valck. ad Eur. Hippol. 407. Seidler. ad Eurip. El. 988.—πεύσῃ libri omnes, πεύσει recentiores.

398. ἐμφανῆ Ald. Turn.

ΑΘΗΝΑ.

καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς;

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖς φυγάς;

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.

ΑΘΗΝΑ.

ἄλλης ἀνάγκης οὔτινος τρέων κότον;

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον, ὡς μητροκτονεῖν;

ΑΘΗΝΑ.

δυοῖν παρόντοιν, ἤμισυς λόγου πάρα.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, οὐ δοῦναι θέλει.

ΑΘΗΝΑ.

κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

πῶς δὴ, δίδαξον· τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένῃ.

ΑΘΗΝΑ.

ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω.

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην.

400. τοῦτο τέρμα τῆς σφαγῆς vulg. πῶ τὸ conjecit Arnald. φυγῆς Pears. et Stanl., utrumque divinavit etiam Tyrwhitt., et recte receperunt Glasgov. et rell.

401. μὴ δαμοῦ Ald.

402. ἦ Stanl. Glasg. ἤ Hermann. Schütz. Both. Schwenk. recte; in Turn. Vict. H accentu caret, in Ald. Rob. ἦ legitur.—ἐπιῤῥοιζεῖ vulg. ἐπιῤῥοίζῃ Bentl. ἐπιῤῥοίζεις Scal. Pears. Stanl. Pauw. ἐπιῤῥοίζεις Herm. Schütz. Both. recte.

406. λόγος vulg. λόγου Med. Ald. Turn., quos meliores libros secutus sum.

407. εἰ δοῦναι θέλοις Herm. οὐ δοῦναι θέλει Schütz. ἀλλ' ὅρκον οὖν δίξαι' ἂν οὗ δοῦναι θέλει; Both. Sed nihil mutandum est: *eam conditionem sibi a te oblatam, ut juret, vix acceperit, jusjurandum enim præstare non vult.* ὅρκον δοῦναι enim non est alii *jusjurandum concedere*, quod putarunt Herm. et Schütz., sed *jurare*, ut Eur. Suppl. 1231. Iph. T. 717.

408. δικαίους Guelph. Aldin. Turn.

409. πίνῃ libri omnes. πίνει recentiores. πίλῃ Farn.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

πῶς δ' οὔ; σέβουσαι γ' ἀξίαν τ' ἐπ' ἀξίων.

ΑΘΗΝΑ.

τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις;

λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς
τὰς σὰς, ἔπειτα τόνδ' ἀμυνάθου ψόγον·
εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ, βρέτας τόδε
ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἀμῆς πέλας,
σεμνὸς προσίκτωρ, ἐν τρόποις Ἰξίονος·
τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄνασσ' Ἀθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων
τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα.
οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος, οὐδ' ἔχει μύσος
πρὸς χειρὶ τῇ ἐμῇ τὸ σὸν ἐφεζόμενον βρέτας.
τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα·
ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου

412. κ' ἐπ' ἐμοὶ Guelph. Ald. Turn. κἀπτ, μοὶ Rob.

413. σέβαμέν γ' Farn.—ἐπαξίων vulg. ἐπ' ἀξίων Robort. Turn. — Vulgatum displicuit omnibus; σ' ἀξίαν κἀπ' ἀξίων Arnald. Burgess. ἀξίαν σ' ἀπ' ἀξίων Wakefield. Both. σ' ἀξίαν γ' ἐπαξίων Pauw. Abresch. ἄξιαί τ' ἐπαξίων Heath. ἄξι' ἀντ' ἐπαξίων Hermann. ἀξίαν σ' ἐπαξίων Schütz. ἀξίαν ἐπαξίων Glasg. Schwenk., ex quibus, si omnino mutatione opus esset, facillima sane foret Hermanniana; sed nihil prorsus mutandum videtur, nisi quod ἐπ' ἀξίων ex Rob. Turn. recipiendum censeo; ἀξίαν τ' ἐπ' ἀξίων positum est pro ἀξίαν, ἐπ' ἀξίων τι, anteposito τι, de quo monitum est ad Prom. 42., ubi ex hac tragœdia præter hunc versum addi poterat v. 378. βρέτας τι τοὐμὸν τῷδ' ἱφημένῳ ξίνῳ, pro ξίνῳ τι ἱφημένῳ βρέτας τοὐμόν. Schol. legisse videtur ἀξίαν τ' ἀπ' ἀξίων, quod neque ipsum absonum est.

414. ξυῖν' Ald.

415. συμφορᾶς Ald.

416. τόνδε Rob.

418. ἧσαι Guelph.

419. ἐντρόπαιος Rob.

423. προστρόπαιος Robort. — μῦσος Ald. Rob. μύσος Turn. Vict. Cant. et recentiores.

424. προσχειρὶ Rob.—τόσον Ald. — ἱφιζομένη Rob. Aldin. ἱφιζομένου Hermann., sed hæc translatio est satis usitata; in anapæsto potius offendendum est, quare forsitan recte ἱφημένη Schütz. Glasg. 2. Non necessarium ἱφημένου, quod volunt Buttler. Burgess.

427. ἐπ' ἂν Ald. ἐπὰν Turn.

σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ.
πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα
οἴκοισι, καὶ βοτοῖσι, καὶ ῥυτοῖς πόροις.
ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω.
γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει, πεύσῃ τάχα.
Ἀργεῖός εἰμι, πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς,
Ἀγαμέμνονʼ ἀνδρῶν ναυβατῶν ἀρμόστορα·
ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν
ἔθηκας. ἔφθιθ' οὕτος οὐ καλῶς, μολὼν
ἐς οἶκον· ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ
μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασιν
κρύψασα· λουτρὼν ἐξεμαρτύρει φόνον.
κἀγὼ κατελθὼν, τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον,
ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν, οὐκ ἀρνήσομαι,
ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός.
καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος,
ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ,
εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.
σύ τ', εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην·
πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω.

429. καθαιμάζουσιν ὀθήλου Med. Rob. καθαιμάξουσι νοθήλου Guelph. Ald. καθαιμάξωσιν νεοθήλου Vict. — νεοθηλοῦς Abresch. Herm. Schütz. Both. sine causa.

430. τόροις Ald.

431. ταύτη Rob.

432. πεύσῃ libri omnes. πεύσει recentiores.

434. ἀγάμεμν' Ald.—ναυατῶν vulg. ναυβατῶν Med. Guelph. et sic Glasg. et recentiores.

436. οὗτος ἴφθιτ' vulg. ἴφθιθ' οὗτος Med. Guelph. Ald. Rob., quem ordinem verborum recepi. ἴφθηθ' οὗτος Farn.

437. κελαινόφρων μητὴρ exemplis illustravit Lobeck. ad Aj. 945.

438. ἀγρεύμασι vulg. ἀγρεύμασιν Guelph. Ald. Rob. Herm. Schütz. Schwenk.

439. λουτρῶν vulg. λουτρὼν var. lect. ap. Stephan., quam propter ἐξεμαρτύρει omnino necessariam receperunt Both. Glasgov. 2., Burgess., inepta est vulgatæ explicatio, quam dat Schol.—Ante ἐξεμαρτύρει Scaliger. δ' inserendum censet, quem sequuntur Herm. Schütz. Both., sed hoc non opus est, si post κρύψασα fortius interpungitur.

443. χοινῇ Ald.

446. σὺ δ' Pears. Wakefield. Hermann. Schütz. Both., quod fere necessarium videtur, nisi σύ γ' præstat.—κρίνων Ald.

447. πανταχῇ Rob.—αἰνέσω Ald

ΑΘΗΝΑ.

τὸ πρᾶγμα μεῖζον εἴτις οἴεται τόδε
βροτὸς δικάζειν· οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας.
ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν πατηρυκὼς ὅμως
ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις·
ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει.
αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον,

448. ἥτις Pears. Herm. Both. Glasg. 2. Burgess., quod non probandum; vulg. bene se habet: *causa hæc nimis est gravis, si quis mortalis eam se dijudicare posse putat.* Neque necessarium, quod proponit Valcken. ad Herod. iii. 14. ἤ τιν' οἴεσθαι τόδε βροτὸν δικάζειν.

450. φόνους vulg. φόνου Rob., quod verum esse et sensus docet et sequens ὀξυμηνίτου, recte igitur receperunt Glasgov. Herm. Schütz. Both.—ὀξυμηνίσσου Med. ὀξυμηνίστους Herm. Schütz., cujus mutationis causam non video.

451. Sequitur locus difficilis, quem nullus interpretum satis explanavit; plerique ad emendationes confugerunt; καὶ pro καὶ voluit Heath., quod recepit Schütz. ὅπως pro ὅμως Heath., ἡμῖς Pauw., quod recepit Both. Sed primum omnium κατηρυκώς explicarunt omnes: *supplex probe instructus, rite adornatus*, quod significare nullo pacto potest. Facilius ferrem, si quis κατηρυκὼς ὅμως verteret: *quamquam perfecisti cædem.* Ita locum accepisse videtur Hermannus, qui ante ὅμως commate interpungit, quo non opus est, quum ὅμως ad participium pertineat, vid. Elmsl. ad Eur. Med. 1216. Sed de hac quoque significatione dubito, inprimisque scrupulum injicit Schol., qui dicit: κατηρυκώς. τέλειος τὴν ἡλικίαν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων, quam solennem hujus participii significationem confirmat Eur. fragm. incert. clxvii. Hesych. s. v. cf. Wyttenb. ad Plutarch. de recta aud. ratione p. 38. C. Hoc tamen sensu ὅμως corruptum haberi deberet. Omnino de hujus loci explicatione incertus hæreo, id tamen certum habeo, priorum interpretum neminem verum vidisse. Burgess. ante hunc versum posuit v. 453., et κατηρυκὼς πόνοις dedit.

453. ὁμῶς σ' suspicati sunt Pears. et Stanl. ὅλως σ' Wakefield. ὅπως δ' Tyrwh. Hunc quoque versum falso explicarunt: *nihilo secius te opprobrio liberum in urbe recipio*, quod quomodo verbis αἱροῦμαι πόλει significari possit non video; hoc δίχομαι esse debebat. Immo dativus πόλει cum ἄμομφον ὄντα jungendus, et ex genuina verbi αἱροῦμαι vi sensus est; *nihilominus te, in quo nihil reprehensionis est, urbi eligo præ Furiis, qui maneas.* Sed illud *nihilominus* nihil habet h. l., quo referatur, et omnino hic versus nexum sententiarum turbat, quare non dubito, quin sedem mutaverit, quod vel propterea necessarium est, quia ille σὺ μὲν opponi debet αὗται δὲ, nulla alia re interposita. Neque aptiorem huic versui video locum, quam post v. 457., ubi, postquam explicavit, quantum damnum ex ira Furiarum proventurum sit, apte subjicit ea, quæ hoc versu contineri diximus. Deinde vero, denuo deliberans, novum invenit consilium, quo neutra pars debeat dimitti.—ὄντας Guelph. Ald.

454. αὗται Ald., quod recepit Schwenk., nescio quo sensu.—ἔχουσαι vulg., quod vulgo ita construitur: αὗται δ' ἔχουσαι—, καὶ μὴ τυχοῦσαι—, χωρεῖν αὖθις. Sed id fieri non posse, quia et ineptum est, et sequentia aliter legenda sunt, mox videbimus. Pro ἔχουσαι autem ἔχουσι conjecit Tyrwhitt. idemque habent Med. Rob., et teste Elmsleio membranæ Laurent., unde sensu postulante recipere non dubitavi.

νὺξ ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποινᾶν,
κλῦθ'. ὁ Λατοῦς γὰρ ἵνίς μ' ἄτιμον τίθησιν,
τόνδ' ἀφαιρούμενος
πτῶκα, ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐριννύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
τοῦτο γὰρ λάχος διανταία ἀντ. ά.
μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, θνατῶν
τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
τοῖς ὁμαρτεῖν, ὅφρ' ἂν
γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐριννύων,

312. ἀλαοῖσιν vulg., quod recte in ἀλαοῖσι mutarunt Pauw. Wakef. Glasg. Hermann. Both. Schwenk.—διδορκόσι vulgat. διδορκόσιν Guelph. Ald. Rob. Glasg. et rell.—ποινᾶν Turn. Vict. Cant. Stanl. Glasg., commate post δεδορκόσιν posito. ποινὰν Ald. Rob. et recentiores, de quo sensus dubitare non sinit.

313. κλῦθ' ἱλατοῦς Ald. κλῦθι. Λατοῦς Turn. Articulum et ego abesse velim.—τίθησι vulg. τίθησιν Guelph. Aldin. Rob. Herm. Schütz.

315. πτάκα Guelph. Ald. cod. Rob. πτᾶκα var. lect. ap. Stephan.—ματρῴιον vulg. ματρῷον ex conj. Arnaldi recentiores.

316. τῷ τιφθυμένῳ Rob. τῷ τότε θυμουμένῳ Farn.

317. παραφοραὶ Reg. L.—Post παραφορά vulgo comma ponitur, quod sustulerunt Hermann. Schütz. Schwenk.—φρενοδαλὶς Turn. Vict. et recentiores omnes. φρενοδαλής Med. Guelph. Ald. Rob., quod cum Schwenkio recepi. φρενοδακὴς Burgess.

318. Ἐριννύων Ald. Rob.

319. αὔων βροτοὺς Vict. Canter. Stanl. αὔων βροτοῖς Glasg. 1., sed αὐονὰ βροτοῖς Med. Reg. L. Guelph. (ubi a textu abest, sed in margine adscriptum legitur) Ald. Rob. Turn. Heath. Schütz. Herm. Glasg. 2. et rell.

320. διανταίᾳ vult Lachmann. de chor. syst. p. 61., quod metro commendatur.

321. ἐκπέδως Ald.—θανάτων vulg. θνατῶν ex Canteri conj., quam metrum et sensus postulat, Glasg. et recentiores.

322. αὐτουργίαις Guelph. Ald. Rob. Vict.—ξύμπας ὦσιν Med. Ald. ξύμπασωσιν Rob.

324. ἐπίλθη Ald.—De enallage numeri vid. Blomfield. ad Pers. 606.

326. μίλ Vict.—παρακοπᾶ Ald.—παραφρενὰ Med. Guelph.—φρενοδαλὶς Guelph. Turn. Vict. φρενοδάλης Med. φρενοδαλὴς Aldin. Rob. φρενοδακὴς Reg. L.

327. ὕμνοις Reg. L. Guelph.—ἐριννύων Med. Ald. Rob.

δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη· στρ. β'.
ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
συνδαίτωρ μετάκοινος.
παλλεύκων δὲ πέπλων
ἄμοιρος, ἄκληρος ἐτύχθην.
δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης,
τιθασὸς ὢν, φίλον ἕλῃ·
ἐπὶ τὸν, ὤ, διόμεναι
κρατερὸν ὄνθ', ὁμοίως
μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου.

328. ἀφόρμικτος Rob. — De αὐονὰ vid. ad v. 319.

329. ἐφαμῖν Ald. ἐφ' ἁμῖν Rob. Turn. Vict. ἐφ' ἅμιν metri causa Herm. Schütz. Both. Schwenk., sed encliticam formam propter præpositionem non probo, quare cum Glasg. ἐφ' ἁμὶν dedi.

330. δ' omittunt Hermann. Schütz. male; nam τάδε λάχη ad homines persequendos pertinet, ilsque opponuntur Dii, a quibus abstinendum sit.

331. συνδάιτωρ Med. Ald. Rob. συνδαίτωρ Turn. Vict. ξυνδαίτωρ Glasg. Hermann. Schütz. Both. contra libros.

332. παυλεύκων Med. Ald.—Hic et qui sequitur versus antistrophicis non respondent, sed quæ ad responsionem restituendam tentarunt viri docti, vana fuerunt. Nam ut Pauw. et Heath. mittam, Hermannus, quem sequuntur Schütz. et Schwenk., hos versus ita dedit: τῶν δὲ παλλεύκων πίπλων αἶλν ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην, additis vocabulis prorsus otiosis, quæ poeta scripsisse non potest. Elmsl. ad Eur. Med. 1362. ἄμμοιρος restituendum putat, sed neque quem responsio versuum inde fructum habeat video, neque formam istam probare possum. Fortasse vitium in antistropha quærendum est, ubi plura corrupta sunt.

334. δομάτων Rob.

335. ὅτ' ἄν Rob.

336. τίθασσος Ald. Vict. τίθασσος Rob. var. lect. ap. Stephan. Stanl. τίθασος Guelph. Turn. τιθασὸς Glasgov. et recentiores recte.—φίλος Rob. probante Stephano.

337. ἐστιόνως Turn., quod receperunt Schütz. Herm. Both., vix recte, sed certi quidquam propter sequentium obscuritatem definiri non potest.

338. ὅμως ex Arnaldi conjectura Glasg. Schütz. Schwenk.—Hic et sequens versus antistrophicis non respondent, quare Hermannus dedit: κρατερὸν ὄν ὁμοίως μαυροῦμεν νίον αἷμα. Schütz.: κρατερόποδά γ' ὅμως μάρψαντες νίον αἷμα. Lachm. de chor. syst. p. 62.: κρατερὸν ὄνθ' ὁμοίως μαυροῦμεν ὕφαιμα. Burgess. dedit: κρατερὸν ὄνθ' ὅμως ἀμαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νίου, et in antistr. (hic enim solus antistrophicos quoque corruptos esse vidit) σφαλερὰ κῶλ' ὀδοῖς κρύφ' ἅταν τ' ἐπάγουσα τανυδρόμοις. Sed aliquid in his mutare, etiamsi minus violenter fieri possit quam ab illis factum est, summæ audaciæ est, quum non solum strophicos, sed antistrophicos etiam corruptos esse sensus doceat, nihil igitur certum sit, quod sequaris, nec tamen utroque loco in libris ulla inveniatur varietas.

339. ἐφ' αἵματος Reg. L.

νὺξ ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποιναῖν,
κλῦθ'. ὁ Λατοῦς γὰρ ἵνίς μ' ἄτιμον τίθησιν,
τόνδ' ἀφαιρούμενος
πτῶκα, ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐρινυύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
τοῦτο γὰρ λάχος διανταία ἀντ. ά.
μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, θνατῶν
τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
τοῖς ὁμαρτεῖν, ὅφρ' ἂν
γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ' οὐκ ἄγαν ἐλεύθερος.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπὰ, παραφορὰ φρενοδαλὴς,
ὕμνος ἐξ Ἐρινυύων,

312. ἀλαοῖσιν vulg., quod recte in ἀλαοῖσι mutarunt Pauw. Wakef. Glasg. Hermann. Both. Schwenk.—διδορκόσι vulgat. διδορκόσιν Guelph. Ald. Rob. Glasg. et rell.—ποιναῖν Turn. Vict. Cant. Stanl. Glasg., commate post διδορκόσιν posito. ποιναὶν Ald. Rob. et recentiores, de quo sensus dubitare non sinit.

313. κλῦθ' ἰλατοῦς Ald. κλῦθι. Λατοῦς Turn. Articulum et ego abesse velim.—τίθησι vulg. τίθησιν Guelph. Aldin. Rob. Herm. Schütz.

315. πτάκα Guelph. Ald. cod. Rob. πτᾶκα var. lect. ap. Stephan.—ματρῴϊον vulg. ματρῷον ex conj. Arnaldi recentiores.

316. τῷ τεθυμένῳ Rob. τῷ τότε θυμουμένῳ Farn.

317. παραφοραὶ Reg. L.—Post παραφορά vulgo comma ponitur, quod sustulerunt Hermann. Schütz. Schwenk.—φρενοδαλὶς Turn. Vict. et recentiores omnes. φρενοδαλὴς Med. Guelph. Ald. Rob., quod cum Schwenkio recepi. φρενοδακὴς Burgess.

318. Ἐρινύων Ald. Rob.

319. αὔων βροτοὺς Vict. Canter. Stanl. αὔων βροτοῖς Glasg. 1., sed αὐονὰ βροτοῖς Med. Reg. L. Guelph. (ubi a textu abest, sed in margine adscriptum legitur) Ald. Rob. Turn. Heath. Schütz. Herm. Glasg. 2. et rell.

320. διανταίᾳ vult Lachmann. de chor. syst. p. 61., quod metro commendatur.

321. ἐκπίδως Ald.—θανάτων vulg. θνατῶν ex Canteri conj., quam metrum et sensus postulat, Glasg. et recentiores.

322. αὐτουργίαις Guelph. Ald. Rob. Vict.—ξύμπας ὦσιν Med. Ald. ξύμπασωσιν Rob.

324. ἐπέλθῃ Ald.—De enallage numeri vid. Blomfield. ad Pers. 606.

326. μέλ Vict.—παρακοπᾶ Ald.—παραφρονὰ Med. Guelph.—φρενοδαλὶς Guelph. Turn. Vict. φρενοδάλης Med. φρενοδαλὴς Aldin. Rob. φρενοδαὶς Reg. L.

327. ὕμνοις Reg. L. Guelph.—ἐρινύων Med. Ald. Rob.

δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη· στρ. β'.
ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
συνδαίτωρ μετάποινος.
παλλεύκων δὲ πέπλων
ἄμοιρος, ἄπληρος ἐτύχθην.
δωμάτων γὰρ εἰλόμαν
ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης,
τιθασὸς ὢν, φίλον ἕλῃ·
ἐπὶ τὸν, ὦ, διόμεναι
κρατερὸν ὄνθ', ὁμοίως
μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου.

328. ἀφόρμικτος Rob. — De αὐονὰ vid. ad v. 319.

329. ἐφαμῖν Ald. ἐφ' ἁμῖν Rob. Turn. Vict. ἐφ' ἅμιν metri causa Herm. Schütz. Both. Schwenk., sed encliticam formam propter præpositionem non probo, quare cum Glasg. ἐφ' ἁμὶν dedi.

330. δ' omittunt Hermann. Schütz. male; nam τάδε λάχη ad homines persequendos pertinet, ilsque opponuntur Dii, a quibus abstinendum sit.

331. συνδάτωρ Med. Ald. Rob. συνδαίτωρ Turn. Vict. ξυνδαίτωρ Glasg. Hermann. Schütz. Both. contra libros.

332. παυλεύκων Med. Ald.—Hic et qui sequitur versus antistrophicis non respondent, sed quæ ad responsionem restituendam tentarunt viri docti, vana fuerunt. Nam ut Pauw. et Heath. mittam, Hermannus, quem sequuntur Schütz. et Schwenk., hos versus ita dedit: τῶν δὲ παλλεύκων πίπλων εἶλν ἄμοιρος ἄπληρος ἐτύχθην, additis vocabulis prorsus otiosis, quæ poeta scripsisse non potest. Elmsl. ad Eur. Med. 1362. ἄμμοιρος restituendum putat, sed neque quem responsio versuum inde fructum habeat video, neque formam istam probare possum. Fortasse vitium in antistropha quærendum est, ubi plura corrupta sunt.

334. δομάτων Rob.

335. ὅτ' ἄν Rob.

336. τίθασσος Ald. Vict. τίθασσος Rob. var. lect. ap. Stephan. Stanl. τίθασος Guelph. Turn. τιθασὸς Glasgov. et recentiores recte.—φίλος Rob. probante Stephano.

337. ἐστόνως Turn., quod receperunt Schütz. Herm. Both., vix recte, sed certi quidquam propter sequentium obscuritatem definiri non potest.

338. ὅμως ex Arnaldi conjectura Glasg. Schütz. Schwenk.—Hic et sequens versus antistrophicis non respondent, quare Hermannus dedit: κρατερὸν ὄν ὁμοίως μαυροῦμεν νέον αἷμα. Schütz.: κρατερόσταδά γ' ὅμως μάρψαμεν νέον αἷμα. Lachm. de chor. syst. p. 62.: κρατερὸν ὄνθ' ὁμοίως μαυροῦμεν ὕφαιμα. Burgess. dedit: κρατερὸν ὄνθ' ὅμως ἀμαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νίου, et in antistr. (hic enim solus antistrophicos quoque corruptos esse vidit) σφαλερὰ κῶλ' ὀδοῖς κρύφ' ἅταν τ' ἐπάγουσα ταυδρόμοις. Sed aliquid in his mutare, etiamsi minus violenter fieri possit quam ab illis factum est, summæ audaciæ est, quum non solum strophicos, sed antistrophicos etiam corruptos esse sensus doceat, nihil igitur certum sit, quod sequaris, nec tamen utroque loco in libris ulla inveniatur varietas.

339. ἐφ' αἵματος Reg. L.

ἐκ δ' ὑγιείας
φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
καὶ πολύευκτος ὄλβος.
ἐς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω, ἀντ. γ'.
βωμὸν αἴδεσαι δίκας·
μηδέ νιν
κέρδος ἰδὼν, ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτί-
σῃς· ποινὰ γὰρ ἐπέσται,
κύριον μένει τέλος.
πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων,
καὶ ξενοτίμους
ἐπιστροφὰς δωμάτων
αἰδόμενός τις ἔστω.
ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ, στρ. δ'.
δίκαιος ὢν, οὐκ ἄνολβος ἔσται·
πανώλεθρος δ' οὔ ποτ' ἂν γένοιτο.
τὸν ἀντίτολμον δὲ φαμὶ παρβάταν,
τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκης,
βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν,

507. ὑγείας Rob.

508. πᾶσι vulg. πᾶσιν Heath. Herm. Schütz. Both. Glasg. 2.

510. δέτοι Ald. δέ σοι Reg. L. Guelph. Rob.—δέ mihi ejiciendum videri ad strophicum monitum est; σοι etiam magis placet quam τοι.

511. αἴδεσται Ald. αἰδεῖσθαι Turn.—δίκας Ald.

512. μὴ δένιν Ald. μηδέ νιν τὴν δικὴν Reg. L.

513. πατήσῃς cum var. lect. ἀτίσῃς Med. Reg. L., idem conjecit Stephanus, probantibus Cantero, Pearsono, et Burgess., quod præferrem, si syllabam ancipitem ita in medio vocabulo ferri posse putarem.

516. προτίων Turn.

518. δωμάτων, ἐπιστροφὰς vulg. δώματ' ἀνεπιστροφὰς Aldin. Transposuit vocabula Heath., quem sequuntur recentiores.

522. πανόλεθρος Ald. Rob.—δ', quod vulgo abest, metri causa inseruerunt Pauw. Heath. Tyrwhitt. Glasg. Herm. Both. γ' Wakef. Schütz.

523. περαιβάδαν Ald. Rob. παραιβάταν Turn. παραιβάδαν Vict. παρβάταν Herm. Schütz. Both. Lachmann., quod metri causa necessarium est.

524. τὸν πολλὰ Herm. Schütz. male.—παντόφυρτον ἀνεὺ Guelph. Ald. Turn. Quum versus duabus syllabis brevior sit, παντόφυρτ' ἄγοντ' ἀνεὺ auctore Pauwio dederunt Hermann. Schütz. Both., sed ex Guelph. Aldin. Turn., facilius videtur emendare παντόφυρτον ὄντ' ἀνεύ.

525. βιαίῳ Turn.

λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος
θρανομένας περαίας.
καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐ- ἀντ. δ'.
δὲν ἐν μέσᾳ δυςπαλεῖ τε δίνᾳ·
γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμοεργῷ, 550
τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμηχάνοις
δύαις λέπαδνον, οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν·
δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον
ἕρματι προςβαλὼν δίκας,
ὤλεσ' ἄπλαυστος, αἴστος. 555

ΑΘΗΝΑ.

κήρυσσε, κήρυξ, καὶ στρατὸν κατεργάθου.
ἥ τ' οὖν * * * διάτορος Τυρσηνικὴ

526. ὅτ' ἂν Turn. Vict.

529. οὐ δὲν μέσᾳ Ald. οὐδὲν μέσῳ Rob. Turn. Vict. ἐν recte inseruerunt Abresch. Heath. Wakef. Glasg. et recentiores.—δυςπαλῦται Ald. Vict. δυςπαλεῖ δὲ Rob. δυςπαλεῖ τι Turn. et sic recte recentiores.

530. δὲ δαίμων Med. Guelph. Ald. Rob. δ' ὁ δαίμων Turn. Vict. et rell. omnes, sed injuria antiquam lectionem posthabuerunt.—θερμοέργῳ Med. Aldin. Rob. Turn. θερμουεργῷ Vict. Canter. Stanl. Glasgov. θερμῷ ex emend. Pauwii metri causa Schütz. Herm. Burgess. Schwenk. Sed antiquam lectionem nullo pacto deseruerim, nam quod Schol. B. apud Buttler. habet: θερμῷ. θερμουεργῷ, id corruptum esse patet; nunquam scholiastæ in mentem venit, vulgare verbum poetico explicare, immo legendum est: θερμουεργῷ. θερμῷ. Similiter in Farn. θερμῷ cum gl. ἤγουν θερμοεργῷ. Itaque θερμοεργῷ retinendum, in strophico autem aliquid excidisse puto; fortasse οὔ ποτ' bis scribendum est.

531. οὐκέτ' Heath. Hermann. Schütz., sed τὸν οὔποτ' αὐχοῦντα est *eum, qui nunquam se his vinculis impeditum iri confiderat.*

532. λέπαδνον difficultatem movet, quare Wakef. conjecit ἀμηχάνοις δύας λεπάδνοις, quod probat Schwenk., Hermann. et Burgess. comma ante λέπαδνον posuerunt; idem fecerunt Heath. et Schütz., sed præterea ille λεπαῖον, hic λεπαίαν rescripsit. Fortasse Æschylus adjectivo λέπαδνος usus est, Schol. enim explicat ὑπιζευγμένον καὶ χαλινωθέντα.

535. ἄϊστος vulg. contra metrum, αἴστος Hermann. Glasg. Schütz. Both. ἄπλαυστ' ἄϊστος Lachm. p. 45., quod vix probandum.

536. κατεργάθου Wakefield. Glasg. Atticismi causa.

537. εἴ τ' οὖν Med. εἴ τ' οὖν Guelph. εἴ τ' οὖ Reg. L. ἦτ' οὖν Turn.—διάπτορος Reg. L.—διάτορος ἡ Τυρσηνικὴ Rob. εἴτ' οὖν διάπτορος πίλαι τυρσηνικὴ Farn. Lacunam, qua hic versus laborat, variis emendationibus explere conati sunt viri docti. εἴτ' αὐάτων διάτορος Τυρσηνικὴ Jacob. Stanl. contra metrum, ἥ τ' ὄρθιον δὲ διάτορος Τυρσηνικὴ Arnald. ἥ τ' ὀρθία δὲ διάτορος Τυρσηνικὴ Herm. Schütz., quod parum probabile est. ἥ τ' οὐρανοῦ διάπτορος Τυρσηνικὴ Ask. Burg. ἡ τ' αὐάτων διάτορος ἡ Τυρσηνικὴ Wakef. et Henr. Voss. εἴτιν διάπτωρ πνευμάτων Τυρσηνικὸς Both. ἥ τ' οὐρανοῦ διάτορος ἡ Τυρσηνικὴ Buttler., sed horum nihil satisfacere potest; exspectandi sunt codices, οὐρα-

σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πλησθεῖσα,
ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ.
πλησθέντος γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου,
σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς,
πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον,
καὶ τόνδ', ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ Ἄπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει.
τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος, λέγε.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

καὶ μαρτυρήσων ἦλθον·—ἔστι γὰρ δόμων
ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος
ἐμῶν. φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος,—
καὶ ξυνδικήσων αὐτός· αἰτίαν δ' ἔχω
τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. σὺ δ' εἴσαγε
ὅπως ἐπίστᾳ, τήνδε κυρώσων δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

ὑμῶν ὁ μῦθος—εἰσάγω δὲ τὴν δίκην—

νεῦ tamen placere non diffiteor, ex cujus compendio facile οὖν nasci potuit.

538. πλησουμένου Ald.

542. τι in γι mutari voluerunt Pears. Casaub. Stanl., quia non habebat, quo referretur, sed versu sequente pro vulg. τῶνδ' Guelph. Ald. habent τὸν, unde recte τόνδ' dedit Herm., quem sequuntur Schütz. Both., sic enim omnis et hujus et sequentis versus difficultas tollitur.

543. τῶνδ' vulg., vid. versum præcedentem.

546. δόμων quia mox recurrit, corruptum visum est interpretibus, θ' ἐμῶς conj. Heath. νόμων Wakef. νόμοις Butler. νόμῳ Burgess. θρόνων Herm., quod recepit Schütz., idemque conjecit Elmsl. ad Eurip. Med. 155. Et profecto neque ad negligentiam illam referri potest, qua poetam nostrum idem vocabulum brevi spatio interjecto repetere sæpissime jam vidimus, neque cum vi repeti illud vocabulum dixeris; sed mihi alterum potius δόμων suspectum est, cujus loco adjectivum aliquod vel participium desideraverim, ut jungatur: ἔστι γὰρ δόμων ἱκέτης καὶ ἐφέστιος ἐμῶν.

547. ὅδ' ὠνὴρ Herm. Schütz. ὅδ' ἀνὴρ Glasg. Schwenk. Mihi, quod jam alibi monui, nihil mutandum videtur.

549. ξυνδικήσων Ald.—δ' omittit Turn.

550. τοῦδε φόνου Med. Reg. L. Guelph. Ald. Rob.

551. ἐπίστα vulg. ἐπίστη Heath. ἐπίστᾳ Glasg. Schwenk. vid. v. 86.—κύρωσον Guelph. Aldin. var. lect. ap. Steph., idque recepit Herm., qui propterea σ' post ὅπως infersit, evitaturus participium masculinum, quod in κυρῶσαι mutari voluit Pears. Sed participia masculina quum sæpe a tragicis ad mulieres referri constet, tum hic aptissimum est Minervæ, virili munere fungenti.

552. Post hunc versum lacuna est in Farn., usque ad v. 615.

ὁ γὰρ διώκων, πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων,
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.

ΧΟΡΟΣ.

πολλαὶ μέν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως. 575
ἕπος δ' ἀμείβου πρὸς ἕπος ἐν μέρει τιθείς.
τὴν μητέρ' εἶπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.

ΧΟΡΟΣ.

ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. 580

ΧΟΡΟΣ.

εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

λέγω. ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλεύμασιν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τοῦδε θεσφάτοισι· μαρτυρεῖ δέ μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; 585

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.

555. ἐσμὲν Ald.—λέξομεν μὲν Guelph. Ald.—ξυντόμως Rob.

556. ἐν μέρει ἐγὼν τιθείς Reg. L.

557. κατέκτονας Ald. κατέκτανας Rob., κατέκτανες rescribi jubet Elmsl. ad Eurip. Med. 774., quia hoc perfectum non alibi in tragicis legatur; sed hæc nulla est mutandi causa.

559. παλαιμάτων Rob.

560. κομπάζεις Ald.

561. λέξω vulg. λέγω Med. Reg. L. Rob., quæ auctoritas, ut reciperem, me commovit.—δούρην Ald. διόρην Turn.

563. πρὸς τοῦδ' Rob. Turn. Cant. Stanl. πρὸς τοῦ δ' Guelph. Ald. Vict. Glasg. et recentiores.—βουλεύμασι vulg. βουλεύμασιν, Guelph. Ald. Rob. Herm. Schütz. Schwenk.

564. δέσμοι pro δέ μοι Ald.

566. αἰεὶ vulg. ἀεὶ Med. Ald. Rob.,

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ σε μάρψει ψῆφος, ἄλλ' ἐρεῖς τάχα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.

ΧΟΡΟΣ.

νεκροῖσι νῦν πέπεισθι μητέρα κτανών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

570 δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων. 590

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν.

ΧΟΡΟΣ.

τοὶ γὰρ σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ;

ΧΟΡΟΣ.

575 οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτὸς, ὃν κατέκτανεν. 595

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὦ μιαιφόνε,

quos secutus sum cum Glasgov. Schütz. De διῦρο ἀὶ cf. Pors. ad Eur. Orest. 1679. Elmsl. ad Eur. Med. 653.

567. ἀλλὰ εἰς τάχα Reg. L.

568. πίμψει ex Scaligeri emendat. Herm. Schütz. pessime.

569. πίπτωθι Med. Guelph. Ald. Rob. var. lect. ap. Steph. στι antecedente lacunæ spatiolo Reg. L. Illud pro πίπτωθι, quod ex Turn. Viet. recentiores dederunt omnes, recipere non dubitavi ad analogiam imperativorum πίπραχθι, ἄνοιχθι, δίδωθι et similium; imperativum enim sensus requirit.—κτανὼν Ald.

570. μιασμάτων legi jubet Elmsl. ad Eur. Med. 798. et ad Soph. Œd. Col. 531., quia δυοῖν ab Atticis nunquam cum substantivo plurali junctum esse putat. Eadem sententia est Buttmanni in gramm. Græc. uber. p. 282. Sed satis magnus exemplorum numerus hujus regulæ gratia emendatione egebit. cf. Göttling. ad Theodos. p. 212.

572. πάμπ' κτάνεν Stephan. πάμπ' ἔκτανεν Arnald. Burgess. ἰμί τι κατέκτανεν Canter. ἄνδρα κτανοῦσαν, πατέρ' ἐμὸν, κατέκτανεν. Sed recte jam Pauw. explicavit: *Virum interfecit, eumque interficiens simul patrem meum.*

573. τὸ γὰρ Ald. Turn.—φόνῳ Schütz. Herm. Both., sed vulgatam recte explicat Wakefield.: *at tu quidem vivis, illa vero a cæde liberæ est*, i. e. morte sua cædem expiavit. cf. Valck. ad Eur. Hippol. 1450.

576. ἐκῆς Ald.

577. πῶς γάρ σ' Ald. πῶς, γ' ὦ'

ζώνης; ἀπεύχῃ μητρὸς αἷμα φίλτατον;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἤδη σὺ μαρτύρησον. ἐξηγοῦ δέ μοι,
Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον.
δρᾶσαι γὰρ, ὥςπερ ἐστὶν, οὐκ ἀρνούμεθα·
ἀλλ' εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, τῇ σῇ φρενὶ
δοκεῖ τόδ' αἷμα, κρῖνον, ὡς τούτοις φράσω.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν
θεσμὸν δικαίως, μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι.
οὐκώποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις,
οὐκ ἀνδρὸς, οὐ γυναικὸς, οὐ πόλεως πέρι,
ὃ μὴ κελεύσῃ Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ.
τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει, μαθεῖν,
βουλῇ πιφαύσκω δ' ὕρμ' ἐπισπέσθαι πατρός.
ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεὺς, ὡς λέγεις σὺ, τόνδε χρησμὸν ὤπασε,
φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε, τὸν πατρὸς φόνον

Rob. in erratis. *πῶς, ἤ σ' ἴδρυψεν* Stanl. cur. secund. *πῶς γάρ*; *σ' ἴδρυψεν* Heath. Wakefield. Wunderlich. obss. critt. p. 15. Schaefer. ad Soph. Philoct. 279. *οὐ γάρ σ' ἴδρυψεν* Schütz. Herm. Both. Sed nihil mutandum est; sensum bene explicavit Schwenk.: *quomodo enim mater te in utero gestans nutrivit, nisi sanguine suo?*

578. *ἀπεύχει* Glasg. et recentiores contra librorum omnium auctoritatem. —*αἷμα τὸ φίλτατον* Guelph. Ald. Rob.

580. *ἴσθι συνδίκη* Ald. *σὺν* etiam Robort. Turn. Vict. *ξὺν* Glasg.

581. *δῆς πεῖσον* Ald.

585. *δικαίως* Aldin. Turn.—*μάντις δ' ὢν* vulg. *μάντις ὢν* Turn. *μάντις ὢν δ'* ex emend. Canteri omnes; saepissime ἢ ita transpositum vidimus.

588. *οὔ* Robort. in erratis. *ἰ* Herm. Schütz.—*πιλεύσει* vulgat., quod frustra tueri conatur Schwenk: his verbis: *duae constructiones in unam contractae: οὐκ εἶπω* (sic) *ἃ μὴ πιλεύσει εἰ οὐκ εἶπον ἃ μὴ ἰπίλευσι.* Glasg. dedit *μὴ 'πίλευσι*, Hermann. et Schütz. *πιλεύσῃ*, quod certissimum habeo. Eadem varietas est v. 631. in Reg. L. *εἶσι μὴ βλάψει* pro *βλάψῃ*.

589. Post *μαθεῖν* vulgo puncto distinguitur, quare *σθένει* emendavit Pears., *μαθεῖν* autem pro imperativo positum putarunt Schol. Pauw. Heath. Wakefield. Sed recte comma posuit Herm., quem sequuntur Schütz. Schwenkius.—*τοῦθ'* Herm. male.

590. *βουλὴ* Ald. *βούλῃ* Rob., sed in erratis *βουλή*.—*ἐπισπέσθαι* Rob., sed in erratis corrigitur.

592. *ὤπασεν* Hermann. Both. Schwenk. sine libris.

πράξαντα, μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

595 οὐ γάρ τι ταυτὸν, ἄνδρα γενναῖον θανεῖν
διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον,
καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς, οὔ τι θουρίοις
τόξοις ἐκηβόλοισιν, ὥςτ' Ἀμαζόνος,
ἀλλ', ὡς ἀκούσῃ, Παλλὰς, οἵ τ' ἐφήμενοι
600 ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι·
ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἡμπολημότα
τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη
δροίτῃ, περῶντι λουτρὰ, κἀπὶ τέρματι
φᾶρος παρεσκήνωσεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
605 κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.
ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος
τοῦ παντοσέμνου, τοῦ στρατηλάτου νεῶν.
ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεὼς,

615 διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον,
καὶ ταῦτα πρὸς γυναικὸς, οὔ τι θουρίοις
τόξοις ἐκηβόλοισιν, ὥςτ' Ἀμαζόνος,
ἀλλ', ὡς ἀκούσῃ, Παλλὰς, οἵ τ' ἐφήμενοι
620 ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι·
ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἡμπολημότα
τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη
δροίτῃ, περῶντι λουτρὰ, κἀπὶ τέρματι
φᾶρος παρεσκήνωσεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
625 κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.
ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος
τοῦ παντοσέμνου, τοῦ στρατηλάτου νεῶν.
ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεὼς,

596. σκήπτοισι Rob.

599. ἀκούσῃ Schütz., mirum quomodo, pro conjunctivo habuit; sed magis etiam mirum eum ἀκούσει reposuisse, *ut audiet Pallas*, ignorantem, ut videtur, futurum non esse ἀκούσω, sed ἀκούσομαι; secuti tamen sunt Glasg. et Both. Immo ἀκούσῃ secunda persona est, Παλλὰς οἵ τ' ἐφήμενοι vocativi ideoque ante Παλλὰς interpungendum. Hermann. et Schwenk., qui vulgatam sine hac interpunctione habent, nescio quomodo hunc locum explicent.

601. νιν Glasg. — Quæ sequuntur, obscura sunt, et procul dubio corrupta. Vulgatam servant Glasg. et Hermann., hic quidem commate post μιν et εὔφροσιν posito; sed quomodo explicet verba ἀπὸ στρατείας, quid sit ἡμπολημότα—εὔφροσιν, quid περῶντι λοῦτρα, præsertim quum sequatur κἀπὶ τέρματι, hæc omnia nescio. Reliqui ad emendationes confugerunt. Schützius, qui ita ut Herm. interpungit, περῶντι in πόριν θ' οἱ mutat, vertitque; *ab expeditione enim bellica eum redeuntem, ubi plurima benevolis quidem optima administrasse visus esset, excipiens eum lavacro, balneum præbuit, et in fine etc.*, quæ quam non sint vera, quisque videt. Bothius εὔφροσιν in ἢ φράσαι mutat, deinde verba περῶντι—φᾶρος omittit. Illam emendationem probat, περῶντι autem in περαίνει mutari vult H. Voss. Sed turbæ hujus loci quomodo expediendæ sint, videant alii. Burgessii, si Diis placet, emendationem animi causa adjicio:

τἀπὶ στρατιᾶς χεῖρί νιν ἡμποληκότ' εὖ
ἰγίλασ' ἄμεινον, ἢ φράσαι, διδεγμένη·
δροίτη παρῆν· τὰ λοῦτρ' ἔκειτ'· ἀγρεύ-
ματι
φάρος δ' Ἀρὰ 'σκήνωσεν· ἐν δ' ἀτέρμονι
κόπτει πέδης δὶς ἄνδρα δαιδάλου πέπλῳ.

602. ἄμεινον Ald. Hermann. Schütz.

603. δρύτῃ vulg., sed δροίτῃ Med. Reg. L. Ald. Rob. Turn., quod cum Schwenkio recepi.

604. παρεσκήνησεν vulg. παρέσκωσεν Med. παρεσκήνωσεν Ald. Rob., quod cum Schwenkio revocavi.

605. πεδήσασ Ald. πεδήσας Turn.

606. οὗτος Ald. Turn. Vict.

608. διχθῇ Med. Rob.

ὅςπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.

ΧΟΡΟΣ.

610 πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ· 630
αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.
πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις;
ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν,
615 πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔστι τοῦδ' ἄκος, 635
καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος.
ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀναπάσῃ κόνις,
ἅπαξ θανόντος οὔτις ἐστ' ἀνάστασις.
τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ
620 ὀὐμὸς, τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω 640
στρέφων τίθησιν, οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς ὅρα·
τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ,
ἔπειτ' ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός;
625 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις; 645
ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται;

ΑΠΟΛΛΩΝ.

καὶ τοῦτο λέξω, καὶ μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ.

609. ὥς τις Rob.

610. De προτιμᾶν vid. Valck. et Monk. ad Eurip. Hippolyt. 48.

611. ἴδωσι Med.

613. τοῦτ' Ald. Turn.

615. ἂς λύσιεν Guelph. Ald. Turn. —δήσειεν vel δύσειεν Wakef. πέδας μὲν οὖν δήσει ἂν Schütz. πέδας μὲν ἂν δήσειεν Both. Sed nulla est mutandi causa, nisi verbositas quædam, quæ tamen a loci indole non abhorret.—ἔστι Ald.

617. ἔστιθ' ἂν Guelph. Ald. Rob.—ἀναστάσση Aldin. — Post κόνις recte comma posuerunt Hermann. Schütz. Both. Schwenk., quum vulg. post θανόντος interpungeretur.

618. ἴσ' Ald.

619. ἐποίησε Guelph. Aldin. Rob. Turn.

620. τε om. Guelph. Ald.

621. ἀσθμαίνων Aldin. Turn., ubi comma post οὐδὲν ponitur.

622. ὑπερδικεῖς Guelph. ὑπερδεκεῖς Robort.—ἐρᾷ Guelph. Ald.

623. ἐκχέας Ald.

624. ἐνάργει Ald.

626. χέρνιξ Guelph. Aldin.—φρατέ-

οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου
τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου·
τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη
ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός.
τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου.
πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός· πέλας
μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διὸς,
οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη,
ἀλλ' οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός.
ἐγὼ δὲ, Παλλὰς, τἄλλα θ', ὡς ἐπίσταμαι,
τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν,
καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον,
ὅπως γένοιτο πιστὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνου,
καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεὰ,
καὶ τοὺς ἔπειτα, καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι
στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.

ΑΘΗΝΑ.

ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν
ψῆφον δικαίαν, ὡς ἄλις λελεγμένων.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.
μένω δ' ἀκοῦσαι, πῶς ἀγὼν κριθήσεται.

ρων Med. Reg. L. Ald.—προσδίξιστι Med. προσδίξασται Guelph. προσδίξαιτο Rob. et var. lect. in Reg. L.

628. μήτηρ ἡ κεκλημένη Farn. et sic emendavit Schütz., quem sequuntur Herm. Burg. Both., ex Eur. Alcest. 648. οὐδ' ἡ τικτὸν φάσκουσα καὶ κεκλημένη μήτηρ μ' ἔτικτεν. Sed recte jam observavit Schwenk., ibi matrem falso ita appellatam dici, quia omnino non pepererit, sed filius ei subditus sit, hic vero ab Æschylo negari, nomen τοκεύς matri tribuendum esse, licet partus ejus τόκος appelletur.

629. νεοσπόρου Rob.

630. ὅστις ξένῳ Reg. L.

631. βλάψει Reg. L.

632. τεκμήριος Ald.

633. Vulgo post πέλας interpungitur, quod auctore Stanleio correxerunt recentiores.

635. οὔ γ' voluit Pears. οὐκ Schütz. unum atque alterum versum excidisse putat Buttler., sed οὐδὲ recte se habet; sensus est: reliqui procreantur quidam a patre, sed ali in matris utero debent, Minerva autem ne nutrita quidem est a matre, sed tota a patre profecta.

636. ἀλλοῖον Guelph.—ἔρνος Ald.

637. ὅσ' pro ὡς Guelph. ὅς Ald.

642. αἰῶνος pro αἰανῶς Ald. Rob. δ' αἰῶνος Guelph.

643. σ' ἅπαντα Guelph. Ald. Rob.

ΑΘΗΝΑ.

τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ;

ΧΟΡΟΣ.

ἠκούσαθ' ὧν ἠκούσατ', ἐν δὲ καρδίᾳ
ψῆφον φέροντες, ὅρκον αἰδεῖσθε, ξένοι.

ΑΘΗΝΑ.

κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν, Ἀττικὸς λεὼς,
πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.
ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγείῳ στρατῷ
ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.
πάγον δ' Ἄρειον τόνδ' Ἀμαζόνων ἕδραν,
σκηνάς θ' ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον
στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν
τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε,
Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος
πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος· ἐν δὲ τῷ σέβας
ἀστῶν, φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ 'δικεῖν
σχήσει, τό θ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς,
αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πικαινούντων νόμους·
κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ

648. πρὸς τοῦδ' conj. Pears. Casaub. sine causa.—ἄμορφος Ald.

649. ἤκουσα δ' ὃν ἤκουσα· τ' Ald.—ἐκ δὲ καρδίας Pearson. Casaub. male.

650. αἰδεῖσθαι Med. Rob.

652. πρῶτον Turn.—κρίνοντας Stanl. Heath. Wakefield. inepte.

653. Αἰγίᾳ vulg. Αἰγίῳ Rob. Αἰγίως Scalig. Abresch. Glasg. Both., sed Αἰγείῳ Turn., quod cum Herm. recepi.

654. αἰεὶ δ' ἐπάστων vulgat. αἰεὶ δ' ἐπάστῳ Ald. Turn. αἰὲν ἀδίκαστον vel αἰεὶ 'δίκαστον conjec. Pauw., sed probabilior est Canteri emendatio αἰεὶ δικαστῶν, quam receperunt Herm. Schütz. Both. αἰεὶ—δικαστῶν Glasg.

655. Accusativi non habent, unde pendeant, est enim oratio ἀνακόλουθος.

656. 'σκηνὰς ἴσ' Ald. σκηνάς τ' ἴσ' Turn.

657. νεόπολιν Ald.

658. ἀντιπύργωσαν Robort.—Post τότε vulg. colon ponitur, quod in comma recte mutarunt Herm. Both. Schwenk.

661. ξυγγενὴς Glasg. sine libris.—μὴ ἀδικεῖν Guelph. Ald. Rob. Vict.

662. τό δ' ἦμαρ Ald. Rob. τό τ' ἦμαρ Grot. Glasg. Both.—De ὁμῶς pro ὁμοίως v. Lobeck. ad Soph. Aj. 1359.

663. μὴ 'πικαινόντων vulg. μὴ πικαινόντων Guelph. Ald. μητικαινόντωνομως Med. μὴ 'πικραινόντων Pears. μὴ 'πιχραινόντων Wakef. μὴ 'πικαινούντων Both., sed rectissime μὴ 'πικαινούντων emendavit Stephan., quod receperunt Glasg. Herm. Schütz.

664. Vulgo post ἐπιῤῥοαῖσι colo interpungitur, ut κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι ad præcedentia pertineat; hinc in βορβόρῳ θ' offenderunt interpretes, et βορβόρῳ δ' emendarunt Pears. Both. βορβόρῳ γ' Wakef., sed tollitur hæc difficultas, si

λαμπρὸν μιαίνων, οὗ ποθ' εὑρήσεις ποτόν.
τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον
ἀστοῖς περιστέλλουσα βουλεύω σέβειν,
καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.
τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν, ἔνδικος βροτῶν;
τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας,
ἔρυμά τε χώρας, καὶ πόλεως σωτήριον
ἔχοιτ' ἂν οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει
οὔτε Σκύθησιν, οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,
αἰδοῖον, ὀξύθυμον, εὐδόντων ὕπερ
ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.
ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν
ἀστοῖσιν εἰς τὸ λοιπόν. ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ,
καὶ ψῆφον αἴρειν, καὶ διαγνῶναι δίκην.
αἰδουμένοις τὸν ὅρκον εἴρηται λόγος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς
ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.

in fine versus præcedentis fortius interpungitur, quod recte fecerunt Herm. Schütz., hic tamen male κακαῖς δ' dedit.

666. ἄναρκτον Bentl.—μήδε Med.

667. ἀστοῖς περιστέλλουσα Heath. Glasg. ἀστοὺς περιστέλλουσα H. Voss., sed nullam video mutandi causam; accusativi ἄναρχον et δεσποτούμενον a περιστέλλουσι pendent et ad σέβειν repetendi sunt.—σέβειν Med. (sed in marg. σέβειν) Reg. L. Guelph. Ald. Turn.

670. τοι omittit Rob.—ἐνδίκω Ald. ἐν δίκαις Pauw. Wakefield., quia idem vocabulum præcessit, de quo jam satis est monitum.

672. ἀνθρώπων Rob.

673. οὐτ' ἐν Σκύθησιν vulg. οὔτις Σκύθοισι Reg. L. οὔτε Σκύθησιν Ald. Turn., quod præferendum est; facilius enim illud quam hoc a librariis proficisci potuit. Ita præpositio posita est Suppl. 307. Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο. Soph. Œd. R. 727. Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας. ibid. 754. ἀγρονὺς κἀπὶ πομπίων νομάς. Antig. 364. ποτὶ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλόν. Eur. Iph. T. 392. βωμοὺς καὶ πρὸ κίονας. cf. Hermann. ad Viger. p. 854. Schæfer. ad Greg. Cor. pag. 498. Reisig. Conjectan. in Aristoph. i. p. 241.

674. κερδῶν σ' Pauw. κερδῶν voluit Schwenk., neutrum necessarium.

677. ἐξαιτεῖν Reg. L.

679. ἐπὶ διαγνῶναι Rob.

680. αἰδουμένους Stanl. et recentiores omnes, puncto, ut vulg. post ὅρκον posito, quod sensum sane aptum præbet; sed quum libri omnes in αἰδουμένοις consentiant, circumspiciendum est, quomodo hæc lectio servari possit. Servari autem potest, recepta ea interpunctione, quam Ald. exhibet, quamque in textu dedi.—νόμον pro ὅρκον Reg. L.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς
ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις,
μαντεῖα δ' οὐκ ἔθ' ἁγνὰ μαντεύσῃ μέναν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων,
πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος;

ΧΟΡΟΣ.

λέγεις· ἐγὼ δὲ μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης,
βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ· νικήσω δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις·
μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
ἄλλως τε πάντως χὥτε δεόμενος τύχοι;

ΧΟΡΟΣ.

σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας
οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.

683. κἀγώ τι Med. Guelph. Ald. Turn. κἀγώ γε Vict.

684. κελεύσω Rob.

686. μαντεύσει Glasg. Herm. Schütz. Both. Schwenk. μαντεύσῃ libri omnes.—μέλαν corrigit Pauw. μολὼν Heath. νέμων Herm. Schütz., sed μένειν significat: *si diutius hic manseris neque huic rei te immiscere desines.*

687. ταφάλλεται Ald. Rob.

688. προστροπαῖς Ald. προστροπαῖς Rob.

694. Μοίρας γε πείσας Wakefield. Μοίρας τ' ἔπεισας Hermann. Schütz., qui propterea post δόμοις comma habet; sed τι ferri non potest, non enim novi aliquid additur, sed explicatur, quod versu præcedente dictum erat.—θ' εἶναι Ald.

696. χ' ὡς Robort. χ' ὥστε Guelph. Ald. Turn. χὥστε Hermann. Schütz. Schwenk. Recepissem χὥστε i. e. καὶ ὥστε, si hujus contractionis exempla haberem.

697. δάμονας Rob. πάλαι τὰς δαίμονας Wakefield. παλαιοὺς δὴ νόμους Schütz. Herm. Both., sine causa.

698. οἷῳ Pauw. οἷος Abresch. δόλῳ Wakefield. ὕπνῳ Stanl. Schütz. Herm. ἐν ὕπνῳ ἠπάτησας Burgess. οἶνει Both. Nihil scio, quod propius ad librorum

ΑΠΟΛΛΩΝ.

σύ τοι τάχ' οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος,
ἐμῇ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπεὶ καθιππάζῃ με πρεσβύτιν νέος,
δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω,
ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει.

ΑΘΗΝΑ.

ἐμὸν τόδ' ἔργον, λοισθίαν κρῖναι δίκην·
ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι.
μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο.
τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν,
ἅπαντι θυμῷ, κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός.
οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον,
ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον.
νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.
ἐκβάλλετ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους,
ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, πῶς ἀγὼν κριθήσεται;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Νὺξ μέλαινα μῆτερ, ἆρ' ὁρᾷς τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ', ἢ φάος βλέπειν·

lectionem accedat, quam ΘΟΙΝΩΝ: *epulis fraudasti Deas veteres*, i. e. effecisti, ut nemo amplius eas colat, neque sacrificiis honoret.

700. ἰμῇ libri omnes, ἰμεῖ recentiores. — ἰχθροῖσι Rob. Turn.

701. καθιππάζῃ libri omnes καθίππαζει recentiores.

702. ἐπήκους Rob.

703. ἀμφίβολος Guelph. Ald. Rob.

708. θυμᾷ Robort. — Verba ἅπαντι θυμῷ cum præcedentibus, ut vulgo, juncta displicent, quare malim fere comma post θυμῷ deleri; nam δέ quarto loco positum exemplis non caret.

709. καὶ pro οὐ Ald. Turn. var. lect. ap. Steph., quam recepit Herm., sed sensu incommodo et repugnante v. 610.

710. κτατούσης Turn.

712. ἔκβαλλε δ' conj. Rob. in notis. — πάλος Vict. Canter. Stanl., sed πάλους Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Glasg. et recentiores.

715. ἀλλ' ὁρᾷς Reg. L.

716. Hic quoque versus vulgo Furiis datur, sed Oresti tribuendum esse vidit

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι,
τὸ μὴ 'δικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.

ΧΟΡΟΣ.

γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίνεται μέγα,
βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία.

ΑΘΗΝΑ.

ἀνὴρ ὅδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην.
ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους,
καὶ γῆς πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι
κατῴκισάς με· καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ,
Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἔν τε χρήμασιν
οἰκεῖ πατρῴοις, Παλλάδος καὶ Λοξίου
ἕκατι, καὶ τοῦ πάντα πραίνοντος τρίτου
σωτῆρος, ὅς πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον,
σώζει με, μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν.
ἐγὼ δὲ χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ

Abresch., quem sequuntur Hermann. Schütz. Both. Schwenk.

717. δ' ἄρ' pro γὰρ Schütz. sine causa.—ἰρεῖν Guelph. ἴρειν Ald.—μίνειν Wakefield. Schütz. male; τιμὰς νίμειν est *honoribus frui*; recte Schwenk. confert κράτη νίμειν Soph. Œd. R. 202. 238. Aj. 995. γῆς ἴσον νίμειν Œd. R. 578.

718. Quatuor, qui sequuntur, versus in Ald. Turn. Choro continuantur, in Rob. Vict. Apollini tribuuntur, quod fecerunt etiam recentiores omnes. Sed mihi persuasum est, hos quoque inter Orestem et Chorum distribuendos esse, ut in textu feci: hoc enim sensus eorum postulat.—ψήφοον Ald.

719. μὴ ἀδικεῖν Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict.

720. γίνεται libri omnes, γίγνεται recentiores.

721. βαλοῦσα δ' Pears. βληθεῖσά τ' Bentl. Burgess. βαλοῦσαν Pauw. παρεοῦσα H. Voss. βαλοῦσα Heath. Wakef. Schütz. passivo sensu pro βληθεῖσα accipiunt, quod fieri non potest. Loci sensus hic videtur: *unum suffragium, quod, si abest, domum evertit, eam servare potest.*—ὤρθωσαν Guelph. Ald. ὄρθωσιν Rob.

724. σῶσα Med. altero σα suprascripto.

725. In Vict. post ἐστερημένον punctum ponitur, quamobrem Pearson. μ' ἐστερημένον emendavit.

726. κατῴκισας Guelph.

727. ἀνὴρ Rob. ἀνὴρ Glasg. sed hic ex iis locis est, qui clarissime demonstrant,

τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστῆρη χρόνον
ὁρκωμοτήσας, νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους,
μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς
ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.
αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε
τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα
ἀμηχάνοισι πράξομεν δυσπραξίαις,
ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους
τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος·
ὀρθουμένων δὲ, καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος
τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε συμμάχῳ δορὶ,
αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέστεροι.
καὶ χαῖρε καὶ σὺ, καὶ πολισσοῦχος λεὼς,
πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις,

ἀνὴρ prima producta a tragicis usurpari, nam Ἀργεῖος ὁ ἀνὴρ falsum foret.

733. πλισθήρη Guelph. Turn. πλισθήρῃ Ald.—χρόνῳ Ald.

734. ὁρκαμοτήσας Robort. — ἵκτιμι Reg. L.

736. ἱκτοίσις Reg. L. ἱκτίσιν Guelph. ἱξήσιν Aldin. Turn. ἱκτοίσιν Rob. Vict. et recentiores. Difficile sane est eligere; ἱξήσιν quidem exquisitius videtur Seidlero ad Eur. El. 656., idque et ipse fere præferendum duco.

737. ὑμεῖς Ald.

738. παρμένουσι Reg. L.

739. ἀμηχάνοις Guelph. Ald.—Vulgo non post δυσπραξίαις, sed post ἀθύμους interpungitur, quo factum est, ut interpretes, πράξομεν ὁδοὺς ἀθύμους jungentes, loci sensum non intelligerunt et ad emendationes confugerent. Heath. enim φράξομεν conjecit et post ὁδοὺς interpunxit, quod recepit Schütz. Sed comma post δυσπραξίαις habet Turn., quod recepit Hermann. et eum secutus Schwenk., πράξομεν autem recte explicat Schol. τιμωρησόμεθα, supplendum enim est ἐρεώματα hoc sensu: *ab iis, qui jusjurandum meum violabunt, pœnas sumam jurisjurandi violati impedimentis, quæ eis objiciam.* Quamquam fateor, nonnihil difficultatis movere dativum τοῖς παρβαίνουσι. Aliter locum accepit Both., qui jungit πράξομεν, ὡς αὐτοῖς μεταμέλῃ *impedimentis objectis efficiam, ut eos laboris pœniteat,* sed neque sic dativus ille satis est expeditus.

740. παρ' ὄρνιθας Guelph. Ald. Turn.

741. μεταμέλη Ald.

742. ὀρθουμένοις Turn., quod probant Pauw. Heath. Wakefield. Schütz. Both. Genitivum Schwenkius ex constructionis mutatione defendit; sed quamquam non ignoro, orationem interdum ita variari, ut genitivi absoluti pro alio casu positi videantur, hoc tamen vix fieri potest, ubi aliud participium, ut nostro loco, copula καὶ annexum, alio casu sequitur. Nec tamen genitivum illum suspectum habeo, sed generis neutrius esse puto: *si autem res recte agitur, urbemque Minervæ colunt etc.* Ad ὀρθουμένων genitivus subjecti omissus est, quod in ejusmodi dictione solenne, ut v. 645. λελεγμένων.

743. ἀεὶ Ald. αἰεὶ Rob. Turn. Vict.

744. ἰσόμεθ' conj. Heath., ἰσμὲν obelo notavit Glasgov. 2., sed causam non video. — εὐμενίστεροι Ald. ἀεμενίστεροι Rob.

746. ἴχοι Hermann. Schütz. Both., nescio qua de causa.

σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ θεοὶ νεώτεροι παλαιοὺς νόμους
καθιππάσασθε, κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μου.
ἐγὼ δ' ἄτιμος ἡ τάλαινα βαρύποτος,
ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
ἰού, ἰού,
ἀντιπαθῆ μεθεῖσα κραδίας σταλαγμὸν χθονὶ
ἄφορον· ἐκ δὲ τοῦ, λιχὴν ἄφυλλος,
ἄτεκνος, ὦ δίκα, πέδον ἐπισύμενος
βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι; δύσοιστα
πολίταις πάθον,
ἰώ, μεγάλατοι κόραι δυστυχεῖς
νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘΗΝΑ.

ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.

749. κἀκχιρῶν Ald.

752. ἰὼν ἰὼν Med. Guelph. var. lect. ap. Steph.

753. ἀντιστυθῆ Med. Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict. Herm. Schütz. ἀντιπαθῆ Reg. I. var. lect. ap. Steph. Canter. Stanl. Glasgov. Schwenk. Versu 780. plurimi libri in ἀντιπαθῆ consentiunt, quod quia metro conveni-entius est, hic quoque recepi.—κραδίας pro vulg. καρδίας dedi metri causa.—χθόνια φόρον Aldin. χθονὶ ἄφορον Turn. χθονιαφόρον Rob. Vict. Schol. Cant. Stanl. Glasg., quod nihil est, χθονὶ ἄφορον Herm. Schütz. sed quum versum ita dederint σταλαγμὸν χθονὶ ἄφορον· ἐκ δὲ τοῦ, hiatus exortus est, cujus evitandi causa χθόνιον legi posse monet Herm. El. metr. p. 251. Sed sublata est difficultas ea, quam dedi, versuum distinctione.

755. ἰὼ δίκα vulgat. ὦ δίκα Herm. Schütz. Both., nescio qua de causa. Ego autem ita scripsi, ut versus sit dochmiacus. Lachm. de chor. syst. p. 93. senarium dedit: λιχὴν ἄφυλλος ἄτεκνος, ὦ δίκα δίκα.—ἐπίσσυμος Ald. ἐπισύμενος Robort. ἐπισσυμένος Turn. Vict. Canter. Stanl. Glasg. ἐπισύμενος Med. Herm. Schütz. Both. Schwenk. Lachm.

756. κηλῖδας Rob. — βαλεῖν vulg. βαλεῖ Turn., quod recte receperunt Hermann. Glasgov. Schütz. et rell.

757. τί γένωμαι; Hermann. Schütz., quod falsum esse arguit metrum, de quo vid. Herm. El. metr. p. 254. et 265. Nisi jungendum est τί ῥέξω, γένωμαι; ut τί ad utrumque pertineat, γένωμαι corruptum haberi debet, ut nonnullis visum est. γιλῶμαι emend. Tyrwhitt. Lachm. πένωμαι; Both.

758. πολίταις ἔπαθον vulgat. πολίταις πάθον Herm. Schütz. Lachm. πολῖται, ἔπαθον mavult Buttler.

759. μεγάλα τοι vulg. μεγάλατοι Aldin., quod unice verum est, et receperunt Glasg. Lachm. cf. v. 786.

760. ἀτιτοπενθεῖς Lachmann., quod non est necessarium.

761. πείθεσθαι Guelph. πείθεσθε Ald. Rob.—βαρυστόνως Ald.—Post hunc ver-

οὐ γὰρ νενίκησθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη
ἐξῆλθ' ἀληθῶς, οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν.
ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν,
αὐτός θ' ὁ χρήσας, αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,
ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν.
ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν πότον
σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν
τεύξητ', ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα,
βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους.
ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι,
ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς
λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις
ἕξειν, ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ θεοὶ νεώτεροι παλαιοὺς νόμους ἀνάλ.
καθιππάσασθε, κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μου.
ἐγὼ δ' ἄτιμος ἡ τάλαινα βαρύποτος,
ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
ἰού, ἰού,
ἀντιπαθῆ μεθεῖσα κραδίας σταλαγμὸν χθονί

sum in Farn. lacuna est usque ad v. 787.

763. ἀτιμίας Ald. Turn.

764. παρῆν Turn. err. typ.

765. θ' ὁ θήσας Med. θ' ἡθήσας Ald. ὁ θήσας Rob.

767. δί τι τῇδε γῇ Med. Reg. L. Guelph. Ald. Rob.—μὴ omittunt Guelph. Ald. Rob.

768. σκήψασθε Turn. σκήψητε legi jubet Elmsl. ad Eurip. Med. 93., sed non animadvertit, omnibus locis a se allatis dici: μῆνις, χόλος, ὀργὴ σκήπτει vel κατασκήπτει εἴς τινα vel τινί, nostro autem loco σκήπτεταί τις κότον τινί.

769. δαιμόνων sensu caret, nam quod Schwenk. dicit, σταλάγματα δαιμόνων significare: σταλάγματα, quæ scilicet vulgo δαιμόνων dicebantur, id nihil est. δαΐων conj. Pauw. πλειμόνων Wakef. Herm. Schütz., quod parum probabile est. δυσμενῶν Burgess. δαιμονοσταλάγματα Both. Si pro λαιμός alia etiam forma λαιμών in usu esset, conjicerem λαιμόνων. — στενάγματα var. lect. in Reg. L. et ap. Schol.

770. αὐχμοὺς emend. Scalig. et Spanh. ad Callim. hymn. Dian. 125., male.

771. πάνδικος Ald.

772. ἐνδίκους Heath. Herm. Schütz. sine causa.

773. αἰσχάραις Ald.

776. χειρῶν εἵλιστ Guelph. Aldin.

779. ἰὸν ἰὸν Med. Reg. L.

780. ἀντιπαθῆ Med. Reg. L. Aldin. Rob. ἀντιπενθῆ Turn. Vict. Herm. Schütz.—καρδίαν Turn. καρδίας rell. v. vers. 753.

ἄφορον· ἐκ δὲ τοῦ, λιχὴν ἄφυλλος,
ἄτεκνος, ὦ δίκα, πέδον ἐπισύμενος
βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι; δύσοιστα
πολίταις πάθον,
ἰώ, μεγάλατοι κόραι δυστυχεῖς
νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘΗΝΑ.

οὐκ ἔστ' ἄτιμοι, μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν
θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα.
κἀγὼ πέποιθα Ζηνί, καὶ τί δεῖ λέγειν;
καὶ κληῖδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν,
ἐν ᾧ κεραυνὸς ἐστιν ἐσφραγισμένος·
ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ· σὺ δ' εὐπειθὴς ἐμοὶ
γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα
καρπὸν, φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς.
κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος,
ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί·
πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια,
θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους,
ἔχουσ' ἐς αἰεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,

781. χθόνια φόρον Ald. χθονὶ ἄφορον Turn. χθονιαφόρον Rob. Vict. v. vers. 753.
782. ἰὼ δίκα vulg. v. vers. 754.—ἱκτισσύμος Ald. ἱκτισυμίνος Robort. Turn. Vict. ἱκτυσύμινος Med. v. vers. 754.
783. βαλεῖν Ald. Rob. Vict. ut v. 765.
784. δύσοιστα Ald.
786. μεγάλατοι Ald. Rob. v. vers. 759.—δυστυχαῖς Ald.
788. ἀγὰν Ald.
791. κλεῖδας vult Schwenk. sine causa.
792. ἐν οἷς Schütz. male. Constructio est πρὸς τὸ νοούμενον, cujus multa exempla congessit Schwenk.
793. ἱκτιβὴς Ald.
796. κοίματος pro κοίμα Ald. κῦμα Rob.
798. τῆσδε τἀκροθίνια vulg. τῆσδε τἀκροθύνια Turn. τῆσδ' ἴτ' ἀκροθίνια Aldin. et sic ex emend. Herm. Schütz. recte.
799. θύη vulg. θύη Ald. Rob. et sic ex emend. Stanleii Pauw. Wakefield. Herm. Schütz. Both. Glasg. 2. recte. Sed post θύη vulgo comma ponitur, quod post ἀκροθίνια recte posuerunt Pauw. Wakef. Glasg. 2.—τέλος Guelph. Ald. Turn.
800. ἐς αἰεὶ Rob. Glasg. ἐσαιεὶ Herm.

ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν,
ἀτίετον, φεῦ, μύσος.
πνέω τοι μένος, ἅπαντά τε κότον.
οἵ οἵ, δᾶ φεῦ.
τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα;
θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
Νύξ. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμιᾶν θεῶν
δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

ΑΘΗΝΑ.

ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ.
καίτοι γεμὴν σὺ κἄρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα,
φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς.
ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα,
γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· προὐννέπω τάδε.
οὐπιῤῥέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος

802. ταλαίφρονα Herm. Schütz. Lachm. ταλασίφρον' ἐμὲ Both., sed nihil mutaverim, παλαιόφρονα secundum corripit, ut γεραιὸς, κρυφαῖος v. Seidl. de verss. dochm. p. 101.—κατὰ γᾶς habet Herm. El. metr. p. 370., quod fere necessarium videtur.

803. φεῦ post ἀτίετον vulgo non recte poni, metrum docet; turbat enim dochmium. Herm. Schütz. Lachm. illud post οἰκεῖν collocant, sed posuerim potius versu sequente post μένος, ubi syllaba brevis in fine dochmii fulcrum desiderat; versus enim sic constituendos puto:

ἀτίετον μύσος. πνέω τοι μένος, φεῦ
ἅπαντά τε κότον. οἵ οἵ, δᾶ φεῦ.

In priore versu, φεῦ ita extra versum positum puto, ut v. 801. Posterioris versus metrum idem est, quod v. 802. et 806., constat dochmio et anapæstico monometro.—μῖσος Ald. Turn. μῶσος Rob. Stanl. μύσος recte Vict. Cant. et recentiores.

805. οἵ οἵ Ald.

806. πλευρᾶς Rob. De plurali hujus vocabuli, quem damnat Elmsl., v. Herm. ad Soph. Aj. 1389.

808. τιμῶν δαμαίαν Reg. L. τιμᾶν δαμαίαν Guelph. τιμῶν δαμαίων Ald. Rob. τιμᾶν δαμίαν Turn. Vict. Glasg. τιμᾶν δαμιᾶν Herm. Schütz. Lachm. Schwenk. recte. δαμιᾶν synizesin pati puto, ut versus sit dochmiacus dimeter.

809. δυσπάλαλοι Guelph. Ald.—δόλῳ Med. δόλῳ Turn.

810. γεραίτερα Reg. L.

811. καίτοι γε μὴν σὺ κἄρτ' Vict. Cant. Stanl. Glasg. Herm. Schütz., sed καίτοι μὴν σὺ κἄρτ' Guelph. καίτοι μὲν σὺ γάρ τ' Ald. Rob. καίτοι σὺ μὲν κἄρτ' εἶ γ' Turn. κἂν εἶ γε μὴν σὺ κἄρτ' Casaub. καί τοι μὲν εἶ σὺ κἄρτ' Abresch. καὶ τῷ γε μὴν σὺ κἄρτ' Wakefield. καίτοι τὰ μὲν σὺ κἄρτ' Herm. ad Viger. p. 841. καίτοι γε μὲν σὺ κἄρτ' Schwenk., totum versum ejecit Both. Quid antiquitus lectum sit, pro certo confirmari non potest. Vulgatam lectionem falsam esse non dubito, Turnebiana versui satisfaceret, nisi ex conjectura fluxisse videretur, et εἶ incommodum esset.

813. ἀλλόφυλλον Rob.—ἐλθοῦσα Rob.

814. ἐρασθήσεσθε Guelph. ἐρασθήσεσθε Ald.—προὐννέπω Ald. Herm.

815. ὁ ὑποῤῥέων Rob.

ἔσται πολίταις τοῖσδε. καὶ σὺ τιμίαν
ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως,
τεύξῃ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων, 845
ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν.
σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς
μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας
νέων, ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι·
μηδ' ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων, 850
ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσῃς Ἄρη
ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
θυραῖος ἔστω πόλεμος, οὐ μόλις παρὼν,
ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως·
ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην. 855
τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ,
εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην,

818. τιύξῃ libri omnes. τιύξει recentiores.—στόλον Guelph. Ald.

819. σχίθης Ald.—βροτοῖς Reg. L.

820. τῆς ἐμοῖσι Rob.

822. ἀοίνους Guelph. Ald. Rob. ναίων ἀοίνως conj. Rob. παροίνους legendum putat Schütz., qui locum hunc non magis quam scholiastæ verba intellexit. Minerva precatur Furias, ne efficiant, ut juvenes, vel non ebrii, sanguinolentas rixas conserant, utque abripiantur furore non ex vino nato, sed a Furiis injecto. Idem voluit etiam Schol., cujus verba satis perspicua non video quomodo a plerisque interpretibus potuerint non intelligi.

823. Vulgatum ἐξιλοῦσ' sensu caret, et frustra laborarunt, qui illud explicare conati sunt: quis enim aut Heathii rationem probare potest, qui interpretatur: *neque, tanquam exsecueris cor gallinaceum, illud inseras civibus meis, Martem scilicet etc.*, aut Schwenkii, qui breviter dictum putat pro ἐξιλοῦσα φρένας καὶ ἀναστρεώσασα καρδίαν ὡς καρδίην ἀλεκτόρων? Sed neque emendationum, quas tentarunt, ulla satisfacit, omnes enim aut nimium a librorum lectione discedunt, aut sensum minus aptum præbent. μηδ' ἰκχίους' Pauw. μηδὲ στιροῦσ' Wakefield. μηδ' ἐξίδους' Herm. μηδὲ ζίους' Jacobs. μηδ' ἐξόρους' Schütz. Both. μηδ' ἐξαγούς' Burg.

824. ἐμοῖσιν ἀστοῖσιν Med. ἐμοῖσιν αὐτοῖσιν Guelph. Aldin. Rob. ἐμοῖς αὐτοῖσιν Turn.—ἰδρύσῃ κόρη Guelph. Ald. Turn. ἰδρύσει βάρη Rob. var. lect. ap. Steph. ἰδρύσῃ κάρα Vict. ἰδρύσῃς Ἄρη ex emendatione Stephani et Canteri recentiores recte.

825. ἰλλήνους pro ἀλλήλους Ald. ἴλληνας Turn.

826. οὐ μῶλος παρὼν Wakef. Schütz. ἢ μόλις παρὼν Herm. οὐ δόμοις παρὼν Burg. Buttler. Sed nihil mutandum est; sensum, quem jam recte explicat Schol., perspexerunt Pauw., Hermann. ad Viger. p. 788. et Schwenk.: *bellum foris sit, sed satis vicinum*, i. e. non nimis longinquum, ne eo proficiscentes cives majoribus incommodis premantur, neve procul a patriæ finibus moriantur.

827. ἴστι Med. ἴστι Reg. L.

828. ἐν οἰκίου Ald.

829. ἰλίσθαι Rob.

χώρας μεταςχεῖν τῆςδε θεοφιλεστάτης.

ΧΟΡΟΣ.

ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ, ἀνάλ.
ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν
ἀτίετον, φεῦ, μύσος.
πνέω τοι μένος, ἅπαντά τε κότον.
οἲ οἲ, δᾶ φεῦ.
τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα;
θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ
νύξ. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμιᾶν θεῶν
δυςπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.

ΑΘΗΝΑ.

οὗτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά·
ὡς μήποτ' εἴπῃς, πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ
θεὸς παλαιὰ, καὶ πολισσούχων βροτῶν,
ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου.
ἀλλ' εἰ μὲν ἀγνὸν ἐστί σοι πειθοῦς σέβας,
γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον,
σὺ δ' οὖν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν,
οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει
μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν', ἢ βλάβην στρατῷ.
ἔξεστι γάρ σοι τῇδέ γ' εὐμοίρου χθονὸς

832. Eædem sunt in hoc carmine variæ lectiones, quæ in superiore, nisi quod v. 833. *κατά τι γᾶν* legitur in Med. Rob., v. 840. *δῆλοι* in Ald.

841. *καλοῦμαί σοι* Farn.

842. *νεοτέρας* Rob.

843. *πολισσοῦχον* Ald. *πολισσοῦχος* Turn. et var. lect. ap. Steph., quod receperunt Herm. Schütz., nescio quo sensu. Jungendum est *παρ' ἐμοῦ καὶ πολισσούχων βροτῶν*.

844. *ἴρειν* Ald.

846. *μείλιγμα* Ald. — Offenderunt hoc loco interpretes, qui propter genitivum Πειθοῦς etiam *μειλίγματος* et *θελκτηρίου* dici debuisse putabant; sed Πειθοῦς *σίβας* circumscriptione est dictum pro Πειθώ (cf. Pors. ad Eurip. Med. 750.), itaque recte deinde nominativi apponuntur.

847. *μένεις* Guelph.

848. *οὔτ' ἄν* vulg. male. *οὐκ ἄν* Pears. Herm., sed legendum est *οὐ τἄν*, sæpissime enim in apodosi post *εἰ* ponitur *τἄν*. v. Index s. v.—*ἐκπέρσεις* Guelph. Ald.—*πόλει* Rob.

849. *κότον τι* Ald. *κότον τοτ'* Turn.

850. *τῇδέ γ' ἀμοίρου* Reg. L. Guelph. Ald. *τῇδε δ' ἀμοίρου* Rob. *τῇδέ γ' εὐμοίρου* Turn. Vict. *τῇδε γ' εὐμοίρου χθονὸς* conj. Canter. *τῇδέ γ' εὐμοίρου χθονὸς* Pauw. *τῇδε γ' ἐν μοίρᾳ χθονὸς* Pears. probante Buttlero. *τῇδ' ἐπ' εὐμοίρου χθονὸς* Wakef. *τῇδε γ' ἴμμοιρον χθονὸς* Herm. Schütz. *τῇδέ γ' ἰμμόρου χθονὸς* ex Schützii emendatione Both. *τῇδε*

εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φῆς ἔχειν ἕδραν;

ΑΘΗΝΑ.

πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει,

ΑΘΗΝΑ.

ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστέ με σθένειν τόσον;

ΑΘΗΝΑ.

τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν.

ΧΟΡΟΣ

καί μοι προπαντὸς ἐγγύην θήσῃ χρόνου;

ΑΘΗΝΑ.

ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ.

ΧΟΡΟΣ.

θέλξειν μ' ἔοικας, καὶ μεθίσταμαι πότου.

ΑΘΗΝΑ.

τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσῃ φίλους.

γαμόρῳ χθονὸς Burgess. ex emendatione Dobræi in *Classical Journ.* iii. p. 654. Vulgata non video quomodo defendi possit, nisi τῇδε est adverbium loci: *hic terrarum*, ut sensus sit: *licet enim tibi in hac terra beata honoratæ esse.*

852. ἀθῖνα Aldin.—φῆς Guelph. Ald. Rob., quod probo.—ἴξειν legi vult Elmsl. in Mus. crit. Cantabr. vi. p. 303. sine causa.

853. οἴζυος vulg. οἰζύος Ald. Turn. et recentiores. v. Pors. præf. ad Eur. Hecub. p. x.—διύχου Ald.

854. καὶ δὴ δίδεγμαι *fac me accepisse.* v. Herm. ad Viger. p. 839. Elmsl. ad Eurip. Med. 380.

855. μήτ' ἰν' Ald.—ἰσθενεῖν vulg. εὖ σθενεῖν Turn., sed ἀθενεῖν Rob., hinc probatur εὐθενεῖν, quod ex conj. Scaligeri receperunt Pauw. Heath. Wakefield. Glasg. et recentiores.

857. σίβον τί Ald.—ξυμφορὰς Glasg. invitis libris.

858. μή μοι Reg. L.—πρὸ παντὸς vulg. sine sensu. προπαντὸς ex sententia Abreschii Schütz. Both., probante Schwenkio, recte.

859. ἴξεστιν Guelph. Aldin., Rob. Interrogationis signum in fine versus habent Rob. Vict.

861. τοὶ γὰρ vulgat. τοιγὰρ Ald., quod recte recepit Both.—ἐπικτήσῃ libri omnes. ἐπικτήσει recentiores.

ΧΟΡΟΣ.

τί οὖν μ' ἄνωγας τῆδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;

ΑΘΗΝΑ.

ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα,
καὶ ταῦτα γῆθεν, ἔκ τε ποντίας δρόσου,
ἐξ οὐρανοῦ τε, πἀνέμων ἀήματα
εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίῤῥυτον,
ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
στέργω γὰρ, ἀνδρὸς φιτυποιμένος δίκην,
τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
τοιαῦτα σοῦστι. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν, στρ. ά.

862. τί μ' οὖν ἄνωγας Glasgov. 2., quæ emendatio non magis necessaria est, quam Blomfieldii Sept. Th. 190. et Heathii Suppl. 302.—τῆδ' ἰὐφημῆσαι Ald. τῇδε φημῆσαι Turn.

863. Post ὁποῖα interrogationis signum in quibusdam exemplaribus se invenisse testatur Steph.—νίκης scribendum videtur Hermanno ad Soph. Aj. 955., sed νίκης μὴ κακῆς unice verum puto; vicerunt enim Furias Minerva ejusque cives, sed ea victoria non est mala, ex qua victor male habere victum et interficere solet, sed bona, ita ut victi in gratiam et amicitiam recipiantur.

865. Comma post ἀήματα recte sustulerunt Herm. Schütz.

867. βροτῶν vulg. βοτῶν ex emend. Stanl. recte Pauw. Heath. Wakef. Schütz. Herm. Both.

868. εὐθενοῦντας Guelph. Ald. εὐθενοῦντας Rob.

870. ἐκφορωτέρα Ald.—Inutiles hic turbas moverunt interpretes, et Schützius quidem hunc versum post v. 872. collocandum putat, sed nexus sententiarum bene procedit: *impios autem vehementius persequere, nam instar hortulani bonorum genere contenta sum; hi mihi sufficiunt, mali autem quominus exstirpentur non recuso.* Fatendum tamen est vocabulum ἐκφορωτέρα obscurum et minus aptum videri; fortasse ἐκθορωτέρα legendum.

871. φῖτυ, ποιμένος vulg. φιτυποιμένος Aldin. Turn., quod recte receperunt Glasg. Herm. Schütz. Schwenk.—Hunc et sequentem versum Choro tribuit Rob.

873. Hunc et sequentes versus Choro tribuit Ald.—τοιαῦτας οὖτοι Aldin. τοιαῦτά σ' οὗτοι Guelph. Turn. Litteras ουστι lacuna hausit in Reg. L. τοιαῦτα σοῦ 'στι Rob. Vict. et recentiores omnes præter edit. Glasg., ubi recte σοῦστι exaratum est.

874. ἀγόνων Ald.

875. τὴν Guelph. Ald. Turn.

οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν,
τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς,
Ἄρης τε φρούριον θεῶν νέμει,
ῥυσίβωμον Ἑλλά-
νων ἄγαλμα δαιμόνων.
ἅἰ τ' ἐγὼ κατεύχομαι,
θεσπίσασα πρευμενῶς,
ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους
γαίας ἐξαμβρόσαι
φαιδρὸν ἁλίου σέλας.

ΑΘΗΝΑ.

τάδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις σύστ. ά.
πράσσω, μεγάλας καὶ δυσαρέστους
δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη.
πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους
ἔλαχον διέπειν. ὁ δὲ μὴ κύρσας
βαρέων τούτων, οὐκ οἶδεν ὅθεν

880. ἐυσίβολον Guelph. Ald. Turn.— Post Ἑλλάνων comma ponunt Abresch. Hermann., post ἐυσίβωμον Both. neutrum placet.

882. αἵτ' Guelph. αἴτ' Ald. κατ' εὔχομαι Ald.

884. ἐπισύτους Ald. ἐπιτύπτους Turn.—βίου metri causa ejiciunt Wakef. Both., sed in antistrophico potius aliquid deesse videtur.

885. ἐξ ἀμβρόσαι Rob. Quum vulgata sensu careat, varia tentarunt editores. ἐξαμβλῶσαι Pearson. ἐξαμβρῦσαι Pauw., quod receperunt Schütz. Hermann. Schwenk. ἐξαμβρύσιν Both., sed valde dubito, an hoc non possit vim transitivam habere, quæ hic desideratur. ἐξαμφῦσαι Burgess. Fortasse ἐξαρόσαι legendum est, quod metro certe non repugnaret, vid. Herm. El. metr. p. 234. sqq.

887. Anapæstica hæc systemata perspicuum est antistrophica esse hoc ordine: ά. β'. μισ. β'. ά. Tentavit quidem et Schwenkius hanc responsionem exprimere, sed satis inepte hunc ordinem dedit: ά. μισ. β'. β'. ά. Meliora discere poterat ab Hermanno El. metr. p. 379. 59.

888. δυσαρέστους Ald.

889. κατανασαμένη Ald. De σ duplice vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 163. et 814.

892. Verba ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων repugnare videntur sequentibus, quare mutata sunt ab editoribus. ὁ δὲ δὴ κύρσας volunt Pauw. et Heath. probante Buttlero. ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων ἀτῶν Herm., quod sensum non adjuvat, neque omnino ferri potest propter masculinum βαρέων. ὁ δὲ μὴ κύρσας τρόπων τούτων Schütz., quod parum probabile est. Sed omnino in βαρέων vitium latere videtur, cujus loco constructio βαρειῶν postulat. Quid vero legendum sit, pro certo affirmari non potest propter lacunam, quæ est in versu sequente.

893. Quatuor syllabas in fine versus excidisse, quæ parœmiacum efficerent,

πληγαὶ βιότου * * *.
τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀμπλακήματά νιν
πρὸς τάςδ' ἀπάγει, σιγῶν ὄλεθρος,
καὶ μέγα φωνοῦντ'
ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

ΧΟΡΟΣ.

δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα, ἀντ. ά.
τὰν ἐμὰν χάριν λέγω·
φλογμός τ' ὀμματοστερὴς
φυτῶν, τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων·
μηδ' ἄκαρπος αἰα-
νὴς ἐφερπέτω νόσος·
μῆλά τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν,
ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις,
τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος * *

docet antistrophicus, et sensus non absolutus.

894. ἀμπλακήματα libri omnes, quod metri causa in ἀπλακήματα mutarunt Ask. Pauw. Schütz. Herm. Glasg. Et profecto nisi credimus Seidlero de verss. dochmiac. p. 25., ἀμπλάκημα primam brevem habere posse, putandus est Æschylus ab ea forma, qua uti solet, metro cogente recessisse. Primam corripi in ἀμπλακὼν vel ἀπλακὼν scribi postulat metrum Eur. Alcest. 248. ἀμπλακὼν ἀλόχου, ubi Monk. ἀπλακὼν dedit, Wüstemann. ἀμπλακὼν non mutavit, et Iph. Aul. 124. καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἀμπλακών. In re incerta librorum veterum auctoritatem secutus sum.

895. σιγῶν δ' Herm. Schütz. Both. contra librorum auctoritatem, et sensu depravato; σιγῶν ὄλεθρος est appositio præcedentium.—σιγὼν Ald.

896. μεγαφώνους τ' Ald. μεγαφώνους Turn.

900. φλοιγμὸς Med. Ald. Rob., in Ald. Rob. omisso τ'. φλογμὸς δ' Herm. Schütz. Both. male.

901. τόπον Robort. τόκων Schütz. τὸ πᾶν Both. neutrum recte. φυτῷ θ' ὁ μὴ πορὼν ῥόου ποτὸν Burgess.

903. αἰανὸς Schütz. forsitan errore.

904. μᾶλα Schütz. Hermann. Both. sine libris.—εὐσθενοῦντ' Ald. εὐθυνοῦντ' Rob.—εὐθενοῦντα γᾶ conj. Dobræus in *Classical Journal* iii. pag. 654., quod non displicet, sed propter sequentia incertum est.

905. σὺν Herm. Schütz. contra librorum auctoritatem.—διπλοῖς vulg., quod metro jubente in διπλοῖσιν mutarunt Stanl. Pauw. et omnes deinceps.

906. τεταγμίω Ald.—γόνον Turn. Interpungunt Ald. Turn. ante πλουτόχθων, Rob. post hoc vocabulum, Vict. ante γόνος. Omnino sensus hujus loci obscurus est propter lacunam, quam in hoc versu esse docet metrum. γαῖα initio versus addi voluit Stanl., τρέφοι πέδον Wakefield. χώρα τρέφοι Hermann. Schütz. μῆλα δ' εὐθενοῦντα γᾶ ξ. δ. ἐ. τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ, γάνος τι πᾶς πλούτου θεῶν ἑρμαίαν εὐμενῶν δόσιν τίοι Burgess. Sed ex nulla harum lectionum sensum sufficientem video nasci. Lachm. pag. 46. in fine versus addidit γόνον,

πλουτόχθων ἑρμαίαν
δαιμόνων δόσιν τίοι.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον, συστ. β'.
οἷ' ἐπικραίνει; μέγα γὰρ δύναται
πότνι' Ἐριννὺς παρά τ' ἀθανάτοις,
τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν, περί τ' ἀνθρώπων
φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν,
τοῖς μὲν ἀοιδὰς, τοῖς δ' αὖ δακρύων
βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας, στρ. β'.
νεανίδων τ' ἐπηράτων
ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε, κύρι' ἔχοντες
θεαὶ, τῶν Μοῖραι
ματροκασιγνῆται,
δαίμονες ὀρθονόμοι,
παντὶ δόμῳ μετάκοινοι,

quod propter lectionem Turn. probabile est. Id si verum esset legerem: μῆλά τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ γόνος γόνον πλουτόχθων, ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν τισί. Sed certi nihil constitui potest, nisi lacuna ex codd. expleta erit.

907. πλουτόχθω νερμαίαν Ald.

908. τίσι Ald. Rob.

910. οἷα ἐπικρανεῖ Med. Guelph. Ald. οἷ' ἐπικραῖνε Rob. Turn. Vict. οἷ' ἐπικραίνει auctore Pauwio recentiores, addito interrogationis signo ex sententia Abreschii.—γὰρ om. Rob.

911. ἐρινὺς Med. Rob. ἐρνινὺς Ald. —ἀθάτοις Reg. L.

913. διαπράσσουσι vulg. διαπράσσουσιν Guelph. Ald. Rob. Herm. Glasg. Both. Schwenk. Comma omittunt Herm. Schütz. Schwenk, constructionem male turbantes. Offensi videntur verbo διαπράσσουσιν absolute posito, quod commovit etiam Bothium, ut τελέως in τὸ τέλος mutaret. Sed nihil video offensionis.

914. δ' αὖ κρύων Med. Reg. L. Guelph. Rob. var. lect. ap. Vict.

916. ἀνδρομῆτας Ald.—ἀώρους Rob. var. lect. ap. Steph.

918. ἔχουσαι Pearson. Pauw. ἔχοντας Schütz. Both., sed constat a tragicis participia masculina cum substantivis feminini generis conjungi, v. Brunck. ad Eur. Med. 316. Jakobs. ad Anthol. Palat. iii. 578. 904.

919. θεαὶ καὶ Μοῖραι Herm. Schütz. θεοὶ καὶ Μοῖραι Buttler. θεόθεν Μοῖραι Both., sed horum nihil probari potest. Certas quasdam Deas, quarum cognatæ sunt Parcæ, invocare videtur Chorus, fortasse Horas, quod suspicatur Hermann. apud *Blümner über die Idee des Schicksals* pag. 71. Certe mutandum nihil est.

922. μεγάκοινοι Med. Reg. L. Ald. Rob.

παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς
ἐνδίκοις ὁμιλίαις,
πάντα τιμιώταται θεῶν.

ΑΘΗΝΑ.

τάδε τοι χώρᾳ τῇ μῇ προφρόνως μεσῳδός.
ἐπικραινομένων γάνυμαι· στέργω δ'
ὄμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν
καὶ στόμ' ἐπωπᾷ πρὸς τάσδ' ἀγρίως
ἀπανηναμένας· ἀλλ' ἐκράτησε
Ζεὺς ἀγοραῖος. νικᾷ δ' ἀγαθῶν
ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός.

ΧΟΡΟΣ.

τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν
ἀντ. β'.
τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν.
μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν,
δι' ὀργὰν ποινὰς,
ἀντιφόνους ἄτας,
ἀρπαλίσαι πόλεως.
χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν
κοινοφελεῖ διανοίᾳ,

923. ἐπικριθεῖς Reg. L. ἐπιβριθαῖς Ald. Comma, quod vulgo post hoc vocabulum ponitur, recte ad finem versus sequentis transposuerunt Hermann. Schütz. Both. Schwenk.

924. ἴνδικος Rob.

925. πάντα vulgat. πάντων Turn. Both. πάντᾳ Glasgov. Herm. Schütz. παντᾶ Schwenk.

927. χάνυμαι Guelph. Ald.

929. ἐπώπα Schütz. Both. male.

930. ἐκράτησεν Ask. Both. sine causa.

933. τόνδ' ἄπλειστον Aldin. τήνδ' ἄπληστον Turn. τάνδ' ἄπληστον Vict. τὰν δ' ἄπληστον Rob. et sic recte recentiores.—μήτ' pro μήποτ' Rob.

934. ἀπεύχομαι Reg. L. ἐπαύχομαι Robort.—πολιτῶν pro βρέμειν Turn.

935. μηδ' ἐπὶ θυσανόνις Ald. ex confusione litterarum O et Θ.—πολιτῶν Ald. Turn.

937. ποινᾶς auctore Pauwio, Herm. Schütz., sed post ποινὰς distinguendum est, ut sequentia appositionem contineant.

938. De optativo ἁρπαλίσαι v. Erfurdt. ad Soph. Ant. 410. ed. min.

939. ἀντιδιδοῖεν vulg. ἀντιδιδοῖεν, quod metrum postulat, Med. Guelph. Rob., et sic recentiores.

940. κοινωφελεῖ vulg. contra metrum. κοινοφιλεῖ Hermann. Schütz. Both. Schwenk., quæ non necessaria est emendatio, quum Ald. κοινοφελεῖ præbeat, quod non dubito quin verum sit.

καὶ στυγεῖν μιᾷ φρενί.
πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος.

ΑΘΗΝΑ.

ἆρα φρονοῦσι γλώσσης ἀγαθῆς ἀντισύστ. β'.
ὁδὸν εὑρίσκει; ἐκ τῶν φοβερῶν 975
τῶνδε προσώπων μέγα κέρδος ὁρῶ
τοῖσδε πολίταις. τάσδε γὰρ εὔφρονας
εὔφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες,
καὶ γῆν, καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον
πρέψετε πάντες διάγοντες. 980

ΧΟΡΟΣ.

χαίρετε χαίρετ' ἐν αἰσιμίαις πλούτου. στρ. γ'.

943. ἄρα vulg. ἀρά Pearson. ἦ ρα Wakef. utrumque inepte. ἆρα Herm. Schütz. — φρονοῦσι-εὑρίσκει vulg. φρονοῦσιν Guelph. Ald. φρονούσης Rob., εὑρίσκεις Robort. ex conjectura, in cod. enim etiam εὑρίσκει invenit. Vulgata sensu caret, quem restituere conati sunt interpretes. φρονοῦσι-εὑρίσκειν Pauw. Heath. Wakefield. Schwenk., ita etiam Glasg., ubi tamen post εὑρίσκειν interpungitur; ut φρονοῦσι cum πολίταις jungi videatur. φρονούσα-εὑρίσκεις; Hermann. Schütz. εὐφροσύνη-εὑρίσκει Both. φρονοῦσ' ἦ-εὑρίσκεις; Buttl. ἆρα φρονοῦσ' εὐ-εὑρίσκεις; Burg. Et εὑρίσκει quidem, in quo libri omnes consentiunt, sane servari debet et potest, Minerva enim etiam supra v. 910. tertia persona singularis de Furia utitur, hiatus autem interrogatione et fine sententiæ excusatur, v. Seidler. de verss. dochm. p. 80. sqq. Participium autem φρονοῦσι difficultatem movet, cujus loco φρονούσης ex Rob. non dubitarem reponere, si id ex codice profectum esse certum esset, ut puto, quum de conjecturis semper moneat Robortellus. Sic enim apte omnia procederent; ἆρα φρονούσης γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκει;

946. εὔφρανας Ald. εὐφρόνως Rob.

947. αἰεὶ vulg. ἀεὶ Ald. Rob. Glasg.

948. ὀρθοδίκαιοι Hermann. Schütz., sed causam mutationis non magis video, quam qua commoti versu sequente iidem πάντως pro πάντες dederunt, obsequente Bothio.

950. χαίρετ' semel vulgo. χαίρετε χαίρετ' Turn., quod auctore Heathio propter antistrophicum receperunt Schütz. Hermann. Semel tantum habet Both., qui legit χαίρετ' ἐν αἰσιμίαις πλούτου et in antistr. χαίρετε δ' αὖθ' ἐπιδικαλοίζω. Buttlerus legi vult χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι et antistr. χαίρετε χαίρετε δ' αὖθις, ejectis vocabulis πλούτου et ἐπιδικαλοίζω, quod vix probari potest; tamen in Glasg. ἐπιδικαλοΐζω uncis inclusum est, idque ut ejiciatur primus suasit Pauw., ex adscripta parepigraphe ἐπιδικαλοΐζει natum ratus. Assentitur etiam Schwenk., improbat autem Herm. de verss. spuriis p. ix. χαίρετ' ἐναισίμως πλουτῶν et in antistr. χαίρετ', ἵπος δικλοῦν ἄζω Burg.—χαίρετ' ἐραισιμίαις Ald. Turn. χαίρετ' ἐν αἰσιμίαις Rob. Vict., sed Rob. in erratis pro αἰσιμίαις legi jubet ἀζημίαις. Et hoc ἀζημίαις receperunt Heath. Herm. Schütz., qui antistr. ἐπιδικαλοΐζω legunt. Sed ἐπιδικαλοΐζω habent libri omnes, præterea ἀζημίαις illud correctioni simillimum est, neque placent versus ita constituti numeri. Quare legi mallem χαίρετε, χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου, et antistr. χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθ' ἐπιδικαλοΐζω. Si quis autem hoc αὖθις mutari nolit et

χαίρετ' ἀστικὸς λεὼς,
ἵκταρ ἥμενοι Διὸς,
παρθένου φίλας φίλοι
σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.
Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς
ὄντας ἄζεται πατήρ.

ΑΘΗΝΑ.

χαίρετε χ' ὑμεῖς· προτέραν δέ με χρὴ ἀντισύστ. ά.
στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν.
πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν
ἴτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν
κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν
χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον
πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.
ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε, πολισσοῦχοι,
παῖδες Κραναοῦ, ταῖσδε μετοίκοις.
εἴη δ' ἀγαθῶν
ἀγαθὴ διάνοια πολίταις.

ΧΟΡΟΣ.

χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἐπιδιπλοΐζω, ἀντ. γ'.

ἀζημίαις verum putet, certe ἀζημίαισι legendum erit, ut ἐπιδιπλοΐζω servari possit.

951. ἀστυκὸς vulg. ἀστικὸς Ald. Rob. Turn., quod recepi. ἀττικὸς Erotian. Lex. s. v. ἵκταρ, probante Bothio.

952. ἵκτ' ἀεὶ Ald.

953. παρθένους Guelph. Ald. Erotian. l. c.

955. δ' omittunt Guelph. Ald. Turn.

957. δ' ἰμὰ Wakefield. Glasg. Hermann. Schütz., sed causam non video.

959. προπομπὸν vulg. contra metrum, προπομπῶν Bentl. Stanl. Tyrwhitt. Heath. Wakef. Glasgov. προπόμπων Hermann. Schütz. Both.

961. σύμμιναι Guelph. Ald. δύμιναι Turn.—ἀτήριον vulg. contra metrum, ἀτηρὸν ex emendatione Bentleii recentiores omnes. Si forma ἀτήριος tragici uterentur, vulgatam synizesi defendendam esse putarem, sed quum usus etiam tragicorum alteram formam flagitat, eam recipere non dubitavi. Vulgatam lectionem ex correctione scioli cujusdam prodiisse puto, qui legis anapæstorum ignarus, quum in fine versus trochæum videre sibi videretur, dactylum reponere maluit.

964. ἡμεῖς Med. (sed in marg. ὑμεῖς) Reg. L. Rob.

965. μέτοικοι Med. Reg. L. Guelph. Ald. Rob. var. lect. ap. Steph., quæ lectio ab optimis libris commendata non omnino spernenda est, nam et sensum non incommodum præbet: *quum jam cum his communem sedem habeatis*, et hiatus excusationem habet ab interpunctione et exclamatione, quæ sequitur. Sed vulgatæ lectionis sensus præferendus videtur.

968. χαίρετε, χαίρετε δ' αὖ legi vult

πάντες οἱ κατὰ πτόλιν, 1001
δαίμονές τε καὶ βροτοὶ,
Παλλάδος πόλιν νέμον-
τες· μετοικίαν δ' ἐμὴν
εὖ σέβοντες, οὔτι μέμ- 1005
ψεσθε συμφορὰς βίου.

ΑΘΗΝΑ.

αἰνῶ δὲ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων,
πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων
εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους,
ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσι βρέτας 1010
τοὐμὸν δικαίως. ὅμμα γὰρ πάσης χθονὸς
Θησῆδος ἐξίκοιτ' ἄν, εὐκλεὴς λόχος
παίδων, γυναικῶν, καὶ στόλος πρεσβυτίδων
φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι.

Schwenk. ejecto ἐπιδιπλοΐζω, de quo quæ sit aliorum et nostra sententia expositum est ad v. 950. ἐπιδιπλοΐζω Glasg. Hermann. Schütz. Both. probante Lobeck. ad Phrynich. p. 616.

973. εὐσεβοῦντες Guelph. Ald. Rob. —μέμψησθε Guelph.

975. αἰνῶ γε Pears. αἰνῶ τε Herm. Schütz. male; δὲ initio orationis positum est, ut sæpissime post pronomina substantiva, v. Erfurdt. ad Soph. Ant. 1181. ed. min. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 986. conf. Aristophan. Acharn. 514. Eccles. 173. 759.—κατευγμάτων Ald.

976. τι pro τε Rob.—φέγγει Guelph. Ald. Rob.

977. ἔνερθεν Rob. De abundantia in ἔνερθε καὶ κάτω vid. Döderl. spec. Soph. p. 47.

978. πρὸς πόλεσιν Aldin.—φρουροῦσιν Rob. Glasg. Herm. Schütz. Both. Schwenk.

980. θησεΐδος vulg. Θησεΐδος Valck. ad Eurip. Phœn. 268. Θησῆδος rectius Wakef. Glasg. Herm. Schütz. Both.

982. φοινικοβάπτους Aldin. φοινικόβαπτος Turn.—ἐν δυτοῖς Ald.—Vulgo versus præcedentis fine interpungitur, quo factum est, ut hunc versum non intelligerent interpretes, præsertim quum de significatione vocabuli ἐνδυτοῖς dubitarent. Hinc ἐνδυτοὶ δ' dederunt Wakef. Herm. Schütz. Both., et hunc versum cum sequente junxerunt. Sed nihil mutandum esse docuit Herm. dissert. i. de choro Eum. p. xii., ἐνδυτὸν enim esse id, quod ornatus causa induitur, aptequeque contulit Eur. Iph. Aul. 1079. ἐνδυτὰ δωρήματα. Troad. 259. ἐνδυτῶν στιφίων. Soph. Trach. 671. ἐνδυτῆρα στόλον. Addi potest ἐνδύτοις στολαῖσι ex Antiphane ap. Polluc. vii. 59. Jam si hujus versus fine interpungitur, sensus nullam habet difficultatem. Quod vero idem ibidem post hunc versum excidisse aliquid censet, in eo me non habet assentientem. Nam quod juxta pueros mulieresque virorum etiam et juvenum mentionem desiderat, quis illud a poeta flagitabit, ut omnes omnium ordinum et ætatum homines accurate enumeret? Deinde vero nusquam in hac tragœdia Eumenidum nomen a Minerva proferri animadvertit, quum Harpocration, Photius, et Suidas s. v. Εὐμενίδες hæc dicant: Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσιν—φησὶν ὡς

τιμᾶτε, καὶ τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς, 1015
ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς
τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ,

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

βᾶτε δόμῳ, μεγάλαι φιλότιμοι στρ. ά.
νυκτὸς παῖδες, ἄπαιδες, ὑπ' εὐθύφρονι πομπᾷ.
εὐφαμεῖτε δὲ, χωρῖται. 1021
γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι, ἀντ. ά.
καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπται, τύχᾳ τε.
εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμεί. 1025

ἡ Ἀθηνᾶ τὰς Ἐριννύας—Εὐμενίδας ὀνόμασιν, excidisse igitur eum locum censet, in quo Furias Eumenidum nomen accepisse poeta dixerit, neque id alibi aptius fieri potuisse, quam hoc loco. Sed in hac re prorsus assentior Reisigio ad Soph. Œd. Col. p. xxxv. sqq., qui non ausum esse Æschylum Eumenidum nomine uti contendit, quod pronuntiare religiose verebantur Athenienses. Circumlocutione autem hoc nomen expressit poeta v. 946. et 984., εὔφρονας eas vocando. cf. etiam Schwenk., præf. pag. iv. sq.—ἰσθήμασιν Herm. Schütz. Both. Schwenk.

983. τιμᾶσαι Guelph. Ald.—ἱρμάσθω Ald.

984. εὐάνδροισιν Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict.—πρέπει Ald.

986. Hoc postremum carmen antistrophicum esse primus vidit Hermannus, quem sequuntur Schütz. Both. Schwenk. In Med. Reg. L. Ald. Turn. Chori persona præfixa est.—βάτ' ἐκ δόμων vulg. βάτ' ἐν δόμῳ Med. Reg. L. Guelph. Ald. Rob. utrumque metro adversante. βᾶτε δόμον correxit Herm., quod receperunt Schütz. Both. Burgess. probantque Buttler. et Schwenk. Sed ad meliorum librorum lectionem propius accedit βᾶτε δόμῳ, dativus autem cum verbis eundi junctus non inusitatus est, ut Suppl. 840. σὺ δὲ ναΐ βάσῃ. cf. Musgr. ad Eur. Phœniss. 310. Abresch. diluc. Thucyd. I. p. 92. sqq. et lectt. Aristæn. p. 71.

987. ὑπευθύφρονι Ald.

988. χωρεῖτε vulg., quod cum antistropha sequente jungitur, ita ut antistropha in media periodo incipiat. Sed id ferri nequit, et quæ ad eam rem defendendam adfert Seidl. de verss. dochm. p. 272. et 349. et ad Eur. Troad. 302., ea aut non apta sunt, aut nihil probant, nostro enim loco ne interpunctio quidem intercedit. Χωροῦσαι emendavit H. Voss., χαίρουσαι dederunt Schütz. Both. πανδημεὶ, ut in antistrophico scribendum judicat Schwenk., sed quomodo χωρεῖτε in ejus locum succedere potuerit, non explicat. Elegantissima et facillima est emendatio Hermanni Elem. metr. p. 435., χωρῖται legentis, quod quam facile ex simillimo diphthongorum sono in χωρεῖτε corrumpi potuerit perspicuum est, neque recipere dubitavi. Recepit etiam Burgess.

990. περίσεται τύχαι τε Reg. L. περίσετα τύχαι τε Guelph. περὶ σεται, τύχας τε Ald. περισέστᾳ τύχᾳ τε Rob. περίσετα τύχαις τε Turn. Vulgatam, quæ neque sensui neque metro sufficit, exhibui, quia certam loci corrupti emendationem non habeo. τιμαῖς καὶ θυσίαις πυρισέσταις τε τύχαισιν dederunt Herm. Schütz. καὶ τιμᾶς θυσίας τε τυχοῦσαι περίσεται Both. καὶ τιμᾶς θυσίας τε τύχοισ' ἂν περίσεται proposuit H. Voss. τιμαῖς καὶ θυσίαις περισέσταις τε τύχαισιν suspicatur Schwenk. καὶ τιμαῖς περίσεται θυσίαις τε τύχᾳ τε Burgess.

991. πανδαμὶ Guelph. Aldin., quod probat Blomf. in glossar. ad Sept. Th.

ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ στρ. β'.
δεῦρ' ἴτε, σεμναὶ, πυριδάπτῳ
λαμπάδι τερπόμεναι. καθ' ὁδὸν δ'
ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.
στονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων. ἀντιστρ. β'.
Παλλάδος ἀστοῖσι Ζεὺς πανόπτας. 1031
οὕτω μοῖρά τε συγκατέβα.
ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

284., sed cf. Lobeck. et Herm. ad Soph. Aj. 1213. (1206.) Göttling. ad Theodos. p. 229. sq.

993. Versus hic antistrophico non respondet, quare Hermann. Schütz. dederunt: δεῦρ' ἴτε, σεμναὶ καὶ πυριδάπτῳ et in antistropha Παλλάδος ἀστοῖς Ζεὺς ὁ πανόπτας. Sed quum ita uterque versus mutandus, sit, et καὶ illud admodum langueat, non probare possum hanc emendationem. Magis placet Bothii ratio, qui strophicum versum non mutat, in antistrophico autem legit Παλλάδος ἀστοῖς ὁ Πανόπτας, ibi enim facile Ζεὺς explicationis causa addi poterat. Sic etiam Burgess.

995. ὀλολύξατε Ald. — ἐμμολπαῖς Rob. μόλπαις Schütz. hic et in antistrophico.

996. ἔνδαι δ' ἰς Ald. Turn. ἔνδαδις Rob.—ἐς τὸ πᾶν metro adversatur, quod nemo sensit nisi Hermannus, qui ἐς τὸ πᾶν dedit, sed hoc quid sit nescio. Sed neque sensum in vulgato ἐς τὸ πᾶν video ullum; hic igitur corruptelam latere certum est, quam tamen quomodo removeam non habeo. Monstrosa sunt quæ dedit Both.: ἵλαοι δὲ παν', εὐθύφρονες γὰρ et στονδᾷ δὲ τόπων ἐνδαίδων, et quæ Burgess.: ἵλαοι δ' οἴκοις εὐθύφρονες γᾷ et στονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν καὶ δᾷδες εἶσιν.

997. πανόπτας Med. Rob.—De incerta hujus versus lectione vid. quæ ad v. 993. monita sunt.—Punctum in fine versus sustulerunt Hermann. Schütz. Both. Schwenk., sed in tantis horum versuum corruptelis sensus tam obscurus est, ut neque de interpunctione certi quidquam constitui possit.

998. Communem cum duobus præcedentibus versibus hic quoque corruptelam traxit, οὕτω enim quin non sanum sit, vix dubitari potest, nam neque metro satisfacit neque sensum aptum præbet; οὔρια dederunt Herm. Schütz., sed quid neutrum illud sibi velit non video. ὄντως Both.—μοίρα τε vulg. contra metrum. μοῖρά τι Rob. Herm. Both. Schwenk.

INDEX GRÆCUS.

Ἄγω i. q. νομίζω Suppl. 902.
αἰδοβάτης lexicis addendum Pers. 888.
αἴρεσθαι φυγήν Pers. 473.
αἰχμή *imperium* Agam. 470.
ἀμείβεσθαι τόπον *se conferre in aliquem locum* Suppl. 229.
ἄμεμφος et ἄμοφος confusa Eum. 391. 453. 648.
ἀμπλάκημα prima brevi Eum. 894.
ἄν omissum Prom. 620. Sept. Th. 1057. Suppl. 19. Choeph. 315. 587. 841. Agam. 1348.—omissum propter ἕως Agam. 1019. Suppl. 708.
ἀνάγκη sequente dativo et accusativo cum inf. Pers. 285.
ἀνάλθειν de igne Choeph. 529.
ἀνὰ θεῶν Pers. 160.
ἀνήρ prima longa Pers. 639. Sept. Th. 491. Eum. 306. 547. 727.
ἀνοία, ἀγνοία et similia Sept. Th. 384. (cf. Herm. ad Soph. Philoct. 129.)
ἀπό i. q. ἀνά, χωρίς Sept. Th. 255.—ἀπ' ὀμμάτων Agam. 961.
ἀπριγκετόπληκτος lexicis addendum Choeph. 419.
ἆρα μὴ Sept. Th. 190.
ἄρης prima longa Sept. Th. 125. Pers. 84.
ἀτίτας *inhonoratus* Agam. 72.
ἀχαΐς, ἀχαϊκός pro ἀχαιΐς, ἀχαικός Sept. Th. 28. Agam. 178. 182. 610.
ἀχιλῆος Pers. 850.
ἄχος *causa doloris, malum* Choeph. 579.

Βία et διά permutata Eum. 54. Choeph. 645.

Γ et Τ confusa Eum. 376.
γάρ in interrogatione Agam. 616.—γάρ iteratum Agam. 546.—γάρ tertio quartove loco positum, ideoque a librariis transpositum Agam. 710. Suppl. 443.—γάρ et δέ confusa Agam. 405.
γε—δέ Pers. 206.—γε μὲν δή Suppl. 270.
γεραφοσῶν lexicis addendum Suppl. 356.

Δέ post parenthesin infertur Agam. 16. Choeph. 614. 687.—δέ in apodosi Choeph. 614. Pers. 407.—δέ initio orationis Eum. 975.—δέ et γάρ confusa Agam. 405.—δέ tertio quartove loco positum, ideoque a librariis transpositum Eum. 168. 585. Sept. Th. 544. 1015. Choeph. 511. Pers. 248. 438. 705. 735. 765. 804. (Eadem de causa Sept. Th. 140. legendum videtur δεσποίνασσος αἰδὴς δ' ἐπιμαίνεται.)
δημηλασία lexicis addendum Suppl. 6.
διά et βία confusa Eum. 54. Choeph. 645.
διαφθίρειν *in pejus mutare* Agam. 906.—*perdere* Pers. 702.
δίνη Choeph. 745.
δοκεῖν habet præcepti et voluntatis significationem Agam. 16. Sept. Th. 632.—δοκεῖν sequente acc. cum inf. Choeph. 17. Sept. Th. 597.
δολιόμητις lexicis addendum Suppl. 731.
δοῦναι ὄρκον Eum. 407.
δρακοντόμιλος lexicis addendum Suppl. 264.
δυοῖν pro δυεῖν Prom. 780.—δυοῖν cum substantivo plurali Eum. 570.

Ἔζομαι cum accusativo Eum. 3. Agam. 175.
εἰ cum conjunctivo Eum. 225. Pers. 777. Suppl. 395.—εἰ ἄν Agam. 904.
εἶμι præsentis significatione Sept. Th. 355.
εἶπεν Prom. 345.
ἕλκειν et ἕλκω permutata Choeph. 927.
ἐλθεῖν ἐπί τινι Pers. 428.
ἑλλήν femininum Agam. 1227.
ἐνδυτός Eum. 982.
ἑστῶσα, non ἑστῶτα Eum. 86. 551.

ἴσοικτος lexicis addendum Agam. 1597.
ἐποπτεύειν Choeph. 1.
ἐργάτις Prom. 459.
ἔσκον Agam. 705.
ἐστί initio vers. positum Choeph. 92.
ἕτερος *infaustus* Agam. 147.
εὐαγής Pers. 458.
εὐναστήριον Pers. 156.
εὐπροςωπόκοιτος Choeph. 963.
εὐσεβεῖν et εὖ σέβειν Agam. 329.
εὖτε cum conj. Sept. Th. 320.
εὐτρεφὴς et εὐτραφὴς Sept. Th. 290.

Ἤ omissum post comparativum Agam. 590. — ἤ negligenter postpositum Choeph. 195.—ἤ pro πότερον Choeph. 745.—ἤ τοι Agam. 465.—ἤ—εἴτε Choeph. 757.
ἦ *fui* Choeph. 516.
ἡλιόκτυπος lexicis addendum Suppl. 146.
ἦσθα pro ἦς Choeph. 355.

Θ excidit ante O. Eum. 354. 464. 656. Sept. Th. 5. Pers. 314. (Hinc etiam certissimum mihi nunc videtur, Choeph. 355. ἦσθ' ὄφρ' ἔζης pro vulgato ἦς legendum esse.)
θᾶκος et θῶκος Prom. 280.
θέλων *lubens*, *propitius* Agam. 650.
θεσμός cantus Suppl. 1016.
θρηΐκιος Agam. 640.

Καὶ—δέ Eum. 65. 384. Prom. 975. Pers. 149. 255. 538. 764.
καλεῖσθαι i. q. εἶναι Pers. 2. 238.
κατελθεῖν Choeph. 3.
κατηρτυκώς Eum. 451.
κηρύσσειν *invocare* Choeph. 122.
κοίρανος et τύραννος permutata Agam. 535.
κόνις ultimam producit Prom. 1086.
κρατεῖν *jubere* Agam. 10.
κτίζειν Eum. 17.

Λευρός Suppl. 503

Μὲν οὖν Eum. 38.
μέρος μετέχειν Choeph. 289.
μετωποσώφρων lexicis addendum Suppl. 195.
μὴ οὐ Prom. 630. 789. Agam. 1144.
μητήρ de patria dictum Sept. Th. 566.
μηχαρίζεσθαι lexicis addendum Agam. 295.
μιάστωρ i. q. ἀλάστωρ Eum. 169.
μιν Sept. Th. 435.
μοῖρα circumscriptioni inservit Eum. 103.

Νέμειν *frui* Eum. 717.—i. q. νωμᾶν Sept. Th. 572. Agam. 776.
νῆστις Agam. 322.

Οἷος prima brevi Prom. 140.
ὀκρυοείς Prom. 281. Sept. Th. 282.
ὅμως præcedente εἰ vel participio Sept. Th. 694. Choeph. 113. Pers. 287.
ὁρίζω Suppl. 539.
ὀργή Prom. 378.
ὅςτε Prom. 1073. Eum. 25. Pers. 748.
οὐδὲν εἶναι Eum. 38.—οὐδὲν ἄλλο ἢ Pers. 205.
οὔτε semel positum, omissa priore negatione Agam. 518. Choeph. 465.—οὔτε—οὐ Prom. 448.—οὔτε—οὔτε comparationi inservit Choeph. 69.
ὄχθος et ὄχθη Agam. 1133.

Πέδον γῆς Suppl. 647.
πέπραγμαι *perii* Choeph. 130.
πῆ pro ποῖ Choeph. 403.
πίπτειν τινί et ἔν τινι Eum. 68.—πίπτειν περί τινι Choeph. 35.
πιτνών, non πιτνῶν Choeph. 36.
ποῖ pro πῆ Sept. Th. 142. Choeph. 521. —ποῖ pro ποῦ Choeph. 869.
πὰ ποικίλα Agam. 900.
πολύς pro πολλάκις Agam. 845.—πολεῖ, πολέων, πολέσι Suppl. 726.
που pro ποι Prom. 1062.
πρέπων *similis* Suppl. 297.
προβουλόπαις i. q. παῖς πρόβουλος Agam. 376.
πρόσφαγμα Agam. 1251.
προυσελεῖν lexicis addendum Prom. 436.
πρυμνήτης Eum. 16.

Σβεννύναι exsiccare Sept. Th. 566.
στένω cum genitivo Eum. 59.
σχεθεῖν, non σχέθειν Choeph. 819.
σωτήριος passiva vi Agam. 1063.

Τ et Γ confusa Eum. 376.
τἂν in apodosi post εἰ Eum. 848. Sept. Th. 534.
τε antepositum vocabulo, cui postponendum erat Prom. 42. Eum. 413. 387. Sept. Th. 187. 1064. Choeph. 128. —τε post participium abundans Agam. 97. Choeph. 550. 851.—τε tertio loco positum Sept. Th. 630.—τε —δέ Pers. 617. 646.

τείνειν λόγον Choeph. 503.
τί sequente vocali Sept. Th. 190. 686. Suppl. 302. 309. Eum. 862. Pers. 679. 773. (cf. Martin. ad Soph. Philoct. 100.)
τιμαὶ σεμναὶ Eum. 397.
τις appellativo additum Agam. 55.
τοιοῦτο et τοιοῦτον Agam. 306.
τόσσον Agam. 138.
τύραννος et κοίρανος confusa Agam. 535.
τύχη circumscriptioni inservit Eum. 92.

Φαίνω cum nominativo adjectivi vel participii Agam. 101.

Ὡς ἂν cum optativo Agam. 357.
ὧδε et ὅδε permutata Sept. Th. 80.

INDEX LATINUS.

Accusativus ab adjectivo pendens Choeph. 23.—Acc. absolutus Sept. Th. 547. Choeph. 405. Pers. 878. —Acc. cum inf., præcedente ὡς ἐδόκουν et similibus Pers. 185. 557.
Adjectivum indicat id, quod verbo effici debet Agam. 1220. Suppl. 218. Pers. 290.—Adjectivorum hypallage Agam. 148.
Aoristi infinitivus post verba dicendi Pers. 727.
Aposiopesis Choeph. 190. 739.
Articulus omissus Prom. 347. Pers. 45.
Augmentum omissum Pers. 302. 305. 368. 408. 450. 482. 498. Prom. 229. Sept. Th. 441.—Augmentum verborum ab οι incipientium Pers. 753. Suppl. 404.

Brevitas quædam orationis post vocabula similitudinem significantia Choeph. 174.

Crasis vocabulorum μοί ἐστι Choeph. 120.
Constructio ejusdem verbi variata Agam. 646. Choeph. 215.
Constructio mutata Eum. 388. Sept. Th. 272.
Corycis Eum. 22.
Cumulatio verborum idem significantium Choeph. 5. 326.

Dativus finem et consilium indicans Eum. 92. Choeph. 15.
Dativus apud verba eundi Eum. 986.
Diæresis vocalium Agam. 122.

Epitheta ornantia a poetis copula non junguntur Prom. 406. Sept. Th. 78. Pers. 907.

Futurum medii passiva vi Choeph. 303.

Genitivi absoluti omisso pronominis genitivo Prometh. 861. Agam. 1138. 1251.—Genitivi absoluti ad subjectum pertinentes Agam. 943.
Genitivus pro dativo Choeph. 178.

Hiatus post τί. vid. τί.

Iota dativi elisum Pers 836.

Negatio cum verbo ita juncta, ut unam notionem efficiant Sept. Th. 1038. Suppl. 861.
Neutrum plurale adjectivorum pro masculino Pers. 2.
Nominativi absoluti Suppl. 744.

Participium pro verbo finito, præcedente conjunctione Agam. 411.—Participium masculinum junctum substantivo feminini generis Eum. 551. 918. —Participium a participio pendens Prom. 947. Agam. 170.—Participium præteriti cum ἔσομαι ad exprimendum futurum exactum Suppl. 455. (cf. Herod. i. 112. κακῶς βεβουλευμένα ἔσται.)
Præpositio ad duo substantiva pertinens et posteriori apposita Eum. 673. Pers. 484. Sept. Theb. 1023.

Præsens pro futuro Prom. 511. 523. 850. Choeph. 543. Agam. 125.
Productio brevis vocalis ante mutam cum liquida Prom 612.
Pronominis possessivi usus Choeph. 538.

Repetitio negligentior ejusdem vocabuli Choeph. 236. 703. 161. Eum. 127. 670. Suppl. 263. 750. Prom. 768. Agam. 14. 694. Sept. Th. 257. 321. 445. 480. Pers. 135. 924.

Synizesis vocalis ι Prom. 683. Sept. Th. 221. 270. 890. Suppl. 68. 627. Agam. 114. Choeph. 331. Eum. 365. 808.—Synizesis vocalis υ Sept. Th. 115. Pers. 81. 551.

Transitus ab aoristo ad præsens Choeph. 281.—a conjunctivo ad optativum Prom. 202.—a dictione universali ad specialem Agam. 682.—a plurali ad singularem Suppl. 720.
Trimetri a librariis invecti Prom. 588. Sept. Th. 941. 967. Pers. 978.

Verba a μετά composita Agam. 692.
Verba eundi cum dativo Eum. 986.
Verba sedendi cum accusativo Eumen. 3. Agam. 175. 808. Suppl. 186.
Verbositas quædam tragicorum Agam. 90.

THE END.

LONDINI:
EXCUDIT T. DAVISON.

BOOKS

RECENTLY PUBLISHED BY

W. P. GRANT, CAMBRIDGE,

AND SOLD BY

R. PRIESTLEY, AND SIMPKIN AND MARSHALL, LONDON.

---

1. PORSONI PRÆLECTIO in EURIPIDEM, 8vo. sewed, 1s. 6d.

2. BOUCHARLAT'S ELEMENTARY TREATISE on the DIFFERENTIAL AND INTEGRAL CALCULUS; translated by R. BLAKELOCK, B. A. Cath. Hall. With an Introductory Chapter on Curves. 8vo. bds. 15s.

3. THEATRE OF THE GREEKS. A second and greatly improved edition, with an Original Treatise (by Mr. TATE, of Richmond) on the principal Greek Tragic and Comic Metres. 8vo. bds. 15s.

4. AN INDEX to the CAMBRIDGE PROBLEMS, from the year 1800 to 1820; arranged according to the subjects. 8vo. 2s. 6d.

5. An ANALYSIS of PALEY'S VIEW of the EVIDENCES OF CHRISTIANITY. By JOYCE. Neatly printed in a pocket size, 1s. 6d.

6. An INDEX of all the PASSAGES in GREEK and LATIN AUTHORS which are illustrated or referred to in the SYNTAX of BLOMFIELD'S TRANSLATION of MATTHIÆ'S GREEK GRAMMAR. By H. HARPER, A. M. of Queen's College, Cambridge, and Chaplain to the Hon. East India Company. 8vo. 3s.

This Index contains many additional references, besides other improvements, and will agree with either of the editions.

7. MISCELLANEA VIRGILIANA; containing the whole of Holdsworth's valuable Notes on the four Georgics and first six Æneids; Spence's Political Character of the Æneid, from Polymetis; Warburton on the Sixth Æneid; and Jortin's Critical Remarks on Virgil. 8vo. bds. 10s. 6d.

8. MISCELLANEA GRÆCA DRAMATICA; containing Valckenar's Diatribe in Euripidem; Boeckhius de Gr. Trag. Prin.; Bouterwek de Philosophia Euripidis; Schneider de Dialecto Sophoclis, &c. &c. 8vo. bds. 10s. 6d.

9. BOECKHIUS DE GR. TRAG. PRIN. ÆSCH. SOPH. EURIP. 8vo. 2s.

10. BOUTERWEK DE PHILOSOPHIA EURIPIDEA. 8vo. sewed, 1s. 6d.

11. SCHNEIDER DE DIALECTO SOPHOCLIS CETERORUMQUE TRAGICORUM GRÆCORUM. 8vo. 1s. 6d.

12. VALCKENARI DIATRIBE in EURIPIDEM (Capita quædam insigniora). 8vo. sewed, 3s. 6d

13. HERMANNI DISSERTATIO DE PRONOMINE ΑΥΤΟΣ. 8vo. sewed, 1s.

14. GRODDECK DE THEATRI GRÆCI PARTIBUS. 8vo. sewed, 1s.

15. The TWENTY-FIRST BOOK of TITUS LIVIUS, from the text of DRAKENBORCH, with NOTES Critical and Explanatory, and a literal TRANSLATION; to which is added a Map and an Appendix, showing the route *actually* taken by Hannibal. 8vo. 8s. 6d.

16. TACITUS on GERMANY, and the LIFE of AGRICOLA; translated by AIKIN, with copious NOTES. 12mo. bds.

17. PERCY'S KEY TO THE NEW TESTAMENT. 12mo. boards, 2s. 6d.

"Percy's Key has gone through many editions, and is very properly purchased by most Candidates for Holy Orders." BP. MARSH.

18. XENOPHON'S ANABASIS, translated by SPELMAN, with copious Notes. 12mo. boards.

19. ÆSCHYLUS WELLAUERI, 2 vols. 8vo. bds. 1*l.* 1*s.* This edition is carefully edited by a Graduate of Cambridge. Each Play may be had separate, price 3s.

IN THE PRESS.

20. FRANCŒUR'S COMPLETE COURSE OF PURE MATHEMATICS: translated from the French, by a GRADUATE of Cambridge.

21. A Compendious TREATISE on the ART of LATIN POETRY, and MANUAL of LATIN VERSIFICATION, translated (with additions and emendations) from the work of C. D. JANI. The above Treatise will comprise not only the valuable remarks of Jani, but also the rules and elegancies of the Hexametric, Elegiac, and Lyric Metres, as practised in our Public Schools. The Metrical Copia Epithetorum of Jani will be carefully revised, and Hints for Verses will be added, in which the Epithets may be supplied from the work. It is presumed that the above work will prove not only generally acceptable to the scholar, but particularly valuable in schools, where Composition is considered essential.

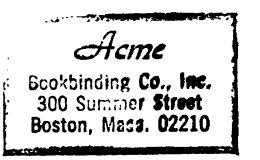
Acme
Bookbinding Co., Inc.
300 Summer Street
Boston, Mass. 02210